

Peder Slavko Barbaric, 19 Mayıs 1984 tarihinde Meğugorje'de Julijana Ebert'i
vaftiz etti.



(J) Julijana, Kara Orman'daki evinin önünde – 2014 yılında.



Julijana Ebert'in



Heiliges Kreuz und das Blutzeichen
von Rodalben; Ein Geschenk von
Pater Gebhard Maria Heyder OCD
- Regensburg

Açıklama

Papa VI. Paul tarafından kabul edilen (14.10.1966) İnanç Öğretisi Kongregasyonu Kararnamesi uyarınca, kanonik hukukun 1399 ve 2318. maddeleri yürürlükten kaldırılmıştır.

Dini yazılar, genel Hristiyan ahlak kurallarına uyulmak kaydıyla, kilisenin açık baskı izni olmaksızın da inananlar tarafından okunabilir ve yaygınlaştırılabilir.

Yorum:

Kutsal Rab ve Tanrı, Kutsal Ekmek'te de yaşayan bir Tanrı'dır. Kutsal Tanrı, en küçük parçacıklarda bile mevcuttur (Rodalben'in Kutsal İşareti'nde görülebilir: Kan İşareti'nin sol alt köşesinde görülen küçük kırmızı nokta).

Bu nedenle, Komünyon dağıtımı sırasında bir patene kullanılmalıdır.

**Her Şeye Gücü Yeten Kutsal Üçlü Birlik Tanrı'nın,
† Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un iradesine uygun
olarak, ben Julijana Ebert
için bu günlüğü yazdım.**

(Ücretsiz)

Buradan günlüğü, tüm duaları, mucizeleri ve CD'leri ücretsiz olarak indirebilirsiniz:

**www.gnadenvolle-
gebete.de www.vater-
unser.net**

www.wertvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

D-Forbach, Erbersbronn - Deidesheim - Niederkirchen - ABD

Baskıya hazır: Mart 2026 **Yazar:** Her Şeye Gücü Yeten Kutsal Üçlü Birlik Tanrı, Julijana Ebert Orijinal günlüğünden aktarılan: Bernhard Koppenhagen Yazım hataları için gözden geçiren: Mesih'in kardeşi Samuel



Deinen Tod, o Herr, verkünden wir
und deine Auferstehung preisen wir
bis du kommst in Herrlichkeit.

Aus unserer Pfarrgemeinde verstarb

Julijana Ebert

Trauerfeier mit Beerdigung

Donnerstag 18.12.2025

Friedhof Forbach

Der Herr schenke der Verstorbenen ewigen Frieden.

Unsere Anteilnahme gilt den Angehörigen.

Julijana Ebert
Kolpingstraße 19
68789 - St. Leon-Rot (o zamanki adres)

Nisan 1991:

Vaftiz gününden bu yana yaşadıklarımı yazmaya yaklaşık yedi yıl boyunca tereddüt ettim vaftiz edildiğim 19 Mayıs 1984 tarihinden beri yaşadıklarımı yazmaya yaklaşık yedi yıl tereddüt ettim. Vizyonlar görmüştüm ve şimdi de sesler duyuyorum: Rab İsa Mesih'in sesi, meleklerin sesleri ya da kirliliğin sesi; ayrıca şeytanın saldırılarını hissediyorum.

Bunu yazmakta sürekli tereddüt ettim çünkü bunun yararlı olup olmayacağını bilmiyordum. Bu konuyla ilgili kasetler, kitaplar gibi pek çok benzer şey var. Ayrıca eskiden her Katolik'in bu sesi duyduğunu ve Kutsal Komünyon sırasında Rab İsa Mesih ile birleşirken bu derin huzuru hissettiğini Kutsal Komünyon sırasında hissettiğini sanıyordum. Bunun özel bir karizma ve Tanrı'nın bir lütfu olduğunu bilmiyordum. Tereddüt etmemin bir başka nedeni de zayıf Almanca bilgimdi. Ve en önemlisi, dua etmeyen, oruç tutmayan, tövbe etmeyen ve On Emir'e göre yaşamayan insanların, Tanrı'nın iman lütfunu bahsettiği kişiler hariç, zaten Tanrı'ya inanamayacağını düşünüyordum. Ben de bu büyük lütfu aldım; iyi olduğum için değil, bir günahkar olduğum için. Merhametli Tanrı, lütfu dilediğine, dilediği zaman, dilediği yerde ve dilediği kadar verir. Çünkü O, tüm dünyadaki tüm kardinallerden, piskoposlardan ve rahiplerden daha iyi benim ruhumu bilir.

Üçlü Birlik Tanrı'nın benim en iyi babam ve Meryem Ana'nın en iyi annem olduğunu, en önemli şeyin ise sizden başka kimsenin veremeyeceği "gerçek sevgi" olduğunu anladım. Çünkü kötülüğünü erdem görünümüyle örten sahte sevgi de vardır.

Hayatım boyunca sadece beni seven değil, benim de sevdiğim birini aradım. Uzun bir arayışın ardından bunu buldum. Ancak

"birini" bulmadım, aksine gün içinde sık sık ruhsal olarak birleştiğim ve günde bir kez Kutsal Komünyon'da kabul ettiğim gerçek, diri Tanrı'yı buldum.

Özellikle de, gerçek Tanrı ve gerçek insan olarak et ve kandan mevcut olduğu Kutsal Ekmek'i alırken, En Kutsal Ayin'de O'nunla birleşiyorum.

Medjugorje'de Barış Kraliçesi olarak anılan göksel annemiz Meryem sayesinde, Tanrı'ya doğru ilk adımı atma şerefine nail oldum.

Vaftizimden önce kör ve sağırdım. O zamanlar gerçek barışı henüz bilmiyordum. Sürekli içimdeki bu huzursuzluk beni sarmalıyordu ve sayısız gece uyuyamıyordum. Şimdi ise, bu dünyadaki hiçbir insanın değil, yalnızca Üçlü Birlik Tanrı'nın verebileceği gerçek barışın tanığıyım.

Bu yüzden, Kutsal Komünyon'da O'nunla birleştiğimde her zaman şunu söylemek istiyorum: "Sen benim Barış Kralımsın." Barışı biz insanlar yaratmayız; aksine, barışı Tanrı'dan dilemeliyiz ve onu Tanrı'nın bir armağanı ve lütfu olarak kabul etmeliyiz.

24.04.91

12.05 – 12.40 saatleri arasında şapelde dua ettim. Bu konuda şunu belirtmeliyim ki, şapelin dış görünüşü hoşuma gitmiyor. Şapelin önünde çirkin heykeller dikili ve şapelin içindeki tabernakül bir fırına benziyor. Yani şapel çok modern bir şekilde döşenmiş. Başlangıçta şapeldeyken dua ederken sık sık ağladım, çünkü bunu Tanrı'ya bir hakaret olarak algılıyordum. Yine de dua etmek için oraya tekrar tekrar çekiliyordum, çünkü yaşayan Tanrı'nın bu şapelde de mevcut olduğunu hissediyordum.

Ve yine de her gün pek çok insan, doktor, hemşire ve hasta, Rabbimizi onurlandırmadan bu şapelin önünden geçip gidiyor.

Her gün öğle arasında olduğu gibi, Kurtarıcı ile dua etmeye derinlemesine dalmıştım. İlk kez şunu duyudum: "Ben senin ruh rehberimim."

Biraz irkildim, aslında irkilmekten çok şaşırmışım. Bir süre sonra bu ses tekrarlandı. Ardından Kurtarıcı'ya, eğer O benim ruh rehberimse, ilk olarak ne yapmam gerektiğini sordum. Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Öncelikle kendini bana adamalısın." İlk düşüncem, yine anlamakta zorlandığım bir kelime daha oldu. "Adanmak" kelimesini daha önce duymuştum, ama içsel anlamını henüz bilmiyordum. İsa'ya, ona zaten her şeyi vermiş olduğumu, kalbimi, hayatımı, ruhumu, bedenimi söyledim. Ama Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Ben senin geleceğini istiyorum." Ben de ona, geleceğimi de alabileceğini söyledim. Sonra İsa'ya bunu rahiplere söylemeli miyim diye sordum; o sırada şu anda ruhani rehberlerim olan Peder Dochat, Peder Johannes, Peder Vogt ve Peder Gebhard Heyder'i düşündüm. Kurtarıcı şöyle dedi: "Evet." Bütün gün hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. Kurtarıcı bana o kadar çok lütuf bahşetti ki, bunları kelimelerle tarif edemem ve ne kadar teşekkür etsem az gelir. Bu içsel sevinci hissetmek tarif edilemez bir şeydi. Tamamen farklı bir insandım. Akşam Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ne gittim. Orada günah çıkardım. Papaz bunların günah olmadığını söylese de, ben tamamen arınmış olmak istiyordum. Kutsal Komünyon'dan sonra daha da fazla lütuf aldım. Artık neredeyse dayanamıyordum. Kalbim sevgiyle yanıyordu. Şapelden çıktığımda, bana bahşedilen lütufların yoğunluğundan ağlıyordum. Orada dua grubumdan arkadaşlarım Hilde ve Hedwig'le karşılaştım ve onlara yaşadıklarını anlattım. Onlar da benimle birlikte sevindiler. Eve giderken, bir kadının rehberliğinde yürüyen kör bir zenci adamla karşılaştım. Kör adama bir tesbih, kadına ise kutsanmış bir Meryem Ana resmi hediye ettim ve Kurtarıcı'dan, benim aldığım lütuflardan bu insanlara da bahşetmesini diledim. Kör adam çok sevindi ve ben de eve döndüm. Evde misafir olduğu için hiçbir şey yiyemedim. Birlikte bir tesbih duası ettik ve onu Meryem Ana'ya adadım. Gece, saat 23.30 civarında, hemen ardından ayartma da geldi. Yataktaydım ve aniden birinin üzerime atladığını ve beni salladığını hissettim. Sadece "İsa" dedim ve her şey geçti. Sonra uyumaya devam ettim.

25.04.91 - Perşembe

Akşam Rot'ta Kilisede Kutsal Ayin öncesinde Acı Çekişli Tesbih'i okudum. Kutsal Komünyon'dan sonra kendimi İsa'yla birleştirdim. İsa bana şöyle dedi: "Sessiz ol." Birkaç dakikalık sessizliğin ardından, Kurtarıcı'ya ne yapmam gerektiğini sordum, çünkü irademi O'na teslim etmişim. Kurtarıcı'dan şu cevabı aldım: "Bana daima sadık kalmalısın." Sonra yine sessizlik oldu, ta ki şunu duyana kadar: "Bensiz gitmemelisin." Kurtarıcı'nın ne demek istediğini düşündüm ve içimden, gitmeden önce Kurtarıcı ile ruhsal olarak birleşmem gerektiğini düşündüm. Ama bunu daha sonra günah çıkarma rahibine sormaya karar verdim. Evde, Kutsal Ayin'den sonra Peder Johannes Ordinski beni aradı. Telefon aracılığıyla beni kutsadı. Birkaç dakika sonra kocam tekrar telefon ahizesini bana uzattı. Bu sefer Regensburg'dan Peder Gebhard Heyder telefondaydı. Önümüzdeki Pazar saat 11.00'de onu ziyaret etmem konusunda anlaştık. O da telefon aracılığıyla beni kutsadı. Bu kutsama, Peder Johannes'inkinden farklıydı. Peder Gebhard Heyder'in kutsaması sırasında o kadar çok sevgi ve güç hissettim ki, bu görüşmeden hemen sonra onun için üç kez "Babamız" duası ettim. Vaftizimden beri hastalarla konuşuyorum; hepsiyle değil, sadece Kutsal Ruh'un rehberliğiyle bana tavsiye edilenlerle. Bugün de öyle oldu; bir hasta bana üç gündür yanaklarında geçmeyen ağrıları olduğunu anlattı. Buna içimden gelen bir cevapla şöyle dedim: "İmanı zayıf olanlar daha uzun süre acı çeker." (Bunlar Kutsal Ruh'un bana verdiği sözlerdir.) O da gülümsedi ve bunun iyi olduğunu söyledi.

26.04.91 - Cuma

İşyerimde bir hasta, röntgen çekimleri sırasında bana şikayet etti. 14 gün önce ameliyat olmuştu ama hiçbir faydası olmamıştı ve şimdi tekrar ameliyat olması gerekiyordu. İlk başta “Hiçbir şey söylemeyeceğim” diye düşündüm. Ama çekimler bittiğinde aniden ona sordum: “Artık daha çok mu dua ediyorsunuz, yoksa daha az mı?” Gururla, özgür bir insan olduğunu, Tanrı’ya inanmadığını ve Tanrı’nın olmadığını söyledi.

Buna karşılık şöyle dedim: “Eğer bir beyniniz olduğuna inanıyorsanız, o zaman bir Tanrı’nın var olduğuna da inanıyorsunuz demektir.” Bunun üzerine sevinçle şöyle dedi: “Bu çok güzel, bunu daha önce hiç duymamıştım.” Akşam Rot’taki kilisede Kutsal Komünyon’dan önce rahibeyi gördüm. Rahibeye Komünyon almaya gitmek içimden hiç gelmiyordu ve sordum İsa’ya sordum: “Sana irademi teslim ettim.” İsa şöyle dedi: “Rahibin yanına git.” Ve rahibe, bana Mesih’in Bedeni’ni sunmadan yanımdan geçti. Kutsal Ekmek’i rahipten aldım.

27.04.91 - Cumartesi

O sabah kalkmak benim için çok zordu. Ancak Kutsal Ayin’e katılmak için büyük bir istek duyuyordum. Waghäusel’deki hac kilisesinde ayin saat 7.15’te başladı. Waghäusel’e giderken ve kilisede Kutsal Ayin başlamadan önce, bu ayini yönetecek rahip için dua ettim. Yaşlı bir rahip olan Peder Alanus ayini yönetiyordu ve ben, Peder Alanus’un ayini yönetmekte zorlandığını hem hissettim hem de gördüm. O, ibadetinde rahatsız ediliyordu. Ekmek ve şarabın dönüştürülmesinden önce bir vizyon gördüm. Peder Alanus’u karanlıkta sunak başında dururken ve ayini kutlarken gördüm. Buna çok şaşırdım ve bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Kutsal Komünyon dağıtılırken, bana diz çökmüş halde Kutsal Komünyon’u vermekten çekindiğini hissettim. Kilisede Komünyon bankı olmadığı için yere diz çökmek zorunda kaldım. Üçlü Birlik Tanrı’ya büyük bir saygı duyduğum için Kutsal Komünyon’u ancak diz çökmüş halde alabiliyorum. Tereddüt etti ve Kutsal Hostiyi ağzımdan yaklaşık on santimetre uzakta tuttu. Ağzımı açtım ve Kutsal Hostie bu mesafeden kendiliğinden ağzıma uçtu. Bunu burada ilk kez yaşamadım; diğer rahiplerde de Mesih’in Kutsal Bedeni bana kendiliğinden geldi. Saat 10.30 civarında Speyer’deki Karmelit Manastırı’na gittim. Orada, Rodalben’in Kıymetli Kani’nin işaretini taşıyan mumları almak istiyordum.

Ardından, Speyer’deki Engalgasse 4 numaradaki huzurevinde bulunan Piskopos Bruno Tiebes’i ziyaret ettim. Öğle vaktiydi ve onu beklemek zorunda kaldığım için şapelde onun için bir tesbih duası ettim. Yaklaşık bir yıl önce, Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’nde Prelat Tiebes ile tanışmıştım. St.

Augustin’den Peder Zeitler ile o zamanlar Rodalben’den ve Rodalben’deki Kan Mucizesinden bahsetmiştik. Piskopos Tiebes o zamanlar buna inanmamıştı ve açıkça karşı çıkmıştı. O yıl boyunca onun için dua ettim ve İsa’dan, Rodalben’deki olaylar hakkında aydınlanmadan ölmesine izin vermemesini diledim. Prälat Bruno Tiebes, ziyaretim sırasında beni hemen tanıdı. Ona bir demet kırmızı gül ve Rodalben’deki Rodalben’in Kıymetli Kani’nin amblemi bulunan bir mum ve Peder Gebhard Heyder’in Rodalben’deki olaylar hakkında yazdığı bir kitap hediye ettim. Bunlardan çok memnun oldu ve bana Peder Gebhard Heyder’e selamlarımı iletmemi ve Rodalben’deki olaylar hakkında iyi bilgi edindiğini söylememi istedi. Ayrıca bir yıl önceki kadar açıkça karşı çıkmıyordu. Bu ziyaretten önce Speyer’deki pazardaydım ve piskopos için hangi çiçekleri alacağımı bilmiyordum. Kurtarıcı’ya sordum ve O bana şöyle cevap verdi: “Bir rahibe ne verdiysen, bana vermiş oldun.” Bu yüzden bir demet kırmızı gül almaya karar verdim. Her rahipte İsa’yı görmek gerçekten çok güzel.

28 Nisan 1991 — Pazar

Bugün Regensburg'daki Karmelit Manastırı'nda Kutsal Ayin'e katıldım. Orada Peder Gebhard Heyder ile yaklaşık dört buçuk saat geçirdim. Böyle rahiplere sahip olduğumuz için Tanrı'ya şükrediyorum. Sohbetimiz sırasında ona 20'den fazla soru sordum; o da bana huzur, sükûnet ve sevgi içinde cevap verdi. Sanki bu zamanı İsa ile geçirmiş gibiydim. 86 yaşında, bu yaşına rağmen işitme yeteneği çok iyi ve cevaplarında son derece net. Peder Gebhard'ın Tanrı'ya olan bu sadakati, birçok rahip için bir örnek olmalıdır. Sohbetimizin ardından bana mumlar, resimler ve suyu kutsadı. Onun aracılığıyla birçok lütuf aldım ve ondan ayrılmak bana zor geldi. Rodalben hakkında yeni bir kitabın yayınlanması için dua grubumuzda onun adına topladığım parayı kendisine verdim. Peder Gebhard Heyder, 1952'de Rodalben'de meydana gelen Kan Mucizesinin tanığıydı. Ne zaman büyük lütuflar almaya nail olsam, sonrasında şeytanın saldırılarını daha da şiddetli hissediyorum. Regensburg'dan St. Leon-Rot'a dönüş yolunda da durum böyleydi. Kocam arabayı sürerken, onun değiştiğini fark ettim; midesi bulanıyordu. Oysa ruhumda kirli ruhun yakınlığını hissediyordum. Kocamın yüzü kızardı ve midesi bulanıyordu. Ondan otayolun kenar şeridinde durmasını rica ettim, ancak bana bunun yasak olduğunu söyledi. O anda bunun kirli ruhun bir bahanesinin farkına vardım, hemen kocama kutsal su serptim ve yüksek sesle şöyle dedim: "Tanrı'nın adıyla sana emrediyorum, hemen kenara çek ve dur." O da hemen öyle yaptı. Yerlerimizi değiştirdik; bir elimde tespih, diğer elimde direksiyon vardı ve sakin bir şekilde eve doğru yola çıktım. Kocam hemen uykuya daldı ve yaklaşık yüz kilometre sonra uyandı; her şey bitmişti. Kocam uyurken onun için içtenlikle dua ettim. Şeytanın böyle bir saldırısına ilk kez maruz kalmıyordum.

29.04.1991 - Pazartesi

Papazımızın iki yeni Komünyon yardımcısı bulduğunu duymuştum. Kutsal Komünyon'dan sonra İsa'ya, yakın gelecekte gerçekten iki kadının Kutsal İsa şöyle dedi: "Evet. Daha kötüsü de gelecek." Akşam saat 20.00 civarında dua grubumuz yeniden başladı. Rahip Dochat da gelmişti ve ibadetten sonra inananlara dağıtacağı Kutsal Komünyon'u da beraberinde getirmişti. Kurtarıcı'ya tapındık; ben O'ndan yaklaşık bir metre uzakta diz çökmüştüm. Tesbih duası sırasında Kurtarıcı'nın şöyle dediğini duydum: "Sadece hasta olanlar ve ayine katılma imkânı bulamayanlar Kutsal Komünyon'u alabilirler." Duamızı bitirdikten sonra Peder Dochat'a günah çıkardım ve O'na İsa'nın benim ruhani rehberim olduğunu anlattım. O da bunu uzun zamandır bildiğini söyledi. O gün, Peder Dochat'ın varlığı da dahil olmak üzere, içsel olarak saldırıya uğradığımı hissettim. Ancak bunu hiç belli etmedim. Ona olan güvenimi neredeyse yitirecektim. Bundan, onun için daha fazla dua etmem gerektiğini anladım. O akşam, kocam yine kirli ruhun saldırısına uğradı. Dua edenlerden biri olan Marga da bunu fark etti. En çok her şeyi parçalamak istiyordu. Ama dua grubumuzdaki dua sırasında uykuya daldı. Dua grubunda Komünyon dağıtımından sonra Papaz Dochat, taşıma sırasında Kutsal Ekmek'i sakladığı küçük kaseyi aldı ve Kutsal Komünyon'dan kalan küçük parçacıkları ya da kırıntıları kutsal suya döktü. Bu benim için bir şok gibiydi. Bunun doğru olmadığını düşündüm. Ama sonra uykuya daldım.

30 Nisan 1991 — Salı

Sabah erkenden uyandığımda, hemen Peder Dochat'ın Kutsal Komünyon'dan kalan kırıntıları içine attığı kutsal suya koştum. Kutsal su kabını elime aldım ve şöyle dedim: "Seninle birlikte bu kadehi içiyorum, İsa." Sonra kutsal suyu kabın son damlasına kadar içtim, çünkü İsa Mesih'in orada mevcut olduğuna inanıyordum.

Akşam Kutsal Komünyon'dan sonra İsa'ya, Peder Dochat'ın yaptığı şeyin doğru olup olmadığını sordum. İsa şöyle dedi: "Bu doğru değil." Kurtarıcı'ya, bunu Peder Dochat'a söylemeli miyim diye sordum. Kurtarıcı, "Evet," dedi. Rahibin bana ne diyeceğini, acaba beni azarlayacak mı diye düşündüm. İsa şöyle dedi: "Rahip bunu kabul edecek."

Bu sırada kilisede "Gerçek Beden, selam sana" şarkısı söyleniyordu. Ağladım ve Kurtarıcı'dan, Kutsal Ekmek'in en küçük parçacıklarında bile Kurtarıcı'nın mevcut olduğuna inanmayan tüm rahipler için af diledim.

29 Nisan 1991 Pazartesi gününe bir kez daha dönmeliyim:

Öğle vakti, iş yerimdeki şapelde, "Rab'bin Meleği" duası sonrasında Kurtarıcı ile birleştim ve O'na, bir önceki Cumartesi günü karanlıkta gördüğüm Peder Alanus'u sordum; bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum. İsa bana şöyle dedi:

"İşte lütuftan yoksun bir rahip böyle görünür. Kurtarıcı, bu konuyu onunla konuşmak için Waghäusel'deki Peder Aemilian'a gitmemi izin verdi. Böylece 30 Nisan 1991 Salı günü

30.04.91 Salı günü Peder Aemilian'a gittim. Bunu, kendime anlattığım yerel papazım Peder Vogt da biliyordu.

Waghäusel'deki manastıra vardığımda, Kardeş Alois beni Peder Aemilian'a bildirdi. Onu beklerken, Peder Aemilian gelene kadar birlikte iki seri tesbih duası ettiğim Kardeş Blasisus geldi. Peder Aemilian ile yaptığımız görüşmede yalnız olmadığımı hissettim; zira daha önce yanlış bir şey söylememek için İsa'dan benimle birlikte gelmesini istemiştim. Güçlü, objektif ve sakindim; hatta ağızdan ve diz çökerek komünyon almaktan bahsettim; ayrıca Peder Alanus hakkında ve Cumartesi sabahı yaşadıklarım hakkında da konuştum. Sohbetimiz sırasında ondan Peder Alanus için dua etmesini rica ettim ve ben de Peder Alanus ve kendisi için dua edeceğime söz verdim.

Peder Aemilian beni kutsadı ve eve dönerken Tanrı'nın iradesini yerine getirmiş olmaktan mutluluk duydum.

04.05.91 - Cumartesi

Saat 7.15'te yine Waghäusel'e Kutsal Ayin'e gittim. Yine Peder Alanus ayini yönetti ve onu yine o karanlıkta gördüm.

06.05.91 — Pazartesi

Akşam Rot'taki kilisedeydim. Ardından dua grubu toplandı. Sonra Peder Dochat ile konuştum ve ondan Kutsal Ekmek'in kalan parçalarını ve kırıntılarını artık kutsal suya dökmemesini rica ettim. Ona, Kurtarıcımızın bana bunun doğru olmadığını söylediğini aktardım ve bir hafta önce tüm kutsal suyu içtiğimi anlattım; zira İsa Mesih en küçük parçalarda bile mevcuttu ve bu benim inancımdı. Bana, bundan sonra Kutsal Ekmek kırıntılarını eve götüreceğine söz verdi.

07.05.91 — Salı

İş yerimdeki şapelde Kurtarıcı ile birleştim. Kurtarıcı'ya bir hiç olduğumu söyledim. Sonra ona şöyle dedim: "Kurtarıcı, sana zaten her şeyi verdim. İradem de senin. Sana daha ne vereyim?" Kurtarıcı şöyle cevap verdi: "Senin hareketini istiyorum." Bunu anlayamadım.

Daha sonra röntgen çekiminde özel bir hasta, röntgen ışınlarını engellemek için neden kurşun önlük giydirilmediğini sordu; oysa önlük tam da oturduğu sandalyenin üzerinde asılıydı ve yeterli koruma sağlıyordu. Ona içimden gelen bir cevapla şöyle dedim: "Her şeyi görebilmek ve duyabilmek için dua etmelisiniz." O güldü, bunun iyi bir şey olduğunu söyledi ve yoluna devam etti.

08.05.91 — Çarşamba

Çarşamba günü, Mingolsheim'da İsa'nın Göğe Yükselişi arifesi ayinine katıldım,

09.05.91 — Perşembe — İsa'nın Göğe Yükselişi

Bayram günü Rot'taki kilisede ayine katıldım ve ardından köydeki alayda da yer aldım. Çok güzeldi.

10.05.91 — Cuma

Akşam Rot'taki kilisede, Kutsal Komünyon • sırasında Kurtarıcı ile birleştiğimde, İsa bana Peder Johannes'e kitaplarının doğru olmadığını söyleyebileceğimi ve Cumartesi günü ona gidip bunu iletmem gerektiğini söyledi.

11.05.91 — Cumartesi

Sabah ayinini uyuyakaldığım için kaçırdım, ama hemen bunun telafisi olarak bir saat dua ettim. Saat 11.00 civarında Zeutern'den Bay Deris bana geldi ve Roland'ın Peder Johannes'in kitaplarıyla birlikte Rusya'ya sağ salım vardığını anlattı. Bu benim için ağır bir darbe oldu, çünkü bu kitapların iyi olmadığını biliyordum.

Saat 15.30 civarında Rot'taki papazımız Vogt'un yanına gittim ve ona artık Peder Johannes'e gitmek istediğimi söyledim; ayrıca Kurtarıcı'nın Peder Johannes hakkında bana söylediklerini de ona aktardım.

Sonunda Papaz Vogt'tan bir kutsama istedim ve sonra eve döndüm. Evde, Peder Johannes'e doğru yola çıkmadan önce onun için bir tesbih duası ettim. Kişisel ve samimi duamda İsa'dan Peder Johannes'e benimle birlikte gelmesini rica ettim. Peder Johannes'in yanına vardığımda, beni bir öpücükle karşıladı. İlk anda Yahuda'nın öpücüğünü aklıma geldi ve bu öpücüğü karşılık veremedim. Eve girer girmez bana bugün çok farklı olduğumu söyledi. "Her zamanki gibi değilsiniz," dedi. Çok tedirgindi. Ben de, "Evet, yalnız değilim," dedim. Şaşkın bir şekilde, "Ah, öyle mi?" diye cevap verdi. Ve gerçekten de yalnız değildim; içimde özel bir huzur ve güç hissediyordum; Peder Johannes'e ne söyleyeceğim konusunda da hiç endişem yoktu. Sohbetimiz sırasında, İsa'nın onun kitapları hakkında bana söylediklerini ona aktardım.

Hemen sıkıntılara kapıldı. Güvensizliğini gösterdi ve ben, onun birkaç kirli ruh tarafından rahatsız edildiğini hissettim; ancak bu ruhlar bana hiçbir şey yapamadı, çünkü o bana ve refakatçime (İsa'ya) saygı duyuyordu. Sevgi ve huzur yayıyordum ve alçakgönüllüydüm. Bana birkaç kitap gösterdi ve kendini haklı çıkarmaya çalıştı. Sonra şöyle dedi: "Şimdi yine hastayım ve ölmek zorundayım." Oysa o çok dürtüsel biriydi. Ben ona şöyle cevap verdim: "Bu, sonsuzluğa kıyasla sadece bir damladır." Onu cesaretlendirdim ve ona yardım etmek için geldiğimi söyledim. O şimdi ne yapması gerektiğini sordu, ben de ona kitapları durdurması ve dağıtılmasını engellemesi gerektiğini söyledim. Daha sonra Peder Johannes bana, **7 Mayıs 1991** tarihinde piskoposu Piskopos Gorniliak Platon'un aradığını ve kitaplarının sapkın öğretiler olduğunu bildirdiğini anlattı. Peder Johannes bu piskoposu psikopat olarak nitelendirdi ve onu deli olarak gördü. Onu dinlemek istemedi. Peder Johannes'e, onu sevdiğimin ve ona yardım etmek istediğimin bir göstergesi olarak, hediye olarak kırmızı güller ve frezyalardan oluşan bir buket getirmiştım. Peder Johannes, Piskopos Gorniliak Platon ile konuşmamı yasakladı ve fırsat bulduğunda beni, kitapları hakkında diğer piskoposlarla konuşmak üzere davet etmek istedi. Ayrıca bana, şimdi onu tamamen hasta ettiğimi ve bana inanmayacağını, ancak yine de bana güveneceğini söyledi. Buna cevabım şuydu: "Böylesine dağınık kalplerle iman edilemez."

Peder Johannes ile bu konuşmayı yapmış olmaktan memnun oldum. Başlangıçta İsa'ya, bunu ona söyleyip söyleyemeyeceğimi sormuştum, çünkü onun hasta bir adam olduğunu biliyordum. Ancak Kurtarıcı şöyle dedi: "Gerçek, hastalıktan önce gelir."

12.05.91 - Pazar

Kocam bugün 50 yaşına bastı. Kutlama yapmadık, çünkü dünyadaki açlık çeken insanları düşündük.

Rot'taki Kutsal Ayin'de: Bu Pazar vaazını Bayan Wennebusch verdi. Papaz Vogt da oradaydı ve bu niyetle bir tesbih duası ettiğinden bu durum hoşuma gitmedi.

Akşam, Kurtarıcı'ya Münih'e Piskopos Gorniliak'ın yanına gitmem gerekip gerekmediğini sordum. İsa şöyle dedi: "Mümkün olduğunca çabuk." Cumartesi günü gidebileceğimi umuyordum. Akşamki Meryem Ana ibadeti çok güzeldi. Papaz Vogt bu ibadeti iyi yönetti.

13.05.91 - Pazartesi

Saat 10.00 civarında klinikte: Kurtarıcı'ya, sapkın öğretilere karşı mücadele edersem bana bunun kesin bir işareti olarak ne vereceğini sordum. Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Sana benim aklımı vereceğim." Ben de: "Ah, bu çok fazla." dedim. Saat 12.00'de klinikteki şapelde: Münih'teki piskoposu ziyaret etmenin acil olduğunu, zamanın daraldığını hissettim. Kurtarıcı'ya piskoposa ne zaman gitmem gerektiğini sordum ve O: "Cuma günü." diye cevap verdi. Neden Piskopos Gorniliak'ı ziyaret etmem gerektiğini de sordum. Kurtarıcı şöyle dedi: "Katolik Kilisesi için." Piskoposun benimle konuşup konuşmayacağına dair bir sonraki soruma Kurtarıcı, "Evet" dedi. Bir sonraki endişem şuydu: "İsa, Cuma günü trafik çok yoğun olacak, çünkü Pentekost bayramı! Ancak İsa, "Sabah saatlerinde değil" diye cevap verdi. Şapelden sevinç ve huzur içinde ayrıldım. Saat 16.30 ile 17.00 arasında Münih'teki Piskopos Gorniliak Platon'la telefonda görüştüm. Onunla konuşmadan önce, onun için birkaç kez tesbih duası ettim. Ardından piskoposa onu ziyaret etmek istediğim nedeni anlattım. Bana Cuma günü saat 15.00'te bir randevu verdi. Kabul ettim.

Bu görüşme sırasında, Peder Johannes'in onu tanımladığı gibi Piskopos Platon Gorniliak'ın bir psikopat olduğu izlenimini aslında edinmedim. Aksine, o objektif, düzgün ve Tanrı'nın iradesine teslim biriydi. Onu daha iyi tanıyabileceğim için Cuma gününü sabırsızlıkla bekliyordum. Saat 19.00'da Rot'taki Meryem Ana ibadetindeydim ve saat 20.00'de dua grubumuz başladı. Mannheim'dan Bayan Nuncia'nın ifadesine göre, o gün Meryem Ana'nın bana görünmesi gerekiyordu. Ancak Kurtarıcı bana daha önce bu kadına inanmamam gerektiğini söylemişti. Dua sırasında şeytan kendini hissettirdi. Bana itişip kakıştılar ve ibadetimi çok rahatsız ettiler. Bunun üzerine yerime kutsal su serptim. İçimden, ona şimdi bir tokat atabileceğimi düşündüm. Ancak yanımda diz çökmüş olan birinin tokat yemesini istemedim. Bu düşüncelerle birdenbire gülmek zorunda kaldım. Dua bittiğinde o kadar çok lütf almıştım ki, bu rahatsızlıklar beni hiç rahatsız etmemişti.

14.05.91 - Salı

Kocam gece kötü ruh tarafından rahatsız edildi, ben de öyle. Nadiren rüya görürüm ya da rüyalarımı hatırlayamam, ama o sabah rüyamı hatırladım.

Rüya ilginçti ve onu yazmak istiyorum:

Gerçekte yeryüzünde hiç bulunmayan çok sayıda kuş gördüm, sayısız kuş. Serçelere benziyorlardı, ama şişmiş gibiydiler ve güvercin kadar büyüktüler. Birdenbire, kirli, pis ve acınacak halde görünen insanlara dönüştüler. Yardım için yalvarıyorlardı ve onlara hemen acımak gerekiyordu. Onları kutsadım ve tam o anda diğer taraftan bambaşka insanların "Onlardan uzak dur, onlarda AIDS ve cüzzam var" diye bağırıldıklarını duydum. Korkmadım, diz çöktüm ve tüm gücümle "İsa, bu insanlara yardım et" diye haykırdım. Kirli insanlar da diz çöktüler ve yardım istediler. Aniden içlerinden biri sağ elime vurdu. O anda elim ateş gibi yandı. O anda bunların şeytanlar olduğunu hemen anladım. Sonra uyandım, birkaç dakika daha elimdeki yanmayı hissettim ve sonra her şey karardı.

O gün uyuyakaldık ve işime geç kaldım. Bu, 1984'teki vaftiz günümünden beri başıma hiç gelmemişti.

Şeytan dün Meryem Ana kılığına girmek istemişti. Ancak dualarımız, sadakatimiz ve İsa'ya ve Meryem Ana'ya olan sevgimiz sayesinde buna izin verilmedi.

Çünkü şeytan, ancak Tanrı'nın iradesi ve O'nun izni olduğunda böyle bir şey yapabilir.

Saat 10.00 ile 10.30 arasında klinikteki dinlenme odasında:

İsa'ya dünkü şeytanlar hakkında soru sordum. İsa şöyle dedi: "Böyle vakalar daha da artacak." Vakalar derken şeytanların saldırılarını kastediyordu. Sonra şunu sordum: "Sevgili Tanrım, çok dua edersek daha fazla saldırıya uğrar mıyız?" İsa şöyle cevap verdi: "Evet, sen onlardan birçok ruhu alıyorsun!

Bir sonraki sorum şuydu: "Peder Johannes, kitapların doğru olmadığını biliyor mu?" İsa cevapladı: "Evet!" Sonra, o zaman neden kitapların yayımı durdurulmuyor diye düşündüm; yani kitapların ortadan kalkması gerektiğini kastettim. İsa cevapladı:

"Şeytan onun üzerinde güç sahibidir."

Saat 14.30 civarında kocam beni hastaneden aradı ve sabah bana tek başıma gitmem gerektiğini söylemiş olmasına rağmen, benimle birlikte Münih'e Piskopos Platon Gorniliak'ın yanına gitmek için bir gün izin alacağını söyledi. Ve bu sabah, eğer Tanrı'nın iradesi piskoposa gitmemse, o zaman bunun da yoluna gireceğini umarak dua etmiştim. Saat 16.30 civarında kocam ve ben iş yerinden eve doğru yola çıktık. Yolculuk sırasında kocam bana geceleri şeytan tarafından nasıl eziyet gördüğünü anlattı. Cehennemle ilgili bir vizyon görmüş ve şeytan ona şöyle demişti:

"Görüyorsun, Meryem Ana karına görünmemiş. Hepsi yalan ve aldatmacaydı. Medjugorje'de de Meryem Ana'nın görünüşünü yaşamamış. Bu olay gece saat 02.30 civarında oldu. Bunun üzerine kalkmış, parmaklarını kutsal suya batırmış ve parmaklarını kutsal sudan çıkarmadan 30 Ave Maria duası etmişti. Sonra sükunet gelmiş ve tekrar uykuya dalmıştı."

Saat 19.00'da Papaz Vogt'un yönettiği Meryem Ana ibadetindeydim. Çok güzeldi. O, Meryem Ana Litanyası'nı okudu. Bu beni çok sevindirdi, çünkü bu dua çok nadiren okunur. Kilisenin önünde Litvanya'dan gelen yaşlı bir kadınla karşılaştım. Bütün gece rahatsız olduğunu ve uyuyamadığını, bunun sık sık başına geldiğini anlattı. Benimle birlikte eve geldi ve ona kutsal su, kutsanmış tuz ve kutsanmış mumlar verdim. O evine döndükten sonra, Rot'tan bir kadın (Hedwig H.) tekrar beni ziyaret etti. Ağlıyordu ve benden yardım istedi, çünkü kocasıyla sorunları vardı. Birlikte Acı Çelenk Duası'nı okuduk.

15.05.91 Çarşamba

Sabahın erken saatlerinde kocam bana rüyasını anlattı; rüyasında güvercin büyüklüğünde birçok siyah kuş görmüş.

Saat 10.00 civarında doktorun odasında İsa'ya sordum: "İsa, kocam bu kadar şeytanların eziyetine maruz kalıyorsa, onunla birlikte Polonya'ya nasıl gidebilirim?"

İsa şöyle cevap verdi: "Ben seninleyim!"

Öğle molasında şapele gittim, İsa ile birleştim ve dua ettim. Sonra İsa'ya o siyah kuşların ne anlama geldiğini sordum. Şu cevabı aldım: "Onlar kirliliğin şeytanlarıdır." Ardından Kurtarıcı'ya sordum: "Sevgili İsa, Katolik Kilisesi'nin sapkın öğretilerine karşı mücadele etmem senin isteğin mi?" İsa bana şöyle cevap verdi: "Evet, bu benim irademdir." Kurtarıcı'ya, her şeyi Papaz Vogt'a anlatmam gerekip gerekmediğini sordum ve Kurtarıcı, "Evet" dedi. Ardından İsa bana sordu: "Şu anda da huzuru hissediyor musun?" "Evet" diye cevap verdim ve İsa'nın şöyle dediğini duydum: "Kirli ruh, gerçek huzuru veremez."

Saat 14.15'te, tek kolu olan bir hasta röntgen çekimi için (boyun röntgeni) geldi. Savaş sırasında Fransa'da kolunu kaybettiğini anlattı. Onunla konuştum ve kolu olmadan zorlu bir çile yaşadığını söyledim. O da her şeye alıştığını söyledi.

Bunun üzerine ona hemen şöyle cevap verdim:

"Keşke tüm insanlar Tanrı'ya alışsalar."

Saat 19.30'da Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Rahip, Kutsal Ayin'i çok hızlı bir tempoda okudu. Hoş değildi ve insanlar da güzel şarkı söylemediler. Ardından rahibin yanına gittim ve yaklaşık 20 dakika

süren bir günah çıkarma görüşmesi yaptım. Rahip içten içe oldukça tedirgindi. Kalbimde derin bir huzur vardı ve yalnız olmadığımı hissettim; İsa benimleydi.

Rahip konuşmasını bitirdiğinde ona şöyle dedim: “Bu dünyevi bir bilgelikti.” Günah affı almak istedim ve rahip bana şöyle dedi: “Sizin günahınız yok.”

Sonra ondan kutsama istedim ve ayrıldım. Dışarıda Malchenberg’den Julchen beni bekliyordu. Bana bugün Kronau’da Msgr. Lefebvre hakkında bir konferans verileceğini anlattı. Sevindim ve hemen Julchen’le birlikte oraya gittim. Konuşmayı Mingolsheim’ın papazı yaptı. Ancak doğruyu söylemedi. Lefebvre’yi o kadar kötüledi ki, Katolik Kilisesi’nde ne kadar büyük bir günahı örtbas etmek istediğini merak ettim. Lefebvre’nin gözündeki çöpü gördü, ama kendi gözündeki kirişi görmedi.

Konuşmanın sonunda ona iki soru sordum: **1.** “Lefebvre’nin itaatsizliğinden bahsediyorsunuz, bu konuda şunu belirtmek isterim: ‘Lefebvre’yi iyi tanımıyorum, ama ruhum neyin iyi neyin kötü olduğunu hissediyor. Şimdi sormak istiyorum, bu dünyada Komünyon sıralarını kiliseden çıkardıkları için itaatsiz olan kaç rahip var?

Ancak komünyon sıralarının hâlâ içeride bulunduğu makul kiliseler de var. Herkesin, komünyonu ayakta mı yoksa diz çökerek mi almak istediğine, ya da ağızla mı yoksa eliyle mi komünyon alacağına dair özgür iradesi vardır. Ancak, diz çökerek ağız yoluyla Komünyon almak isteyenlere bu imkân tanınmalı ve Komünyon sırası hazır bulundurulmalıdır. Çünkü Kutsal Ekmek’te gerçek Tanrı ve etten kemikten gerçek insan mevcuttur; bu yüzden ben, yaşayan Tanrı’yı alırken diz çöküyorum.”

Etrafımdaki insanlar sanki kötü ruh tarafından ele geçirilmiş gibiydiler. Bana bağırdılar ve şöyle dediler: “Buradan git, seni kim davet etti ki? İstersen, bütün gün evde diz çökebilirsin.” O anda Kutsal Kitabı düşündüm ve İsa’nın da daha iyi bir muamele görmediğini hatırladım. Sonra içimden Kutsal Ruh’a ikinci soruyu sormalı mıyım diye sordum. Cevap olarak “EVET” dediler. İçimdeki derin huzur için Tanrı’ya şükrettim; ve ikinci soruyu sordum: “Peder, Uta Ranke-Heinemann ile Lefebvre’yi karşılaştıramazsınız! Cevap vermekte biraz tereddüt etti ve şöyle dedi: “Belki de itaatsizlik yüzünden.”

Julchen’le birlikte eve gittim ve bolca lütuf aldım.

Saat 22.30 civarında evde Meryem Ana heykelinin yanına gittim, Lefebvre için bir mum yaktım ve o kadar ağır bir şekilde aşağılanmış olduğu için onun için dua ettim. Sonra tüm ruhumla Meryem Ana’ya sordum: “Lefebvre neden aforoz edildi?” Şu cevabı aldım: “İsa onun yanındaydı.” Sonra uykuya daldım.

16.05.91 Perşembe

Neredeyse her sabah kalktığımda, o gün elde edeceğim afları birine adarım. Bugün tüm afları Lefebvre’ye adadım. Saat 12.00’de klinikteki şapele gittim. Önce iki kişi birbirleriyle çok yüksek sesle konuşuyordu, ardından biri org çalmaya başladı. Saat 12.00 olduğu için “Rab’bin Meleği” duasını edeyim diye düşündüm; bu kesinlikle Tanrı’nın isteği olacaktı. Önce o iki beyefendi için birkaç Ave Maria ve Başmelek Mikail duası ettim. Sonra üçüncü bir adam da gelip sohbete katıldı ve onun için de dua ettim. Duam kabul edildi, çünkü hepsi dışarı çıktılar. Tanrı’ya şükrettim ve huzur içinde dua etmeye devam edebildim.

Saat 15.30 civarında Stift-Neuburg’daydım. Yaklaşık yarım saat Kardeş Johannes ile sohbet ettim. Ardından Tabernacle önünde yaklaşık iki saat dua ettim. Sonra Rot’a gittim. Orada Kutsal Ayin olmadığı için Malsch’e gittim ve Piskopos Platon Gorniliak için Kutsal Ayin’i adadım.

17.05.91 — Cuma

Sabahın erken saatlerinde eşimle birlikte Piskopos Gorniliak’ı ziyaret etmek üzere Münih’e yola çıktık. Her şey tam da İsa’nın söylediği gibiydi. Yollarda trafik yoktu, tıkanıklık yoktu ve her şey harika gitti.

Piskopos Bey bizi saat 15.00'te kabul etti. Piskopos Gorniliak'ın yaydığı sevgi ve huzurun büyüklüğü beni şaşırttı. Piskopos bana, Peder Johannes'in İsa'nın öğretileri hakkında pek çok yanlış şey yazdığı için daha önce de görevden uzaklaştırıldığını anlattı. Ayrıca, Peder Johannes'in makalelerinin doğru olmadığını belirtmek üzere birçok rahibe yazılı uyarıda bulunduğunu, ancak kimsenin onu dinlemek istemediğini de ekledi.

Görüldüğü gibi, Peder Johannes piskoposuna itaatsizlik etmişti. Piskoposla yaklaşık bir saat vakit geçirdim ve onunla konuşma fırsatı bulduğum için Tanrı'ya şükrediyorum.

Eve dönerken Regensburg'a, Peder Gebhard Heyder'in yanına uğradık. Regensburg yönüne giden otoyola girdiğimizde, muhteşem bir şarkı duyduk. Yaklaşık 20 dakika boyunca melek korolarının şarkılarını dinledik; bu, dünyevi bir şarkı değildi. Büyük bir huşu hissettik ve hepimiz içimizden çok içten bir şekilde dua ettik. Kocamın da bunu duyabilmesine şükrediyorum, çünkü ben bunu birkaç yıl önce bir kez daha yaşamıştım. Eve varana kadar yedi kez tesbih duası ve diğer duaları okuduk. —Peder Gebhard'ın yanında yaklaşık bir saat kaldık.—

18.05.91 — Cumartesi

Saat 6.30'da Waghäusel'de sabah ayinine katıldım. Kutsal Ayin, vefat eden anne babam ve kardeşlerim için kutlandı. Bu gün, Meryem Ana'nın bana görüldüğünün 7. yıldönümüydü.

Öğleden sonra Kurtarıcı ile birleştim ve O'na sordum: "İsa, eğer Piskopos Lefebvre'nin yanındaysan, neden onun aforoz edilmesine izin verdin?" İsa şöyle cevap verdi: "Birçok ruhun kurtulması için." Bu cevap bana biraz belirsiz geldi, sonra İsa şöyle devam etti: "Onun çektiği acılar sayesinde birçok ruh kurtuldu."

19.05.91 — Pentekost Pazarı

Saat 10.00 — Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım.

Saat 13.00 civarında Mannheim'dan Peder Buran beni aradı. Bana Peder Johannes'in durumunun iyi olduğunu ve Fransa'ya piskoposun yanına gitmesi gerektiğini söyledi. Peder Buran, Johannes'i övdü, ancak ben bu konuda bir şey söylemedim, çünkü onun gerçeği söylemediğini biliyordum. Peder Buran'ın aramasının nedeninin, Peder Johannes'in vicdan azabı çekmesi ve Peder Buran ile iletişime geçmek istemesi olduğu izlenimini edindim.

Öğleden sonra Rot'tan gelen Hedwig ile birlikte bir tesbih duası

ettim. Saat 19.00'da kiliseye gidip Meryem Ana ibadetine katıldım.

Saat 20.00 civarında Rot'tan Zita beni ziyaret etti ve birlikte bir

Zita bana Mingolsheim'in papazının kötü bir vaaz verdiğini anlattı. İnsanların hac yerlerine gitmemeleri gerektiğini söylemişti. (Bu papaz, Lefebvre aleyhine de bir konuşma yapmıştı. O günlerde bu rahip için çok dua etmiştim.

Çok güzel bir gündü, çünkü tam yedi yıl önce bugün vaftiz edilmişim ve İsa ile Meryem'e sadakatimi sürdürdüm. Bana bahsettiği bu büyük lütuf için Tanrı'ya şükrediyorum. İsa ve Meryem ile birlikte olmak ne kadar da güzel. Artık Tanrı olmadan yaşamayı hayal bile edemiyorum. Bu korkunç olurdu, çünkü Tanrı'dan ayrılmaktan daha büyük bir kötülük yoktur.

20.05.91 — Pentekost Pazartesi

Saat 7.00'de, vefat eden anne babam ve kardeşlerim için okunan Waghäusel'deki Kutsal Ayin'e katıldım. Çok güzeldi. İsa ve Meryem ile birleştim. İsa şöyle dedi: "Böyle dua etmeye devam et, kızım."

Ardından Wiesental'daki Hambsch ailesinin evine gidip orada kahvaltı yaptık. Bana Meryem Ana için güzel bir kırmızı gül buketi verdi. Bu, kocasından evlilik yıldönümü hediyesi olarak aldığı buketi.

Eve vardığımda hemen bu aile için bir tesbih duası ettim.

Öğleden sonra bir imtihanla karşılaştım. Midem bulandı ve kustum.

Biraz uzandım ve şu sözlerle rahatsız edildim: "Kiliseye gitme, hastasın, bugün zaten bir kez kiliseye gittin, vb."

Bir İsa resmine baktım ve "Dua et!" sesini duydum. Hemen ayağa kalktım ve Acı Çekişli Tesbih'i, ardından da Merhamet Tesbih'ini okudum.

Sonra o rahatsız edici sesler birdenbire kayboldu.

Meryem Ana ibadetine katılmak için kiliseye gittim. İbadeti genç bir rahip yönetiyordu. Eve döneli beş dakika bile olmamıştı ki, oda çoktan insanlarla dolmuştu. Oysa daha önce, Pentekost Pazartesi günü dua grubuna kimsenin gelmeyeceğini düşünmüştüm. Ama dua grubumuz için çok dua ettim. O gün özellikle rahipler için dua ettik.

21.05.91 - Salı

Saat 9.00 — 10.00 arasında dışıdeydim. Acılarımı Tanrı'nın yüceliği için adadım. Tedavi süresince zihnimde dua ettim. Bayan

akşam bir söz ayini düzenleyeceğini ve ardından Kutsal Komünyon'u dağıtacağını bildiğim için, İsa'ya benim yerimde olsaydı ne yapacağını sordum. Kurtarıcı şöyle dedi: "Oraya gitme." Evde yaklaşık bir saat dua ettim ve ruhen Komünyon aldım.

22.05.91 - Çarşamba

Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Ayin'i ve Kutsal Komünyon'u Doğu Almanya'dan gelen genç kadın için adadım. Ona dua kağıtları, kutsanmış madalyonlar ve kutsanmış bir Meryem Ana resmi verdim. Komünist bir eğitim almıştı ve kutsanmış eşyalara çok sevindi. Bugün 26 yıl önce, daha vaftiz edilmeden kocamla Waghäusel'de Katolik nikahını kıydığımızı pek düşünmemiştim. O zamanlar Almanca'yı sadece birkaç kelime bildiğim için rahibi hiç anlayamamıştım. Bugün bunu, defalarca pişmanlık duyduğum bir günah olarak görüyorum.

23.05.91 - Perşembe

Klinikteki şapeldeydim ve Kurtarıcı'ya, Bayan Bennebusch'un düzenlediği ayine gitmeli miyim diye sordum. Kurtarıcı, "Hayır" dedi. Sonra Kurtarıcı'ya, Kronau'dan Calugiero ve Wendi'nin rahip olması gerektiğini sordum. Kurtarıcı ikisi için de "Evet" dedi.

Akşam önce Malsch'taki kiliseye gittim. Orada Kutsal Ayin olmadığı için Mühlhausen'a gittim ve orada Meryem Ana ibadetine katıldım.

24.05.91 - Cuma

Rot'ta Kutsal Ayin olmadığı için Malsch'a gittim. Ama orada da yoktu. O zaman Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Eğer benim seninle birleşmemi istiyorsan, Mühlhausen'a zamanında varabilmem için bana yardım et, çünkü saat yediye iki dakika var." Tanrı'nın yardımıyla Mühlhausen'a Kutsal Ayin'e tam zamanında yetişmeyi başardım. Bu adeta bir mucizeydi. Çok güzeldi, birçok lütuf aldım ve Kurtarıcı ile derin bir birliğe kavuştum. Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım.

25.05.91 — Cumartesi

Sabah saat 7.15'te Waghäusel'deki Kutsal Ayin'e katıldım. Öğleden sonra Wiesental'dan Beate ve Marion Hamsch geldiler ve bir pasta getirdiler. Ardından Bay Dieter Erben de geldi. Onunla birlikte, onun niyeti için üç ondan oluşan bir tesbih duası ettim.

26.05.91 — Pazar

Saat 10.00'da Rot'taki kilisede yüksek ayine katıldım. O gün şiddetli baş ağrısı çekiyordum, bu yüzden 13.30 – 15.00 saatleri arasında uzandım. Sonra Rot'tan Hedwig geldi. Üçümüz birlikte Acı Çile Tesbihini dua ettik, kocam da bize eşlik etti. Saat 15.00'ten itibaren baş ağrım geçti.

Acılarımı günahkarların tövbe etmesi için adadım. Akşam Rot'ta Meryem Ana ibadetine katıldım.

27.05.91 - Pazartesi

Zor bir gündü. Birkaç hastada kirli ruhun varlığını hissettim. İş yerimdeki şapelde, dualar için teşekkür eden bir Rumen kadınla karşılaştım.

Akşam Rot'ta Kutsal Ayin'e gittim. Saat 20.00'de dua grubumuz başladı. Orada çok fazla insan vardı, aralarında birçok çocuk da vardı. Kurtarıcı'ya tapındık, ayrıca birçok kişi Peder Dochart'a günah çıkardı. Çok güzeldi ve birçok lütuf aldım.

28.05.91 — Salı

İyi bir balık avı!

Yaklaşık 30 yaşında bir Katolik kadın hasta olarak bana geldi ve ben onda "ele geçirilmişlik" durumunu çok net bir şekilde hissettim.

Şeytan, kadının burnunu ve ağzını tamamen değiştirmişti. Burnu tamamen çarpıktı. Kadın, Tanrı'ya karşı nefret doluydu ve çok huzursuzdu.

Sonra Romanya'dan bir hasta geldi; kocasına bir köle gibi boyun eğmişti. Kocas 58, kendisi 32 yaşındaydı. Ona bir Meryem Ana resmi, madalyonlar ve dualar verdim. İlginçti, çünkü Almanca bilmiyordu, ama onunla Tanrı hakkında konuştuklarımı anladı.

Ardından bir Yahudi geldi, ona da bir Meryem Ana resmi hediye ettim.

Bir sonraki hasta Polonyalı bir kadındı; onunla da Tanrı hakkında konuştum. Şapelde herkes için dua ettim. Saat 15.00–15.30 arasında Veronika, bir iş arkadaşım ve ben Acı Çile Tesbihini okuduk.

Şapelde tek başıma dua ederken, Kurtarıcı ile birleştim, ruhsal olarak iletişim kurdum ve O'na, Doğu Almanya'ya ve Polonya'ya da gitmem gerekip gerekmediğini sordum. Cevap şuydu:

"Ruhları kurtar." Ben de, İsa olmadan ruhları kurtaramayacağımı söyledim. Kurtarıcı şöyle dedi:

"Ben her zaman seninleyim." Kurtarıcı'ya hastalara nasıl yardım edebileceğimi sordum ve O şöyle cevap verdi: "Onlar için dua et." Ardından, onlar için oruç tutmam gerekip gerekmediğini de sordum. İsa şöyle cevap verdi: "Eğer yapabiliyorsan." Sonra, sabah röntgenini çektiğim, kutsal suyla kutsadığım ve onlar için dua ettiğim Rumen hasta için dua ettim. Kocasının dua kağıtlarını elinden alamaması için onun adına dua ettim; çünkü kocası kötü biriydi ve ona her şeyi yasaklıyordu. Kadın, bir köle gibi zayıf ve hastaydı, şeytan tarafından eziyet görüyordu. Meryem Ana'dan onu koruması için yalvardım.

İsa'dan, kocasının dua kağıtlarını elinden alamaması için tekrar yalvardım; o zaman İsa bana şöyle dedi: "Bu kadar az mı güveniyorsun?" Hemen İsa'dan bana daha fazla güven vermesini diledim. Şapeldeki duadan sonra çok mutluydum; gece saat 1.00 civarında yatmış olmama rağmen hiç yorgun hissetmiyordum. Kurtarıcı bana bolca lütuf bahşetti. ve güç.

Dr. Wenig adında bir doktor röntgen odasına girdi. Benimle konuşurken Kurtarıcı'ya hakaret etti. Veronika'ya onun sözlerinin ne anlama geldiğini sordum. O, adamın Tanrı'ya küfrettiğini söyledi.

Sonra gülererek odadan çıktı. Hemen ardından bir ses duydum: "İncileri domuzların önüne atma."

Zihnimde hemen cevap verdim: "Kurtarıcı, onun bir domuz olduğunu bilmiyordum." Kendi düşüncelerimden irkildim. Yarım saat sonra doktor geri geldiğinde, Kurtarıcı'nın bana söylediklerini ve aniden aklıma gelenleri ona anlattım. Yüzü kızardı ve bunu şaka olarak söylediğini söyledi. Ben de ona, Tanrı'yla şaka yapmamamız gerektiğini ve ikimizin de günah çıkarmaya gitmemiz gerektiğini söyledim.

Saat 16.15 civarında klinikten ayrıldım ve kocamı işyerinden almaya gittim. Tren istasyonunun önünden geçtim. Römerkreis yönündeki ilk kavşaktan sonra, başka bir araca yol vermek zorunda kaldığım için durdum. Dururken siyah bir araba benim arabama çarptı. Tamponum ezilmişti. O ruhun içinde bir Şeytan olduğunu hemen hissettim. 12

Polis çağırmak istemedi. Ona dedim ki: “Uzun zamandır günah çıkarmamışsınız.” O da asla günah çıkarmadığını söyledi. Hasarın en az 500 DM olduğunu söyledim. Bana 200 vereceğini söyledi. Ben de bunun iyi olduğunu söyledim. Cüzdanını açtı ama üzerinde sadece 130 DM vardı. 130 DM’yi aldım ve ona şöyle dedim: “Kalanını sizin tövbe etmeniz için adak olarak sunacağım.” O karşı çıktı ve Tanrı’ya ihtiyacı olmadığını, durumunun iyi olduğunu söyledi. Şöyle karşılık verdi: “Siz korkuyorsunuz!” Ben de ona, sonsuzlukta korkacağını söyledim. O da, öldüğünde artık hiçbir şeyin kalmayacağını söyledi. “Hayır,” dedim ve hâlâ elimde tuttuğum tesbihi ona göstererek onun için dua edeceğimi söyledim. O direndi ve öfkeyle benim onun için dua etmeme gerek olmadığını söyledi. Kocamı çağırdım ve eve varana kadar bu adam için Acı Tesbihi’ni dua ettim. Saat 18.20’de Rot’taki kiliseye gittim, orada tesbih duası ettim ve bugün röntgenini çektiğim hastalar için Kutsal Komünyon’u adadım. Bugün balık avı ne kadar iyi geçtiyse, şeytan da o kadar direnmişti. İsa’nın bu kazayla bu ruhu önemsedğine inanıyorum, çünkü bu adam için dua etmeye devam edeceğim.

29.05.91 — Çarşamba

Kiliseye gitmedim, Kutsal Ayin’e katılmadım. Şapelde dua ettim ve Kutsal Ayin’e katılmadığım için üzuldüm.

30.05.91 — Perşembe — Efendimizin Bedeni ve Kanı Bayramı

Kırmızı cüppeli alayda yer aldım. Çok güzeldi. Alay başlamadan önce Şeytan’ın saldırısına uğradım. Alaydan sonra birçok lütuf aldım. Hava güzeldi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve alay sırasında huşu içinde dua edebildik. Papaz Vogt töreni çok güzel düzenlemişti.

01.06.91 — Cumartesi

Sabah Waghäusel’deki kiliseye gittim. Kutsal Ayini, kısa süre önce Waghäusel’e gelmiş olan Peder Reinhold yönetti. Ekmek ve şarabın dönüştürülmesinden önce Peder Reinhold gözlerimin derinliklerine baktı, ben de ona baktım; çünkü ilk sıraya oturmıştım ve bazı rahipler Kutsal Komünyon’u ilk sıradaki inananlara diz çökmüş halde verirler, böylece onlar da Kurtarıcı’yı diz çökerek alabilirler. Kutsal Komünyon’u ilk sıradaki inananlara getirir, böylece onlar Kurtarıcı’yı diz çökerek alabilirler. Sabahları kiliseye gelenler bana, önceki günlerde Peder Reinhold’un ilk sıraya gelmediğini söylediler. Ben sırada diz çökmüş halde kaldım ve Peder Reinhold gelip bana ve diğer inananlara Kutsal Komünyon’u getirdi. Diğerleri buna şaşırdı.

02.06.91 Pazar

Kırmızı cüppemle Kutsal Ayin’e katıldım ve öğleden sonra, öncesinde Tesbih duası okunan ibadete de katıldım.

Akşam, “Rab’bin Meleği” duası sonrasında ruhsal olarak Komünyon aldım. Ardından Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “El ile Komünyon meselesinde netlik kazanmadıkça asla huzur bulamayacağım.” Kurtarıcı ile birleşirken derin bir huzur hissettim. Birden sesler duydum. “Sana bir şey söylersem bana inanır mısın?” Ben de şöyle dedim: “Kurtarıcı, sen söylersen sana inanırım.” O şöyle dedi: “Elini uzatanlardan lütuflarımı esirgerim.” O anda nefesim kesildi. Hemen, Rot’taki, Kutsal Komünyon’u diz çökerek almasına rağmen yine de eliyle alan kişileri düşündüm. Kurtarıcı bana şöyle dedi: “Bunu onlara hesaplayacağım.” Ardından, Yüce Tesbih ve Merhamet Tesbihini dua ettim.

03.06.91 - Pazartesi

İş yerimdeki şapelde Rab’bin Meleği duasını okudum. Ardından Kurtarıcı ile birleştim ve derin bir huzur hissettim. Kurtarıcı’ya sordum: “Peder

Dochart ve Papaz Vogt'a, İsa'nın Bedeni'ni eliyle alanlardan lütufları geri çektiğini söyleyeyim mi?" diye sordum. Şöyle duydum: "Evet kızım, onlara söyle, bu önemli."

Kurtarıcı'ya, "Peki ya piskoposun sözünü dinlediklerini söylerlerse ne olacak?" diye sordum.

Kurtarıcı şöyle cevap verdi: "O zaman onlara, piskoposun söylediği her şeye kulak verdiklerini sor."

Saat 15.30'da iş arkadaşım Veronika ile birlikte rahipler ve günahkarların tövbe etmesi için Acı Çile Tesbihini dua ettim.

Saat 14.00 civarında Kurtarıcı ile birleştim, ruhsal olarak iletişim kurdum. Kurtarıcı'ya Papaz Dochart ile yaşadığım bir olayı sordum. O kutsama yaparken, arkasında Papaz Dochart ile aynı boyda ve yapıda, tıpkı onun gibi kutsama için ellerini uzatmış, parlak bir ışığın içinde duran birini gördüm. Bunu ikinci kez sordum, çünkü ilk seferinde doğru anlamamıştım. Kurtarıcı bana şöyle dedi: "O, kirli ruhtu." Ben onun İsa olduğunu sanmıştım. Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Ben rahiplerin kalbindeyim, dışında değilim."

Bunu anlamak benim için zordu, çünkü Rahip Dochart karizmatik bir kişidir. Ama içimden, belki de kilisenin öngördüğü gibi kutsamayı onun vermesi gerektiğini düşündüm.

Ardından, bir iğne yüzünden durumu çok kötüleşen bir hasta geldi.

Kutsal su aldım, üzerine serptim ve hemen onunla birlikte bir Ave Maria duası ettim. Hemen iyileşti. Aynı hasta sabah saatlerinde röntgen bölümüne gelmişti. Ona, Tanrı'ya küfrettiği için günah çıkarmaya gitmesi gerektiğini söylemiştim.

Saat 19.00'da Rot'taki Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'u, bir kaza geçirmiş ve ağır hasta olan Bay Wermuth için adadım.

Saat 20.00'de dua grubumuz başladı. Peder Dochart da geldi ve Kutsal Ekmek'i, yani Kurtarıcı'yı getirdi. Adanma duası yaptık. Benim için biraz zordu, çünkü

dizlerim ağrıyordu; yaklaşık iki saat boyunca aralıksız diz çökmüştüm.

Sonra da Peder Dochart'a günah çıkardım. Bana ne söylediği tam olarak anlaşılmadı, ama daha sonra Kurtarıcı'ya bunun doğru olup olmadığını sormaya karar verdim.

04.06.91 — Salı

Öğleden sonra Romanya'dan bir hasta, Monika Gorcea, bana geldi. Zaten birkaç kez röntgen çektimişti. Ona bir kez kutsanmış tuz verdim. Aslında bunu, dua ederken etrafa serpiştirmesi için vermiştim; çünkü dua ederken içinde bir huzursuzluk hissettiğini söylemişti. Bu tuz, Peder Gebhard Heyder tarafından kutsanmıştı; o, tuzun üzerine şifa duaları ve şeytan çıkarma duası da okumuştur. Bana bu tuzu sık sık kullandığını itiraf etti. Birkaç gün boyunca kutsanmış tuzdan birkaç tanesini dilinin üzerine koydu ve kronik bir hastalıktan hızla iyileşti. EBO Kliniği'nden Dr. Maran, neden bu kadar çabuk iyileştigiğine şaşırmıştı.

Bayan Gorcea bana, Dr. Maran'a kutsanmış tuzdan bahsetmeye cesaret edemediğini, çünkü onun Katolik değil, Müslüman olduğunu söyledi. Ona birkaç dua kağıdı daha verdim ve o da ayrıldı. Monika Gorcea dindar bir kadındır ve Romanya'nın Klausenburg kentindeki üniversitede Almanca ve İngilizce öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. Hastalığı nedeniyle Almanya'ya gelmişti. Benden vedalaşırken mutluydu. Ayrıca bana artık eskisinden daha fazla dua edeceğini söyledi ve ikimiz de iyileşmesi için Tanrı'ya şükrettik.

Akşam Rot'taki Hl. Ayinine katıldım.

05.06.91 - Çarşamba

İş yerimdeki şapelde dua ettim. Kurtarıcı, elden komünyon konusunda bana daha fazla aydınlatma verdi. Burada birkaç faktör rol oynuyor. Komünyonu gerçekten ağızımızla almalı ve bu sırada diz çökmeli. Kendimize şunu sormalıyız: Neden buna "Altarın En Kutsal Ayini" deniyor acaba? Ya da, rahiplik kutsaması ne için var ve İsa'ya olan sevgimiz ne kadar büyük? Tanrı'ya saygı ne kadar önemli, ardından da saflık ve itaat.

İsa, Kutsal Komünyon sırasında elini uzatanlardan lütuflarını esirgiyor; ancak İsa, bu insanlara lütuf veremediği için bu durumdan acı çekiyor.

İsa bana el ile Komünyon sırasında acı çektiğini söylediğinde, benim de kalbim çok ağırlaştı. Bunu rahiplere nasıl söyleyeceğimi merak ettim. Sanırım bu konu için çok dua etmeliyim.

Akşam Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ndeydim. Köln'den gelen ve Paraguay'da misyonerlik yapan bir rahip, Kutsal Ayini yönetti ve vaaz verdi. Vaaz sırasında çok hızlı konuşuyordu. Hemen Kurtarıcı'ya şöyle dua ettim: "Sevgili İsa, ona sevgi ve huzur bahşet, bize bilmemiz gerekenleri vaaz edebilmesi için ona güç ver. Lütfen vaazını çok yavaş yapmasına izin ver."

Hemen daha yavaş ve sevgi dolu bir şekilde vaaz vermeye başladı. Anında değişti. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı ile çok derin bir şekilde birleşebildim.

Bugün Kurtarıcı'ya bir azize olup olmayacağımı sordum. Cevap şuydu: "Evet, kızım, bir azize olacaksın." Ben de dedim ki: "Beni istediğin gibi şekillendir, çünkü sana her şeyimi verdim; ya da ne yapmam gerektiğini söyle." Kurtarıcı şöyle dedi: "Sözlerimi yay." Ben de şöyle dedim: "Evet, yapacağım. Çünkü sen her zaman benimle olacaksın." İsa'ya, Rodalben'den gelen kitabı ve Rodalben'den gelen kutsanmış mumu misyonere vermem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı şöyle dedi: "Evet." Kutsal Ayin'den sonra misyonerin bulunduğu sakristiye gittim ve onunla yaklaşık 20 dakika konuştum. O çok sevindi.

Aynı gün Peder Johannes'i ziyaret ettiğini anlattı. Ondan, Peder Johannes'in kitapları için paraya ihtiyacı olduğu için birçok piskoposa mektup yazdığını öğrendim. Misyonere, İsa'nın bana Peder Johannes'in kitaplarının doğru olmadığını söylediğini bildirdim. Sonunda misyoner beni kutsadı ve elimi öptü. Onu tekrar göreceğimi umuyorum.

06.06.91 — Perşembe

Paraguaylı misyoner Peder Josef'in vaazını tekrar dinlemek istiyordum. Bu yüzden bugün yine Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e gittim. Güzel bir vaazdı.

07.06.91 — İsa'nın Kalbi Cuması

Kurtarıcı'ya, ağır günah içinde yaşayan insanlar Kutsal Komünyon'a katıldıklarında bana daha fazla bir şey söyleyip söyleyemeyeceğini sordum; çünkü biri bana Kurtarıcı'nın bu kalplerde kalamayacağını söylemişti. Bu konuda Kurtarıcı'dan daha fazla bilgi almak istedim. İsa şöyle cevap verdi: "İki efendiye birden hizmet edilemez." Akşam Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Ardından Sinsheim yakınlarındaki Grombach'a gittik. Burası, Kutsal Kalp Cuma günleri kilisesinde bir kefarete gecesi düzenleyen Peder Dochart'ın cemaatidir.

Günah çıkarma sırası beklerken, Sevinçli Tesbih'i dua ettim. Dua sırasında Meryem Ana bana gül kokusu armağan etti. Birkaç dakika sonra, dua grubumdan bir kadın olan Rita Knoch da bu kokuyu aldı. Bizden yaklaşık iki metre uzakta, Meryem Ana'nın bulunduğu bir Lourdes mağarası vardı.

08.06.91 - Cumartesi

Paraguaylı Peder Josef benimle görüşmek istiyordu. O sırada hâlâ Mingolsheim'da tedavi görüyordu. Cumartesi günü saat 20.00'de beni ziyaret etmesi konusunda anlaştık. Yaklaşık iki saat konuştuk. İkimiz de birçok lütuf aldığımızı hissettik. Buluşmamız Tanrı'nın bir rehberliği idi. Ona, istediği Peder Gebhard Heyder'in İncil'ini verdim.

09.06.91 - Pazar

Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Ardından Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ne gittim ve orada Peder Josef ile tekrar buluştum. İsa, Kutsal Komünyon sırasında bana, Peder Josef'e gidip Piskopos Platon ile konuşması gerektiğini söylememi emretmişti. Peder Josef bana onu arayacağına söz verdi. Ardından Peder Josef bana Meryem Ana ve Bebek İsa'nın resmedildiği bir ikon hediye etti.

10.06.91 — Pazartesi

Saat 19.00 civarında eşimle birlikte tatile çıktık. Yaklaşık 20 km yol kat ettikten sonra eşim o kadar kötü hissetti ki, karavanı süremez hale geldi. Ben de tespihi elime aldım ve sonra kendim sürdüm. O da uykuya daldı. İkinci tespihin başlangıcında kendini tekrar iyi hissetmeye başladı. Karavanda uyuduk, ancak huzursuz bir gece geçirdik. Kocam rahatsızdı, uyuyamıyordu ve uykusunda konuşuyordu. Şeytan, Peder Gebhard Heyder'i ziyaret etmemizi engellemek istiyordu.

11.06.91 — Salı

Saat 10.00 civarında, önceden haber vermeden Peder Gebhard Heyder'in yanına gittik. Orada olmam çok önemliydi. Bana dağıtmam için iyi kitaplar verdi ve kendi davası için dua etmemi istedi. Rodalben hakkında bir kitap yayınlamak istiyordu, ancak Anneliese Wafzik'in rahibeleri buna karşı çıktığı için yayınlamadı.

Öğleden sonra, "Kederli Meryem Ana"nın bulunduğu bir hac yeri olan Mettenbuch'u ziyaret ettik. Orası çok güzeldi. Mettenbuch'a üçüncü kez gitmişim ve orada hac yerini idare eden Annemarie ile karşılaştım. Saat 17.30 civarında Avusturya'ya varmıştık. Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü yol boyunca bol bol dua edebildik. Mettenbuch'tan bolca lütuf yayıldığını hissettik.

12.06.91 — Çarşamba

Çekoslovakya'daki Sintawa kasabasına vardık. Orada, 1985 yılında Turzovka hac yerinde tanıştığım Markuskova ailesini ziyaret ettim. Turzovka'da 1958 yılında Meryem Ana görünmüştü.

13.06.91 — Perşembe

Bugün Medjugorje'de Katolik inancına dönüşümüm hakkında Slovakça bir konuşma yaptım.

14.06.91 — Cuma

Sabah Sintawa'da Peder Daniel'i ziyaret ettim. Ona Peder Gebhard Heyder'in kitaplarını verdim. Yaklaşık bir saat boyunca sohbet ettik. Ona Katolik inancına dönüşümümü ve şu anda inancım çerçevesinde hayatımı nasıl şekillendirdiğimi anlattım.

Akşamüstü, şu anda Meryem Ana'nın iki çocuğa görüldüğü Litmanova'ya vardık. Oraya vardığımda hemen kiliseye gittim ve çocuklarla da tanıştım. Kutsal Ayin'den sonra Peder Jan'ın yanına gittik; eşim ve ben onun evinde geceledik. Daha ilk günden, bu görümlerin gerçek olduğunu ve çocukların yalan söylemediğini anladım. Çocuklar ve rahip de büyük bir sevgi yayıyorlardı ve Kutsal Ruh tarafından yönlendirildiklerini hissedebiliyordunuz.

Geceleri sıkıntılar yaşadım; şeytan, bu görümlere inanmamam için beni caydırmaya çalıştı. O kız görümcüyü rüyamda gördüm. Onu büyük köpek dişleriyle karşımda dururken gördüm, bu yüzden ondan korktum.

Ama şeytanın işlerini ve kurnazlığını iyi bilirim. Bana bir oyun oynadı, böylece görücülere karşı bir tiksinti duymamı sağlamaya çalıştı. Ama başaramadı.

15.06.91 — Cumartesi

Papaz Jan'ın yanında kendimi evimde gibi hissettim. Sanki onu 100 yıldır tanıyormuşuz gibiydik. Böylesine sevgi dolu bir ruh nadiren bulunur. Gerçek bir Tanrı armağanı.

Sabah hep birlikte Latince olarak tesbih duası ettik.

Saat 11.00'de, olayları incelemek üzere piskoposun gönderdiği bir heyetin gelmesi bekleniyordu. Papaz Jan'ın kız kardeşi öğle yemeğini hazırlarken, ben de halihazırda yan odada bulunan heyet için Kutsal Ruh Tesbihini okudum.

Ardından, Acı Çekişli Tesbih, Meryem Ana Litanyası, İsa Litanyası ve Kutsal Kan'ın şerefine beş Baba'mız duası okudum.

Saat 13.00 olmuştu ve çocuklar hâlâ heyetin yanındaydı. İki rahip, diğer denetçilerden çok önce Litmanova'ya gelmişti. Onlarla neredeyse bir saat boyunca dönüşümüm ve hayatım hakkında konuştum. Ayrıca Medjugorje'de tanık olabildiğim Meryem Ana'nın görüldüğü olaylardan da bahsettim. İki rahipten biri ağladı. Komisyonun içinde bir psikiyatrist de vardı. Öğleden sonra onunla sohbet ettim. Çok nazikti ve İncil konusunda da bilgiliydi. Daha sonra, iki görücü çocuk Katharina ve Iveta ile karşılaştım; onlara "Pater noster", "Ave Maria" ve "Gloria patri" dualarını öğrettim. İkisi de Latince duaları çok çabuk ezberlediler.

16.06.91 - Pazar

Bugün Peder Jan Zavacky'nin evinde yemek pişirdim. Saat 7.30'da Kutsal Ayin'e katıldık. Peder Jan çok güzel bir vaaz verdi. Öğleden sonra Maidan adındaki görüm yerine gittik. Orada birkaç bin hacı vardı ve görüm çocukları tesbih duasını öncülük ettiler. Akşamüstü Bratislava'dan gelen bir bayan bize Litmanova'daki görümlerle ilgili bir film gösterdi. Ardından, yaklaşık 40 km uzakta oturan Peder Jan'ın annesini ziyaret ettik.

17.06.91 - Pazartesi

Peder Jan ile birlikte Hohen Tatre adlı bir dağlık bölgeye gezi yaptık.

Akşamki Kutsal Ayin'in ardından birçok kişi Peder Jan'ın evinde bir araya geldi ve ben onlara imana nasıl ulaştığımı anlattım. Konuşmam sırasında Kutsal Ruh beni aydınlattı ve Peder Jan, ertesi günkü vaazında bu konuşmamdan pek çok şeyi kullandı.

Tanrı bize güzel ve neşeli bir akşam yaşattı.

18.06.91 - Salı

Akşam saat 19.00'da Litmanova'daki Kutsal Ayin'e katıldık. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya, Peder Jan'a bir şey söylemeli miyim diye sordum.

İsa, Slovakça olarak şöyle cevap verdi: "Povedz mu, že ho ľúbim." Bunun Almanca anlamı şudur: "Ona onu sevdiğimi söyle." Kutsal Ayin'den sonra bunu Peder Jan'a anlattım. Peder Jan gülümsedi. Öğleden sonra saat 16.00 civarında Krakow'da, Rahibe Faustina'nın yaşadığı manastırdıydım. Orada asılı olan "İsa, sana güveniyorum" adlı resim o kadar güzel ve canlıydı ki, orada yarım saat boyunca ağladım ve önünde dua ettim. Saat 16.45 civarında Almanya'dan gelen Rahibe Maria Ruth ile tanıştım. Bana, Mettenbuch'taki şapelde asılı olan tabloyu kendisinin çizdiğini anlattı. Bana bir Merhamet Tesbihi hediye etti. Rahibe Maria Ruth'u daha yakından tanıdım; o, sahte alçakgönüllülüğe sahip biri. İçsel dualarımı yaparken beni birkaç kez rahatsız etti.

19.06.91 — Çarşamba

Bugün Auschwitz'deydik. Aynı gün, Polonya Kraliçesi'nin bulunduğu Czestochowa'ya da gittik.

20.06.91 — Perşembe

Akşam HI Kilisesi'ndeydik; öğleden sonra, saat 15.30 civarında, trombon korusu çalmaya başlamış ve Çenstohova'daki Kara Meryem tablosunun önündeki perde açılmıştı. Akşam saat 22.30 civarında, yürüyüş yaparken Varşova'dan gelen, kalacak yeri ve parası olmayan yaşlı bir kadınla karşılaştık. Ona hacı evinde bir gecelik konaklama masraflarını ödedik ve yolumuza devam ettik.

21.06.91 — Cuma

Akşam saatlerinde Çekoslovakya'nın Turzovka kasabasına vardık. Hemen kiliseye gittik. Kutsal Ayin'in ardından, görücü Latus Matus bize bir komşusunun avlusunda kalabileceğimiz bir yer ayarladı.

22.06.91 — Cumartesi

Turzovka'nın bir mahallesi olan Visia'da sabah ayinine katıldık. Oradan görünme yerine giden yol yukarı doğru uzanıyor. Balaž adında genç bir rahip Kutsal Ayini yönetmişti. Çok güzel bir vaaz vermişti. Kutsal Ayin açık havada yapıldı, çünkü o kadar çok insan vardı ki şapelde yer kalmamıştı. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya Turzovka'da bir kilisenin nereye inşa edilmesi gerektiğini sordum. Çünkü Litmanova'daki çocuklar, Meryem Ana'nın bunu istediğini söylemişlerdi. Kurtarıcı bana şöyle cevap verdi: "Tu".

Kurtarıcı yine Slovakça konuştu; burada "Yap" anlamına geliyor.

Hemen ardından bunu rahip Michael Balaž'a anlattım. Bana, zaten iki kilise inşa edildiğini, ancak ne yazık ki yanlış yere yapıldığını söyledi.

Öğleden sonra, görünme yerinde birçok insanın önünde, dönüşümünden ve Litmanova'dan bahsettim.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, üç tur otobüsünden inen insanlara da dönüşümünden ve Litmanova'dan bahsetmem için durduruldum. Bunlardan biri, beni daha önce dağın tepesinde konuşurken duymuştu.

Aynı akşam, Papaz Jan'ın yanına, Litmanova'ya geri döndük.

23.06.91 — Pazar

Litmanova'da sabah ayinine katıldık. Öğleden sonra Görünüm Dağı'na gidip dua ettik.

24.06.91 — Pazartesi - Aziz Yuhanna Günü

Sabah Kutsal Ayin'e katıldım. Öğleden sonra Görünüm Dağı'nda yüzlerce insanın önünde konuştum. Peder Jan, eşim ve diğer üç kadınla birlikte doğaya bir gezi yaptık ve mangal yaptık. Ardından bir çobana uğradık ve ondan koyun peyniri aldık. Akşam yine birçok kişi geldi ve ben dönüşümünden ve şu anki iman hayatımdan bahsettim. Bugün, Meryem Ana'nın Yugoslavya'nın Medjugorje kentinde görüldüğünden bu yana tam 10 yıl geçmişti.

25.06.91 — Salı

Sintawa'ya geri döndüğümüzde kiliseyi ziyaret ettik. Akşam, yine çok sayıda kişinin katıldığı bir konuşma yaptım.

26.06.91 — Çarşamba

Sintawa'daki Peder Daniel'i ziyaret ettik, ona yiyecek götürdük ve biraz para verdik. Sabahın erken saatlerinde, kilise tadilatı olduğu için Kutsal Ayin kilisenin önünde yapıldı. Ayinin hemen ardından, rahiplik ilk ayinini (Primiz) yapmak üzere olan Jozco'ya davet edildim. Onunla yaklaşık iki saat boyunca konuştuk ve dua ettik.

Öğleden sonra, bir şapele yaptığımız ziyarette bize eşlik etti. Orada yine dua ettik. Akşam yine insanlar toplanmıştı ve ben yine inancımdan bahsettim.

27.06.91 — Perşembe

Avusturya

28.06.91 — Cuma

Akşam Rot'taki evimize geri döndük.

30.06.91 — Pazar

Rot'ta Hl. ayinine katıldık. Polonyalı bir rahip olan Peder Stanislav'ı bizimle birlikte Rodalben'e gelmesi için davet ettim.

01.07.91 - Pazartesi

Bugün Rodalben'de Kutsal ve Değerli Kan'a saygı gösterildi.

Sabah Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Saat 12.30 civarında Papaz Dochart öğle yemeği için geldi. Paraguaylı Peder Josef de geldi ve bizimle birlikte yemek yedi. İki rahip ve 20 kişinin daha bizimle birlikte Rodalben'e gelmesi benim için büyük bir sürpriz oldu.

05.07.91 — İsa'nın Kalbi Cuması

Grombach'ta Kefaret Gecesi'ne katıldım ve orada günah çıkardım. Sonunda çok üzüldüm. Orada dört rahip vardı, ama yine de Peder Dochart arkaya gitti ve Kutsal

Komünyon'u ayakta dağıttı, oysa arkada sadece 8 ya da 10 kişi vardı. Bu benim için adeta bir tokat gibiydi. Kutsal Komünyon'u alırken yere diz çöktüm. Ancak destek ya da yardım olmadan yere diz çökemeyen insanları düşündüm. Kendime, Komünyon sıralarının ne işe yaradığını sordum. İnsanların suçu yok, rahip sabırsız davrandı ve her şeyin daha hızlı ilerlemesi için böyle yaptı. Kutsal Komünyon'dan sonra İsa'ya bunun doğru olup olmadığını sordum.

İsa oldukça sert bir şekilde cevap verdi: **"Doğru değildi."**

08.07.91 - Pazartesi

Öğleden sonra, Anneliese Wafzig'in üç kız kardeşinin bana yazdığı mektup hakkında Kurtarıcı'ya sordum. Üç kız kardeş, mektupta Rodalben hakkındaki kitabın yayınlanmaması için itirazda bulunmuşlardı. Bunun nedeni olarak, üç kız kardeş Anneliese Wafzig'in sonunda morfin bağımlısı olduğunu öne sürdüler. İsa bana, Peder Gebhard'ın söyleyeceklerini dinlemem gerektiğini söyledi. Bu yüzden yine Regensburg'a, Peder Gebhard'ın yanına gitmem gerekiyor.

09.07.91 — Salı

İşyerimdeki şapelde dua ettim. İsa'ya, benim yerimde olsaydı bir dua odası inşa eder miydi diye sordum. İsa, "Evet" dedi.

İsa'ya param olmadığını söyledim. İsa bana, "Bu konuda dua et" dedi. Çok fazla lütuf aldım ve bunun için İsa'ya şükrettim.

Sabah saatlerinde iş arkadaşım Veronika bayıldı. Şu anda nöroloji bölümündeki acil serviste bulunuyor.

10.07.91 — Çarşamba

Şapeldeydim ve dua ettim, ancak bugün Kutsal Ayin'e katılmadım.

11.07.91 — Perşembe

Kırmızı cüppemle Kutsal Ayin'e katıldım. Saat 16.30'da Stift-Neuburg Manastırı'nda günah çıkarmaya gittim. Yaşlı bir rahip günahımı dinledi. Memnun kalmadım.

Ağızdan Komünyon uygulayanlar hakkında çok kötü konuştu.

Bunu estetik bulmadığını söyledi ve bazılarının ağızından kötü koku geldiğini de ekledi. Ona, İsa'nın havarilerinin ayaklarını yıkadığını söyledim; bunun üzerine o da, onların da kendi ayaklarını yıkadıklarını söyledi. Ardından, İsa'nın havarilerinin ayaklarını yıkamaktan tiksindiğini söyledim, ancak bir daha bu rahibe gitmemeye karar verdim.

Saat 23.00'da Bernd, eşiyile birlikte Ladenburg'dan geldi. Bana okumam için Maria Agreda'nın beş kitabını getirdi.

13.07.91 — Cumartesi

Kocam ve ben, Regensburg'a Peder Gebhard Heyder'i ziyarete gittik.

14.07.91 — Pazar

Saat 10.00'da Karmelit Manastırı'ndaki Kutsal Ayin'e katıldık. 11.30 - 17.00 saatleri arasında öğle vaktini Peder Gebhard ile geçirdim. Bu peder benim için yaşayan bir İsa'dır. Ondan sadece iyi şeyler öğrenilebilir. Onunla birlikte olabildiğim için Tanrı'ya şükrediyorum. Sonunda bizi kutsadı, karavanımızı ve kutsatmak için yanımızda getirdiğimiz tuzu, suyu, tespihleri, resimleri vb. kutsadı. Eşyaları harika bir şekilde kutsadı; Latince olarak eski kutsama duası ve şeytan kovma ayinini uyguladı. Eve dönüş yolunda da bol bol dua ettik.

15.07.91 Pazartesi

Fridolin ile birlikte Malsch'teki kilisedeydim. Kutsal Komünyon'dan sonra, Kurtarıcı'ya Rodalben ve Kutsal Kan hakkındaki kitap konusunda sordum. İsa bana şöyle cevap verdi: "Evet, kızım, bu kitap yazılmalı." Bu soru hâlâ kafamı çok meşgul ediyordu, zira Peder Gebhard da Anneliese Wafzig'in üç kız kardeşinden bir mektup almıştı. Her şeyi hemen Rodalben kökenli olan Fridolin'e de anlattım.

Akşam, Kurtarıcı yine dua grubumuzda bizimle birlikteydi. Dua etmek için çok kişi geldi. Peder Dochart günah çıkarma ayinini yönetti. Kurtarıcı'ya tapındık.

Çok güzeldi. Bu büyük lütuf için Tanrı'ya şükrediyorum.

Gece saat 3.00'te yatağa girdim.

16.07.91 - Salı

Bu kadar geç yatmış olmama rağmen neşeli ve mutlu olduğum için, bana bahşedilen sayısız lütfu hissettim. Meslektaşım Veronika hâlâ hasta olduğu için, tüm röntgen çekimlerini tek başıma yapmak zorunda kaldım.

17.07.91 - Çarşamba

Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Orada günah çıkardım da.

18.07.91 — Perşembe

Fridolin beni aradı ve Yugoslavya'da savaş varken Medjugorje'ye gitmeleri gerekip gerekmediğini ve Lüksemburg'dan Claude'un da onlarla birlikte gelip gelmeyeceğini Kurtarıcı'ya sormamı istedi. Öğleden sonra şapelde İsa'ya bunu sordum. İsa bana şöyle dedi: "Gitmelisiniz. Lüksemburg'dan Claude sizinle gelmeyecek."

19.07.91 - Cuma

Fridolin beni tekrar aradı ve Kurtarıcı'nın ne dediğini öğrenmek istedi. Ona anlattım.

20.07.91 - Cumartesi

O sırada bizi ziyarete gelmiş olan yeğenim için bir iş bulmak amacıyla Heidelberg'e gittik. Yeğenim mutfak yardımcısı olarak işe girdi.

21.07.91 - Pazar

Rot'taki Hl. Ayinine katıldım ve saat 13.00'te kilisede Tesbih Duası'na ve ibadete katıldım.

Öğleden sonra eşimle bir geziye çıktık, Neckar Nehri'nde tekneyle dolaştık ve yürüyüşe çıktık. Çok güzeldi. Eşim de çok beğendi.

22.07.91 - Pazartesi

Rot'taki kiliseye gittim. Papaz Vogt, Maria Magdalena hakkında vaaz verdi. Maria Magdalena'nın bir fahişe olduğunu söylediğinde çok şok oldum ve kalbimde bir acı hissettim. Bu acıyı hemen günahkarların tövbe etmesi için adadım. Bu söz beni derinden etkiledi, çünkü bunun doğru olmadığını hissettim.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya sordum: "Meryem Magdalene neydi?" İsa cevap verdi: "O bir günahkârdı." Sonra Kurtarıcı'ya, Papaz Vogt'un bunu neden söylediğini sordum. İsa şöyle cevap verdi: "Çünkü bu ona daha çok hoş geldi." Saat 20.00'de yine dua grubu vardı. Papaz Vogt için çok dua ettim. Bugün dua grubu biraz daha uzun sürdü, çok güzeldi.

23.07.91 - Salı

Saat 18.00 civarında Fridolin aradı ve Claude'un Medjugorje'ye gelmeyeceğini söyledi. Fridolin, Claude'un savaş yüzünden Yugoslavya'ya gitmekten korktuğunu anlattı. Konuşmamız sırasında Fridolin'in de korktuğunu fark ettim. Hatta Medjugorje'ye gitmekten bile çekiniyordu. Ona şöyle dedim: "Siz imanı zayıf olanlar, İsa gitmenizi söylediğine göre nasıl korkarsınız?" Akşam Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya, Peder Vogt ile elden Komünyon ve Maria Magdalena hakkında konuşmam gerekip gerekmediğini sordum. Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Evet, Cumartesi günü."

24.07.91 - Çarşamba

O gün zaten birkaç kez tesbih duası ettikten sonra, iş yerimdeki şapelde Kurtarıcı ile birleştim. Ona, Cumartesi günü Peder Vogt ile elden Komünyon hakkında konuşursam, onun tutumunu değiştirip değiştirmeyeceğini sordum. İsa, değişmeyeceğini söyledi. İsa'ya, o zaman onunla hiç konuşmama gerek kalmayacağını söyledim. Ancak İsa şöyle cevap verdi: "Evet. Sana ne derse onu yap."

Papaz Vogt, İsa'nın söylediklerini yapmıyorken, onun söylediklerini yapmak kolay olmayacağını düşündüm.

Ama İsa'ya şöyle dedim: "Yapacağım."

Daha sonra Kurtarıcı'ya, oğlumun rahip mi olması gerektiğini yoksa evlenmesi gerektiğini mi sordum. İsa şöyle cevap verdi: "Evet, rahip olmalı."

Bu benim için kolay değildi, çünkü oğlumun rahip olmak istemediğini biliyordum.

Ardından Kurtarıcı'ya bunu ona söylemeli miyim diye sordum ve İsa şöyle cevap verdi: "Hayır, ona aydınlanma vereceğim, bunu kendisi anlayacaktır."

Artık oğlum için çok dua etmem gerektiğini biliyorum. Rabbim ve Tanrım, oğlumun rahip olması gerektiğini bildiğim için sana şükrediyorum.

Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.

Evet, Rabbim, o benim tek oğlumdur, ama yine de bana ait değildir; çünkü ikimiz de sana aidiz.

25.07.91 — Perşembe

Rot'taki kilisede Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'dan sonra İsa'ya, Papaz Vogt'a ne zaman gitmem gerektiğini sordum. O, "Cumartesi" dedi.

26.07.91 — Cuma

Rot'taki Kutsal Ayin'in ardından, Papaz Vogt'a Cumartesi günü onunla konuşup konuşamayacağımı sordum. O da kabul etti ve Cumartesi günü saat 16.00'da bir randevu ayarladık.

27.07.91 — Cumartesi

Saat 07.15'te yeğenimle birlikte Waghäusel'de Kutsal Ayin'e katıldım. Ekmek ve şarabın dönüştürülmesi sırasında rahibi ve kiliseyi bir karanlık içinde gördüm, ama tamamen karanlık değildi. Kutsal Komünyon'u alırken İsa'ya şöyle dedim: "Sen benimlesin."

Herkes Kutsal Ekmek'i alırken ayakta duruyordu. Ben yere diz çöktüm. Rahip bana Kutsal Komünyon'u vermekte tereddüt etti. Sanki Şeytan elini geri çekiyormuş gibi titriyordu. Kutsal Ayin'den sonra, bu rahip için Tabernakül'ün önünde diz çökerek dua ettim. Sonra birine rahibin adını sordum ve onun Peder Florin olduğunu öğrendim.

Orada, dua grubumdan tanıdığım kadınlar vardı; onlardan benim niyetim için dua etmelerini rica ettim ve bugün Peder Vogt ile görüşeceğimi söyledim.

Sonra Bayan Vetter'e ve yeğenime de saat 16.00 ile 17.00 saatleri arasında benim için dua etmelerini rica ettim.

Saat 16.00'da Papaz Vogt'un yanına gittiğimde, beni sıcak bir şekilde karşıladı ve yaklaşık 50 dakika boyunca sohbet ettik. Ağızdan ve elden komünyon ile Maria Magdalena hakkında konuştuk. Ona, Maria Magdalena'nın bir fahişe değil, günahkâr bir kadın olduğunu söyledim.

17.45 — 22.30 saatleri arasında iki Slovak kadın olan Nicol ve Adriana beni ziyaret etti.

Tanrı ve benim dönüşümüm hakkında konuştum. Ardından Litmanowa'daki (Çekoslovakya) Meryem Ana'nın mesajlarını okuduk. Onlara tesbih duasını öğrettim.

Ardından Almanya'da yaşayan iki Yugoslav kadın daha geldi.

28.07.91 — Pazar

Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Yeğenim Jaqulina ile birlikte bir tesbih duası ettim. Ormanda yaptığımız yürüyüş sırasında da iki tesbih duası daha ettik.

29.07.91 — Pazartesi

Saat 20.00'de dua grubu toplantısı vardı. Papaz Dochart da gelmişti.

12.08.91 — Pazartesi

Son günlerde, Meryem Ana'nın bu akşamki dua grubuna bana çok sayıda dua eden kişi göndermesi için neredeyse her gün dua ettim. Meryem Ana beni hayal kırıklığına uğratmadı, hiç uğratmadı. Aksine, Malschenberg'deki şapelde, Peder Dochart'ın yine akşam saat 20.00'de Kutsal Ayin'i kutladığı sırada çok az kişi vardı. Peder Dochart bunun için başka bir zaman seçseydi daha iyi olurdu.

O gün dua grubunda, Meryem Ana'nın Litmanowa'da verdiği mesajları okuduk.

19.08.91 — Pazartesi

Dün Peder Dochart beni aradı ve bugün gelip gelemeyeceğini sordu. Bundan iki gün önce Mannheim'dan Peder Buran beni ziyaret etmişti. Peder Johannes'in selamlarını iletmişti. Peder Buran'ın samimi olmadığını fark ettim ve temkinli davrandım. Onda hoşuma gitmeyen pek çok şey vardı; örneğin, elden komünyonu tercih ediyordu ve bu şekilde rahip olduğu anlaşılmıyordu; haç takmıyordu, rahip kıyafeti giymiyordu ve başka hiçbir işaret taşıymıyordu. Sanki Peder Johannes tarafından dedektif olarak gönderilmiş gibi geldi bana. Ayrıca gururlu olduğunu da hissettim. Şöyle dedi: "Hiç kimse, kutsal dönüşüm sırasında bir rahip kadar güce sahip değildir." Ona şöyle cevap verdim: "Evet, haklısınız, ama hiç kimse bir rahip kadar büyük bir sorumluluk taşımaz." Bunu söylediğimde bu durum pek hoşuna gitmedi.

O Pazartesi akşamı, Peder Dochart dua grubunda, elden komünyonun ağızdan komünyon kadar alçakgönüllü olduğunu söyledi. Bu benim için sanki bir tokat yemiş gibiydim ve çok canımı yaktı.

20.08.91 - Salı

Ingrid Bauer on bir gün boyunca bizimle kaldı. Bugün kocam onu Pirmansens'e geri götürdü. Burada ücretsiz kalıyordu ve inancını pekiştirmek istiyordu.

21.08.91 — Çarşamba

Sıkıntılar yaşıyordum. Şeytan, benimle konuşanın İsa değil, şeytan olduğunu fısıldamaya çalışıyordu. 14.08. ve 19.08. tarihlerinde günah çıkarmış olmama rağmen, ayartmalar tekrar tekrar devam ediyordu.

İlk Kutsal Komünyon'dan sonra İsa'ya şöyle sordum: "Senden bana aydınlatma vermeni diliyorum. Şeytan benimle konuşursa, bana haber ver. Daha dikkatli olacağım."

Sözlerim daha ağızımdan çıkmıştı ki, İsa bana şöyle dedi: “Ben sana konuştum.” Bunu sormamın bir başka nedeni de, Papaz Vogt’un birkaç hafta önce İsa’yı yanlış anladığımı söylemesiydi. İsa’nın benimle konuştuğunu, şeytanın değil, bu teyidi aldığım için Tanrı’ya şükrediyorum.

23.08.91 - Cuma

Kutsal Ayın’ın ardından eşimle birlikte yola çıktık. Belçika’daki Chevremont’a gitmek istiyorduk.

24.08.91 — Cumartesi

Banneaux’da, “Yoksulların Annesi”nin yanındaydık.

25.08.91 — Pazar

Chevremont’ta her yıl “Küçük Ruhlar Uluslararası Buluşması” düzenlenir.

Kutsal Ayın’dan kısa bir süre önce günah çıkardım. Hafif günahlarımdan kurtulmak ve tamamen arınmak istiyordum. Tesbih duası sırasında, tüm hacıların önünde Hırvatça dua etmemi isteyen bir ses duydum. Tıpkı geçen yıl Lourdes’ta olduğu gibi bir tesbih duası. Düşündüm ki, eğer bu Tanrı’nın iradesi ise ve Meryem Ana bunu istiyorsa, ben de dua edeceğim. Öğleden sonra saat 15.00 civarında sıra bana geldi. Meryem Ana’yı ve İsa’yı benimle birlikte dua etmeye davet ettim ve Kurtarıcı’dan benimle birlikte olmasını rica ettim.

Kalbimden gelen coşkuyla ve net bir şekilde dua ettim; binlerce insanın önünde dua etmekten hiç korkmadım. Aksine, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir dua gücü hissettim. Tanrı’ya ve Meryem Ana’ya, onlara duyduğum güven için şükrediyorum.

26.08.91 — Pazartesi

Sabah saatlerinde Thomas Henze adında bir adama röntgen çektim. Birisi tarafından dövülmüş, evsiz ve yaralıydı. Doktorlar onu muayene ettikten sonra hasta olduğu gerekçesiyle evine gönderdiler.

Ona, iyileşene kadar benim evimde kalabileceğini söyledim. Bu hastada, acı çeken ve çaresiz olan İsa’yı gördüm. Kocamı aradım ve ona, evsiz birini eve alacağımı anlattım. Oldukça sinirlendi. Ancak bu konuyla ilgili olarak daha önce şapelde dua ettiğim için, kocam da Tanrı’nın iradesini yerine getirmek zorunda kaldı.

Bunu İsa ve Meryem’e olan büyük sevgimden yapıyorum, çünkü İsa’yı tüm kalbimle sevdiğimde, diğer insanları da sevdiğime inanıyorum.

Saat 16.00 civarında hasta Thomas geldi. Onu eve götürdüm. Arabada Acı Tesbih’i dua ettim. Thomas’ın kokusu dayanılmazdı. Korkunç bir şekilde kokuyordu. Evde ona temiz giysiler ve ayakkabılar aradım, sonra o duş aldı. Akşam yemeğinde pilav ve salata eşliğinde gulaş yedik. Misafirimiz çok fazla yedi.

Yemekten sonra ona bahçeyi sulamasını rica ettim ve ben de kiliseye gittim. Kutsal Komünyon’u onun için adadım.

Thomas akşam dua grubuna da katıldı ve bizimle birlikte dua etti.

Papaz Dochart bugün küçük bir Komünyon masası getirdi. Umarım bir dahaki sefere patenini de getirir, böylece Kurtarıcı artık yere düşmez. Bu beni çok üzdü. Papaz Dochart bir dahaki sefere patenini getireceğine söz verdi.

27.08.91 — Salı

Hasta Thomas’ı tekrar kliniğe götürdüm, burnu yerine oturtuldu.

28.08.91 — Çarşamba

Emmertsgrund’dan Adriane ile birlikte Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’ne gittim ve orada günah çıkardım.

29.08.91 - Perşembe

Yeğenim Ratko ile birlikte Rot'taki kiliseye gittim.

30.08.91 — Cuma

Ratko'ya iş aramasında yardım ettim ve onunla birlikte Rot'taki kiliseye tekrar gittim. O benimle birlikte tesbih duası etti.

31.08.91 - Cumartesi

Sabah Jaqulina ile birlikte Waghäusel'deki kiliseye gittim. Ardından Globus'ta alışveriş yaptık. Öğleden sonra Erich, 11. Haç Yolu durağını gösteren bir resim getirdi.

01.09.91 — Pazar

Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldık.

02.09.91 - Pazartesi

Klinikteki şapelde, dün Peder Johannes ile yaptığım konuşma hakkında Kurtarıcı'ya danıştım. Peder Johannes, Piskopos Platon'un ne dediğini öğrenmek istedi.

Ancak Piskopos Platon Gorniliak ile yaptığım konuşma hakkında hiçbir şey açıklamadım.

Peder Johannes Ortynskyj, kitapları yüzünden vicdan azabı çekiyor gibiydi. Kurtarıcı, şapelde bana doğru olanı yaptığımı söyledi.

Deo gratias.

Akşam dua grubu: Papaz Dochart, ilk kez komünyon bankı ve patene kullanarak Kutsal Komünyon'u dağıttı. Herkesin özellikle mutlu olduğunu ve lütuf aldığını fark ettim.

06.09.91 — İsa'nın Kalbi Cuması

Akşam Grombach'ta Kefaret Gecesi'ne katıldım. Kutsal Ayin'in ardından

Kurtarıcı'ya tapındık. Monstransı seyrettim ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Piskopos Ratzinger, Medjugorje'nin doğaüstü bir olay olmadığını söylemişti; Bildpost gazetesinde böyle yazıyordu. Yaklaşık 15 dakika ağladım.

Sonra İsa bana seslendi. İç sesim hiç olmadığı kadar net ve açıktı.

İsa şöyle dedi: "Haçımı bak." Haç, sunak ve monstransın üzerinde asılıydı. Haça baktım ve şöyle devam ettiğini duydum: "Bana inandılar mı?"

O anda ağlamayı hemen kestim.

Sanırım İsa ağlamamı dindirdi. Bu benim için Medjugorje'nin gerçek olduğunun bir teyidi oldu; sadece Kilise buna inanmak istemiyor.

Eylül ayının ilk haftasında, Çekoslovakya'daki Litmanova olayı hakkında Kurtarıcı'ya sormuştum ve şu cevabı almıştım: "Çekoslovakya'daki görümler doğaüstü."

Bunun üzerine, "Demek ki çocuklar yalan söylemiyor" dedim. Sonra klinikteki şapele gittim ve tekrar sordum, çünkü görücülerden biri olan Ivetka'nın donuk bakışları aklımdaydı ve bu bakışlar beni düşüncelere daldırmıştı. Kurtarıcı'ya, şeytanın da bu bakışı tetikleyip tetikleyemeyeceğini sordum. Kurtarıcı, "Evet" dedi.

Sonra tekrar etti: "Görünümler doğaüstü."

Bunu henüz tam olarak anlamamıştım. Bu konuda sadece Aziz Pavlus'un sözlerini tekrarlayabilirim: Her şeyi sınavın ve iyi olanı saklayın.

12.09.91 — Perşembe

Neuburg Manastırı'nda günah çıkardım. Rahip bana kefarete olarak Kurtarıcı'nın bana bakmasına izin vermemi söyledi. Bunu bana daha önce hiçbir rahip söylememişti ve Kurtarıcı'nın bana bakmak istemesi beni mutlu etti.

13.09.91 - Cuma

Rot'ta akşam öncesi ayini vardı. "Hubertus Ayini" için kilise çam ağaçlarıyla süslenmişti. Bu hoşuma gitmedi, çünkü Noel'i andırıyordu ve ortama uymuyordu.

14.09.91 - Cumartesi

Malschenberg'deki Kutsal Ayin'e katıldım. Normalde yatak odamızda yatağımın yanında duran haçım kiliseye taşındı.

Ayin gençler tarafından düzenlendi. Ancak saygı eksikliği vardı. Gelenekleri sürdürmek gerekir, kiliseyi tiyatroya çevirmemek gerekir.

16.09.91 - Pazartesi

Klinikteki şapele gittim. Akşam Rot'taki Kutsal Ayin'e katıldım. Ardından dua grubu toplantısı vardı, Peder Dochart da gelmişti.

Ekim 1991

Uzun bir aramadan sonra günlüğümü tekrar buldum.

Eski papazımız Köstel'in cenazesine birçok kişi katıldı, aralarında pek çok rahip de vardı. Bana öyle geldi ki, cenazede Tanrı'dan çok Papaz Köstel onurlandırılıyordu. Rahipler, Komünyon bankı orada olmasına rağmen, inananları ayakta Kutsal Komünyon'u almaya zorladılar. Kutsal Hostiyi aldığımda yere diz çöktüm. Birçok kirlili ruh hissettim ve fark ettim ki, izin verilseydi beni parçalamaktan büyük zevk alırlardı. Kutsal Komünyon'dan sonra İsa ile birleştiğimde, Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Şu anda o kadar çok rahibimiz var ki, ama yine de Kutsal Komünyon'u insanlara ayakta dağıtıyorlar." Sonra şunu duydum: "Diz çökmeye devam et, kızım." O anda pek çok şey netleşti.

Birkaç gün sonra bu konuyu Papaz Vogt'a bildirdim. Papaz Vogt, bunun sadece benim için geçerli olduğunu, başkaları için geçerli olmadığını söyledi.

23.11.91

Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Orada bir misyonere günah çıkardım.

25.11.91 - Pazartesi - Aziz Katharina Günü

Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'dan sonra İsa ile birleşirken İsa bana şöyle dedi:

"Dua et, çok dua et kızım, Rusya'dan bir savaş geliyor!"

İlk başta çok korktum, sonra ağladım. Peder Vogt'a gitmeli miyim diye sordum. İsa şöyle dedi: "Hayır, o sana inanmayacak." Sonra dua grubunda bunu söylemeli miyim diye sordum. İsa evet dedi.

Şaşırdım, çünkü dua grubunda bir rahip de vardı. Büyük bir ruhsal acı içinde kiliseden çıktım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Kilisenin önünde, dua grubuna katılmak isteyen Rita ve Pimasens'ten gelen diğer iki kadın beni bekliyordu.

Dua grubunda bu konudan bahsetmeden önce, Peder Dochart'tan beni kutsamasını rica ettim. Peder Dochart, Kurtarıcı'yı da getirmişti ve biz O'na dua ettik. Ancak ben sürekli Kurtarıcı'nın sözlerini düşünüyordum ve ağlayıp hıçkırıyordum.

26.11.91 - Salı

Sürekli savaşı düşünüyordum ve Kurtarıcı'ya bunun ne zaman olacağını sordum.

Kurtarıcı, "Yakında" dedi.

27.11.91 - Çarşamba

Kurtarıcı'ya bu sözlerin sadece benim için mi önemli olduğunu sordum. Kurtarıcı şöyle dedi: **"Herkes söyle!"**

29.11.91 - Cuma

İş yerimdeki şapeldeydim. Emin olmak istedim ve savaş hakkında bir kez daha sordum. Yine şunu duydum: **“Rusya’ya bir savaş gelecek.”**

02.12.91 - Pazartesi

Saat 11.15’te klinikteki şapeldeydim. Tekrar Tabernacle’ın önünde diz çökebildiğim için mutluydum. Ruhsal olarak iletişim kurdum ve Kurtarıcı’ya benimle konuşurken nerede olduğunu sordum. İsa şöyle cevap verdi: **“Kalbin derinliklerinde.”**

Sonra O’na, O’nu duyduğumu başkalarına nasıl açıklamam gerektiğini sordum. İsa şöyle dedi: “Bu doğaüstü bir şey, aksi takdirde benden gelmezdi.” Hipnotize olmuş olabileceğimi de sordum.

İsa şöyle dedi: “Benim kalbimle birleşen kişi kendini hipnotize edemez.”

Yugoslavya’daki savaşı ve görücüler İvan ile Jakov’un yurtdışına gitmiş olmalarını düşündüm. Yaklaşan savaş nedeniyle benim de Almanya’yı terk etmem gerekip gerekmediğini sordum.

Ancak İsa şöyle dedi: “Korkakları sevmem.”

Sonra aklıma, İngilizlere karşı savaşarak Fransa’yı kurtaran Aziz Johanna d’Orléans geldi. İsa’ya oğlumdan da bahsettim; oğlumun Rusya’dan bir savaşın çıkacağını hayal bile edemediğini söyledim. İsa bana şöyle dedi: “Acilen günah çıkarmaya gitmesi gerekiyor.”

Akşam dua grubunda, Tesbih’in üçüncü cümlesinden sonra her zamanki gibi birkaç dakika sessizlik tuttuk, böylece herkes yürekten dua edip şükran sunabilsin diye. Kurtarıcı’ya dua grubu adına bir mesaj iletmem gerekip gerekmediğini sordum.

İsa şöyle dedi: “Herkese onları sevdiğimi söyle.”

Bu, dua grubunda Kurtarıcı’yı ilk kez duyduğum andı.

03.12.91 - Salı

Klinikteki şapelde İsa’nın sesini duydum:

“Beni dinle, kızım, dua et, bol bol dua et.”

Akşam Rot’taki kilisede Kutsal Komünyon töreni sırasında plak müziği çalıyordu; müzik beni rahatsız ettiği için Kurtarıcı’ya açılmadım.

04.12.91 — Çarşamba

Klinikteki doktor odasında saat 10.45 civarında: Kurtarıcı ile birleştim ve şu sesi duydum: “Sen benim hizmetkarımsın, sana söylediğim her şeyi yap. Bana büyük güven duy.

Kararlı kal. Önünde kısa bir hayat var. Seni yanıma alacağım. Bunun kanıtı senin inancındır.”

Bunu yazdıktan hemen sonra Kurtarıcı’ya, doğru yazıp yazmadığımı sordum. İsa şöyle cevap verdi: “Evet, kızım”.

Akşam: Her gün Papaz Vogt için ve onun aydınlanması için daha çok dua ettim ve İsa’dan Papaz Vogt ile konuşmama izin vermesini istedim. İsa şöyle dedi: “Git.”

18.00 - 18.45 arasında Papaz Vogt ile konuştum. Bu konuşmanın ardından Papaz Vogt bana, beni takdir ettiğini ve böyle devam etmem gerektiğini söyledi.

Ona İsa’nın “bunun kanıtı senin inancındır” sözlerinin ne anlama geldiğini sorduğumda, bana şöyle cevap verdi: “Her şeyi anlamak zorunda mısın?”

05.12.91 — Perşembe

Sabah saat 09.00’da, Papaz Vogt’un dediği gibi gerçekten her şeyi anlamam gerekip gerekmediğini Kurtarıcı’ya sordum. Kurtarıcı şöyle dedi: “Evet, her şeyi anlamam gerekmez. Her şey zamanı gelince ortaya çıkar. Anlamadığın şeyleri bana geri ver.”

Ardından Kurtarıcı’ya, Rusya’dan gelecek savaşla ilgili uyarıyı Bild am Sonntag gazetesinin baş editörüne göndermem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı, bunu bugün halletmem gerektiğini söyledi.

06.12.91 - Cuma

Saat 8.25 civarında klinikteki şapele gittim ve mektubun yayınlanması için dua ettim. Dua ederken Kurtarıcı'ya mektubun iyi olup olmadığını sordum. Cevap: "Mektubun iyi." Lütuf aldım ve Kurtarıcı'yı sevdiğim için sevinçten ağladım.

Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Seni çok seviyorum, huzur içinde git."

Akşam Rot'taki kilisede: Kurtarıcı'ya savaşı nasıl önleyebileceğimizi sordum. Kurtarıcı şöyle cevap verdi: "Sadece oruç tutarak ve dua ederek."

Ayrıca Kurtarıcı'ya, neden özellikle benimle konuştuğunu sordum; sonuçta ben bir günahkarım.

Kurtarıcı şöyle cevap verdi: "Herkes günahkardır."

Yine de neden benimle konuştuğunu merak etmeye devam ettim ve O'nun sesini duydum: "Ben istediğim yere uğrarım."

07.12.91 — Cumartesi

Sabahın erken saatlerinde Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Misyonerle konuş."

Misyonerle dönüşümüm ve savaş hakkında konuştum. Konuşurken o ağladı. Öğleden sonra Lantershofen'de teoloji öğrencisi olan Fridolin Keilhauer ile dua ettim.

08.12.91 — Pazar

Sabah Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. 12.00 — 13.00 saatleri arasında da kilisedeydim ve dua ettim; bu, Meryem'in Günahsız Gebeliği Günü'nün lütuf saatidir. Ardından saat 14.00'e kadar dua devam etti.

Öğleden sonra Fridolin ile sohbet ederken bana şöyle sordu:

"Tanrı'dan almadığın neyin var?"

Kısa bir süre düşündükten sonra şöyle cevap verdim: "Hiçbir şeyim yok ve sahip olduğum her şey Tanrı'dandır."

09.12.91 - Pazartesi

Birkaç gün önce Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Bana tüm varlığını ver."

Bunu anlamadım ve İsa'nın söylediği gibi ona geri verdim. Sonra Kurtarıcı şöyle devam etti: "Her şeyi sormalısın."

Ben de bugün, saat 9.45 civarında O'na sordum: "Kurtarıcı, sana ne vereyim?" İsa şöyle cevap verdi: "Bana her şeyi ver."

Ardından, dua grubumuza bir talimat vermem gerekip gerekmediğini sordum.

O da, dualarını kat kat artırmalarını ve oruç tutmalarını söyledi.

Akşam, Papaz Dochart'a günah çıkardım.

10.12.91 — Salı

Saat 10.10, Doktor Odası: Kurtarıcı ile birleştim, sonra şunu duydum: "Şöyle yaz: Koyunlarımı seviyorum ve kaybolanların hepsini geri kazanmak istiyorum. Onları ara. Bana yardım et. Bulunan her koyun için cennette büyük bir ödül var. Senin amacın her zaman aramaya devam etmektir. Asla vazgeçme. Şeytan pusuda bekliyor."

Ben dedim ki: "Rab, ben çok zayıfım."

Kurtarıcı şöyle cevap verdi: "Ama benimle birlikteyken gücün var."

Akşam, Rot'taki kilisede: O gün hangi İncil bölümünün

okunacağını bilmiyordum. Matta İncili'nden 'Kayıp Koyun' bölümü okunduğunda çok şaşırdım.

Kurtarıcı'nın sabah erkenden bana bununla ilgili bir şey anlatmış olmasına hayret ettim. Bugün

Papaz Vogt için her zamankinden daha fazla dua ettim. Komünyon aldım ve Kurtarıcı ile birleşir

birleşmez, sesi çok yavaş ve net bir şekilde duydum: "Beni duyuyor musun?" Dedim ki: "Evet."

Derin bir sessizlik oldu. Sonra şunu duydum: "Rahibin yanına git."

Yine bir sessizlik. “Ona söyle” — Sessizlik — “Savaş konusunda ciddi olduğumu.” Bu sözler beni bir darbe gibi vurdu. Bunu kendi kendime tekrarladım ve doğru anlamış mıyım diye sordum, ayrıca rahibe ne zaman gitmem gerektiğini sordum. O, “Kutsal Ayın’dan sonra” dedi. Kurtarıcı, doğru duyduğumu bir kez daha teyit etti. Sonra acı acı ağlamaya başladım. Zita yanıma gelip bana ne olduğumu sordu. Ardından Bayan Speckart da yanıma gelip durumumu sordu. Onlar da bunu doğruladılar ve şöyle dediler: “Bu yeni bir şey değil, bunu Kefaret Geceleri’nden biliyoruz.” (Rusya’daki savaşı kastediyorlardı.) Sonra hemen Peder Vogt’un yanına gittim. Peder Vogt beni dinledi ve şöyle dedi: “Dua etmekten başka bir şey yapılamaz.” Kurtarıcı’nın bana emrettiği gibi, onunla Rusya’daki savaş hakkında ilk kez konuşalı neredeyse bir hafta olmuştu. Ondan kutsamasını istedim ve sonra eve döndüm.

11.12.91 — Çarşamba

Saat 10.00’dan kısa bir süre sonra doktor odasında: Kurtarıcı ile birleştim. Etrafımda hoş bir huzur ve sessizlik vardı. Bir sıcaklık hissettim, ama hiçbir şey duymadım.

Saat 12.30’da klinikteki şapelde: “Rab’bin Meleği” duasını ettim, Kurtarıcı ile birleştim ve hoş bir sıcaklık, huzur ve sessizlik hissettim. Bir süre hiçbir şey duymadım ve aniden şunu duydum: “Ben senin kalbinde dinleniyorum”. Bu o kadar güzeldi ve o kadar çok sevindim ki, bunu kelimelerle tarif edemem. Ne yazık ki, meslektaşım hâlâ hastaydı ve her şeyi tek başıma halletmek zorunda olduğum için bu anı uzatamadım.

Kurtarıcımızın kalbimizde dinlendiğini bilmek, o kadar özel ve güzel bir duygu ki, sadece Rabbimiz’in verebileceği bir huzur hissediyorsunuz.

Akşam, Rochus Şapeli’nde: Würzburg’dan Rita’nın benden rica ettiği için, Kutsal Komünyon’u almadan önce ne kadar süreyle yemek yememem gerektiğini Kurtarıcı’ya sordum.

Kurtarıcı şöyle dedi: “Kutsal Komünyon’dan birkaç saat önce oruç tutmak doğrudur.” Ben de, bunu rahibe anlatsam ne derdi diye sordum. Kurtarıcı şöyle cevap verdi: “Ben senin adına konuşacağım. Huzur içinde git.”

12.12.91 — Perşembe

Saat 10.15, doktor odasında: Kutsal Kitap’ta kıyametle ilgili bir şeyler okuduğum için Kurtarıcı’ya sahte peygamber olup olmadığını sordum. Kurtarıcı bana şöyle dedi: “Sen sahte peygamber değilsin, sen benim hizmetkarımsın. Sana söylediğim her şeyi yap. Bir savaş çıkacak. Ben senin Rabbin ve Tanrınım. Sürekli denenmeye maruz kalacaksın.”

Kurtarıcı’ya, bana bir işaret verip veremeyeceğini sordum. Kurtarıcı: “Zamanı geldiğinde sana bir işaret vereceğim.”

Bu işaretin benim için olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: “Herkes için.”

Saat 12.15, klinikteki şapelde: Rab’bin Meleği duasını ettim.

Kurtarıcı’ya bu işaretin havada mı yoksa bende mi olacağını sordum. Kurtarıcı bana şöyle sordu: “Kabul ediyormusun?”

Tereddüt etmeden “Evet” dedim.

Ama sonra İsa’ya şöyle devam ettim: “Beni senden asla ayırma, çünkü seni çok seviyorum.”

Kurtarıcı’ya, dua grubunda ettiğimiz duaların iyi olup olmadığını ya da bir şeyleri değiştirmem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı şöyle dedi: “Çok dua et; dualarını iki katına çıkar. Bütün dualar iyidir.”

13.12.91 Cuma

Doktorun odası: Dua ettim, sonra Kurtarıcı ile birleştim ve O’nun şöyle dediğini duydum: “İyice dinle, kızım. Rahiplere git, onlara söyle.

Savaş konusunda ciddiyim.”

Kurtarıcı’ya bunu nasıl söyleyeceğimi sordum. Kurtarıcı şöyle cevap verdi: “Senin adına ben konuşacağım.”

Kurtarıcı'ya, onların bana inanmayacağını söyledim, ancak Kurtarıcı bana şöyle karşılık verdi: "Bunu bana bırak."

Kurtarıcı: "Sen doğaüstü olanı kavrayamıyorsun. Benden başka kimse doğaüstü olanı kavrayamaz."

İçimde bir sıcaklık ve huzur hissettim ve İsa'ya şöyle dedim: "Senin benimle olduğuna inanıyorum."

İsa: "İnanıyorsun! O halde diğerine de inan."

Akşam, Rot'taki kilisedeydim. Kurtarıcı'ya, o ana kadar yazdıklarımın doğru olup olmadığını sordum.

İsa, "EVET" diyerek onayladı ve şöyle dedi: "Huzur içinde git, kızım."

14.12.91 - Cumartesi

Sabah saat 7.00'de Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ndeydim. Barış için dua ettim ve ağladım. Sonra şunu duydum: "Huzur içinde git, kızım."

15.12.91 — Pazar

Regensburg'a gittik ve saat 10.00'da Karmelit Manastırı'nda Kutsal Ayin'e katıldık. Kurtarıcı ile birleşirken İsa şöyle dedi:

"Sesime kulak vermek ister misin?"

Evet dedim ve Kurtarıcı bana şöyle dedi: "O zaman buna inan."

Ben dedim ki: "Lütfen bana hardal tanesini ver, yoksa dağları yerinden oynatamam."

Sonra bir sessizlik oldu.

Sonra Kurtarıcı şöyle dedi: "Seni seviyorum."

Kutsal Ayin'den sonra Peder Gebhard Heyder ile konuştum. Günlüğüme yazdığım içsel konuşmalarımı inceledi. Hâlâ hayatta olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü o zaten 86 yaşında. O dünyevi bir zekâyâ sahip değil, ilahi bir zekâyâ sahip.

Onun gibi birini bulmak için merceklerle aramak gerekir. Onunla konuşmak için toplamda 600 km'den fazla yol gitmek zorunda olmam beni hiç rahatsız etmiyor. Bana çok yardımcı oldu. Sonunda, Rusya'dan bir savaşın çıkacağını kendisi için yeni bir şey olmadığını doğruladı. Bir zamanlar, ölümünden 30 yıl sonra Rusların mezarını çiğneyeceğini söyleyen Therese Neumann'dan (Alman mistik – stigmata sahibi) bahsetti.

O, 1962'de vefat etmişti. Peder Gebhard, Heroldsbach, Mettenbuch ve bu savaşa işaret edilen diğer yerlerden de bahsetti.

Yanımızda getirdiğimiz eşyaları, örneğin suyu, mumları, resimleri vb. kutsadı. Peder Gebhard bu eşyaları çok özel bir şekilde kutsadı. Her rahip böyle kutsamalıdır.

Eve vardığımda hemen yemek pişirdim, çünkü aç bir misafirimiz vardı. Ben hiçbir şey yemedim ve Waghäusel'deki kiliseye gittim. Kutsal Ayini zavallı ruhlar için adadım. O gün çok dua ettim.

Ancak Waghäusel'deki kilisede, cehennemin etrafımı sardığını hissettim. Saldırıya uğradım. En kötüsü, Kutsal Komünyon'u diz çökerek alırken oldu. Pederin bana Kutsal

Kutsal Komünyon'u vermeyi reddettiğini hissettim. Ancak üçüncü Ave Maria'da bana Kutsal Hostiyi verdi. Ruhumda çok şiddetli saldırılar hissettim. Bunu kolay kolay unutmayacağım. Ancak Kurtarıcı her zaman galip gelecektir. İsa ile birleşmeden sonra içimde sadece Tanrı'nın verebileceği bir huzur hissettim.

Kurtarıcı: "Seni seviyorum, kızım." Ardından bu rahip için dua ettim.

16.12.91 - Pazartesi

Hırvatistan ve Slovenya'nın ayrı birer devlet olarak tanınmasının iyi bir şey olmadığını hissettiğim için, Kurtarıcı'ya bunun doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı buna şöyle cevap verdi: "Sınırlara ihtiyacım yok, ben tüm insanları seviyorum." Saat 17.00'de kliniğimizde bir Noel kutlaması yapıldı.

Kliniğimizin müdürü Prof. Weidauer bir konuşma yaptı ve hediyeler dağıttı. Ardından hemen kiliseye gittim, çünkü dünyanın dört bir yanındaki iş yerlerinde kutlanan tüm Noel kutlamalarına katılmaktansa Kutsal Komünyon'u almayı tercih ediyordum. Tanrı, onların buna Noel kutlaması demelerini başışlasın. Benim için bunlar farisiler—Noel kutlamalarıdır. Bu yüzden Rot'taki kiliseye gittim. Rot'a giderken, kutlamada kalan meslektaşlarım için dua ettim.

Kutsal Komünyon'u, ölmek üzere olanlara ve Araf'taki zavallı ruhlara adadım. Kutsal Komünyon'dan sonra, Kurtarıcı'ya bu akşam yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Evet, doğru, bunun için sana teşekkür ederim." Kurtarıcı bunu daha önce hiç söylememişti.

Kurtarıcı'ya bunun için teşekkür etmem gerektiğini söyledim.

Sabah iş yerimdeki şapelde, dün akşam Waghäusel'deki kilisede yaşananlar hakkında Kurtarıcı'ya sordum; çünkü Peder Werner Egon başlangıçta bana diz çökerek Kutsal Komünyon'u vermeyi reddetmişti ve kalbimde büyük saldırılar hissetmiştim. Bu, daha önce hiç yaşamadığım türden bir saldırıydı. Kurtarıcı'ya etrafımda kaç tane şeytan olduğunu sordum.

Kurtarıcı şöyle dedi: "Onları görseydin, öldürdün."

Bu rahip, Tanrı'nın lütfunda yaşamıyor. Kurtarıcı'ya, bunu ona söylemeli miyim diye sordum.

Çünkü bu rahip için af dilemiştim. Kurtarıcı şöyle dedi: "Onlara söyle."

İçimden, Peder Aemilian'a gidip bu konuyu onunla konuşacağımı düşündüm.

18.12.91 - Çarşamba

Yeğenimle birlikte Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ndeydim.

Komünyon dağıtılırken, ben Komünyon bankının önüne diz çöktüm. Diğerleri Kutsal Ekmek'i alırken ayakta duruyor ya da rahibin önündeki merdivenlere diz çöküyorlardı. Tanrı'ya, tek başıma Komünyon bankının önüne diz çökebilmem için bana bu kadar cesaret verdiği için şükrediyorum. Bekledim ve rahip bana gelene kadar onun için dua ettim. Kutsal Komünyon dağıtıldıktan sonra rahip arkasını döndü ve sunak yönünde yaklaşık iki adım attı.

Bir güç onu geri çekti. Bana geldi ve bana Kutsal Komünyon'u verdi. Kurtarıcı'ya bunun doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Böyle devam et, kızım. Bu cesaretin için sana teşekkür ederim."

Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Sana şükrediyorum, çünkü bu cesaret benden değil, senden geliyor."

Sabah, klinikteki şapelde: Kurtarıcı'ya, aniden ölen birinin tövbe etmek için zamanı olup olmadığını sordum. Bunu sordum çünkü birkaç gün önce bu konu tartışılmıştı. Hatta bir rahip, artık zaman kalmadığını söylemişti.

Kurtarıcı: "Günahlarından tövbe etmek için belirli bir süre vardır. Bu süre Tanrı'ya bağlıdır."

Sonra Kurtarıcı'ya, günde kaç kez kutsal komünyon alınabileceğini sordum. Kurtarıcı: "Günde sadece bir kez; ruhsal olarak ise istediğin kadar."

Kurtarıcı şöyle devam etti: "Günde birkaç kez Komünyon alırsanız, Tanrı'ya yeterince güvenmiyorsunuz demektir. Çünkü kalbi saf olmayan bir şekilde Komünyon alırsanız, 10. kezden sonra bile Kutsal Komünyon yeterli olmaz."

19.12.91 - Perşembe

Dün Kardeş Alois'in telefon görüşmesi aklımdan çıkmıyordu. Bana, Peder Werner Egon'un isimsiz bir mektup aldığını ve benim de muhtemelen şüpheli durumuna düştüğümü anlattı. Kardeş Alois'e zaten Waghäusel'deki rahiplere gitmeyi planladığımı söylediğimde, çok korktu ve bunu yapmamam gerektiğini, aksi takdirde onu manastırdan atacaklarını söyledi.

Bu konuda şunu belirtmeliyim ki, ben asla kimseye isimsiz mektup yazmam. Çünkü Mesih'in gerçek öğretisinin ihlal edildiğini hissettiğimde, rahiplere bizzat giderim.

Bu nedenle, 15.12.91 tarihinde orada yaşadıklarım nedeniyle Waghäusel'deki rahiplere gitmem gerekip gerekmediğini Kurtarıcı'ya sordum. Kurtarıcı: "Rahiplere git ve onlara anlat." Tanrı'nın iradesi buysa, oraya gitmeyi kendime bir görev sayıyorum. Ardından Kurtarıcı bana şöyle devam etti: "Her gün bol bol dua et."

20 Aralık 1991 - Cuma

Klinikteki şapelde: Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Çok dua et, kızım, savaş yakındır." Kurtarıcıya enflasyonun ne zaman başlayacağını sordum.

Kurtarıcı: "Savaştan önce."

Daha sonra Kurtarıcı'ya, Kutsal Komünyon'dan önce ne kadar süreyle hiçbir şey yememesi gerektiğini sordum. Kurtarıcı: "Kutsal Komünyon'dan birkaç saat önce hiçbir şey yememek ve içmemek, inanmayanlar için bir kefarettir!"

Bir mesaj iletmem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Papaz Vogt, inananlarla birlikte Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla dua etmelidir." Akşam Rot'taki kilisedeydim.

21.12.91 – Cumartesi

Saat 7.15'te Waghäusel'de Kutsal Ayin.

Kutsal Ayin'den önce, ayini yönetecek rahip için dua ettim. Rahip Alanus'tu. İlk başta kiliseyi karanlıkta gördüm, Kutsal Ayin'i yönetmesine rağmen rahibi göremedim. Peder için hararetle dua ettim. Sonra Peder'i de gördüm, ama o da karanlıkta kalıyordu. Ekmek ve şarabın dönüştürülmesinden sonra tüm kilise biraz daha aydınlandı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve bir cevap da alamadım. Kutsal Ayin'den sonra Hamsch ailesinin yanındaydım. Akşam Bay Zank bana geldi ve Waghäusel'deki bir rahibe mektup gönderdiğini anlattı. Vaazını aptalca bulduğunu yazdığını ve mektupta Medjugorje'den de biraz bahsettiğini söyledi. Bay Zank'a o rahipten cevap alıp almadığını sordum. Cevap beklemediğini söyledi. Onu eleştirdim ve neden rahibin yanına şahsen gitmediğini sordum. Bu adamda dürüst olmadığını ve yalan söylediğini hissettim. Bana bir korkak gibi geldi. Şimdi bir şey netleşti ve Kardeş Alois'in bana anlattığı, Peder Werner Egon'a gönderilen isimsiz mektuptan aklıma geldi. Ancak bunu Waghäusel'deki rahiplere ifşa etmeyeceğim. Waghäusel'deki rahipler elbette benden şüphelenecekler, hem de ikinci kez. Benim durumum İsa'ninkinden daha iyi değil. Suç, masumların üzerine atılıyor.

22.12.91 – Pazar

Rot'ta Kutsal Ayin'e katılmadan önce:

Pazar sabahı yaklaşık bir buçuk saat boyunca özellikle Papaz Vogt ve Waghäusel'deki rahipler için yaklaşık bir buçuk saat dua ettim. Kilisede alkış tutma konusunu Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Benim kilisem tiyatro değildir, 'Tanrı razı olsun' sözüne daha fazla güvenmek gerekir." Kilisede bulunan rahipler ve insanlar için çok dua ettim. Kurtarıcı'ya beni ne zaman yuvama (Cennet'e) alacağını sordum.

O şöyle dedi: "Yakında." Sonra Kurtarıcı bana korkup korkmadığımı sordu. Ben de ona şöyle cevap verdim: "Hayır, sen benimleysen."

Öğlen saatlerinde kilisede tesbih duası ve ibadet için bulundum.

Öğleden sonra Erich ile birlikte iki tesbih duası ettim. Sanki biri bana dua etmem gerektiğini söylemiş gibi, dua etme isteği içimi kapladı. Akşam radyodan, benim dua ettiğim saatlerde Heidelberg yakınlarında bir uçağın düştüğünü ve bu kazada 26 kişinin hayatını kaybettiğini duydum. Saat 20.00 civarında, Kurtarıcı ile birleşirken O'na, ölümümün bir şehitlik olup olmayacağını sordum. Mannheim'dan bir kadın bana, bir vizyonda ölümümü gördüğünü anlattı. Ağır bir şehitlikten, yanmaktan bahsetti.

Şeytanın iş başında olduğunu hissettiğim için, bunun doğru olup olmadığını Kurtarıcı'dan kendim öğrenmek istedim. Soruma karşılık Kurtarıcı şöyle dedi: "Evet, kısa bir şehitlik olacak ve ben seninle birlikte olacağım."

23.12.91 - Pazartesi

Önce evde tüm Mezmurlar'ı ve diğer duaları okudum. Sonra ruhsal iletişim kurdum; Kurtarıcı ile yaklaşık 20 dakika birleştim. Özel bir sessizlik vardı ve içimde derin bir huzur hissediyordum. Sadece Kurtarıcı'nın yazmamı istediği önemli şeyleri yazıyorum. Yazmak zor gelse de gerçek gün ışığına çıkmalıdır. Kurtarıcı'ya bu savaşa kaç kişinin öleceğini sordum.

Kurtarıcı şöyle dedi: "Neredeyse hepsi. Hayatta kalanlar, ölmüş olsalardı daha mutlu olurdu. Günah ağır bir yüküdür."

Aklım atom bombasına gitti.

Kurtarıcı: "Nükleer santraller de dünyayı kirletecek." Kurtarıcı'ya benim için bir şeyler söylemesini rica ettim.

Kurtarıcı: "Seni çok seviyorum, bana sadık kal, metanetli ol ve benden ayrılma."

Sonra Kurtarıcı'dan, dua grubunda bize bir işaret vermesini rica ettim ki, imanımızda güçlü kalabilelim. Şöyle dedim: "Biliyorum, bu işareti almaya layık değiliz, ama bunu Rabbimiz Tanrı'ya bırakıyorum."

Bundan sonra, daha önce hiç hissetmediğim kadar derin bir sükûnet ve huzur içindeydim. Bu ancak Kurtarıcı'nın içimde, benim de O'nun içinde olmamla mümkün olabilir.

Kurtarıcı ile bir olmak kadar güzel bir şey yoktur. Evet, Kurtarıcı tek başına yeter. Öğlen saat 11.00'den sonra yeğenim Jaquelina ile ormana gittik. Immaculata Tesbihini okuduk. Ardından Latince Salve Regina'yı söyledik. Ormanın ortasında şarkı söylerken birdenbire birçok kuş geldi ve bizimle birlikte şarkı söyleyip cıvıladı. Daha önce rüzgâr şiddetle esiyordu ama birdenbire rüzgâr durdu, artık esmiyordu. Şarkı söylerken içimizde bir huşu hissettik. Salve Regina ilahisini bitirdiğimizde kuşlar uçup gitti ve rüzgâr yeniden esmeye başladı. Kuşlarla ilgili bu olayı üçüncü kez yaşadım; rüzgârın durması ise ikinci kez oldu.

Akşam: Dua grubu. Peder Dochart'a günah çıkardım. Bugün dua grubunda pek çok kişi günah çıkardı. Kurtarıcı'ya ibadet ettik ve her zamanki gibi tesbih duası ile diğer duaları okuduk.

24. 12.91 — Salı — Noel Arifesi

Noel ayinine katıldım ve çok ağladım.

25.12.91 — Noel

Kutsal Ayin'den önce Mezmurlar'ı okudum, ardından ruhsal olarak Komünyon aldım. Yaklaşık 20 dakika boyunca Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Ben her zaman seninleyim."

İsa'ya, Peder Dochart ile konuştuğum konularda sorular sordum. Kurtarıcı: "Sana söylediklerim senin için, rahipler için ve herkes içindir."

İsa bana, O'nun söylediği zaman rahibe gitmem gerektiğini söyledi; benim istediğim zaman değil, doğru zaman geldiğinde.

26.12.92 - Noel'in İkinci Günü

Müzik derneği Kutsal Ayin'e eşlik etti. Bu hoşuma gitmedi. Müzik çalarken, Kutsal Ekmek Litanyası'nı ve İsa'nın Kalbi Litanyası'nı dua ettim.

Kurtarıcı ile iyi bir şekilde birleştim ve birçok lütuf aldım.

27.12.91 - Cuma

Akşam Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım.

28.12.91 — Cumartesi

Mezmurlar kitabının tamamını okudum.

29.12.91 — Pazar

Saat 6.30 — 8.30 arasında Kutsal Ayin öncesinde Mezmurlar'ı okudum. Ruhsal olarak Kurtarıcı ile birleştim ve ilk kez ailem hakkında soru sordum. Ailemin durumunun nasıl olduğunu sordum. Kurtarıcı: "Hepsi geniş yolda. İsterlerse geri dönebilirler." Kocam ve Jaquelina için sordum. Cevap alamadım.

Ailemi sorduğumda, Fransa'da, Yugoslavya'da ve burada Almanya'da hâlâ hayatta olan kardeşlerimi düşündüm. Sonra oğlum için de sordum. Kurtarıcı: "O da."

30.12.91 - Pazartesi

Bay Erben, Kurtarıcı'ya şu anda yaptığı şeyin doğru olup olmadığını sormamı istedi. Kurtarıcı: "Onun izlediği yol iyi değil."

Kurtarıcı'ya, Maria Itten'in (Rasenkreuz) genel mektubunun doğru olup olmadığını sordum. Kurtarıcı: "Mektup doğru. Bol bol fotokopi çek. İnanmayanları bana bırak." Papaz Dochart'a günah çıkardım.

31.12.91 — Salı

Klinikte: Kurtarıcı'ya kocama ne olduğunu sordum. Kurtarıcı: "Onun için çok dua et, kızım. Bu, kirli ruhların mücadelesidir." Ama ben Kurtarıcı'ya, onun dün günah çıkardığını söyledim.

Kurtarıcı: "Yine günah işledi."

Kocamın, rahibin kendisine yardım etmediğini söylediğini Kurtarıcı'ya anlattım. Kurtarıcı: "Günahından derin bir pişmanlık duymadı."

Peder Dochart'ın Zeutern'den Bay Deris'in evinde Kutsal Ayin'i kutlamasının doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Peder Dochart'ın yaptığı doğru değil, çünkü izin alması gerekiyor.

Bu, kilisenin haksız bir şey yapmayı reddettiği anlamına gelir. Benim kilisemde her zaman dua edilebilir."

Kurtarıcı'ya dünkü duaların iyi olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "İyiydi, hoşuma gitti."

Saat 12.00'de klinikteki şapelde: Kurtarıcı ile bağlantı kurmak özellikle güzeldi. Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Ah, Kurtarıcı, artık hiç şüphem yok, bu çok güzel ve her şeye inanıyorum."

Kurtarıcı buna şöyle cevap verdi: "Ruhun artık saf."

Ona artık sesini daha iyi duyduğumu da söyledim.

Kurtarıcı: "Çünkü bana daha çok açıldın."

Kurtarıcı'ya yılın sonunda bana ne söylemek istediğini sordum.

Kurtarıcı: "Devam et kızım. Yaptığın her şey hoşuma gidiyor." Dua odasını inşa etmeli miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "İnşa et."

Sonra, kocam buna karşı çıkarsa ne yapmam gerektiğini sordum. Kurtarıcı şöyle dedi: "O da kabul edecek."

Yılbaşı gecesi:

Gece üzgündüm, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum; saat 24.00'da yapılan havai fişek gösterisi hoşuma gitmedi, çünkü o kadar çok insan açlık çekiyordu. O saatte dua ettim.

01.01.92 - Çarşamba

Kırmızı cüppeli Kutsal Ayin. Kiliseden çıktıktan sonra, Bayan Speckart ile dua grubunda okunan Eisenberg'in metninin kopyası hakkında konuştum. Sokakta öylece dururken, Şeytan yaklaşık 5 dakika boyunca cehennem gibi bir koku yaydı, ben de kutsal su sıktım. Koku hemen kayboldu. 16.00–19.00 saatleri arasında teoloji öğrencisi Artur Wagner ile bir görüşme yaptım. Bu sırada Latince de dua ettik.

Kurtarıcı'ya bu konuyu sordum, çünkü Bay Ziegler, yazdığı

"Medjugorje – Tanrı'nın Dünyaya Barış Teklifi" adlı kitabında isimleri değiştirmişti.

Kurtarıcı: "İsimleri tahrif etmek doğru değildir."

Sonra görücü Ivan hakkında da bir soru sordum. Ivan sık sık Almanya'da, komşu kasabada bulunuyor. Kurtarıcı'ya, neden beni ziyarete gelmediğini sordum, çünkü Medjugorje'de sık sık onun yanına giderdim.

Kurtarıcı buna şöyle cevap verdi: "Bunu bana bırak."

12.10:

Kurtarıcı'ya "Medjugorje—Aktuell" dergisinin 12. sayfasında yer alan Prof. Max Thürkau ile yapılan röportajın başlığı hakkında soru sordum. Başlık şöyleydi: "İnanıldığı gibi yaşamayı başarmalıyız."

Kurtarıcı bunun üzerine şöyle dedi: "İman, dilenerek kazanılır."

Ardından, bu "Medjugorje—Aktuell" dergisini okumam gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Bu dergiyi okumana gerek yok, 'Küçük Ruhlar' kitabı milyonlarca böyle dergiden daha önemlidir."

Ardından, çok sık saldırıya uğradığı için kocam hakkında soru sordum.

Şeytanı düşünüyordum.

Kurtarıcı: "Evet, kızım, pek çok şeytan var. Bu onun çarmıh yoludur. Bu bir deneme. Sen bu sayede ruhları kurtarmama yardım ediyorsun."

İsa'ya, birçok insanın kocamın hakkımda söylediği kötü sözleri inandığını anlattım. Kurtarıcı:

"İnsanlar şeytanın söylediklerine çok daha fazla inanıyor. Gerçek pek kabul görmüyor. Aksi takdirde çarmıha gerilmezdim."

Akşam, Rot'taki kilisede:

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya, 17.20'de kocama

Kurtarıcı: "Doğruydum. Korkmana gerek yok. Ben seninleyim." Sevinçle dolmuştum ve içimde derin bir huzur hissediyordum.

Kurtarıcı: "Doğruydum. Korkmana gerek yok. Ben seninleyim." Sevinçle dolmuştum ve içimde derin bir huzur hissediyordum.

03.01.92 — İsa'nın Kalbi Cuması

Rot'taki kilisede Kutsal Ayin'e katıldım.

04.01.92 — Cumartesi

Mingolsheim'da hasta olan Peder Müller'i ziyaret ettim. Onunla yaklaşık 45 dakika konuştum.

Daha sonra Kurtarıcı'ya, iyi konuşup konuşmadığımı sordum.

Kurtarıcı: "Sen değil, senin adına ben konuştum." Bu

konuşma Tanrı'nın isteğiyle gerçekleşti.

Konuşmamızın ardından onun huzurunda günah çıkardım.

05.01.92 — Pazar

Kutsal Ayin'den önce şeytan, Maria Itten (Eisenberg)'in genel mektubunun kopyasını yaktı.

Neredeyse yatak odam yanacaktı.

06.01.92 — Pazartesi Üç Kutsal Kral Günü

Rot'taki Hl. Ayinine ve dua toplantısına katıldım. Akşam:
Dua grubu; çok sayıda kişi gelmişti.

07.01.92 - Salı

Saat 10.00, Doktor odası: Bir gün önce, gün içinde ikinci kez Kutsal Komünyon'u almak için can atmıştım, ancak bunu yapmadım; bu yüzden Kurtarıcı'ya, Kutsal Komünyon'u günde sadece bir kez almanın doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Günde bir kez doğru."

Sonra Kurtarıcı'ya bunu rahiplere söylemeli miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "Sana söylediğim şey, senin için, rahipler için ve diğerleri içindir."

Sonra Kurtarıcı'ya, dua grubuna günde sadece bir kez kutsal Komünyon almanın caiz olduğunu söylersem, dua grubunu kaybedecek miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "Hepsini kaybetse bile, gerçek geçerlidir." Sonra

Kurtarıcı'ya istisnai durumlar olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Sadece bir kez."

Kurtarıcı'ya bunu doğru yazıp yazmadığımı sordum.

Kurtarıcı: "Doğru yazmışsın, başkalarının seni etkilemesine izin verme."

Aklıma, Papaz Vogt'un Yılbaşı gecesi Kutsal Komünyon'u dağıtan layiklere teşekkür ettiği geldi.

Kurtarıcı'ya, Papaz Vogt'un bunun için teşekkür etmesinin doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Bununla bana incitmiş oldu."

Sonra Kurtarıcı'ya, layiklerin artık Komünyon dağıtmayacağını görebilecek miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "Evet, bunu göreceksin. Bu konu için dua et."

Sonra Kurtarıcı'ya (saat 12.00 civarında hastanede), Cumartesi akşamı kutlanan Kutsal Ayin'in bir Pazar Ayini olup olmadığını sordum.

Kutsal Ayin'in bir Pazar ayini olup olmadığını sordum, çünkü Cumartesi günü çok sayıda insan kiliseye gidiyordu.

Kurtarıcı: "Pazar kutsal bir gündür, kutsallığı lekelenmemelidir."

08.01.92 - Çarşamba

Akşam, Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde:

Kimse diz çökmemiş olmasına rağmen ben Komünyon bankının önünde diz çöktüm. Bir Protestan rahibe bana öyle söylediği için, Kurtarıcı'ya Akşam Yemeği ile Kutsal Komünyon'un aynı şey olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Bir Protestan rahibinin dönüştürme gücü ve yetkisi yoktur. O zamanlar Petrus için geçerli olan şey, bugün de geçerlidir."

09.01.92 — Perşembe

Saat 10.15, doktor odasında: Dua ederken Kurtarıcı'ya inanacağımı ve bana ne derse onu yapacağımı söz verdim; ancak O'ndan, bana bir şey söylemeden önce içimde hâlâ kalan şüpheleri gidermesini, insanlığımı ilahiyatla donatmasını ve bana saflık ve huzur bahşetmesini de rica ettim. Sonra O'na, rahip Vogt'a ne zaman gitmem gerektiğini sordum.

Kurtarıcı: "Mümkün olduğunca çabuk! Rusya'dan bir savaş geliyor. Rahip, Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde daha çok dua etmeli ve Kutsal Ayin'den önce inananlarla birlikte tespih duası etmelidir."

Kurtarıcı'ya, bunu ona söylersem onun da dua edip etmeyeceğini sordum. Kurtarıcı:

"Evet, o da dua edecek. Bu bir süre sürecek."

Kurtarıcı'ya, tesadüf eden Kurtarıcı'nın önünde mi yoksa başka bir yerde mi tesbih duası etmem gerektiğini sordum.

Kurtarıcı: "Rahibin istediği gibi."

Bir sonraki sorum, bunu haftada bir mi yoksa her gün mü dua etmesi gerektiği idi. Kurtarıcı: “Her gün.”

Rahibeye gittiğimde Kurtarıcı’nın benimle birlikte olup olmayacağını sorduğumda, şöyle cevap verdi: “Evet, seninle birlikte olacağım.”

12.20 Klinikteki şapel: Şapelde dua ettim.

Kurtarıcı ile birleştiğimde, ona bunu Rahip Vogt’a nasıl söylemem gerektiğini sordum. Kastettiğim şey, nasıl ifade etmem gerektiği idi; yani tam olarak hangi kelimeleri kullanmam gerektiğini bilmiyordum,

“söylemeliyim” mi yoksa “söylemek zorundayım” mı.

Kurtarıcı: “Dinle kızım. O, her gün inananlarla birlikte tesbih duası etsin.” İşten sonra tekrar dua ettim. Dua etmeye o kadar dalmıştım ki, kocamı Bauhaus’tan almayı unuttum. 30 dakika geç kaldım. Kocama giderken arabada ikinci tesbih duasını ettim, sonra da kocamla birlikte üçüncü tesbih duasını ettik. Özellikle Peder Vogt için dua ettim.

Eve vardığımda, Meryem Ana heykelinin yanına gittim ve Tanrı’nın benden istediği şeyi yapmama yardım etmesi ve Peder Vogt’a ne zaman gitmem gerektiği konusunda bana yol göstermesi için dua ettim.

İçimde bir şey beni zorluyordu ve Papaz Vogt’a gitmem gerekip gerekmediğini düşünerek içim hiç rahat değildi.

Sonra haçın önünde diz çöktüm, İsa’nın beş yarasına dua ettim ve O’na, ne zaman Peder Vogt’a gitmem gerektiğini sordum. Kurtarıcı: “Kutsal Ayin’den sonra git.”

Rahibin benim için vakti olup olmadığını da sordum.

Kurtarıcı: “Evet.”

Buna karşılık şöyle dedim: “Eğer Tanrı’nın iradesi buysa, o zaman ona gideceğim.”

Kutsal Ayin’den sonra, hâlâ kilisede bulunan dua grubundan birkaç kişiden, Papaz Vogt’a gitmem gerektiği için benim için dua etmelerini rica ettim. Papaz beyi papaz evinin kapısında gördüm ve onunla konuşabilir miyim diye sordum.

O, “Hemen,” dedi, ancak her zamanki kadar nazik değildi ve “Sadece birkaç dakika,” diye ekledi.

Görüşme odasına girdiğimizde, ona her şeyi kısaca anlatmaya çalıştım. Kutsal Komünyon’u dağıtan layiklere teşekkür ederek Kurtarıcı’yı incittiğini söylediğimde, bana buna inanmadığını söyledi. Daha sonra Papaz Vogt’a, Kurtarıcı’nın bana Kutsal Komünyon’u dağıtmanın rahibin görevi olduğunu zaten söylediğini aktardım. Ardından, Kurtarıcı’nın onun Kutsal Ayin’den önce inananlarla birlikte Tesbih duası etmesini istediğini de söyledim.

Bunun üzerine huzursuzlandı ve Kurtarıcı’nın kendisine rahipler vermesi gerektiğini, çünkü ministrantlarla zaten yeterince işi olduğunu söyledi.

Ardından Papaz Vogt, Kutsal Ayin öncesinde zaten tesbih duası edildiğini söyledi. Ben de ona, kendisi de dua ederse belki daha fazla kişinin dua etmeye katılacağını söyledim.

Ondan kutsamasını istedim ve sonra eve gittim. Onunla yaklaşık 30 dakika kaldım.

Eve vardığımda hemen Kurtarıcı’ya dua ettim ve Komünyon yardımcıları konusundaki üzüntüsü yüzünden rahibe yanlış bir şey söylemiş miyim diye sordum.

Kurtarıcı: “Doğru söyledin, kızım, o benim acımı biliyor.” Kurtarıcı’ya, papazın bana inanmayacağını söyledim.

Kurtarıcı: “Bunu bana bırak.”

Sonra Kurtarıcı’ya, papazın Kutsal Ayin öncesinde tesbih duasını etmek istemediğini söyledim.

Kurtarıcı: “Kızım, onun dua edeceği zaman henüz gelmedi.”

10.01.92 — Cuma

Saat 10.15, doktor odasında: Çok dua etmişim ve Kurtarıcı’ya, Papaz Vogt’un rahipler istediğini söyledim.

Kurtarıcı: “Eğer daha fazla rahibi olsaydı, yine de elden komünyon dağıtır mıydı?”

Doğru yazıp yazmadığımı bir kez daha kontrol ettim. Kurtarıcı:

“Evet kızım, doğru yazmışsın.”

14.15: Kurtarıcı'ya, eğer Tanrı'nın iradesi bu rahibin tüm bunları yapmasıysa, yani Kutsal Ayin öncesinde tesbih duası okuması, Kutsal Ayin'den önce tesbih duası okumasını, artık elden komünyon vermemesini, sadece diz çökerek ağızdan komünyon vermesini ve bu sayede birçok ruhun tövbe etmesini isterse, o zaman Kurtarıcı'ya sadık kalırsam, O'ndan asla yüz çevirmezsem ve bu acıyı sonuna kadar taşıyabilirsem ve eğer bu Tanrı'nın iradesi ise, bunun için açık yara izlerini çekmeye hazır olduğumu söyledim.

Kurtarıcı: “Bu teklifin için sana teşekkür ederim. Huzur içinde git.”

Yine doğru yazıp yazmadığımı kontrol ettim.

Kurtarıcı: “Evet, doğru yazmışsın.”

Not: Açık yara izlerinin acımasız bir ıstırap olduğunu biliyorum. Ancak, eğer bu Tanrı'nın iradesi ise ve bu sayede Kurtarıcı ile birlikte ruhları kurtarabileceksem, Kurtarıcı ile birlikte acı çekmeye hazırım. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.

11.01.92 - Cumartesi

Waghäusel'de sabah ayinine katıldım. Ekmek ve şarabın dönüştürülmesi sırasında

Peder Benedikt'i karanlıkta dururken gördüm. Etrafı yarı karanlıktı. Bunu gözlerim

kapalıyken gördüm ve Kurtarıcı'ya bunun ne anlama geldiğini sordum.

Kurtarıcı: “Acı çeken İsa'yı görüyorsun.” Ardından rahip için bol bol dua ettim.

Saat 11.00'de yeğenim Jaquelina ile birlikte, New Age hareketinin yayılmaması ve hiçbir kötülük yapmaması için dua ettim.

Saat 17.00'de Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde günah çıkardım. Akşam saat 20.00 civarında birçok kişi geldi ve biz yine New Age hareketinin hiçbir kötülük yapmaması ve Şeytan ayinine karşı dua ettik. Yaklaşık saat 23.00'e kadar dua ettik. Kurtarıcı'nın bana söylediklerini anlattım ve inananları cesaretlendirdim.

12.01.92 — Pazar

Kutsal Ayin'den önce bile iki kez tesbih duası ve İsa Litanyası'nı okumuştum. Saat

11.40 civarında Papaz Vogt, kayıinvalidemin evine geldi ve ona

80. yaş gününü kutladı. Hemen geri gitti ve o gittikten sonra ağladım, çünkü sekiz yıldır onun için dua ediyordum ve o bir dakika bile yukarı çıkmamıştı.

Bu beni çok üzdü, sonra yatak odamdaki büyük haçı kucakladım ve ağladım. Birdenbire ağlamayı kestim, sanki ağlamam benden alınmış gibiydi ve sonra Kurtarıcı'nın şöyle dediğini duydum:

“Ağlama, Papaz Vogt'un içinde şüphe ve huşu var. Onun için dua et, o daha iyi olacak.”

Bunun üzerine sevindim ve saat 13.00'te kiliseye gittim, Papaz Vogt için Tesbih duası ettim ve dua toplantısında kaldım.

Saat 17.00'de Marga F. kocasıyla birlikte bana geldi. Daha sonra Erich de katıldı.

Kocamla birlikte Acı Çile Meryem Tesbihini okuduk.

Saat 19.00'da Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım ve ruhen Komünyon aldım. Kurtarıcı'ya, dua odamız için bir bağış bekleyip bekleyemeyeceğimi sordum.

Kurtarıcı: “Bay Müller sana biraz yardım edecek.”

Ardından Kurtarıcı, içsel sohbetimiz sırasında şöyle dedi:

“Seni çok seviyorum.”

Eve mutlu bir şekilde döndüm, ancak Şeytan kısa sürede kocama musallat oldu.

Kocam yine ele geçirilmişti. Hemen Kutsal Kan Litanyası'nı, İsa'nın Kalbi Litanyası'nı, Lauretan Litanyası'nı ve başka duaları da okudum. Ardından yine sükûnet geldi.

13.01.92 - Pazartesi

Her sabah olduğu gibi, Heidelberg'e giderken kocamla birlikte bir tesbih duası, Rab'bin Meleği, Magnificat, Salve Regina, iki Kutsal Ruh duası, Meryem Ana Litanyası, Fatima Duası, Başmelek Mikail Duası, Koruyucu Melek Duası, İsa'nın Kalbi Duası, Sanktus, Gloria ve Cor Jesu Sacratissimum'u okuduk. Sonra kocamı Bauhaus'ta indirdim ve ben dua etmeye devam ettim. İşyerinde hastalar gelene kadar dua etmeye devam ediyorum. Saat 10.00 civarında hastaları deftere kaydetmek için doktor odasına gidiyorum. Diğerleri sigara molası verirken, ben doktor odasında dua etmeye devam ediyorum, zavallı ruhlar için kutsal su serpiyorum ve Benediktus Haçı ile hastaları, doktorları, hemşireleri ve diğer personeli kutsuyorum.

Ardından Kurtarıcı ile ruhsal olarak iletişim kurarım.

Bugün saat 10.10 civarında doktor odasıdaydım. Papaz Vogt'un daha fazla rahip istediği için, Kurtarıcı'nın bana 10.01.92 tarihinde söylediği şeyi bir kez daha teyit edip etmediğini kontrol ettim. Kurtarıcı'ya bunu doğru yazıp yazmadığımı sordum.

Kurtarıcı: "Beni duyuyor musun

kızım?" Ben: "Evet, efendim."

Kurtarıcı: "Eğer daha fazla rahibi olsaydı, yine de elden komünyon dağıtır mıydı?"

Bunlar, üç gün öncekiyle aynı sözlerdi.

Kurtarıcı: "Ona söyleyebilirsin. Korkmana gerek yok, ben senin yanında olacağım."

Kurtarıcı'ya, bu yüzden beni aforoz ederlerse ne olacağını sordum.

Kurtarıcı: "Beni seviyor

musun?" Ben: "Evet."

Kurtarıcı: "Bana sadık kal."

Ben de sordum: "Yani beni kiliseden aforoz edecekler." Kurtarıcı:

"Aforoz edileceksin."

Günümüzde artık kimsenin aforoz edilmediğini düşündüğüm için bir kez daha sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, sen aforoz edileceksin." Ben: "Bu

büyük bir acı olacak."

Kurtarıcı: "Ama benden aforoz edilmeyeceksin. Ben seninle olacağım."

Kurtarıcı'ya, aforoz edilmenin sebebinin laikler ve elden komünyon olup olmadığı sordum.

Kurtarıcı: "Evet, laikler ve el ile komünyon yüzünden, sebebi bu olacak, doğru tahmin ettin."

Kurtarıcı'ya, bunu doğru yazıp yazmadığımı ve Peder Vogt'a gitmem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Doğru yazmışsın. Sana söylediğimi yap. Ona git."

Bugün Kurtarıcı ile konuşmamdan önce, O'na bana söylediği her şeye inanacağımı söyledim.

Şöyle yalvardım: "Bana söylediklerine inanacağım, ama önce şüphelerimi gider, ruhumu arındır, insanlığımı al ve beni ilahiliğinle donat."

Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Senin malını istiyorum."

Ancak bu sözleri tam olarak anlamadım ve şöyle dedim: "Sana zaten her şeyi verdim.

Hiçbir şeyim yok, her şey senin, çünkü ben de bir hiçim."

Kurtarıcı'ya, aforoz edilirse insanların dua etmek için bana gelip gelmeyeceklerini sordum.

Kurtarıcı: "Evet, hatta çok sayıda."

Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Bana söylediklerin için teşekkür ederim, Rabbim. Ruhlar bu şekilde kurtarılabilecekse ve ben her zaman seninle olacaksam, ben de buna EVET derim."

Kurtarıcı'ya, bunu yazdığım şekliyle hoşuna gidip gitmediğini sordum. Kurtarıcı: "Biliyorsun, kızım."

Ardından, bunu dua grubunda anlatıp anlatamayacağımı ve Rahip Dochart'a aforoz hakkında konuşup konuşamayacağımı sordum.

Kurtarıcı: "Her şeyi söyleyebilirsin. Ben senin Rabbin ve Tanrınım. Sana ilham ettiğim her şey gerçektir. Huzur içinde git."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Saat 12.10. Klinikteki şapelde: Angelus duası sırasında, Kurtarıcı ile birleşirken sordum: "Tanrım, sahip olduğum her şeyi istediğini nasıl anlamalıyım?"

Kurtarıcı şöyle dedi: "Yeni bir görevden önce her zaman sormalıyım. Mal — Her şey. Ruhun, bedeninin."

Ruhumun ne durumda olduğunu inceledim ve kalbimde sanki hiçbir kusur yokmuş gibi özel bir huzur, sevgi ve barış hissettim.

O anda uçabileceğimi düşündüm.

Akşam kilisede, Kutsal Komünyon sırasında Kurtarıcı'ya, bugün bana söylediklerini dua grubunda anlatabilir miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "Anlatabilirsin, şimdiden bunun için seviniyorum."

Akşam dua grubunda: Önce dua ettik, ilahiler söyledik ve sonra Kurtarıcı'nın bana söylediklerini anlattım.

Öğleden sonra geç saatlerde Würzburg'dan H. Müller ile bir saatten fazla konuşmuş olmama rağmen (H. Müller her şeyi kasete kaydediyordu), akşam dua grubunda da Kurtarıcı ile yaptığım konuşmalardan bahsettim.

14.01.92 - Salı

Saat 10.10'da doktor odasında: Kurtarıcı'ya, Papa'ya gitmem gerekip gerekmediğini sordum; çünkü önümde beni bekleyen önemli meseleler vardı ve Kutsal Baba'ya mektup yazmam mı, yoksa şahsen yanına gitmem mi daha iyi olurdu.

Kurtarıcı şöyle dedi: "Ona git, kızım. Ona gidersen iyi olur. Ben de sana eşlik edeceğim."

Ben: "Eşlik etmekten ne demek istediğini anlamıyorum." Kurtarıcı: "Seninle birlikte olacağım."

Ben de şöyle devam ettim: "Kurtarıcı, onunla konuşmak zor olacak."

Kurtarıcı: "Kızım, o seninle konuşacak."

Ben dedim ki: "Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım. Bol bol dua ederek ona gitmek için hazırlanacağım."

Kurtarıcı: "Teşekkür ederim, kızım. Huzur içinde git."

Saat 12.00'de, Angelus duasından sonra şapelde: Ruhani rehberim Peder Gebhard Heyder'e gitmeli miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "Henüz değil. Yaptığın her şey doğru, böyle devam et. Papaz Vogt'a da henüz gitme, önce onun için dua et."

Akşam Rot'taki kilisede: Papaz Vogt, Kutsal Komünyon sırasında Kutsal Ekmek'i dudaklarıma ve dişlerime öyle bir kuvvetle bastırdı ki, kırılacak sandım. Bu, Papaz Vogt'ta daha önce hiç olmamıştı.

Canım yandı ve ağladım, çünkü o gün onun için çok dua etmiştim.

15.01.92 - Çarşamba

Saat 10.10, doktor odası: Dün bana Kutsal Komünyon'u nazikçe vermemiş olduğu için Kurtarıcı'ya yine Peder Vogt hakkında sordum.

Kurtarıcı: "Kötü Ruh ona zaman tanımadı, Kutsal Komünyon'u çabucak vermesi için onu aceleyle getirdi." Komünyon yardımcısı Bayan Vennebusch için de dua ettiğimden, Kurtarıcı'ya Bayan Vennebusch'un Komünyon'u bu şekilde dağıtmanın doğru olmadığını hissetmediğini mi sordum.

Kurtarıcı: “Kızım, hepsi bunun doğru olmadığını biliyorlar.”

Ben: “Ama Tanrım, Kutsal Komünyon’u dağıtmanın doğru olmadığını biliyorsam, bunu yapmayacağım.”

Kurtarıcı: “Kızım, sen Şeytan’dan korkuyorsun.”

Bunu pek iyi anlamadım ve Kurtarıcı’nın bunu bana biraz daha açık bir şekilde söylemesini istedim.

Kurtarıcı: “Eğer Tanrı’ya saygı duysaydınız, Kutsal Komünyon’u dağıtmazdınız.”

Kurtarıcı’ya, bir rahibin inananları el ile Komünyon almaya zorlamasının ne anlama geldiğini sordum.

Kurtarıcı: “O, Tanrı’nın işlerini yapmıyor.”

Sonra, bir rahip, zaten diz çökmüş olan inananları ayağa kalkmaya zorlarsa ne olur diye sordum.

Kurtarıcı: “O, Şeytan’ın emirlerini dinliyor ve onları ayağa kalkmaya zorlamaya çalışıyor.”

14.30 Röntgen odası: Dua ettim ve ruhsal olarak iletişim kurdum. Bir layik kişiden Kutsal Komünyon’u almamın ne anlama geldiğini sordum.

Kurtarıcı: “Eğer onu alırsan, şeytana bir iyilik yapmış olursun.”

Peki ya oturduğum yerde, yanımdaki layik Kutsal Komünyon’u dağıtırken oturmaya devam edip Komünyon almazsam?

Kurtarıcı: “O zaman korkaksın ve şeytana bir iyilik yapıyorsun.”

Ben de şöyle devam ettim: “O zaman Kutsal Komünyon’a gidebilirim; ve bir layman bana geldiğinde, Kurtarıcı’nın önünde eğilebilirim, ancak Kutsal Komünyon’u almadan manevi olarak Komünyon’a katılıp yerime geri dönebilirim.”

Kurtarıcı: “Evet, bunu yapabilirsin.”

Sonra piskoposların, layiklerin Komünyon dağıtmasına izin verdiklerini de söyledim. Kurtarıcı: “En büyük sorumluluk onlarda.”

Kurtarıcı’ya, bunu inananlara anlattığımda yalnız kalıp kalmayacağımı sordum. Kurtarıcı:

“İnsanların önünde yalnız kalırsın, ama yalnız değilsin. Kızım, ben senin yanıdayım.”

Öğleden sonra günah işledim. Pişman oldum. Akşamüstü Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’ne gittim. Kutsal Ayin’den önce altı istasyonluk Çarmıh Yolu duası ettim.

Her ne kadar dört gün önce günah çıkarmış olsam da, yine günah çıkarmak için kendimi çekildim. Günah çıkardıktan sonra Tanrı’ya şükrettim, mutluydum ve ruhun saf olmasından daha güzel bir şey olmadığını söyledim. Ardından, çok acı çeken Kutsal Baba için Kutsal Komünyon’u adadım.

16.01.92 - Perşembe

Saat 10.10 – Doktor odası: Kurtarıcı’nın tavsiye ettiği gibi, birkaç gündür özellikle Peder Vogt için dua ediyordum.

Dua ederken ve Kurtarıcı ile birleşirken, Peder Vogt’a ne zaman gitmem gerektiğini sordum.

Kurtarıcı: “Dinle kızım, bugün ona git. Seni kabul edecek.” Ben sordum: “Efendim, ama ona ne söyleyeceğim?”

Kurtarıcı: “Ne söyleyeceğin konusunda hep endişeleniyorsun. Ben senin adına konuşacağım.”

Günlüğü de yanımda götürmeli miyim diye sordum.

Kurtarıcı: “Onu da götürebilirsin.”

Ardından bir sessizlik oldu, bir süre Kurtarıcı’yı duymadım.

Sonra Kurtarıcı şöyle dedi: “Her zaman sessizliğini korumalısın, Şeytan pusuda bekliyor, çünkü o da araya girip seninle konuşmak istiyor.”

Ben: “Bana söylediğin bu sözler için sana şükürler olsun, efendim ve Tanrım. Onları, çok güzel olduğu için kaybolmasın diye özenle korunan bir inci gibi saklamalıyım kaybetmemek için özen gösterilir.”

Kurtarıcı: “Bunu çok güzel söyledin.”

Kurtarıcı'ya sordum: "Efendim, kirli ruh müdahale ettiğinde özel bir işaret var mı?"

Kurtarıcı: "O, hemen şüpheyi beraberinde getirir."

Ben: "Sevgili İsa'm, şu anda çok güzel bir huzur, barış ve sıcaklık hissediyorum. Hiç şüphem yok."

Kurtarıcı: "Ve bu durumda ben her zaman senin yanındayım, kızım." "Sanırım ruhum şimdi güzel ve saf olmalı."

Röntgen odasına çağırıldım. Müller firmasının mühendisi Bay Pfleiderer, cihazlar hakkında benimle konuşmak istiyordu. Röntgen cihazından pek bahsetmedim, ama Tanrı'dan bolca bahsettim.

Çünkü Bay Pfleiderer büyük bir şüpheci ve Papa hakkında korkunç şekilde küfrediyor. Kurtarıcı bana doğru sözleri verdi ve o da memnun bir şekilde ayrıldı.

Angelus duasından sonra saat 12.00: Dua ettikten sonra, Kurtarıcı'ya kirli ruhu tanımak için başka belirtiler olup olmadığını sordum. Ayrıca, Papaz Vogt'a gitmekten korktuğumu da O'na söyledim.

Kurtarıcı: "Görüyor musun kızım, bu korku; ama sen korkmuyorsun." Ben de: "Aslında hayır." dedim.

Kurtarıcı: "Aynen öyle. Kötü ruh, korkuyu fısıldar."

Tekrar sordum: "Öyleyse şüpheden sonra ikinci belirti korku mu?" Kurtarıcı: "Evet, sonra da huzursuzluk."

Kurtarıcı: "Bu durumdaki insanlar bazen kendilerini kontrol edemezler." Ben:

"O zaman bu durumdaki insanlarla konuşamazsınız." Kurtarıcı: "Fazla değil – her şey alçakgönüllülükle."

Öğleden sonra Papaz Vogt'u aradım ve onunla konuşabilmem için vakti olup olmadığını sordum. İlk başta hayır dedi. Ancak onunla sadece kısaca konuşmak istediğimi, Kurtarıcı'nın onun için bana söylediklerini aktarmak istediğimi söylediğimde

Bunun üzerine saat 17.30'da gelebileceğimi söyledi.

Eve giderken Papaz Vogt için Acı Çile Tesbihini okudum, eve vardığımda ise şeytan çıkarma duası, Meryem Ana'ya dualar ve Çarmıh Yolu'nun 7., 8., 9., 10. ve 11. duraklarını okudum.

İçimden de Peder Vogt için dua ettim. Sonra kiliseye gittim ve Beşik'in önünde yine Peder Vogt için dua ettim.

Saat 17.30'da tam zamanında Rahip Vogt'un yanına vardım.

Beni sıcak bir şekilde karşıladı. İçimde Rahip Vogt'a karşı huzur ve sevgi hissettim.

Yalnız olmadığımı biliyordum, çünkü Kurtarıcı bana benimle birlikte olacağını söylemişti ve ben buna inanıyorum.

Rahibe olanları anlattığımda, o, sadece hoşuma giden şeyleri söylediğimi söyledi. Yani Tanrı, benim hoşuma giden şeyleri benim aracılığımla söylüyor.

Rahip: "Ve ben de size şunu söyleyeyim, şimdi havaya uçacaksınız. Psikolojik ve teolojik bilginiz var ve bunları kendi kafanızdan, hoşunuza giden şekilde uydurmuşsunuz."

Ben de dedim ki: "Ben teolojiden hiç anlamam ki." Rahip: "Evet, evet."

Hiç Katolik dersi almadığımı hatırladım.

Saygıdeğer rahibe sordum: "Şimdiye kadar size anlattıklarımın hangisi yanlış ya da doğru değil?"

Cevap vermedi.

12 Aralık'ta kayınvalidemin evimize geldiğinde orada olduğunu hatırlattım ve ona, yaşadığım üst kata bir dakika bile çıkmadığı için acı acı ağladığımı söyledim. Ona, tüm kalbimle İsa'nın haçını kucaklayıp ağladığımı ve Kurtarıcı'ya, onun için bu kadar dua etmeme rağmen rahibin neden bana gelmediğini sorduğumu anlattım. Aniden ağlamayı kestim ve Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Ağlama kızım, onda şüphe ve huşu var. Onun için dua et."

Bu olayı da papaza anlattığımda yine sessiz kaldı. Daha sonra şöyle dedi: “Her şeyi uydurmuş olamazsın, örneğin savaşı.”

Ona, İsa’nın benden istediği Çarmıh Yolu’nu kesinlikle yürümeyeceğini ve bunu dua grubunda zaten ima ettiğimi söyledim.

Ayrıca, benim için vakti olmadığına göre, bunu şimdi anlatmama gerek olmadığını, belki başka bir zaman, Tanrı’nın iradesine göre anlatabileceğimi söyledim.

Bir de kutsama istedim. Yere diz çöktüm. O da beni kutsadı.

Onunla sadece yaklaşık 2 dakika konuşmak istemiş olmama rağmen, yaklaşık 25 dakika onunla kaldım. Ardından kiliseye girdim. Kutsal Komünyon’u rahip için adadım ve onun için sevinç dolu Tesbih Duası’nı okudum.

Ayinin başında bir ses duydum: “Ona inanıyor musun?” Rahibi düşündüm ve hemen cevap verdim: “Hayır.”

Kurtarıcı ile birleşirken sordum: “Kurtarıcı, bana rahibin haklı olup olmadığını söyle, belki de yanılmışımdır.”

Kurtarıcı: “Ona inanmadığını zaten söyledin.” Ben: “Ama Kurtarıcı, bu bana yetmez.”

Kurtarıcı, her zamanki yumuşak ses tonunun aksine, biraz daha kararlı bir sesle konuştu: “Her şeyi doğru söyledin, kızım.”

“Ama papaz bana, tüm bunları kendim söylemiş olduğumu söyledi,” dedim Kurtarıcı’ya.

Kurtarıcı: “Hiç kimse kendi başına bir şey yapamaz.”

İçimde bir huzur vardı, ama aynı zamanda içsel bir acı da hissediyordum, çünkü Kurtarıcı’nın Papaz Vogt tarafından derinden kırıldığını hissediyordum. Evde Papaz Vogt için dua etmeye devam ettim. Papaz Vogt ile en son konuştuğumdan bu yana tam yedi gün geçmişti.

17.01.92 - Cuma

Doğum günüm—ama çalışmak zorundaydım:

Bir hasta, NATO askeri Martin Wolfgang Sp. röntgen çekirtmek için geldi. Ona Almanya-Rusya ilişkileri hakkında ne düşündüğünü sordum. O da, “Onların kendi sorunları var,” dedi. Sonra ona Rusya’daki kıtlık hakkında ne düşündüğünü sordum.

Çok tedirgindi ve onda kötü bir ruh hissettim, ama bunu belli etmedim. Sonra ona günlüğümü gösterdim; orada şöyle yazıyordu: “Dua et, dua et kızım, Rusya’dan bir savaş geliyor.”

Bunun üzerine daha da tedirgin oldu ve bir general gibi sert bir sesle bunu kimin söylediğini sordu. “İsa” dedim. O da aynı sert ses tonuyla şöyle devam etti: “İsa diye bir şey yok. Ben ateistim.” Sonra bana Tanrı’nın varlığını kanıtlayıp kanıtlamayacağımı sordu.

Ona şöyle cevap verdim: “Ama siz hayattasınız.” O da, “Benim hayatta olduğumu kim söylüyor?” dedi, ancak sert ses tonunu korudu.

Ona şöyle dedim: “Biliyor musunuz, size bunu söyledim ki, Tanrı’nın huzurunda hiçbir şey bilmediğinizi söyleyemeyesiniz.”

O: “Tanrı’nın mahkemesi olduğunu kim söylüyor? Tanrı diye bir şey yok! Bunu size kim söyledi?” Ona sordum: “Peki ya Tanrı sizi bir saat sonra çağırırsa?”

Sonra onunla konuşmayı bıraktım ve dışarıda röntgen sonuçlarını beklemesini rica ettim, çünkü onunla konuşmanın bir anlamı olmadığını gördüm.

İçimde, sanki onun yanında koca bir şeytan ordusu varmış gibi hissettim. O giderken her yere kutsal su serptim.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, saat 10.10 civarında doktor odasında: Dua ettim ve doğum günü hediyesi olarak bu hastanın, yani NATO askerinin iman etmesini diledim. Bu insanda şeytanın olduğunu hissettiğim için, Kurtarıcı’ya bunların hangileri olduğunu sordum.

Kurtarıcı: “Kızım, düşün bir bakalım, Tanrı’yı inkar eden kimdir? O, Lucifer şeytanıdır. Bu ruh ölmüştür. Bu dileğini yerine getiremem.”

Sonra ikinci bir dileğim olduğunu söyledim:

“Sana daima sadık kalmayı, kararlı olmayı, seni her geçen gün daha çok sevmeyi, dileklerini yerine getirmeyi ve son nefesime kadar sana ‘EVET’ demeyi diliyorum; ve senin daima benimle olmanı diliyorum.”

Kurtarıcı: “Bunu onaylıyorum.”

Bunu anlamadığım için Kurtarıcı şöyle devam etti:

“Bu dileğini yerine getireceğim.”

Ben de şöyle dedim: “Teşekkür ederim, efendim ve Tanrım. Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye idi.”

Kurtarıcı: “Seni seviyorum kızım. Buna inan.” Ben:

“Bu kırmızı gül buketine teşekkür ederim.

Akşam, kilisede kırmızı giysiler içinde: Rahibe, Kutsal Komünyon’u dağıtıyordu. Önceden, Kutsal Komünyon’u bir layık kişiden almaması için dua etmişim. Sıra bana geldiğinde, rahibe yanımdan geçip gitti. Sanki ruhum parçalanıyormuş gibi hissettim. Kalbim büyük bir huzursuzluğa kapıldı.

Sonra rahip geldi ve ondan Kutsal

Komünyon’u aldım.

Komünyon sırasında, Kurtarıcı ile birleşirken, o şiddetli huzursuzluğu hissettiğimde bunun ne olduğunu O’na sordum.

Kurtarıcı: “O Şeytan’dı, ruhunu yok etmek istedi, ama başaramadı, çünkü ben senin yanındayım.”

Eve geldiğimde, beklenmedik bir ziyaretçim vardı ve çok sevindim. Ayrıca, Kurtarıcı’yı ve bu sabahki konuşmamızı hatırlatan büyük bir kırmızı gül buketi aldım.

18.01.92 - Cumartesi

Waghäusel’de sabah ayını: Peder Aemilian’ı ve karanlıkta duran bir rahibi daha gördüm. Kutsal Ekmek ve Şarap’ın dönüştürülmesi sırasında bir aksaklık yaşadı. Ekmek ve şarabın dönüştürülmesinden sonra ortam yeniden aydınlandı ve artık sadece bir rahip gördüm. Sonra gözlerimi açtım ve Peder Aemilian’ın saçsız olduğunu gördüm. Gözlerimi tekrar kapattım ve Peder Aemilian’ın yerine İsa’yı gördüm, ancak bir tür karanlık içindeydi; yine de onun İsa olduğu anlaşılıyordu. İsa’nın omuzlarına kadar uzanan saçları vardı.

Eve döndüğümde, durumu bir kez daha gözden geçirdikten sonra, Kurtarıcı’ya gördüklerimin doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: “Evet, acı çeken İsa’yı gördün.”

19.01.92 – Pazar

HI. Kırmızı Cüppeli Ayin

Rot’ta Tesbih Duası ve İbadet.

Kocam, aforoz edileceğime inanmadı. Günümüzde böyle bir şeyin artık yaşanmadığını söyledi. Günümüzde kişinin görevden uzaklaştırıldığını söyledi.

Bu yüzden Kurtarıcı’ya sordum:

Kurtarıcı: “Askıya alınma ya da aforoz edilme fark etmez, acı aynı kalır.” Rahipler ve pederler için beş tesbih duası ettim.

Bir sıkıntım vardı, bu yüzden Kurtarıcı’ya sordum.

Kurtarıcı: “Orada pek çok kirli ruh vardı.”

Ben: “O zaman korkmam gerek.”

Kurtarıcı: “Korkunu benden aldım.”

20.01.92 — Pazartesi

Klinik—Doktor odası: Kardeş Alois bana, Kurtarıcı ile yaşadıklarımı çok fazla yaymamam gerektiğini söylemişti. Bu yüzden Kurtarıcı’ya sordum.

O şöyle dedi: “Sana ilham ettiğim her şeyi söyle. — Zaman bunu gerektiriyor.” Sonra şöyle devam etti: “Korku duyan insanları dinlememelisin.”

Papaz Dochart'ı sordum.

Kurtarıcı: "Ona da söyleyebilirsin. Papaz Vogt'ta olduğu gibi, sana da aynısı olacak." Rahiplere bir şey ilettiğimde onların da bir şeyler yapıp yapmayacaklarını merak ediyordum.

Kurtarıcı: "Onlarla konuştuktan sonra rahiplerin bir şey yapıp yapmayacağını bana bırak. Aksi takdirde, sana ilettiğim şeylerin üçte birini bile yerine getiremeyeceksin."

Ben dedim ki: "Waghäusel'e komünyon sıralarını bağışla."

Kurtarıcı: "Eğer onlara komünyon sıralarını hediye edersem, inananlar yine el ile komünyon alacaklar."

Akşam dua grubu: Orada çok sayıda insan vardı. Günah çıkarma vardı ve Kurtarıcı'ya ibadet edildi. Dua grubundan sonra kocam beni çok kızdırdı. O, Kurtarıcı'nın benimle konuştuğuna inanmıyor. Sonra Papaz Dochart, kocama el ile komünyonun da doğru olduğunu doğruladı.

21.01.92 Salı

Bir önceki akşam Rot'taki kilisedeydim. Komünyon sırasına diz çöktüğümde, komünyon yardımcısı Bay Anton yanıma geldi ve bana Kutsal Ekmek'i vermek istedi. Kurtarıcı'nın önünde eğildim, ancak Kutsal Ekmek'i almadım ve yerime geri döndüm. Ruhsal olarak komünyon aldım ve Kurtarıcı bana geldi; bu ruhsal birleşme sırasında çok özel lütuflar aldım.

Öğlen saatlerinde klinikteki şapelde, Kurtarıcı'ya önceki gün yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Evet, doğru yaptın – en iyisi buydu."

Akşam Rot'taki kilisede: Kutsal Ayin'den önce yine Ebedi Işık yanmıyordu.

Bunu görünce hemen dışarı koştum, bir altar çocuğunu gördüm ve ona rahibe haber vermesini söyledim. Bir süre geçmesine rağmen hâlâ kimse gelmediğinden, tesbih namazı yerine sürekli "Sanktus" duasını ettim. Sonra koruyucu meleğimi, Aziz Başmelek Mikail, Rafael, Cebrail'i, Meryem Ana'yı ve Aziz Yusuf'u çağırdım; Ebedi Işığı yakacak rahibi getirmeleri için.

Rahip geldi, çam ağaçlarının yanına kadar gitti ve Ebedi Işığı yakmadan tekrar dışarı çıktı. Ben bir tesbih boyu boyunca Sanktus duasını okumaya devam ettim. Sonra kilise görevlisinin karısı geldi ve Ebedi Işığı yaktı. Bu arada şunu da belirtmeliyim ki, Ebedi Işık yanmadığında içimde bir huzursuzluk hissediyordum.

22.01.92 - Çarşamba

Sabahın erken saatlerinde kocam, gece bir sıkıntı yaşadığımı, gece boyunca yüksek sesle inlediğimi söyledi.

Saat 10.10, doktorun odası: Kurtarıcı'ya, gece yanımda kirli ruhlar olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Evet, kızım, birkaç tane vardı. Ruhunu yok etmek istiyorlar, ama yapamazlar, çünkü ben senin yanıdayım."

Bunu doğru yazmış mıyım diye tekrar sordum. Kurtarıcı:

"Evet, kızım, aynen öyle."

12.30, şapelde: Dua ettikten sonra Kurtarıcı bana şöyle dedi:

"Tanrı'nın iradesi, senin tanıklık etmen."

Papaz Dochart bir keresinde bana, Kurtarıcı'nın söylediklerinin sadece bana yönelik olduğunu söylemişti, bu yüzden bir kez daha sordum.

Kurtarıcı: "Bu senin için, rahipler için ve tüm insanlar içindir."

Sonra Kurtarıcı'ya, kirli ruhun etkisinde olduğunda ortaya çıkan diğer belirtilerin neler olduğunu sordum.

Kurtarıcı: "Kafanın karışması, iman eksikliği ve Tanrı'ya olan sevginin eksikliği."

Birkaç gün önce Kurtarıcı bana, kirli ruhun şüphe, huzursuzluk ve korku getirdiğini söylemişti.

16.30'dan 18.00'e kadar Neuburg Manastırı'ndaydım. Günlüğümü Peder Swidbert'e emanet ettim. Kendisi çok nazik biridir. Ona günah çıkardım ve o da benim için şeytan çıkarma duası okudu. Manastırdan çıktığımda, benimle birlikte şehre dönmek isteyen bir adam beni bekliyordu. Ona bugün Mezmurlar'ı okuduğunu sordum. Neşeyle "Evet" diye cevap verdi. Sonra "Ey Kutsal Ruh, içime nefes ver" duasını da okuduğunu sordum. "Evet" dedi. Onu arabama aldım. Arabaya bindiğinde, kirli ruhun onun üzerinde olduğunu hemen fark ettim. Şaka yollu olarak ona, "Kirli ruha sahip olduğunuzu biliyor musunuz?" dedim. O da: "Evet, bende bir sürü var. — Peki, o ruhun adı ne?" dedim. Ona, Kurtarıcı'ya soracağımı söyledim. Bu adam yolculuk boyunca durmadan tuhaf bir şekilde burnunu çekip durdu. Akşamüstü Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ne Kutsal Ayin'e gittim. Kutsal Komünyon'dan sonra içimde bir huzur, sıcaklık ve barış hissettim. Kurtarıcı'ya arabada yanımda götürdüğüm adam hakkında sordum. Bir süre hiçbir şey duymadım. Sonra şunu duydum: "Ruhunu kutsuyorum."

Zaten birkaç gündür kirli ruhla mücadele ettiğim için Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Ruhum herhalde paramparça olmuş bir tavuk gibi görünüyordur." Bunu söylerken güldüm. Eve döndüğümde, ailemden biri olan ve şu anda boşanma sürecinde olan, ancak hayatı boyunca kiliseye sadece birkaç kez gitmiş bir adam beni bekliyordu. Durmadan tırnaklarını ısıırıyordu ve çok huzursuzdu. Her yerde suçluyu görüyor, ama kendinde görmüyor. Bunu görünce başka bir odaya geçtim ve onun ve kocam için şeytan çıkarma duası ettim.

23.01.92 - Perşembe

Arabamda götürdüğüm adamla ilgili olarak, onda hissettiğim şeytanların hangileri olduğunu Kurtarıcı'ya bir kez daha sordum. Kurtarıcı: "En üstteki Lucifer'dir. Birkaç tane vardı. En üstteki en çok acı çekiyor. Eğer etrafında bulunuyorlarsa, her zaman birkaç tanedirler."

Kurtarıcı'ya, Lucifer'le zaten savaşıyor muyum diye sordum. Kurtarıcı: "Evet, kızım, onunla daha önce de birçok kez savaştın." Ama ben onunla hiç savaşımayacağımı söyledim. Kurtarıcı: "Bu yüzden sana söylüyorum, ben her zaman seninleyim." Luzifer her yerde olabilir, o özgürdür ve herkesi sinayabilir. Sonra Kurtarıcı'ya, Papaz Vogt'un Salı günü kilisedeyken neden Ebedi Işığı yakmadığını sordum; Messner hanım ise daha sonra gelip Ebedi Işığı yakmıştı. Kurtarıcı: "Görüyorsun; sen yaşıyorsun." Bunu tam olarak anlamadım ve bu yüzden sordum. Kurtarıcı: "Zaten pek çok kişi öldü. Artık yaşamıyorlar ve göremiyorlar." Ardından televizyon hakkında soru sordum. Kurtarıcı: "Onu izleyen herkes bir putperesttir." Onu parçalamam gerekip gerekmediğini sordum. Kurtarıcı bana izin verdi. Eve geldiğimde, önce televizyonu aşağıya indirdim ve kimse artık izleyemesin diye parçaladım. Henüz iki yaşında olmasına rağmen satmak istemedim, çünkü başkalarının da bu yolla yoldan sapmasını istemedim. Akşam: Hl. Kırmızı Ayin: Kurtarıcı'ya televizyon meselesini sordum. Kurtarıcı: "Doğru yaptın. Bu, bana bir adım daha yaklaşmak demektir." Ardından Kurtarıcı'ya patene konusunda sordum. O benim yerimde olsaydı ne yapardı sordum. Kutsal Komünyon'u patene ile mi yoksa patene olmadan mı almayı tercih ederdi?

Kurtarıcı: “Kızım, bu benim için önemsiz olmazdı. Rahiplere her zaman patene kullanmalarını tavsiye ederdim.” Bunu Rahip Vogt’a söyleyip söyleyemeyeceğimi sordum.

Kurtarıcı: “Evet, ona her şeyi sevgiyle söyleyebilirsin.”

Dün şeytan çıkarma duası ettiğim adam bugün beni hastanede ziyaret etti ve bütün gece uyuyamadığını, ter içinde kaldığını anlattı. Ona defalarca dua etmesini ve günah çıkarmaya gitmesini söyledim, ama o bunu yapmıyor.

24.01.92 - Cuma

Hi. Kırmızı cüppeli ayin.

Evlilik dışı birlikte yaşayan genç bir çift, beni birkaç kez aradı ve İsviçre’nin St. Gallen yakınlarındaki bir görüm yeriyle ilgili bir filmi izlemeye davet etti. Oraya gitmem için beni oldukça ısrar ettiler.

Kurtarıcı bana bu konuda şunu söylemişti: “O filmi izlemene gerek yok.”

25.01.92 - Cumartesi

Saat 7.15’te Waghäusel’de Kutsal Ayin:

Karanlıkta, ekmek ve şarabın dönüştürülmesinden önce yine bir rahibi duvarın önünde dururken gördüm. Rahip Werner Egon’du. Dönüşümden sonra ortam biraz aydınlandı. Onun için dua ettim. İlk sıradaydım. Ancak Rahip Werner Egon, diğer rahipler gibi gözlerime bakamadı. Onun dua etmemesine çok şaşırdım.

Saat 12.15’te, evde “Rab’bin Meleği” duasından sonra zihinsel olarak Komünyon aldım.

Kurtarıcı’ya, Peder Werner Egon’un neden dua etmediğini sordum.

Kurtarıcı: “Yapamadı.”

Ben dedim ki: “Bunu anlamıyorum, bana daha açık bir şekilde söyleyemez misin?” Kurtarıcı: “Şeytan onun konuşmasına izin vermedi.”

Bu, karanlıkta gördüğüm dördüncü rahip oldu.

Oysa bugün bunu görmemek için Waghäusel’e hiç gitmek istememiştim.

Aslında Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’ne gitmek istiyordum. Ancak oğlum arabasını öyle park etmişti ki dışarı çıkamadım. Bu yüzden geciktim ve ayin saat 7.00’de başladığı için Mingolsheim’a zamanında yetişemezdim.

Waghäusel’e gitmem, Tanrı’nın isteğidir.

17.15: Hıçkırığa hıçkırığa ağladım ve bu günlüğü kimin için yazmam gerektiğini, acaba kimse okuyacak mı diye düşündüm. Kurtarıcı’ya bunu yazmalı mıyım, yazmamalı mıyım diye sordum.

Kurtarıcı: “Yazmalısın, kızım, bu birine yardım edecek.”

W.’daki Marion için, günlüğü daktiloyla yazmasının doğru olup olmadığını sordum. Kurtarıcı: “Evet, ona da bunun için lütuf verdim.”

26.01.92 – Pazar

Papaz Vogt Pazar günü hastaydı ve ayin yapamadı.

Sabah saat 5.00’te kalktım, tesbih duası ve diğer duaları ettim.

Zavallı ruhlar, hâlâ arafta bulunan rahipler ve manastır mensupları için mum yaktım ve onlar için kutsal su döktüm. Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim. Bugün ayini yöneten Bayan Bennebusch hakkında Kurtarıcı’ya bunun doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu sordum.

Kurtarıcı: “Evet, kızım, bu tamamen sapkın bir öğretidir.”

Kurtarıcı’ya, rahibin buna izin verdiğini söyledim. Kurtarıcı: ‘Bunun hesabını o verecek.’

Ben: “Bunu dua grubunda söyleyebilir miyim?” Rahipler hakkında hiçbir şey söylenmemesi gerektiğini söyleyen Bayan Hambsch’ı düşündüm.

Kurtarıcı: “Benim sana öğrettiklerime aykırıysa, insanları dinleme. Neden sıradan inananlar böyle bir şey yapıyorlar diye sordum; komünyon dağıtımını kastediyordum. Kurtarıcı: ‘Bana saygı duymuyorlar, sesimi dinlemiyorlar. İnsanlar da suç ortağıdır.’

Ben: “Neden insanlar?”

Kurtarıcı: “Çünkü onlar (laikler için) yeterince dua etmiyorlar.”

Ben: “Ama pek çok insan, örneğin kayınvalidem gibi, bundan memnun değil mi?”

Kurtarıcı: “Onlar kördür.”

(Kör yazmak istemedim, ama Kurtarıcı bana “Yaz bunu” dedi.) Sonra Kurtarıcı şöyle devam etti: “Sertleşmiş kalpleri eğitmek zordur.” Ben: “Kurtarıcım, ne yapmalıyım?”

Kurtarıcı: “Bu konular için dua et.”

Ben: “Kurtarıcım, o zaman sen bu kadar kutsallığın ihlaline ve onursuzluğa maruz kalırsın.” Kurtarıcı: “Evet, uzun zamandır öyleyim.”

Ben: “Neden buna izin veriyorsun?”

Kurtarıcı: “Çünkü insanları hâlâ seviyorum.”

Ben: “Bana bu konuda başka bir şey daha söyleyebilir misin?”

Kurtarıcı: “Ben hâlâ acı çeken İsa’yım.”

Akşam, Rochus Şapeli’nde Kutsal Ayin’e katıldım. Bugün günlüğü daktiloyla yazmaya başladık.

27.01.92 - Pazartesi

Kurtarıcı’ya sözlü ayinler hakkında soru sordum ve piskoposların bunu desteklediğini söyledim.

Kurtarıcı: “Bunu destekleyen piskoposlara kesinlikle kulak asma.” Kurtarıcı: “Beni dinle, kızım.”

Ben: “Senin benimle ve yanımda olduğuna her zaman inanacağım.” Kurtarıcı: “Evet, inan buna; kızım.”

Ben: “Başıma bir şey geldiğinde ne bilmem gerekir?”

Kurtarıcı: “Şeytan seni sınayacak. Piskoposla da konuşacaksın. Ben senin adına konuşacağım. Bana sadık kal ve kararlı ol. Şeytan sana birçok hatayı yükleyecek. Bunlar senin hataların değil. Bunlar Kilise’nin yaptığı hatalar. Birçok tehdit alacaksın. Bu tehditleri kabul etme. Gerçeğe sadık kal, çünkü sonunda gerçek galip gelir. Aceleci olma. Sabırlı ol.”

Ben: “Bu sevgi dolu sözlerin için teşekkür ederim.

Akşam Rot’taki kilisede bir ruh ayini vardı. Papaz Vogt hastaydı. Papaz Vetter Kutsal Ayini yönetti.

Ardından saat 20.00’de — dua grubu. Çok sayıda insan vardı. Peder Dochart günah çıkarma yaptı. İşyerimdeki şapelde öğle vakitlerinde sık sık benimle birlikte “Rab’bin Meleği” duasını okuyan Holger, bugün ilk kez benimle birlikte dua grubuna katıldı. Hirschhorn’dan Christoph ile birlikte buradaydı.

Grip oldum ve hastalık iznindeyim.

28.01.92 — Salı

Yatakta kaldım ve dua ettim. Dün akşam Fridolin beni aradı ve Kurtarıcı’ya, Claude’un Lüksemburg’da yaşadığı yerde eskiden Meryem’in görüldüğü olup olmadığını sorabilir miyim diye sordu. Fridolin’e, Kurtarıcı’ya böyle bir şey sormaktan utandığımı ve bunu yapıp yapmayacağımdan emin olmadığımı söyledim; çünkü bana bu meraktan ibaret gibi geldi ve ben bunu sevmem. Ancak bugün, duadan sonra ve ruhsal komünyon sırasında Kurtarıcı ile birleşirken yine de sordum.

Kurtarıcı: “Evet, kızım, doğru. Orada bir Meryem Ana tezahürü oldu.” Sadece bir tane mi olduğunu sordum.

Kurtarıcı: “Birkaç tane.”

Biri kapıyı üç kez çaldı, ama ben açmaya çalıştığımda kimse kalmamıştı. Dua etmeye devam ettim ve Kurtarıcı ile yeniden birleştim. Papaz Vogt'un yerine vekalet eden Papaz Vetter hakkında sordum. Kutsal Komünyon'u o kadar hızlı dağıttı ki, neredeyse ağzımdan düşecekti. Kurtarıcı'ya bunun benim hatam olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Rahip, Kutsal Komünyon'u saygısızca dağıtıyor."

Saat 9.25'te yine rahatsız edildim. Fridolin tekrar aradı ve Lüksemburg'daki görüşmeler hakkında sordu. Ona Kurtarıcı'nın söylediklerini anlattım.

Ardından Kurtarıcı ile üçüncü kez birleştim ve şöyle sordum:

"Kurtarıcı, rahip Kutsal Komünyon'u neden bu kadar çabuk dağıttı? Zaten zamanı vardı. Bunun nedeninin kalabalık olması ve Komünyon yardımcısının bulunmaması olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Evet, bu insan korkusudur. Kötü ruh, öncelikle rahibi insan korkusuna kapılmaya çalışır."

Erich'in, Papaz Vetter'in bunu yapma şeklini beğendiğini söyledim.

Kurtarıcı: "Herkes aynı şekilde görmez. Sen her zaman diğerlerinden daha fazlasını görürsün."

Kutsal Ekmek'i alırken, ekmek ağzımdan yarı dışarı sarkmışken, tam parmağımla ekmeği ağzımın içine itmek üzereydim. O sırada bir ses duydum: "Parmağınla dokunma." Ben de dokunmadım ve aynı anda Kutsal Ekmek ağzıma girdi. Bugün Kurtarıcı'ya, dün bana kim seslendiğini sordum; çünkü sesi duyduğum o anda henüz Kurtarıcı ile birleşmemiştim.

Kurtarıcı: "O senin koruyucu meleğindi. O sana sık sık seslenir."

Ben: "Koruyucu meleği onurlandırmam ve ona dua etmem ne kadar da iyi." Dün akşam dua grubunda:

Diğerleri kutsal komünyon alırken, ben ruhsal olarak

Kurtarıcı ile ruhsal olarak birleştim, çünkü daha önce Rot'taki kilisede kutsal komünyon almıştım.

İçimde bir huzursuzluk vardı ve ancak birkaç dakika sonra Kurtarıcı ile birleşebildim. Kurtarıcı'ya bunun ne olduğunu sordum.

Kurtarıcı: "Kirlilik ruhu gizlice sızıp benim yerimi almaya çalışıyor, ama ben oradayken benim yakınlığımı hissedip uzaklaşıyor. Her ruh, evinde kimin olduğuna dikkat etmelidir. Sadece ev temiz ve boş olduğunda içeri girerim."

Sonrasında Kurtarıcı ile o kadar birleşmişim ki, O'ndan hiç ayrılmak istemedim; ancak insanlar, rahip Dochart yanımda olmasına rağmen, onlarla dua etmeye devam etmemi bekliyorlardı.

Kurtarıcı'ya, O'nunla olan birliğimi kesmemin doğru olup olmadığını sordum. Kurtarıcı: "Bu herkesin kendi iradesine kalmıştır; kimse senin iradenden başka seni benden ayıramaz."

Dün gözlerimi açtığımda herkes bana bakıyordu, çünkü muhtemelen diğerlerinden daha uzun süre Kurtarıcı ile birleşmiş kalmıştım. Ah, diğerleri de bunun ne kadar güzel olduğunu bilselerdi, onlar da O'nunla daha uzun süre birleşmiş kalırlardı. Ardından tüm dua grubuyla birlikte "Mesih'in Ruhu — beni kutsa" duasını ettim.

Kurtarıcı bugün bana, kirliliğin ruhun gözüne diken olduğumu söyledi, ama bunu henüz tam olarak anlamıyorum. Bir cümleyi aklımda tutuyorum. Luka 21:36 "Her zaman uyanık kalın ve dua edin ki, olacak her şeyden kurtulup İnsan Oğlu'nun huzuruna çıkabilesiniz."

Saat 15.00'da evde Meryem Ana'ya, beni Kurtarıcı'ya yönlendirmesi için dua ettim.

Kurtarıcı'dan, henüz şahsen tanımadığım ama onun için çok dua ettiğim Lüksemburglu Claude için ricada bulundum.

Kurtarıcı: "O seçilmiştir. Bir rahip olacak. Onun için çok dua edilmesi gerekiyor." Ben de dedim ki: "O çok zor durumda."

Kurtarıcı: "Seçilmiş olan herkes güçlü ayartmalara maruz kalır." Nedenini sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, Şeytan galip gelmek istiyor."

Ben: "Claude için bir umut var mı?"

Kurtarıcı: "Şeytan yakında yenilgiye uğrayacak."

Ben: "O zaman umut var." Kurtarıcı:

"Evet, umut edebilirsiniz."

Ben: "Evet, Kurtarıcı, ama o şu anda çalışıyor."

Kurtarıcı: "O bu işten memnun kalmayacak."

Sonra Kurtarıcı'ya Landershofen'daki yeni öğrenci Andreas için sordum. Fridolin onun için dua etmemi tavsiye etmişti.

Kurtarıcı: "Bunlar, onun yaşaması gereken imtihanlardır."

Ben: "Senin tarafından mı, yoksa kirli ruh tarafından mı?"

Kurtarıcı: "Kötü ruh tarafından. Çünkü kötü ruhun en çok sevdiği şey, rahipleri elden komünyon vermeye zorlamaktır."

Nedenini sordum.

Kurtarıcı: "Çünkü saygı eksik. Şeytan, insanların zayıflıklarını bilir." Ben: "Bunu Fridolin'e söyleyebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Bunu sana da bu yüzden söyledim."

Ben: "Teşekkür ederim efendim ve Tanrım, ona söyleyeceğim."

Hemen Fridolin'i aradım ve ona her şeyi anlattım. O da bunu not aldı. Sonra şöyle dedi: "Tuhaf. Dün, Claude'un seçilmiş olup olmadığını Kurtarıcı'ya sorabilir misin diye sormaya cesaret edemedim."

Bunu bilmek istiyordum ve sen Kurtarıcı'ya sordun. Ona bunun benim için doğru olduğunu doğrulayan bir işaret olduğunu söyledim.

29.01.92 — Çarşamba

Yatakta dua ettim. Uzun bir duadan sonra Kurtarıcı'ya, büyük bir günahkar olduğumu söyledim. Kurtarıcı'ya ne kadar yaklaşırsam, kendimi o kadar büyük bir günahkar gibi hissediyorum. Ağladım ve başlangıçta Kurtarıcı'ya bir şey sormaya cesaret edemedim. Ama sonra oğlum için, rahip olmak için hâlâ bir şansı olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Bunu bana bırak."

Sonra, Komünyon yardımcılarını reddetmeye devam etmem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, şimdiye kadar sana söylediklerimi yap."

Rahibe Faustine gibi sessiz kalmam gerekip gerekmediğini

sordum. Kurtarıcı: "Sessiz kalmama gerek yok, zaman bunu

gerektiriyor." Ben: "Zamanın bunu gerektirdiğini anlamıyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, çok az vaktimiz var."

Bu yine bana net gelmedi ve işime giderken geç kalmamak için daha hızlı olmaya çalıştığım durum gibi mi diye sordum.

Kurtarıcı: "Ve ben sizi, size ihtiyacım olan yerde görmek istiyorum."

Ben: "Ama zaman sonsuzdur."

Kurtarıcı: "Benim için."

Ben: "O halde sınırlı bir zamanımız var." Kurtarıcı:

"Evet, kızım."

Ben: "O zaman kimler kurtulabilir?" Kurtarıcı: "Çok azı. Hepsi ne yaptıklarını biliyorlar."

Ben: "Ama sen çarmıhta, 'Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar' demiştin."

Kurtarıcı: "Hepsi ne yaptıklarını anlamak için yeterince zamana sahipti."

Ben: "Bu kadar çok zulüm ve saygısızlık. Dünyayı büyük bir günah içinde görüyorum." Kurtarıcı: "Ve ben bunu artık kaldıramam."

Ben: "Rab, cezalandırmak için sonsuzluğa sahip olduğunu söylüyorsun." Kurtarıcı: "Ah, kızım, o da zulümlerle dolup taşıyor."

Bu benim için o kadar zordu ki, Kurtarıcı'ya artık soru sorup konuşamadım. Önce bunu sindirmem gerekiyor.

Ben: "Ah Tanrım, bir rahibe gitmeli miyim acaba?"

Kurtarıcı: “Şu anda gidebilir misin?” Ben: “Hayır.”

Kurtarıcı: “Bunu bana bırak.”

Kurtarıcı ile yaklaşık 30 dakika bir aradaydım. Ancak, ne kadar istesem de fazla yazamadım. Bu kolay değil, Kurtarıcı’yı dinlemeye devam edebilmek için her zaman çok konsantre olmak ve sükunetini korumak gerekiyor.

Bu sabah saat 6.40’tan 9.50’ye kadar dua ettim.

Saat 11.00’de Rot’taki kiliseye gittim. Meryem Ana mihrabının hemen önünde iki mum yaktım. Tüm dünya için Merhamet Tesbihini dua ettim. Acı Tesbihini ise daha önce evde dua etmiştim. Öğleden sonra ormanda yürüyüşe çıktım ve bu sırada birçok niyet için birkaç tesbih duası ettim. Hava güzeldi ve güneş parlıyordu. Sonra durup Lourdes Ave’sini söyledim ve aniden yine birçok kuş geldi, benimle birlikte ıslık çalıp şarkı söylediler.

Çok güzeldi. Zaten mezarlığın önünden geçiyordum, bu yüzden Rahip Köstl’ün mezarına gidip orada dua ettim.

Akşam, Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’nde Kutsal Ayin’e katıldım. Kutsal Ayin öncesindeki tesbih duası sırasında, Kutsal Ayin sırasında ve sonrasında ağladım. Sanki biri benimle birlikte ağlıyormuş gibi gözyaşlarımı tutamadım.

30.01.92 — Perşembe

Yatakta yaklaşık bir saat dua ettim. Sonra Kurtarıcı ile birleştim ve yine ağladım. Bu yüzden, dün Rochus Şapeli’nde o kadar çok ağladığım için Kurtarıcı’ya sordum.

Kurtarıcı: “Senin İsa’n, dünyadaki durumlar yüzünden seninle birlikte ağlıyor.” Bir sessizlik ve derin bir huzur vardı. Kurtarıcı’ya şöyle dedim:

“Bana çok az konuşuyorsun.”

Kurtarıcı: “Sevgi dolu bir Tanrı az konuşur.” Ben: “Ama seni pek iyi duyamıyorum.” Kurtarıcı: “Ama anladın.”

Ben: “Evet.”

Dün Komünyon sırasının önünde tek başıma diz çökmüştüm ve bu yüzden ayakta Kutsal Komünyon’u alan insanlar için dua ettim.

Kurtarıcı: “Kutsal Komünyon sırasında ayakta durmak ya da diz çökmek, herkesin beni nasıl onurlandığıyla ilgilidir.” Ben: “İnananlar ayakta durduklarında seni onurlandırıyorlar mı?”

Kurtarıcı: “Hayır. Bu kibir.”

Ben: “Ama rahipler, birbirlerine Kutsal Komünyon verirken ayakta duruyorlar.”

Kurtarıcı: “Bir rahip ikinci bir Mesih’tir, ona saygı gösterilmelidir. Tanrı’nın lütfunda olan bir rahip, Kutsal Komünyon’u alırken kimseyi ayağa kalkmaya zorlamaz.”

Kurtarıcı: “Kötü ruh kimseyi zorlayamaz, ancak insan ona iradesini teslim ederse.”

Kurtarıcı: “İnsanlara söyle, her gün dua etsinler. ‘Tanrım, bizi insan korkusundan kurtar. Çünkü neredeyse herkes bu korkuya kapılmış durumda.’”

Ben: “İnsan korkusu hakkında bilmem gereken önemli şey nedir?”

Kurtarıcı: “İnsan korkusu her zaman Şeytan tarafından yaratılır.”

Ben: “Ama biz Tanrı’nın çocuklarıyız, Şeytan’ın çocukları değiliz.”

Kurtarıcı: “Bu yüzden Şeytan’a değil, Tanrı’ya saygı duymak gerekir.”

Kurtarıcı: “İnsanlar ne kadar az dua ediyorlar: ‘Tanrım, bize ruhları ayırt etme yeteneği bahşet.’”

Ben: “O halde her şeyi dilemek gerekir.”

Kurtarıcı: “Evet, kızım. İnsan korkusu, insanları vurabilecek büyük bir kötülüktür.”

Ben: “İnsanlardan korkmak, insanları cehenneme götürebilir mi?”

Kurtarıcı: “EVET.”

Ben: “Rahipler buna inanacak mı?”

Kurtarıcı: “Sadece çok azı.”

Tüm bu süre boyunca içimde bir sıcaklık ve huzur, özel bir sessizlik hissettim. Bu çok güzel bir duygu ve insan kendini dünyevi her şeyden kopmuş gibi hissediyor. Sana şükürler olsun, Tanrım. Böyle anlarda inancım özellikle derinleşiyor. Bu birleşme anlarında en ufak bir şüphem yok ve bende bir terslik olabileceği hissi de yok. Neden her zaman böyle kalamıyor ki? Neden sürekli bu ayartmalar başıma geliyor?” dedim Kurtarıcı’ya.

Kurtarıcı: “Bundan ancak cennette kurtulacaksın.”

Ben: “Cennet’i mi kastediyorsun?”

Kurtarıcı: “Evet, evet, doğru tahmin ettin.”

Ben: “Seni seviyorum, Rabbim ve Tanrım, tüm kalbimle, tüm varlığımla.” Kurtarıcı: “Ben de seni seviyorum kızım, huzur içinde git.”

Saat 9.00’dan 11.00’e kadar birçok dua ettim ve Kutsal Ruh Tesbihini okudum. Sonra yaklaşık 30 dakika boyunca Kurtarıcı ile birleştim. Ayrıca şunu da belirtmeliyim ki, bu gece 2.00 — 3.00 saatleri arasında Acı Çile Tesbihini, Yara Tesbihini ve Kutsal Değerli Kan Litanyasını okuduğumu da belirtmeliyim.

Öğleden sonra ormanda Latince iki tesbih daha ve başka dualar okudum. İlk tesbihin ardından kuşlar yine benimle birlikte güzelce şarkı söylediler, Lourdes Ave’sini.

Birkaç gündür, Rochus Şapeli’nde tanıştığım Peder Lesch için dua ediyorum. Bir güç beni ona doğru çekip onunla konuşmaya itti. Ormandan döndüğümde, Meryem Ana heykeli yanına gidip orada dua ettim, ardından İsa’nın haçına gidip kısa bir süre dua ettim. Sonra Kurtarıcı ile birleştim. Biraz sabırsızdım ve ruhuma yeterince dikkat etmedim.

İçimde bir sükûnet bulmuş olmama rağmen, şu olay yaşandı:

Kurtarıcı’ya, Peder Lesch’e gitmem gerekip gerekmediğini, bunun Kurtarıcı’nın iradesi olup olmadığını ve Peder’in benimle konuşup konuşmayacağını sordum.

O anda bir ses duyuldu. “O rahibin yanına ne işin var?”

Tereddütte şöyle dedim: “Günah çıkarmak ve son günlerde bana anlattıklarından bahsetmek için.”

Ses: “Ona gitmene gerek yok. Bugün evde kal.”

İlk başta şaşırdım, bunun üzerinde düşündüm ve kendi kendime “bugün evde kal” sözlerini tekrarladım; “Bu ne demek oluyor?” diye düşündüm, “Kurtarıcı bugün beni kilisede görmek istiyor.” Şüpheye kapıldım ve haç işareti yaptım. Sonra Kurtarıcı ile yeniden birleştim. Ardından şunu duydum:

“Şimdi sesimi tanıyor musun?”

İçimden şöyle dedim: “Pek net değil.”

O zaman şunu duydum: “Rahibin yanına git. O seninle konuşacak.”

Kurtarıcı’ya dedim ki: “Kötü ruhun benimle konuşup konuşmadığını dikkatle kontrol etmeliyim,” ve bunu günlüğüme yazdım.

Kurtarıcı: “Şu ana kadar her şey doğru. Öyle olsaydı, sana bunu çoktan belirtirdim.”

Bunun üzerine içim rahatlamış bir şekilde Peder Lesch’e gittim. Onunla yaklaşık 17.30 – 18.30 saatleri arasında konuştum. Bana bilmem gerekenleri anlattı ve bu da bana yardımcı oldu. Peder Lesch, Saarland’dan geliyor ve Afrika’da misyonerlik yapıyor; şu anda Mingolsheim’da tedavi görüyor. Beni dikkatle dinledi ve Kurtarıcı’nın bazı şeyleri tekrarlamak isteyeceği için sese kulak vermeye devam etmemi ve her şeyi mutlaka yazmam gerektiğini söyledi. Sonunda ona günah çıkardım. Ona, bunlar affedilebilir günahlar olsa da beni rahatsız ettiklerini ve tamamen arınmak istediğimi söyledim. Sonra şapele gittim, dört Haç Yolu durağını dua ettim ve ardından inananlarla birlikte Tesbih Duası’nı okudum: Peder Lesch Kutsal Ayini yönetti. Çok güzeldi.

31.01.92 — Cuma

Yatakta bir saatten fazla dua ettim. Acı dolu Tesbih duasını bitirdikten sonra, ruhen Komünyon aldım. Kurtarıcı'ya sordum: Dün ilk olarak benimle konuşan bir şeytan mıydı?

Kurtarıcı: "Evet."

Ben: "Peki hangisiydi?"

Kurtarıcı: "Luzifer şeytani. Senin denenmene izin verdim." Kurtarıcı: "O, neredeyse tüm insanları bu şekilde aldatır."

Dünü ve şeytanın sesini bir kez daha düşündüm. O ses, Kurtarıcı'ninki gibi yumuşak değildi; emredici, keskin bir sesdi.

Sonra Kurtarıcı'ya dedim ki: "Ben sana seslendim, o zaman o neden benimle konuşabiliyor?"

Kurtarıcı: "Buna izin verdim, aksi takdirde bunu yapamaz."

Her zaman uyanık kalmak gerekir, çünkü Kurtarıcı'nın da dediği gibi, o neredeyse tüm insanları aldatır.

Ben: "Dün Peder Lesch ile yaklaşık bir saat konuştum. Bunun bir anlamı var mıydı?" Kurtarıcı:

"Evet, bir anlamı var, onun için büyük bir anlamı var."

Şu anda sağ elimde ve sağ ayağımda, Kurtarıcı'nın çivilerle delinmiş olduğu yerlerde ağrı hissediyorum. Bu daha önce de sık sık oldu, bazen az, bazen fazla. Bazen ağrıdan çığlık atacak gibi oluyorum.

Kurtarıcı'ya bunun ne anlama geldiğini sordum.

Kurtarıcı: "Bu Şeytan'ın işi. Ama o büyük acıyı senden alacağım."

Bu ağrılar sırasında "Bu acıları birçok ruhun kurtuluşu için feda ediyorum" ya da "Bununla sayısız ruh tövbe etsin" diye dua ettiğimde, ağrı genellikle geçiyordu. Baş ağrılarım da aynen böyledir; dua edip baş ağrılarımı günahkarların tövbe etmesi için İsa'nın acılarıyla birleştirdiğimde, baş ağrılarım kaybolur. Sekiz yıl önce vaftiz edildiğimden beri hiç hap kullanmadım. Bunun yerine artık bolca iyi kutsanmış kutsal su, yemek pişirmek için kutsanmış tuz ve kutsanmış mumlar kullanıyorum. "İyi kutsanmış" demek, eski ayin usulüne göre Latince olarak bedenin ve ruhun kurtuluşu için kutsanmış demektir.

Eski ayin sırasında kutsanmış nesneler üzerinde şeytan çıkarma duası da okunur. Bu dua, günümüzde özellikle önemlidir. Ayrıca kutsanmış suya kutsanmış tuz da eklenir; modern rahipler bunu artık yapmamaktadır.

Peder Gebhard Heyder, olması gerektiği gibi kutsama yapar. Kutsama için gerekli zamanı da ayırır. Bunu görebildiğim için Tanrı'ya şükrediyorum.

Bir saatlik duadan sonra Kurtarıcı ile birleştim ve O'na hangi ruhların çamurda olduğunu sordum. Çünkü Kurtarıcı'nın daha önce bana, çamurda olanlar için dua etmem gerektiğini söylediği aklıma gelmişti. Bunun ne anlama geldiğini beş rahibe sormuştum ve her biri farklı bir şey söylemişti.

Kurtarıcı: "Bunu yaz. Komünyonu layık olmayan ruhlar çamur içindedir." (Çamur, gūnahtır.)

Kurtarıcı: "Çamur beni tiksindiriyor."

Ben: "Hangi ruhlar layık olmayan bir şekilde Komünyon

alırlar?" Kurtarıcı: "Tanrı'nın şerefini hor görenler!"

Kurtarıcı: "Yılda sadece 1-2 kez tövbe ayinine katılan ve kulak itirafına gitmeyenler çamurdadır. (Sadece) elden Komünyon dağıtan tüm rahipler çamurdadır. İnananlar Kutsal Ekmek'i ellerine alırlar; onlar da suç ortaktır, çünkü Tanrı'ya saygı duymuyorlar."

Ben: "O halde Peder Gebhard Heyder haklıymış, bana, layık olmayan şekilde Komünyon alanların çamurda olduğunu söylemişti; diğer rahipler ise farklı şeyler söylemişti. Yerel rahibim, Peder Vogt, Peder Gebhard Heyder'in söylediklerine inanmamıştı." Kurtarıcı: "Bana inandınız mı?"

Şunu yazmalıyım: İlginç olan, sorduğum diğer dört rahibin de ağızdan Komünyon'un yanı sıra elden Komünyon da dağıtıyor olmasıdır.

Peder Gebhard Heyder hiç elden Komünyon vermedi, yani olması gerektiği gibi sadece ağızdan Komünyon dağıttı. Sadece ağızdan Komünyon dağıtan daha fazla rahip tanıyorum. El Komünyonu dağıtmayan bu rahiplerin hâlâ var olduğu için Tanrı'ya şükürler olsun.

Kurtarıcı: "Bu çamurun Kilise'den temizlenmesi için dua et." Ben: "Ah

Kurtarıcı, ağızdan Komünyon alan ne kadar az kişi var.

Kurtarıcı: "Ve bana giden dar yolda ne kadar az kişi var.

Geniş yol ise tıklım tıklım dolu. Şu anda kilisede, dışarıda olduğundan daha fazla günahkar var." Rabbim ve Tanrım, artık yazamıyorum.

Bu benim için çok ağır ve sanki bu günah omuzlarımda bir yük gibi duruyor. Ağlıyorum, bu benim için çok acı verici.

Ben: "Bana kim inanacak?"

Kurtarıcı: "Sana kim inanacak diye endişelenme. Bu benim sorunum."

Ben: "Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım, bana söylediğin şeyi ve elimden gelen her şeyi yapıyorum."

Ardından, el ile komünyon alan herkes için dua ettim; Tanrı'nın onları bağışlaması, içlerinde derin bir pişmanlık uyandırması ve Tanrı'ya karşı huşu hissettirmesi için. İnsanlar için dua ettim; herkesin ışığı görmesi ve bunun Tanrı'ya bir hakaret olduğunu anlaması için.

Bundan sonra pek çok lütuf aldım. Kalbimde bir sıcaklık, derin bir huzur hissettim ve az önce üzerimde olan yük ortadan kalkmıştı.

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım. Sen verirsin ve sen alırsın." Sonra biraz daha içtenlikle dua ettim,

ve Kurtarıcı şöyle dedi: "Huzur içinde git."

Sonra büyük bir sevinçle bir saat boyunca güzel bir kitap okudum.

11.50: Doktora gittim. Bekleme odasında otururken içimden bir ses duydum: "Dua et." Önce bir kadında, sonra da iki erkekte kirli ruh hissettim. İçsel saldırılara maruz kaldım ve onlar için dua ettim. Sonra baş ağrısı başladı ve giderek şiddetlendi. Doktor asistanı beni unutmuş ve diğer hastalara öncelik vermişti. Bu sabrımı, Kutsal Komünyon'u çabuk dağıtan rahipler için adadım. Yaklaşık 45 dakika geçti, sonra doktor asistanı geldi ve beni unuttuğu için özür diledi.

Ona şöyle dedim: "Hayır, beni unutmadınız, bu Tanrı'nın iradesiydi. Çünkü içlerinde şeytanlar olan hastalar için dua ediyordum."

Doktorun yanında otururken Tanrı hakkında konuşmaya başladık. Baş ağrım şiddetlendi ve kafam şimdi patlayacak sandım. Doktora bunun kefareti acısı olduğunu ve bunu günahkarların tövbe etmesi ve ruhların kurtuluşu için feda ettiğimi söyledim.

Doktor, kendisinin böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Tansiyonumu ölçtü ve şöyle dedi: "Bunu söylemeye cesaret edemem."

Ne kadar diye sordum.

Tansiyonum 180/90'dı.

Yüzüm kıpkırmızıydı ve çok şiddetli bir baş ağrısı çekiyordum.

Doktor bana yüksek tansiyon ilacı yazdı. Eve gidip yatağa uzandım.

Evdeyken ağrılar daha da şiddetlendi. Bu baş ağrısıyla Çarmıh Yolu'nu dua ettim, ardından da İsa'nın son yedi sözüne dair dua ettim.

Saat 15.00'da ağrılarım geçti. Oysa hiçbir ilaç almamıştım. Sonra kendimi oldukça güçsüz hissettim ve saat 15.30'da sanki hiçbir şey olmamış gibi tekrar ayağa kalktım. Ağrılar tamamen geçmişti.

Akşam, Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya sordum: "Lütfen Kurtarıcı, söyle bana, bugün öğlen 12.00 ile 15.00 saatleri arasında bana verdiğin kefareti acıları mıydı?" Kurtarıcı: "Evet."

Bunun ilk kez olmadığını sordum. Kurtarıcı: "Hayır." "Yine yaşamak ister misin?"

Ben: "Evet, eğer bu sayede ruhlar kurtarılabilirse. Ama Kurtarıcı, ne kadarına dayanabileceğimi biliyorsun."

01.02.92 — Cumartesi

Saat 7.15'te Waghäusel'deki Kutsal Ayin'deydim.

Öğleden sonra Kurtarıcı ile birleştim ve kilisede "Sonsuz Işık"ın sönmüş olması nedeniyle bu konuyu sordum. Kilisedeydim ve Sonsuz Işık'ın sönmüş olmasına dayanamıyordum. Bu yüzden içim acı çekiyordu ve dua edemiyordum. Kurtarıcı'ya, onu yakacak birini çağırmanın doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Bunu çok iyi yaptın."

Kurtarıcı'ya, İsa'nın isteklerini konuşmak için Papaz Vogt'un yanına gitmem gerekip gerekmediğini de sordum.

Kurtarıcı: "Biraz daha bekle."

Ben: "Yani onun için dua etmeliyim."

Kurtarıcı: "Aynen öyle."

17.10: Eve geldim ve hemen Papaz Vogt için yaklaşık 30 dakika dua ettim. Hemen ardından ruhuma saldırılar geldi. Sonra bir saat boyunca aralıksız dua etmeye devam ettim. Kocam yanımdaydı, ama içten içe mutsuz, huzursuz ve öfkeliydi. Her şey onu rahatsız ediyordu. Kirli ruhların geri döndüğünü biliyordum ve daha da fazla dua ettim.

Daha sonra bir misafir geldi. Bu misafir vaftiz edilip edilmediğini bile bilmiyordu, çünkü babası Sırp komünist ordusunun üst düzey subaylarından biriydi.

Benim için çok zordu, sık sık kendimi küçük düşürdüm ve onun sorunlarına yardımcı olmaya çalıştım. İçimden, sanki bütün Sırp ordusu üzerime çökmüş gibi hissediyordum. O dönemde kocamla da konuşamıyordum, bu yüzden kirli ruhlardan oluşan bu "ordu" ortadan kalkıp ortam düzeline kadar dua etmeye devam ettim.

02.02.92 - Pazar — Meryem Ana'nın Tapınağa Sunulması

Yaklaşık bir saat dua ettim. Kurtarıcı'ya, rahipler için dua ettiğimde özellikle saldırıya uğradığımı fark ettiğimi anlattım.

Kurtarıcı: "İyi bir rahibe sahip olmak, şeytanla savaşmak için çok güç gerektirir. Rahibin için çok dua ettin. Unutma ki, iyi bir rahip ikinci bir İsa'dır. Ve ikinci bir İsa için çok dua edilmesi gerekir."

Ben: "Kötü ruhların beni ayartmak için kocamın üzerinden de geçtiğini hissediyorum."

Kurtarıcı: "O daha çok dua etmeli."

Ben: "Ama dün kocamla aramızdaki bu mücadele aralıksız yaklaşık üç saat sürdü." Kurtarıcı: "Şeytan, ondan birçok ruhu aldığı için öfkeli."

Ben: "Onunla savaşmaktan korkmuyorum." Kurtarıcı:

"O korkuyu senden aldım."

Ben: "Seni sevdiğim için mücadele etmeyi bırakmayacağım, çünkü tüm ruhlar sana aittir."

Kurtarıcı: "Bu doğru. Ama Şeytan da onları istiyor."

Ben: "O zaman mücadele sürekli mi sürecektir?" Kurtarıcı: "Evet, son kuruşuna kadar ödenene kadar." Ben: "Bunu hiç anlamıyorum."

Kurtarıcı: "Son günah kefareti edilene kadar."

Ben: "Ah Kurtarıcı, artık hiçbir şey yazmamalı mıyım?"

Kurtarıcı: "Evet, yaz, insanlar durmaksızın çok dua etsinler. Günah, iyiliği gölgede bırakıyor. İnsanlar büyük bir çamurun içindeler. Bu çamur, insanlığı boğmakla tehdit ediyor."

Artık yazamıyorum, çünkü tüm bunları yazmak bana çok zor geliyor.

Sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım, seni seviyorum ve seni sevmeyenler için de seni seviyorum. Seni, bunu yapmayanlar adına daima tapınmak ve övmek istiyorum.

Tanrım, başıma gelen her şeyi, Meryem'in lekesiz kalbi aracılığıyla senin ellerine teslim ediyorum.

03.02.92 - Pazartesi

Kurtarıcı'ya günlüğümü doğru yazıp yazmadığımı sordum.

Kurtarıcı: "Yazdıklarının doğru olduğundan emin ol. Kötü ruh her zaman seni gerçeklerden saptırmaya çalışacaktır."

Ben: "Diğerlerine de lütuf ver."

Kurtarıcı: "Eğer kabul ederlerse."

(Kocamı ve sıkıntılar yaşayan insanları düşündüm). Ben: "Dua grubumuzda sana ne hoş gelmiyor?"

Kurtarıcı: "Alçakgönüllülük eksik, hâlâ çok fazla kibir var." Ben: "Peki bunu onlara söylemeli miyim?"

Kurtarıcı: "Onlara söylemelisin. Kalplerini kapatmasınlar, yoksa onlara lütuf veremem."

Ben: "Bunun sebebi nedir?"

Kurtarıcı: "Dua, huşu içinde edilmelidir. Dua sadece ağızdan değil, kalpten gelmelidir."

Ben: "Günah çıkarma konusunda bize ne söyleyebilirsin?"

Kurtarıcı: "Daha fazla pişmanlık olmalı. Çoğu zaman kararlılık eksik. Bana sadık kalın. Kurtarıcı: "Şimdiye kadar olduğundan daha fazla dua edin."

Ben: "Kurtarıcı, kesinlikle söylediklerime inanmayanlar olacaktır." Kurtarıcı: "Sen söyledin, bu yeter."

Ben: "Bunun yeterli olduğunu nasıl anlamalıyım?"

Kurtarıcı: "Kulakları olan, işitsin."

Özellikle dua grubumun iyileşmesi için içtenlikle dua etmeye devam ettim. Toplamda yaklaşık bir buçuk saat dua ettim.

Akşam Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım.

Ardından saat 20.00'de dua grubumuz toplandı ve ben de Kurtarıcı'nın söylediklerini anlattım. O akşam, her zamankinden çok daha güzel ve huşu içinde dua edildi.

Dua grubu toplantısından sonra bunu Peder Dochart'a da anlattım. Ancak o bu konuda herhangi bir yorumda bulunmadı.

04.02.92 — Salı

Sabahın erken saatlerinde yaklaşık iki saat boyunca kendimi duaya kaptırdım. Dün akşam dua grubunda ruhsal olarak Komünyon aldım; ondan önce Rot'taki Kutsal Ayin'e katılmış ve sakramental olarak Komünyon almıştım. Kurtarıcı'ya, dün akşam ruhsal olarak Komünyon aldığım sırada benimle birlikte olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Yanımdaydım."

Ben: "Neden kalbim bu kadar hızlı atıyordu? Tanrım, sen benimle konuşmuyorsun." Kurtarıcı: "Rabbin, istediği zaman konuşur."

Kurtarıcı sessiz kaldı.

Ağladım ve dedim ki: "Tanrı olmadan nasıl bir hiçlik olabilir?"

Yine de içimde bir sükûnet ve huzur hissediyorum. Yalnız değilim, Rab benimle birlikte, ama o sessiz. Normalde Tanrı'nın uyuduğunu hayal edemem.

Sonra içimde çok hoş bir huzur hissettim. Her şeyden özgür hissettim ve saatlerce böyle kalabilirdim, çünkü senin yanımda olduğuna inanıyorum, Rab.

Sahip olduğum şüpheleri Rab benden aldı. Artık hiçbir şey kalmamıştı. Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım; sanki ruhum dünkü acılardan iyileşmiş gibiydim, çünkü kilisedeki çamur yüzünden acı çekiyordum. Kendimi, babasının kollarında tuttuğu ve göğsüne yaslanan küçük bir çocuk gibi hissettim. Çocuk babası tarafından seviliyor ve bu sevgi ona yetiyor; o da kollarında dinlenmeye devam ediyor.

Kötülük ne kadar çabuk ortaya çıkıyor.

Biraz sonra bir ses duydum:

“Artık birleştin mi?”

“Evet” dedim, ama bunun Rabbimin sesi olmadığını düşünüyorum; Rabbimin sesi farklıdır. Sesi her zamanki gibi kalbimin derinliklerinden de tam olarak duymadım. Muhtemelen yine o geveze, beni sadece kafa karıştırmak isteyen kirli ruh iş başındaydı.

Bu yüzden onu kaçırmak için tekrar dua ettim, yoksa ondan kurtulamayacağım.

Çünkü o beni sadece tedirginliğe, kafa karışıklığına ve şüpheye sürüklemek istiyor; o sadece kirli ruhtur. Akşam Rot’taki kilisede Tesbih duası ve Kutsal Ayin’deydim.

05.02.92 — Çarşamba

Bir rahip, günah çıkarma görüşmem sırasında gözlerini bana dikip bakıyordu, bu yüzden sinirlenmişim. Gözlerine bakmak iğrençti. Peder Gebhard Heyder’de böyle bir şey yaşamamıştım. Bunun hakkında Kurtarıcı’ya sordum.

Kurtarıcı: “O, senin sağlam inancını yok etmeye çalışan kirli bir ruhtu.” Ben: “Rahip, gözleriyle ne yaptığının farkında mı?”

Kurtarıcı: “Evet, biliyor. Bunlar, ruhunun hissettiği ve karşı koyduğu ayartmalardır.”

Gözlerindeki bu sabit bakışla üç kez karşılaştım.

Ben: “Neden bunu yapıyor?”

Kurtarıcı: “Çünkü onda doğaüstü inanç yok. Doğaüstü inanca sahip rahipler çok azdır.”

Bu rahip, aforoz edilme konusuna inanmıyor. Kocam da öyle. Ben: “İnanmıyorlarsa onlara ne demeliyim?”

Kurtarıcı: “En iyisi sessiz kalmak.”

Ben: “Sessiz kalırsam ne elde ederim?” Kurtarıcı:

“Alçakgönüllülük.”

Kurtarıcı ile bir süre daha içten bir şekilde konuştum. Sonra Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “Dünyevi şeylerden tiksiniyorum.”

Kurtarıcı: “Bunu yaz.”

Ben: “Göksel yaşama hazırlanmak için ne kadar az vaktimiz var. Televizyonu evden attığım için ne kadar mutluyum. Efendim ve Tanrım, sana bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır.”

07.02.92 - Cuma

O gün evdeydim. Saat 7.00’dan 8.30’a kadar dua ettim. Kurtarıcı’ya tekrar kefareti acıları çekecek miyim diye sordum.”

Kurtarıcı: “Yine kefareti acıları çekeceksin.”

Ben: “Bunları, papazın Kutsal Ayin öncesinde Kurtarıcı’nın istediği gibi inananlarla birlikte tesbih duasını etmesi için feda edeceğim. Ayrıca papazın artık sadece ağızdan Komünyon dağıtması ve layiklerin artık Kutsal Komünyon dağıtmaması için de feda edeceğim.

Ayrıca, rahibin insan korkusundan kurtulması için de bu acıları feda ediyorum ve senden, sevgili Kurtarıcı, ona alçakgönüllülük bahşetmeni diliyorum.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Senin kasabanda beni aşağılayan ve Kutsal Komünyon’u saygısızca alan herkes için kefareti et.”

Ben: "Sana yalvarıyorum, Rabbim ve Tanrım, bana verdiğin acıları tahammül edebilmem için bana bolca lütuf bahşet. Bu acıları, sana olan büyük sevgimden dolayı, Rabbim ve Tanrım, ve geniş yolda bulunan ruhların kurtuluşu için kabul edeceğim.

Efendim ve Tanrım, ama senin iraden gerçekleşsin.

Kurtarıcı: "Kızım, yazdığın gibi yap."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bana vereceğin acılar için şimdiden sana teşekkür ederim. Seninle birlikte acı çekmeye hazırım, çünkü neye dayanabileceğimi sen daha iyi bilirsin.

Kurtarıcı'ya, O'nun kalbinde kalmaya devam etmek istediğimi söyledim ve birkaç dakika boyunca durmaksızın Kurtarıcı'ya yalvardım: "Kurtarıcım, bana ve tüm dünyaya bağışlama, lütuf ve merhamet ver.

Kendi başıma hiçbir şey yapamam, ama seninle her şeye gücüm yeter." Saat 10.40'a kadar yine güzel bir kitap okudum.

08.02.92 — Cumartesi

Waghäusel'de Kutsal Ayin'e katıldım. Peder Werner Egon'un ayini yönetme şekli hiç hoşuma gitmedi, dua bile etmedi.

16.20 — 17.50 saatleri arasında, sadece Peder Vogt için dört tane tesbih duası ve başka dualar da olmak üzere, aralıksız olarak diz çökmüş halde dua ettim.

Bu zamanı onun için seve seve feda ettim, çünkü bunun için de lütuf aldım. Tanrı'nın, Peder Vogt için ne kadar çok dua ettiğimi görmesi yeterlidir. Onu, Mesih'i sevdiğim kadar sevemeyeceğimi biliyorum, ama bunu arzu ediyorum; çünkü o ikinci bir Mesih'tir ve Tanrı'nın kendisine yönlendirdiği ruhlar için büyük bir sorumluluğu olduğunun farkındayım. Bu yüzden diyorum ki, rahipler için ne kadar dua etsek azdır; çünkü Tanrı'nın lütfunda yaşayan bir rahip, pek çok ruhu cehennemin uçurumundan uyabilir ve onları cennete götürebilir.

09.02.92 - Pazar

06.30 — 08.00 arası: Yaklaşık bir saat dua ettim ve yaklaşık 30 dakika Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Şu anda Şeytan kalpleri yönetiyor." Ben:

"Ama sen tüm kalplerin kralısın."

Kurtarıcı: "Neredeyse herkes kalbini benden

kapatıyor." Ben: "Bunu doğru yazdım mı?" Kurtarıcı:

"Bunu benim için yazdın."

Ben: "Kurtarıcı, hangi nedenle kalplerini sana kapatıyorlar?"

Kurtarıcı: "Gururdan, bana olan sevgilerinin eksikliğinden, nefretten ve geniş yoldan dönmek istememelerinden."

Ben: "Kurtarıcı, az önce ağlarken, 'Avertere, avertere' derken, senin

Don Bosko'nun söylediği ve hayatı değiştirmek anlamına gelen o sözü söylediğimde, gözlerimden inciler gibi ve hızlı bir şekilde gözyaşları aktı. Bu tamamen doğaüstü bir şeydi ve içime bir huşu çöktü. Kurtarıcı: "Evet, onlar benim gözyaşlarımdı da."

Ben: "İyi bir ruhani rehber ihtiyacım var. Evet, sen varsın, ama bir rahibe de ihtiyacım var."

Kurtarıcı: "Papaz Vogt'a henüz gidemezsin. Doğru zamanın gelmesini bekle."

Ben: "Kurtarıcı, dün onun (Papaz Vogt) için dört kez tesbih duası ettim, bu bir etki yarattı mı ?"

Kurtarıcı: "Evet, onda etkisi oldu."

Ben: "Kurtarıcı, Papaz Vogt benim kendimden bahsettiğimi

düşünüyor." Kurtarıcı: "Hepiniz böyle düşünüyorsunuz, ama hepiniz

bensiz hiçbir şey yapamazsınız."

Kurtarıcı: "Suçunuzu fark etmek için daha ne kadar alçakgönüllülüğe ihtiyacınız var? Dua et, kızım, bol bol dua et."

Rot'taki Kutsal Ayin'e katıldım.

Saat 13.00'ten itibaren Peder Vogt için Tesbih duası ettim. Onun, Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde diz çökmüş halde İsa'nın Kalbi ibadetini yaptığını görünce mutlu oldum. Onun, çevredeki köylerdeki tüm rahipler için bir örnek olması için dua ettim. Onlarda sadece İsa'yı görebileceğim rahipler diliyorum ve böyle rahipler için dua etmek gerekir. Çünkü Tanrımız, biz sadece istersek bol bol lütuflar bahşeder. Papaz Vogt'un, Tanrı'nın iradesini yerine getirdiği sürece sevilen bir rahip olacağına inanıyorum.

Onun beni şu andakinden daha iyi anlayacağı günler gelecek. Onun için dua etmeyi asla bırakmayacağım.

14.30. İsviçre'den Bay Pavar aradı. Ara sıra arar. Birbirimizi iman konusunda güçlendiriyoruz. Onunla Kudüs'te tanışmıştım. Hacılar grubundan beni dinleyen tek kişi oydu. Diğer Hırvatlar ve rahipler benimle alay ettiler, dalga geçtiler; kendimi yalnız hissettim, sanki herkes tarafından terk edilmiş gibi.

Kudüs'te Masada'ya doğru yürürken, hacı grubu ve rahipler için birkaç kez tesbih duası ettim. Herkesin başı ağrımaya başladı, ben ise o kadar hafif hissettim ki, dağa bir kez daha tırmanabilirdim. Bu sayede birçok lütuf aldım. İsviçre'den Bay Pavar, grubun içinde Medjugorje'deki dönüşüme inanan tek kişiydi.

17.00 - 18.00 Önce Rahibe Faustine'in bir kitabını okudum. Bir saat sonra, Kurtarıcı ile birleşmeye can atıyordum. Rab'be içtenlikle dua ettim. Ancak bazı ayartmalar da başıma geldi. Acı acı ağladım ve bir hata yaptığımı düşündüm. Ancak ardından huzur buldum. Kurtarıcı'dan bana ağızla Komünyon hakkında bir kez daha bir şeyler söylemesini rica ettim ve O'na inanacağıma söz verdim.

Kurtarıcı: "Ağızla Komünyon'un diz çökerek ve huşu içinde, rahibin kutsanmış elleri aracılığıyla yapılmasını istiyorum."

Sonra ayin yardımcıları için sordum; ayin yardımcılığı yaptıkları için Tanrı nezdinde ayrıcalıkları olduğunu düşünüyordum. Kurtarıcı: "Bu, ayin yardımcıları için de geçerlidir."

Ben: "Yani, Papaz Vogt bunu doğru yapmıyor mu?"

Kurtarıcı: "Evet."

Ben: "Bunu ona söylemeli miyim, Kurtarıcı?"

Kurtarıcı: "Bunu uzun zamandır bekliyorum."

Ben: "Peki, bunu ona söylersem, diğer rahiplerin söylediklerini ve yaptıklarını dinleyecek mi?"

Kurtarıcı: "Diğer rahiplerin yaptığı gibi yapmayacak, ama piskoposlar bunu ondan talep ediyor."

Kurtarıcı: "En üst düzey piskopos Kutsal Babadır, ona kulak vermesi gerekir."

Ben: "Ah, Kurtarıcı, senin aşağılanmaman ve onurunun lekelenmemesi için her şeyi yapacağım. Bana lütuf ver ve bana bir söz söyle, dinliyorum."

Kurtarıcı: "Böyle devam et, kızım."

Saat 19.00 civarında Augsburg'dan Maria aradı. Ona, kocasına dönüp kocasına dönüp Tanrı'nın iradesini yerine getirmesi gerektiğini söyledim. Bir keresinde "Frau im Spiegel" dergisinde benimle ilgili bir yazı yayınlanmıştı. Augsburg'lu Maria bunu okudu, ardından bana mektup yazdı ve beni ziyaret etti. O, gayretli bir Hristiyan oldu. O zamanlar, Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı bana, onun kocasına dönmesi gerektiğini söylemişti. Bugüne kadar bunu henüz yapmadı.

Bugün Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya pasifizmin doğru olup olmadığını sordum; çünkü Fridolin aramış ve Josef'in bir pasifist olduğunu, bunun doğru olup olmadığını tam olarak bilmediğini söylemişti. Kurtarıcı: "Kızım, pasifizm doğrudur – Herkes kendini savunma hakkına sahiptir."

Bunu tam olarak anlamadım, çünkü pasifizmin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum.

10.02.92 - Pazartesi

Saat 10.00, doktor odasında:

Kurtarıcı: "Bana neye dayanabileceğini sor." Ben:

"Ben çok yeteneksizim."

Kurtarıcı: “Sen bende, sadece beni başkalarına armağan etmen gerekiyor. Söylediğim her söz benim hayatımdır ve bu sözü verdiğin kişilerde o söz yaşar.”

Ben: “Aman Tanrım, o zaman senden bahsetmek ne kadar da önemli. Artık Angelus duasında şunu daha iyi anlıyorum: Söz beden oldu ve aramızda yaşadı.”

Bu yine bir insan için kavranamaz bir şey.

Ben: “Artık anlıyorum, bana sadece kaldırılabileceğim şeyleri sormamı söylediğinde.

İman konusunda iki hastamla konuştum ve onlara günah çıkarmaya gitmeleri gerektiğini söyledim.

Kurtarıcı'ya bunun doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: “Doğruydu, böyle devam et.” Kurtarıcı:

“Beni çok sev, kızım.”

Ben: “Ama seni ancak senin sevginle sevebilirim, bunu nasıl anlamalıyım?” Kurtarıcı:

“Diğerlerini, beni sever gibi sev.”

Ben: “Yani sen diğer ruhlarda sevilme istiyorsun. Kurtarıcı, diğerlerini seni sevdiğim gibi sevebilmem için lütuf vermeni diliyorum.”

Kurtarıcı'ya, başkalarının onu reddetmesinin bana acı verdiğini söyledim.

Kurtarıcı: “Hissettiğin bu acı, benim acımdır. Hastalara daha fazla sevgi ver.”

Saat 12.45, klinikteki şapelde: Kurtarıcı ile birleşirken, Protestanların da günah çıkarmaya gitmeleri gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: “Evet.”

Ben: “Ama onlar Kutsal Baba'yı sevmiyorlar.” Kurtarıcı: “O zaman beni de sevmiyorlar.”

Bunu sordum çünkü, onlara günah çıkarmaya gitmeleri gerektiğini söylediğimde, pek çoğu Protestan olduklarını ve bu nedenle günah çıkarmaya gitmek zorunda olmadıklarını söylemişti.

Akşam, Rot'ta Kutsal Ayin'deydim.

Saat 20.00 — Dua grubu. O kadar çok insan vardı ki, bazıları geri döndü. Yarım saat boyunca Kurtarıcı'nın bana söylediklerini anlattım. Hazırlık yapmamıştım. Ama Kutsal Ruh sözleri veriyorsa, onları söylemek gerekir. Dua grubundan bir kadın bana bir soru sordu; Kutsal Baba'nın Kutsal Komünyon'u ellere de verdiğini söyledi.

Ona şöyle cevap verdim: “Kutsal Baba buna mecbur kaldı, çünkü insanlar özgür iradeye sahipler, piskoposlar bunu onayladı ve Vatikan'da da masonlar var.”

11.02.02 — Salı

Kurtarıcı'ya, dün o kadına el ile Komünyon ve Kutsal Baba konusunda verdiğim cevabın doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: “Doğru cevap verdin.”

Saat 12.20, kilisenin şapelinde. Kurtarıcı:

“Sadece beni dinlemelisin.”

Ben: “Kocam, dün dua grubunda çok uzun konuştuğumu söyledi.” Kurtarıcı: “Ben konuşurken kimse beni durdurabilir mi?”

Saat 10.40'da Kurtarıcı'ya pasifizm konusunu doğru anlamış mıyım diye sormuştum.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, pasifizm doğrudur. Herkes kendini savunabilir.” Ben: “Bu konuda başka bir şey söyleyebilir misin?”

Kurtarıcı: “Sizin elinizde İncil var.”

Ben: “Kurtarıcı, benim yerimde olsan sen de sorar mıydın?”

Kurtarıcı: “Bana sorabilirsin, bu çok doğru, kızım.”

12.02.92 - Çarşamba

Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Her zamanki gibi Kutsal Ayin'den önce tesbih duası ettim. Kutsal Ayin'i yönetecek rahip için de dua ettim.

Bu rahibi ikinci kez gördüm. İlk kez Kutsal Ayini yönettiğinde hoşuma gitmemişti ve bugün, ikinci kez yönettiği ayinde, ekmek ve şarabın dönüşümünü çok hızlı gerçekleştirdi ve Kutsal Ayinin sonunda tabernaküle değil, sunağa eğildi. Kurtarıcı'ya "Şimdi hangisi doğru?" diye sordum.

Kurtarıcı: "Tabernaküle."

Ben: "Bunu ona söylemeli miyim,

Kurtarıcı?" Kurtarıcı: "Eğer istersen."

Önce rahip için dua ettim, sonra yanına gittim. Kapıda, onunla konuşabilir miyim diye sordum.

Konuşmamız sırasında, neyin yanlış olduğunu söyledikten sonra, hemen kendini savunmaya başladı ve bir profesör olduğunu söyledi.

Ona, o zaman her şeyin anlaşıldığını söyledim.

Önce ona, Kutsal Ekmek ve Şarap Dönüşümü duasını çok hızlı okuduğunu söyledim; o da diğerlerinin de öyle yaptığını söyledi. Bunun üzerine ben de ona, insanlardan çok Kurtarıcı'ya itaat etmek gerektiğini söyledim. Ona yardım etmek istediğimi ve Kutsal Ayin'den sonra Kurtarıcı'ya, neden veda etmek için Tabernacle'a değil de sunağa doğru eğildiğini sorduğumu açıkladım.

Bunun üzerine Peder, geçmiş bir eleştirdi. Oldukça tedirgin ve gururluydu. Ona, Kurtarıcının o zaman da bugün de aynı Kurtarıcı olduğunu söyledim.

Peder bana Kutsal Ayini daha yavaş kutlayacağına söz verdi. Sonra kutsamasını istedim ve ayrıldım. Bu sefer de yalnız değildim. Kurtarıcının benimle olduğunu biliyorum.

Eve geldiğimde hemen telefon ahizesini elime aldım, arayan Fridolin'di. Bana, genç öğrenci Andreas'ın artık ağızdan Komünyon almadığını, çünkü

Subregens, elden Komünyon almasının onun için daha iyi görüneceğini söylemişti.

28.01.92 tarihinde Kurtarıcı, Andreas için zaten bir şey söylemişti.

Andreas, Fridolin'e yalan söylemişti. Bir bahane uydurmuş ve dudaklarının açık olduğunu, bu yüzden ağızla komünyon alamayacağını söylemişti.

Ancak Subregens'in ona bunu söylediği gerçeğini söylememişti.

Saat 13.30 civarında, klinikteki şapelde Kurtarıcı'ya dua odası hakkında bir şey sordum. Kurtarıcı:

"Şimdiden başlayabilirsin. Zamanı geldi."

Ben: "Ama henüz yeterince param yok."

Kurtarıcı: "Bunu bana bırak."

13.02.92 — Perşembe

Kutsal Dönüşümü bu kadar çabuk kutlayan rahip üzerinde konuşmamızın bir etkisi olup olmayacağını Kurtarıcı'ya sordum."

Kurtarıcı: "Söz, onda yaşıyor."

Sonra Fridolin'in üniversite arkadaşı Andreas için, Kurtarıcı'nın Andreas'ın artık eliyle Komünyon almasına neden izin verdiğini sordum.

Kurtarıcı: "Onda özgür irade var ve bu irade hastalıklı."

Ben: "Bazı profesörlerin böyle bir şey yapıp teoloji öğrencilerini el ile Komünyon almaya teşvik ettiklerini hayal edemiyorum.

Kurtarıcı: "Onlar beni çarmıha geren din bilginleri ve Ferisilerdir. Andreas için Çarşamba günü oruç tutulmalıdır — Bu bir ihanettir."

Ben: "İrade hastalıklıysa ne yapılmalı?" Kurtarıcı: "Oruç tutmalı ve Mezmurlar'ı okumalı."

14.02.92 — Cuma

10.30, doktor odasında: Yine yazmaya devam etmeli miyim diye sordum. Kurtarıcı:

"Evet, kızım, günlüğünü yaz, bu önemli."

Ben: "Dün benimle konuştun mu?" Kurtarıcı:

"Evet, kızım."

Ben: “Rab, senin iraden nedir? Şimdi ne yapmam gerektiğini bana göster, çünkü sen benim ruhani rehberimsin, ama Rab, tabii ki bu hâlâ senin iradense.”

Kurtarıcı: “Çok dua et kızım. Dualar çok gereklidir.”

15.02.92 Cumartesi

Peder Aemilian, HI Ayinini çok güzel bir şekilde yönetti. Bir Meryem Ana ibadeti idi. Pederin karanlıkta durduğunu yine gördüm, ama ekmek ve şarabın dönüştürülmesinden sonra, başının etrafında parlak bir şey gördüm. Bunu ilk kez gördüm, sonra tekrar kayboldu.

Papaz Vogt için çok dua ettim, bir Mezmur kitabı dolusu.

Bugün bir şeyi anladım: İyi bir rahip istiyorsan, bunu Tanrı’dan dilemelisin. Bu rahibi çok seviyorum, her ne kadar Kurtarıcı’nın istediği her şeyi yapmadığını bilsem de. Ama bir gün örnek bir rahip olacağına dair umudum var.

Günah çıkarma koltuğundan mutlu bir şekilde ayrıldım, dualarım kabul edildi.

Bu rahibe ve bana bahsettiğin bu lütuf için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım.

16.02.92 Pazar

Evde Kutsal Ayin öncesinde iki saat dua ettim. Pazar günleri Kutsal Ayin’e özellikle hazırlanmak isterim. Dua etmeye başlamadan önce masanın üzerine bir haç ve Meryem Ana heykelini koyarım ve zavallı ruhlar için kutsal su hazırlarım. Sonra Confiteor’u, şeytan kovma duasını ve litanyalar, tesbih duaları gibi birçok başka duayı okurum. Sonunda ruhsal olarak Komünyon alırım. Bu aynı zamanda kutsal Komünyon için bir hazırlıktır. Böylece Kutsal Ayin daha huşu içinde geçer, daha fazla aydınlanma elde edilir ve neyin yanlış olduğunu anlarsınız; ayrıca kirli ruhları daha iyi fark edersiniz, çünkü onlar da kilisede bulunurlar.

Dün Peder Vogt’a günah çıkarmış olduğum için Kurtarıcı’ya sordum: “Neden elden Komünyon’dan bahsetmedim?”

Kurtarıcı: “Henüz zamanı gelmedi.”

Ben: “Rahip şimdi benim senin sesini duyduğuma inanıyor mu?” Kurtarıcı: “Evet, inanıyor, kızım.”

Ben: “Hâlâ bu kadar şüphe duyuyor mu, yoksa artık o kadar da değil mi?” Kurtarıcı: “Onun için dua etmeye devam et.”

Ben: “Rab, ama dün kilise bülteninde, papaz yokken her vaftiz edilmiş kişinin sözlü ayin düzenleyebileceğini ve ardından Kutsal Komünyon’u dağıtabileceğini yazmış.

Kurtarıcı: “Kutsal Ekmek’te bulunanın ben olduğumu bilseydi, bunu kilise bülteninde yazmazdı. Kalbinde hâlâ çok fazla belirsizlik var.”

Ben: “Ama Tanrım, o Kutsal Ekmek’i dönüştürüyor, senin Kutsal Ekmek’te—Eucharist’te—gerçek, özsel, et ve kan, beden ve ruh, insanlık ve tanrısallık içinde mevcut olan diri Tanrı olduğunu biliyor!

Kurtarıcı: “İnanç herkeste farklıdır.”

Ben: “İman neden farklıdır?”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, bu birinci ve ikinci emirlere, bana ve komşuma karşı yetersiz sevgiye bağlıdır.”

Ben: “Demek ki inanç sevgiye bağlıdır ve sevgiyi dilemek ve yaşamak gerekir. Sevgi, Tanrı’nın büyük bir lütfudur.”

Kurtarıcı: “Sevgi, saf kalplere akar.” Ben: “Rab, ‘akar’ kelimesini nasıl anlamalıyım?”

Kurtarıcı: “Sevgi bir kaynaktır; kaynağa gelin ve kendinizi canlandırın.” Ben: “Profesörlerin imanı nasıldır?”

Kurtarıcı: “O, kızım, meyve vermeyen dünyevi imandır.” Ben: “Ama Kurtarıcı, onlar gelecekteki rahipleri yetiştiriyorlar.”

Kurtarıcı: “Bu yüzden onlar için dua etmelisiniz.”

Ben: "Kurtarıcı, her şeyi dua ederek mi istemeliyiz?" Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Bana bahsettiğin sevgi ve lütuf için sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım. Kiliseye daha erken gelmek için acele ettim. Kutsal Ayin saat 10.00'da başladı.

Kutsal Ayin'den önce, o sırada kilisede bulunan herkes için Kutsal Ruh'a adanmış litani duası ettim. Papaz Vogt, Kutsal Ayin'i güzel bir şekilde yönetti. İncil okunması, Dağ Vaazı'ndan (Luka İncili) alıntıydı. Kutsal Komünyon dağıtımı sırasında, papazımıza iki laik ve bir teoloji öğrencisi, Bay Artur Wagner yardım etti.

Eskiden ondan Kutsal Komünyon alırdım. Şimdi ise Rab'bin bana kilisenin çamur içinde olduğunu söylediğini düşündüm. Öyleyse, elleri henüz bir rahipinki gibi kutsanmamış olan Bay Wagner'dan Kutsal Komünyon'u nasıl alabilirdim?

Kurtarıcı'ya dua ettim: "Tanrım, eğer senin iraden, Kutsal Komünyon'u diyakoz Bay Wagner'dan almamsa, o zaman evet. Ama sadece senin iraden buysa.

Değilse, onun bana gelmesine izin verme. Tüm güvenimi senin ellerine teslim ediyorum. Bay Wagner yanımda Kutsal Komünyon'u dağıttı. Ancak bana gelmedi ve onun bana Kutsal Komünyon'u vermemesinin Tanrı'nın iradesi olduğunu açıkça hissettim. Kutsal Komünyon'u en son olarak Papaz Vogt'tan aldım.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya, eğer O isterse Bay Wagner ile konuşacağımı söyledim, ancak Kurtarıcı'nın ona aydınlanma vermesi gerektiğini, böylece Kutsal Komünyon'u dağıtmaması gerektiğini bilmesi gerektiğini de ekledim.

Kurtarıcı'ya bunu yazmam gerekip gerekmediğini sordum. Kurtarıcı, "Yaz" dedi.

Ardından çeyrek saat daha dua ettim.

Kiliseden çıktığımda dışarıda bir çocuk beni bekliyordu: Christian Fellhauer, sevimli bir Tanrı çocuğu. İlk Kutsal Komünyonunu aldıktan sonra yanıma gelip, Kutsal Komünyonu ağzıyla alabilmek için ne yapması gerektiğini sordu.

Ona, bu niyetle her gün Kutsal Meryem Ana'ya bir tesbih duası etmesini söyledim. Bir hafta sonra, ertesi Pazar günü, çok mutlu bir şekilde yanıma geldi ve sevinçle şöyle dedi: "Julijana, ağız yoluyla Komünyon aldım."

O günden beri, tıpkı bugün olduğu gibi, Kutsal Ayin'den sonra sık sık beni selamlıyor. Her zaman yanımda taşıdığım kutsal suyla ona kutsama yaptım ve o bana suyun iyi bir şekilde kutsanmış olup olmadığını sordu. Evet dedim ve bu suyun Regensburg'dan Peder Gebhard Heyder tarafından kutsandığını anlattım.

Rabbim ve Tanrım, eğer bir şey doğru değilse, bana söyle ki onu çizip silebileyim. Sana her şeyi verdim ve her şey senden geliyor.

Kurtarıcı: "O halde her şey doğru, yazdıkların da dahil."

17.02.92 - Pazartesi

10.00 Doktor odası: Kurtarıcı'ya, diyakozların Kutsal Komünyon'u dağıtıp dağıtamayacaklarını sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, bir diyakoz Kutsal Komünyon'u dağıtamaz, çünkü tam kutsama almamıştır."

Ben: "Ama Kilise buna izin vermiştir."

Kurtarıcı: "Bu sapkın bir öğretilerdir. Bir diyakoz rahip değildir. Sadece bir rahip Kutsal Komünyon'u dağıtabilir."

Daha önce, Tanrı'nın bana H. Wagner'in neden bana Kutsal Komünyon vermemesi gerektiğini söylemesi için dua etmişim. Kurtarıcı'ya, bana ne söyleyecekse ona inanacağıma söz verdim. Kurtarıcı, bunun karşılığında bana sarsılmaz bir inanç bahşetsin ve insanlığımı ilahiyatla donatsın. Diğerleri için de diyakozların bunu yapamayacağı açık olmasa da, Kurtarıcı'nın söylediği gibi yazdım. Amin.

Saat 12.15, iş yerimdeki şapelde: Bugün şapelde her zamankinden daha uzun süre dua ettim. Katolik Kilisesi'nde bu kadar yaygın olan sapkın öğretiler yüzünden ağladım.

Ayrıca, dua grubumuzdan bir kadın da aklımı meşgul ediyordu; o, bir keresinde bana güvenerek, dua grubunda günah çıkarma ayinini yöneten papaza, tesbih duası sırasında rahatsızlık duyduğunu söylediğini anlatmıştı. Papaz da ona, o zaman neden tesbih duası ettiğini sormuştu. Kurtarıcı'ya, böyle bir şey söyleyenin ne tür bir ruh olduğunu sordum.

Kurtarıcı: "O, kirli bir ruhtu."

Bunun üzerine şöyle dua ettim: Kurtarıcı, dua grubumu sapkın öğretilerden koru ve koyun kılığına girmiş hiçbir kurtun içine girmesine izin verme.

Daha sonra işyerinde iş arkadaşım Veronika ile birlikte tesbih duası ettik. Bunu ancak henüz hasta gelmemişken yapabiliyoruz.

Bu lütuf için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü diğerleri genellikle sigara içmeye çıkarlar.

13.50: Çok şişman bir hastanın röntgenini çektim. Göğsümde bir zincirle taktığım haçı ve ona asılı çeşitli madalyonları görünce, bana "Orada ne güzel bir şey var?" diye sordu.

Ona anlattım ve gösterdim: "Bu, 14 istasyonlu haç. Hepimizin bunlardan geçmesi gerekiyor. 13'üyle Hirmel'e ulaşamayız, ancak 14'ünün hepsiyle ulaşabiliriz."

(Haçın arka yüzünde 14 Haç Yolu istasyonu resmedilmiştir.) Hasta merakla haçın altından olup olmadığını sordu.

Ona şöyle dedim: "Altın ve gümüşü sevmem. Onlar cennette bende var."

O da şöyle cevap verdi: "Oraya vardığınızda, yukarıdan bana da bir şeyler gönderin."

Ben de şöyle dedim: "Eğer Tanrı'yla barışır ve günahlarınızı içtenlikle itiraf ederseniz, siz de ondan pay alabilirsiniz." O güldü ve sonra gitti."

18.02.92 Salı

10.00 Doktorların dua saati: Her zamanki gibi dua ettim. Ruhsal birleşme sırasında Kurtarıcı'ya, dün akşam o kadar çok dua etmemize rağmen neden gece saat 2.30'a kadar eziyet çektiğimi sordum.

Kurtarıcı: "Bu gece seni rahatsız edenler, Luzifer'in iblisleriydi. Bunu, ona birçok ruhu elinden aldığını ve onun şimdi yeniden nasıl mücadele etmek zorunda kaldığını bilmen için izin verdim."

Ben: "Ama bu gece dua edemedim."

Kurtarıcı: "O seni bağlamaya çalıştı, ama başaramadı, çünkü ben senin yanıdaydım. Onlar sayısızca geliyorlar. Ben sadece senin dayanabileceğin kadarına izin veriyorum."

Ben: "Kötü ruh bana fısıldamaya çalıştı ve sürekli Pazar olduğunu, Kutsal Ayin'den önce dua etmeme gerek olmadığını, yeterince dua ettiğimi, uyumam ve dinlenmem gerektiğini söyledi. Neredeyse uyuyakalacaktım."

Normalde kendim uyanırım ama o gün kocam beni uyandırdı. Kocam bana bugün işe gitmek istemediğimi sordu, ben de ona şöyle dedim: "Bugün Pazar, bırak da uyuyayım."

O da "Dün Pazartesi değil miydi?" dediğinde her şey netleşti.

Dün Rahip Dachart'a, Kurtarıcımızın diyakozlar hakkında, onların Kutsal Komünyon'u dağıtamayacaklarını söylediğini anlattığımda, Rahip Dochart bana bunun sadece benim için geçerli olduğunu söyledi.

Kurtarıcı'ya bunun doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Papaz Dochart'a söylediğin şey doğru." Ben: "O neden farklı konuştu?"

Kurtarıcı: "Bunu bana bırak."

Sonra Kurtarıcı'ya, şu anda diyakoz olmak isteyen ve bunun için eğitim gören din öğretmenin, eğitimini tamamladığında Kutsal Komünyon'u dağıtıp dağıtamayacağını sordum.

Kurtarıcı: "Bunu sadece kutsanmış elleri olan rahip yapabilir."

Başım ağrıyordu ve Kurtarıcı'ya bunun kefareti acısı olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Evet, bunlar kefareti acıları, kızım."

Aniden, birdenbire ölürsem ne olur diye endişelendim. Kurtarıcı: “O zaman bana gelirsın.”

Bunu sordum çünkü kardeşimin aniden yüksek tansiyon nedeniyle öldüğünü düşünüyordum. Bu yüzden daha sonra rahibelerden tansiyonumu ölçturdüm, ancak normaldi.

O kadar şiddetli baş ağrım vardı ki, onu günahkarların tövbe etmesi için feda ettim. Öğleden sonra çok az hasta geldi. Meslektaşım Veronika ve ben İncil’i okuduk. En çok Peder Gebhard Heyder’in İncil’ini okumayı seviyorum. Ardından “Ey İsa, tüm hayatım sensin” şarkısını ezberledim. Bu şarkıyı çok seviyorum. Latince duaların çoğunu işyerinde ya da arabada direksiyon başında ezberledim. Arabada, ormanda ve kilisede kaç tane tesbih duası okuduğumu sadece Tanrı bilir.

İşten sonra yüzmeye gitmek istedim, ama sonra kiliseye gitmeyi tercih ettim. Tesbih duası sırasında yine rahatsızlıklar hissettim. Rahipler, ilahiyat öğrencileri ve onları eğiten profesörler için dua ettiğimde özellikle saldırıya uğradığımı sık sık fark ettim.

Bu yüzden özellikle Fridolin, Andreas ve Landershofen’deki yardımcısı için dua ettim.

Yardımcı dekan, teoloji öğrencilerini Andreas’ta olduğu gibi elden komünyon almaya ikna etti.

Ayrıca Peder Vogt ve Peder Dochart için de dua ettim. Birkaç gündür Peder Vogt’u dualarıma dahil ediyordum ki, ruhları daha iyi ayırt edebilsin ve beni daha iyi anlayabilsin.

Rot’taki kilisede, genel tesbih duası başlamadan önce, kirli ruhların saldırılarını hissettim. Bunların nereden geldiğini de hemen fark ettim.

Önemli bir mesafede, önümde orta boylu, sakallı bir adam oturuyordu. İçeri girdi, oturdu ve her iki elini yüzüne tuttu, böylece tabernaküle bakamıyordu. Aniden, sanki titriyormuş gibi, çok şiddetli bir şekilde başını salladı. Bu, çoğunlukla Peder Vogt özellikle Tanrı’nın yüceliğinden bahsederken, örneğin okuma sırasında veya İncil’de, Tanrı’nın Sözü duyurulurken oluyordu.

O zaman da çok çirkin bir şekilde gülerdi. Ayin yardımcıları da gülerdi ve içlerinden biri hatta dışarı çıkmak zorunda kalırdı.

Ekmek ve şarabın dönüştürülmesi sırasında özellikle öfkelenirdi. Adam ayağa kalkar, rahibe ve sunağa yaklaşır, ellerini ve yumruklarını kaldırarak rahibe tehdit eder ve küfürler savururdu. Ayin sırasında bu adam için dua etmişim. Çünkü şeytanların içsel saldırılarını zaten biliyordum.

Yabancı sesini yükseltince ona emredici bir şekilde “Sus!” dedim.

O anda arkasını döndü, yanımdan geçip bana son derece öfkeli bir bakış attı. Ben sadece “Benden uzak dur” dedim. Küfrederek kiliseden dışarı çıktı.

Kutsal Komünyon’dan sonra Kurtarıcı’ya bunun ne tür bir şeytan olduğunu sordum.

Kurtarıcı: “O, Lucifer şeytanydı ve onunla birlikte birçoğu vardı.”

Kurtarıcı’ya, o şeytanın bu gece benim yanımda olduğunu

söyledim. Kurtarıcı: “O her yerde olabilir.”

Kurtarıcım, kilisede yaşanan bu imtihan için sana şükrediyorum; çünkü pek çok kişi şeytanın varlığına inanmıyor.

Her neyse, Kutsal Ayin’den sonra birçok inanan korkuya kapıldı ve bacakları titriyordu.

Papaz Vogt nihayet bir kez olsun “Maria, Mantonu Ser” şarkısının üçüncü kıtasını da söyledi.

Kilisede bu tür kirli ruh vakalarını daha önce de birkaç kez yaşamışım.

Lourdes, Kudüs, Medjugorje, Waghäusel gibi diğer kiliselerde, iş yerimdeki klinikte, Rot’taki belediye binasında (Rot’tan 8 kişi oradaydı) ve Roma’da Vatikan’daki bir piskoposa giderken yolda, ayrıca daha önce verdiğim konferanslarda vb. de.

Benim için bu da Tanrı’nın bir lütfudur; bu sayede inananlar daha dindar olur, daha çok dua eder ve nihayet şeytanın ve cehennemin var olduğuna inanırlar.

Kiliseden çıktıktan sonra, bunun şeytan olduğunu fark eden ve bu adam için dua eden birkaç inananla karşılaştım. Bir kadın bunu fark etmedi ve bu adamın hasta olduğunu söyledi. Ayrıca, zavallı ruhların kendisine geldiğini de anlattı. Kendime sordum: Eğer ruhları ayırt etme yeteneği yoksa, bunların gerçekten zavallı ruhlar olup olmadığını nasıl bilebilir? Ama hiçbir şey söylemedim. Bu kadın, yabancı adamla aynı sıraya oturmuştu.

19.02.92 - Çarşamba

Saat 10.00, Doktorun odası: Dün yaşanan ayartma konusunda Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, bu ayartma sadece başlangıçtı. Daha fazlası da gelecek. Şeytan, kaybettiği ruhlar için savaşıyor."

Ben: "Kilisemiz için bir şey yapmalı mıyım?" Kurtarıcı:

"Dua et, dua et, bol bol dua et."

Sonra içimde bir sıcaklık ve huzur hissettim, çok güzel bir duyguydu.

Akşam Rochus Şapeli'nde idim, önce Tesbih duasında, sonra da Kutsal Ayin'deydim.

20.02.92 — Perşembe

10.10 Doktorun odası: Kurtarıcı'ya vicdan hakkında bir soru sordum.

Kurtarıcı: "Vicdanda anlaşılmaz olan şey, vicdanın bizzat ben olmamdır." Ben: "Sen kimsin, bu 'ben'?"

Kurtarıcı: "Yaz şunu kızım, ben senin Rabbin ve Tanrınım." Ben:

"Neden bize Tanrı'nın vicdan olduğunu hemen öğretmiyorlar?"

Kurtarıcı: "Bu dünyevi bir şey. Anlaşılmaz olan ise benden gelir."

Ben: "Neden bazı rahipler, duyduğum iç sesin senden geldiğini anlamıyorlar?" Kurtarıcı: "Çünkü ruhları ayırt etmeyi bilmiyorlar. İnançları zayıf, İncil'i vaaz ediyorlar ama ona göre yaşamıyorlar."

Akşam Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Tesbih duası ettim. Kutsal Komünyon'u alırken rahibe yanımdan geçti ve bana Kutsal Komünyon'u vermeye hiç kalkışmadı, çünkü ondan almayacağımı biliyordu. Ben de hemen yerime döndüm ve ruhsal olarak Komünyon'u aldım. O kadar çok lütuf aldım ki, sonra şu sesi duydum:

"Kutsal Komünyonu rahibe için feda etmek ister misin?"

Hemen "Evet" dedim. Ama şöyle ekledim: "Bunu rahibe için adıyorum ki aydınlansın ve Kutsal Komünyon'u dağıtmaması gerektiğini bilsin."

Kutsal Ayin bittiğinde, ben hâlâ derin bir dua halinde idim; rahibe yanıma gelip bana sordu: "Yaptığım şey yanlış mıydı?"

Bunu sordu çünkü benim bekleyip Peder Vogt'tan Kutsal Komünyon'u alacağımı sanıyordu.

Ona şöyle dedim: "Hayır, rahibe, bu doğru değil. Kutsal Komünyon'u dağıtmamalısınız, çünkü bana bunu daha önce de sormuştunuz ve Kurtarıcı şöyle demişti: 'Ona söyle, bizim rahiplerimiz var.'"

O, eliyle ayağıyla direndi ve kendisinin de kutsanmış olduğunu ve piskoposların buna izin verdiğini söyledi.

Ona, Başpiskopos'u dinlemesi gerektiğini söyledim.

Heyecanlı ve biraz öfkeliydi; beni uygunsuz bir zamanda rahatsız etmişti. Tarafımı değiştirmem gerektiğini söyledi. (yani, Kutsal Komünyon'u dağıtan rahibin bulunduğu tarafa geçmem gerektiğini)

"Tanrı'nın beni koyduğu yerde kalacağım" dedim.

Onun için dua ettim.

Ardından Hedwig ve Hilde ile birlikte Rochus Şapeli'ne gittim. Hemen ardından bir Kutsal Ayin daha başladı. Orada Kurtarıcı'yı kutsal ayin yoluyla kabul edebildim.

Kutsal Komünyon'u fakir ruhlar için adadım.

21.02.92 - Cuma

Saat 10.30 Doktor odası:

Kurtarıcı: "Rahibeyle yaptığın doğruydı — hatta en iyisiydi."

Rahmetli: "Bunu yapmana gerek yok, çünkü haklısın."

Dün akşam eve geldiğimde, kocam rahibeyi savundu. Çok heyecanlıydı ve tarafımı değiştirmem gerektiğini falan söyledi.

Kutsal su aldım ve onu ve etrafını serptim, çünkü kirli ruhu hissettim. Bunu Kurtarıcı'ya anlattım.

Kurtarıcı: "Kocanın yanında Yahuda iblisi vardı."

Kocama günah çıkarmaya gitmesi gerektiğini söylediğimi anlattım. Ancak kocam bunun günah olmadığını söylemişti.

Kurtarıcı: "Kalbini kapattığı için günahın farkına varmadı." Ben: "Kalbini kapattıysa bu ne anlama geliyor?"

Kurtarıcı: "O zaman ben içeri giremem."

Ben: "Bu, o şeyin içinde olduğu anlamına geliyor." Kurtarıcı: "Bu sefer öyle."

Öğleden sonra rahibe ve Papaz Vogt için çok dua ettim.

Dua ederken, ruhani olarak önümde duran birini görüyordum. Bu adamı tanıyordum, çünkü daha önce de sık sık önümde durmuştu. Onun Kutsal Komünyon'u dağıttığını ve benim Kurtarıcı'yı ondan almadığımı biliyorum. Yaz aylarında bir Komünyon yardımcısı aniden vefat etmişti, otoyolda bir kaza geçirmişti, ancak şu anda sürekli ruhsal olarak karşımda duran bu adamın o olup olmadığını bilmiyordum. Bu kişi o kadar ısrarcıydı ki, onun için bir Baba'mız, bir Ave Maria ve bir Baba'ya Şükür duası ettim. Ama bunun bu adam için yeterli olacağına inanmıyordum.

Rot'ta Marga Fellhauer'i ziyaret ettim ve ona kilise korosundaki şarkıcıların bir fotoğrafı olup olmadığını sordum; çünkü sürekli ruhani bir şekilde önümde duran bu adamın kilise korosunda da şarkı söylediğini biliyordum. Bana fotoğrafı gösterdi ve onu tanıdım. Bu adam yazın ölümcül bir kaza geçirdiğinde, ben tam o sırada Slovakya'da hac ziyaretindeydim.

Akşam, Werner Heinzmann adındaki bu adam için kilisede tesbih duası ettim ve onun için Kutsal Ayini adadım. Onun da benim için dua etmesini rica ettim; böylece geceleri uyanıp ruhu için dua etmeye devam edebilecektim. Onun ısrarcı tavırlarının beni sinirlendirdiğini söylediğim için üzüldüm. Ama o zaman onun öldüğünü henüz bilmiyordum.

Gece saat 1.30 civarında uyandım ve onun için tesbih duası ve Kutsal Kan Litanyası'nı okudum. Onun için kutsanmış bir mum yaktım ve ona kutsal su verdim.

Sonra Kurtarıcı'ya, laymanlar bana Kutsal Komünyon vermek için tekrar geldiklerinde ne yapmam gerektiğini sordum.

Kurtarıcı: "Yine aynısını yap."

22.02.92 — Cumartesi

Waghäusel'de Kutsal Ayin'e katıldım. Peder Werner Egon, yabancı bir rahiple birlikte Kutsal Ayin'i yönetti. Kutsal Komünyon'u alırken, Peder Werner Egon, ben önünde diz çökmüş olduğum için bana Mesih'in Bedeni'ni vermekte tereddüt etti. Ayrıca her zamanki gibi 'Mesih'in Bedeni' demedi, sessiz kaldı. Kocam benden hemen sonra Kutsal Komünyon'a geldi ve rahibin başını salladığını gördü.

Bu rahip ne kadar da kurnaz olmalı. Onun sayesinde, ilk sıradaki inananların Kutsal Komünyon'u diz çökerek alabilmeleri bir gelenek haline geldi. Ama sadece ilk sıradakiler.

Evet. Peki ya diğerleri? Onlar Kurtarıcımızın önünde diz çökmemeli mi? Böyle olmaz. Herkes Tanrımızın önünde diz çökmeli. Ayin bittiğinde, Alice adında bir kadın "Segne du Maria" şarkısını söylemeye başladı. Bu da rahibin hoşuna gitmedi, çünkü başını salladı.

O kiliseden ayrıldıktan sonra, ben de inananlarla birlikte Lauretan Litanyası'nı dua ettim.

Ardından “Salve Regina”yı söyledik. Bu duaları rahipler için adadım.

Sonra tabernakülün önüne gittim ve yere diz çöktüm. Orada, kilisede bulunan rahipler ve inananlar için çok içten bir şekilde dua ettim. Kiliseden çıkarken bir adam (Hockenheim’lı Walther) bana seslendi ve şöyle dedi: “Bunu çok iyi yaptınız.”

“Lütfen eşim için dua edin. O kanser hastası.”

Onun için dua edeceğime söz verdim. Tanrı’nın, kilisede bulunan inananlar için ettiğim duayı kabul ettiğine inanıyorum; aksi takdirde bu yabancı adam bana gelmezdi.

16.30: Kilisede Roter cemaatiyle birlikte tesbih duası ettim.

Ardından üç tane daha tesbih duası ettim ve hepsini Papaz Vogt için adadım. Bu benim için bir fedakârlıktı, çünkü tüm bu süre boyunca diz çökmüş durumdaydım.

23.02.92 - Pazar

Saat 7.30’da, kiliseye gitmeden yaklaşık 1 saat önce dua etmeye başladım. Kurtarıcı’ya Peder Werner Egon hakkında şikayet ettim.

Kurtarıcı: “Onu dinlemene gerek yok. Beni dinle.” Ben: “Yani, Mesih’in Bedeni’nin önünde diz çökmeye devam etmem mi gerekiyor?” Kurtarıcı: “Evet.”

Ben: “Diz çökmüşken bana Kutsal Komünyon vermeyi tereddüt ederse, oradan ayrılabilir miyim?”

Kurtarıcı: “Ayrılabilirsin, beni sakramental olarak kabul etmemiş olsan da yine de sana geleceğim.”

Ben: “Kurtarıcı, geceleri uyanırsam ne olur? Uyanıp dua etmem için beni kim uyandırır? Sen misin, yoksa zavallı ruhlar mı?”

Kurtarıcı: “Benim. Benimle birlikte uyanmanı istiyorum.”

Ben: “Evet, ama o zaman zavallı ruhlar için dua ederim.”

Kurtarıcı: “O zaman özellikle çok sevinirim.”

Ben: “Rab, ama dua etmeye başlayana kadar bir mücadele veriyorum.”

Kurtarıcı: “Kendi başına hiçbir şey yapamayacağını anlamalısın. Bunun için benim lütfuma ihtiyacın var, çünkü Şeytan senin dua etmeni sevmez.”

Ben: “Şeytan bana bu kadar mı yakın?”

Kurtarıcı: “Evet. Benim olduğum yerde o da vardır.”

Ben: “Sevgili Kurtarıcı, sana her şeyimi verdim, tamamen sana aitim, neden kirli ruh beni rahat bırakmıyor?”

Kurtarıcı: “O zaman benim aklımı da elinde tutardı. Ama benim aklım onun akli değil.”

Ben: “Ama o zeki değil mi?”

Kurtarıcı: “Zeka, akıl değildir.”

Ben: “O halde uyanık kalmaktan başka çarem yok mu? Evet, şimdi aklıma İncil’de yazan şu sözler geliyor: ‘Öyleyse her zaman dua ederek uyanık kalın ki, gelecek olan tüm bu olaylardan kurtulup İnsan Oğlu’nun huzurunda ayakta kalabilesiniz.’

Ben: “Sevgili Kurtarıcı, bana bir şey söylemek ister misin? Bugün evliliğimin 27. yılını dolduruyorum.” Kurtarıcı: “Böyle kal, dua etmeye devam et kızım.”

Ben: “Evet, sevgili İsa’m, sana ve insanlara olan sevgimden dolayı, komşularımın sonsuz yaşamı için ve kendi hayatımı kurtarmak için dua edeceğim.”

Sonra Kurtarıcı’nın başka bir şey söyleyecek mi diye bir süre daha bekledim.

Ardından Kurtarıcı’nın sesini duydum: “Huzur içinde git.”

Ben: “Büyük sevgin için teşekkür ederim. Seni her şeyden çok seviyorum.

Rot’ta Kutsal Ayin’e katıldım ve orada saat

13.00 — 14.00 saatleri arasında dua toplantısına ve tesbih duasına katıldım.

24.02.92 Pazartesi

Saat 10.00’da doktor odasında: Dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

Ben: “Peder Werner Egon neden bana Kutsal Komünyon’u diz çökmüş halde vermekte tereddüt etti ve neden “Mesih’in Bedeni” demedi, neden başını salladı?”

Kurtarıcı: "Sen beni kabul ettin, kızım. Kutsal Ekmek'te olduğuma inandın. O ise inanmadı."

Ben: "Ama eğer inanmıyorsa, dönüşüm duası edemez." Kurtarıcı: "Evet, onun üzerinde gücüm var."

Akşam önce Tesbih duasına katıldım, ardından Rot'taki Kutsal Ayin'e. Saat 20.00'de dua grubu vardı. Papaz Dochart da oradaydı.

Peder Dochart ile olan tartışma hoşuma gitmedi. Lioba, şeytanın Waghäusel'de de bulunduğunu ve rahiplerin onu kiliseden kovduğunu anlatmıştı.

Belki de bu, birkaç gün önce Rot'taki kilisede bulunan adamdı. Peder Dochart, rahiplerin inananları bilgilendirmek ve uyarmak için şeytan hakkında daha fazla konuşması gerektiği fikrine katılmıyor.

Şöyle dedi: "İnsanlar ne derdi acaba?"

Ben: "Şeytanın varlığı konusunda çok fazla sessizlik var."

Rahiplerin bu konu hakkında daha fazla vaaz vermesi gerektiğini söyledim. Bugün kaç insan, sadece sürekli müjdeden söz edildiği ve "

Tanrı iyiliktir, Tanrı merhamettir, Tanrı cezalandırmaz.

Bunların hepsi doğru, ama Tanrı'nın cezalandırmak için sonsuzluğu vardır.

Kısa bir süre sonra Papaz Dochart'ın ayağa kalkıp, sanki ona tokat atmışım gibi sertçe dik dik gözleriyle bana bakması hoşuma gitmedi. Bu dik bakışları ilk kez görmüyordum.

25.02.92 — Salı

Sabahın erken saatlerinde rahipler için tesbih duası ettim.

Saat 10.30, Doktor odası: Kurtarıcı'ya Papaz Dochart hakkında soru sordum. Şeytan kiliseye girip insanları korkutursa rahiplerin inananları uyarmaları gerektiğini ve bu konuda sessiz kalmalarının bir hata olduğunu söylediğimde, O'nun gözlerinde o sabit bakışları gördüm. İğrençti.

Kurtarıcı: "Gerçek öğreti hakkında konuştuğunda ortaya çıkan şey, o kirli ruhtu."

Ben: "Kirli ruh, rahip aracılığıyla bana da gelebilir mi?"

Kurtarıcı: "Evet, sen gerçek öğretiyi savunursan gelebilir."

Aslında Bretten'deki Papaz Dochart'ın yanına dua etmeye gitmem gerekiyordu. Nereye gitmem gerektiğini her zaman Kurtarıcı'ya sormalıyım.

Perşembe günü için Kurtarıcı'ya sordum, çünkü sadece kendime güvenmek istemedim (Perşembe günleri Bretten'de dua gecesi vardı.)

Ben: "Kurtarıcı, sana ne soracağımı biliyorsun, ben sormadan önce biliyorsun."

Soruyu tam olarak bitirmeden cevap hemen geldi.

Kurtarıcı: "Oraya gitme, kızım." Ben:

"Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım."

Bu akşam, Kutsal Ayin'den eve dönerken, Bayan Östringer bana seslendi. Sesi titriyordu ve korkmuş gibiydi.

Bana şöyle dedi: "İnsanların önünde konuşmamalısın. Diğerleri tüm bunları sessizce yapıyor." Ben de ona, ne zaman ve nerede konuşmam gerektiğini Kurtarıcı'ya sorduğumu ve konuşmam gereken sözleri O'nun bana vereceğini söyledim."

Kurtarıcı daha sonra şöyle dedi: "Konuş, kızım, başkalarının söylediklerine kulak asma. Bana kulak ver. Başkaları sana gizlice bir şeyler yapman gerektiğini söylüyorsa, bu kıskançlıktır. Sana konuşma yeteneğini ben verdim."

Ben: "Rab, Zönnackel'e gitmeme izin verir misin?" Kurtarıcı: "Evet, oraya git."

Ben: "Başka bir şey daha yazayım mı? İster misin?"

Kurtarıcı: "Böyle devam et, kızım."

Sana teşekkür ederim sevgili Tanrım.

Saat 13.00, klinikteki şapelde:

Önce dua ettim. Kalbim o kadar ağırlaşmıştı ki, ağlamadan edemedim. Evet, bu bir acıdır, çünkü Tanrı insanlar tarafından aşağılanıyor. Hastalar sık sık Tanrı'yı aşağılar, bazıları bunu farkında olmadan. Çünkü artık günahın ne olduğunu anlamıyorlar. Çoğu, günahları olmadığını söylüyor. Bugün yanımda bir hasta vardı, yılda bir kez günah çıkarmak yeterli olduğunu söyledi. Oysa çok huzursuz ve ukala biriydi ve günahı olmadığını iddia ediyordu. Bana, çok kötü bir kadın tanıdığını ve bu kadının her gün kiliseye gittiğini anlattı. O kadına kiliseden ve günah çıkarmadan uzak durması gerektiğini daha önce söylediğini de ekledi. Bu hastaya yüzüne karşı şöyle dedim: "Senden şeytan konuşuyor."

Artık yüzüme bakamadı.

Ah, bunlardan binlerce var. Bu hastalara yardım etmek çok zor, çünkü ruhları çoğunlukla paslanmış durumda. Hastaları dualarıma dahil ediyorum. Bazıları minnettar olup mutlu bir şekilde ayrılıyor, bazıları ise gözyaşları içinde veda ederken benim onlar için dua etmemi rica ediyor.

Ama rahiplerin sapkın öğretileri yayması ya da vaaz etmesi beni daha da çok incitiyor. Sanki kalp rahatsızlığım varmış gibi, kalbimde delici ve yakıcı bir acı hissediyorum.

Evet, rahipler bana en çok kalp acısı veriyor. Ruhlar için bu kadar büyük bir sorumlulukları olduğunu anlamıyorlar mı?

Tabernakülün önünde ağlarken, Kurtarıcı'ya, benim yerimde olsaydı şimdi ne sorardı diye sordum.

Kurtarıcı: "Kurtarıcı'ya şunu sorardım: 'Beni seviyor musun?'"

O anda, "Tanrı sevgidir" diye düşündüm ve "Seni seviyorum ki" dedim. Kurtarıcı:

"Gördün mü, ben seni çok çok çok daha fazla seviyorum."

O anda Kurtarıcı ile gülümsedim ve artık ağlamıyordum. Sanki biri silmiş gibi, acılarımın kaybolduğunu hissettim.

Sevgili Tanrım, ruhumu anında iyileştiren bu büyük lütuflar için sana teşekkür ederim. Bir sinir uzmanı ya da psikiyatrist bunu yapabilir miydi?

En iyi ruh doktoru, sevgili Kurtarıcımızdır:

Hastalar önce günah çıkarmaya gidip, ondan sonra doktora baksalardı, kaç hastanın röntgen çekilmesinden kurtulabilirdi. Neredeyse hiçbir hasta günah çıkarmaya gitmiyor. Ama insanlar görünüşe göre önce arafa, sonra cennete gitmek istiyorlar. Birçoğu Tanrı'yı tamamen reddediyor. Tövbe etmiyorlar ve kendilerine, onları sonsuza dek gece gündüz işkence edecek olan Şeytan'ı efendileri olarak seçtiler.

Akşam, Rot'ta Kutsal Ayin'e ve Tesbih Duası'na katıldım.

26.02.92 — Çarşamba

Saat 10.30 — Doktor odası: Kurtarıcı ile birleştiğimde içime derin bir sükûnet, huzur ve sıcaklık çöktü. Kurtarıcı'nın o anda yanımda olduğunu biliyorum. O benimle dinleniyor, ben de O'nunla.

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, şimdi ruhumu kutsuyorsun. Sessiz kalmamı istiyorsun."

Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Ben: "Bir ruhun Kurtarıcı ile birkaç dakika huzur içinde kalması ne kadar da gerekli. Bunu bilmiyordum. Bu, sevginin afyonudur. Dünyevi şeyler çok uzakta. Ne kadar çok insan bunu kaçırıyor! Ey Tanrım, onlara merhamet et. Kurtarıcı ile böylesine birleşince her şeye sahip olursun. Bu çok güzel. Tıpkı Tanrı'nın Krallığı gibi. Artık "Egemenliğin gelsin" diye dua ettiğimde bunu çok daha iyi anlıyorum.

Evet, ruhsal komünyon o kadar değerli ki, cennete her zamankinden daha yakın hissediyorsun. Şu anda artık hiçbir sorunun, endişem ve sorum kalmamış gibi hissediyorum. Sanırım her şey benden alınmış. Rabbim ve Tanrım, bu lütuf için sana şükrediyorum.

Saat 12.30, klinikteki şapelde:

İlk başta şeytan kulağıma fısıldadı, Zönackel'e gitmek istediğim için şapele girmemem gerektiğini söyledi. Neredeyse ona inanıyordum. Ama iş arkadaşım bana, "Şapele gitmelisin!" dedi.

Ben de hemen gittim.

Yine bolca lütuf aldım ve Üniversite Hastanesi'nde bulunan herkes için dua ettim ve Kurtarıcı'ya, beni çağırdığı gibi onları da buraya gelmeleri için çağırmasını söyledim.

Kurtarıcı: "Onlar dinlemiyorlar."

Kutsal Kitap'ta Kurtarıcı'nın "Koyunlarım benim sesimi dinler" dediği ayeti hatırladım.

Bu Kutsal Ruh Komünyonunu birileri için sunmak istedim ve Kurtarıcı'ya kimin için sunmam gerektiğini sordum.

Kurtarıcı: "Şu anda bana çok sevgili olan kişi için sun."

Sonra şöyle dua ettim: Pater noster, Ave Maria, Gloria Patri ve Cor Jesu sacratissimum.

Saat 15.00'te Bocksberg'deki Zönackel'deydim. Günah çıkardım.

Kutsal Komünyon'u Papaz Vogt için adadım. Tanrı ona aydınlanma versin ki, Tanrı'nın iradesini anlasın ve artık elden Komünyon vermeyecek olsun.

27 Şubat 1992 — Perşembe

Saat 12.30'da iş yerimdeki şapelde: Her zamanki gibi Tabernacle'ın önünde diz çöktüm ve dua ettim. Kalbim ağırlaşmıştı ve hastaların Tanrı'yı bu kadar çok gücendirmeleri yüzünden yine ağladım. Tanrı'nın huzurunda ne kadar küçük olduğumu daha iyi anladım.

Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Senin sesini duymaya layık değilim ve sana karşı saygım giderek artıyor. Yine de ben bir hiçim."

Sonra şunu duydum: "Bir çocuk olarak kal."

"Övgü — Tanrı'ya şükürler olsun" duasını ve içimden gelen diğer duaları ettim.

Bugün, Perşembe günü, yine Bretten'de Papaz Dochart'ın evinde dua grubu vardı. Kurtarıcı'ya oraya gitmem gerekip gerekmediğini tekrar sordum.

Kurtarıcı: "Hayır. Oraya gitme."

Papaz Dochart bana sorarsa, bunu ona böyle söyleyebilir miyim diye sordum. Kurtarıcı: "Ona bunu söylersen sevinirim."

Daha sonra, şapelin arkasındaki göl kenarında biraz yürüyüşe çıktım. Hâlâ molam vardı ve ördekleri, martıları ve tek kuşu beslemek için yanımda bir parça ekmek vardı. Kuş bana geldi ve ekmekten yemek istedi. Ekmeği suya biraz daha uzağa attım. Kuş en zekisiydi. Sudan çıkıp doğrudan bana geldi ve ekmeğin tamamını istedi. Ona bir insana konuşur gibi seslendim. "Ne istiyorsun?"

Gururlu boynunu uzattı, mırıldandı ve sinirlendi; ondan korkulabilirdi. O ana kadar hiç bir

kuş yanında durmamıştım. Ona suya geri dönmesini söyledim. Kuş sözümü dinledi ve suya geri döndü, ben de kalan ekmeği herkese birer parça olarak dağıtmaya devam ettim.

Hayvanların bile insanlardan daha iyi dinlediğini düşündüm.

İşten sonra yüzmeye gittim. Ardından tesbih duası ettim, Kutsal Ayin'e katıldım ve bunu yine Papaz Vogt için adadım.

28.02.92 - Cuma

Yine daha fazla dua edebildim. Saat 10.00'da doktor odasına gittim. Önce o zavallı ruha kutsal su verdim, sonra Kurtarıcı ile birleştim ve dua ettim.

Kurtarıcı'ya, kimse beni kafa karışıklığına sürüklemesin diye öncelikle tüm korkularımı ve şüphelerimi benden alırsa, bana söylediği her şeye inanacağımı söyledim. Benden insanlığımı alıp beni kendi ilahliliğiyle donatması için dua ettim. Her zaman Kurtarıcı'ya alçakgönüllülük için dua ettim, alçakgönüllü ve uysal olabilmem için.

Burada, Yugoslavya'daki savaştan pek söz edilmiyor, oysa bu gece Dubrovnik yine bombalandı.

Kurtarıcı'ya, Almanya'ya gelecek olan savaşın dualar sayesinde hafifletilip hafifletilmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Bir savaş geliyor." Ben:

"Rusya'dan mı?"

Kurtarıcı: "Evet."

Ben: "İnanmıyorlar."

Kurtarıcı: "Kızım, onlar ancak çok geç olduğunda inanacaklar."

Ben: "Bunu dua grubuna söylemeli miyim?"

Kurtarıcı: "Evet, onlara söyle ki daha çok dua etsinler."

Sonra, Papaz Dochart da Kurtarıcı ile birlikteyken ve biz ibadet ederken de bunu söyleyebilir miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "Elbette."

Bunu söylediğimde tepki nasıl olur diye düşündüm. Kurtarıcı: "Bunu

bana bırak. Önemli olan, sen söylemiş olman." Ben: "Başka bir

yere de söylemeli miyim?"

Kurtarıcı: "Bunu rahibine zaten söyledin."

Ben: "Bu savaşa dualarla ya da başka bir şeyle hazırlanmak gerekir mi?" Kurtarıcı:

"Her zaman hazırlıklı olmalılar."

İşten sonra ormanda yürüyüşe çıktım ve

Peder Vogt için dört gül tesbihi duası ettim. Ardından kiliseye gidip onun için dua etmeye devam ettim. Kutsal Komünyon'u onun için adadım. Bu rahip için ne kadar dua ettiğimi sadece Tanrı bilir. Ödülümü sadece cennette bekliyorum. Peder Vogt beni kırmış olsa da onu çok seviyorum ve onda her zaman İsa'yı görmek istiyorum.

Benim görevim kolay değil, ama Peder Vogt'un da öyle. Dolayısıyla ikimiz için de şunu söyleyebiliriz: Per crucem ad lucem (haç yoluyla ışığa)

29.02.92 Cumartesi

Waghäusel'de sabah ayinine katıldım. Ekmek ve şarabın dönüştürülmesi sırasında, kirli ruhun kükrediğini duydum. Bu sesi daha önce İsviçre'de Peder Rudolf'un yanında da duymuştum. O zaman saat gece 1.30 civarıydı ve ben dua ediyordum, çünkü şeytan beni çok korkutmuştu. Bu ses, bir insaninkine benzemiyor.

Bugün Waghäusel'de ayini Peder Aemilian yönetti. Ayinden önce özellikle rahipler için dua etmişim. Şimdi, büyük boncuklarda dua ettiğim şeyi de yazıyorum: "Ebedi Baba, her şeyden çok sevdiğin Oğlun, Rabbimiz İsa Mesih'in bedenini, kanını, ruhunu ve ilahiliğini, bizim günahlarımızın ve Waghäusel'deki rahipler ile kardeşlerin günahlarının kefareti olarak sana sunuyorum."

Küçük boncuklara ise şöyle dua ettim: "Onun acı dolu çilesi nedeniyle, bize ve Waghäusel'deki rahiplere ve kardeşlere merhamet et."

Sonunda üç kez şöyle dua ettim: "Kutsal Tanrı, kutsal ve kudretli Tanrı, kutsal ve ölümsüz Tanrı, bize ve Waghäusel'deki rahiplere ve kardeşlere merhamet et."

Ardından Sevinçli Tesbih'i, şeytan kovma duasını ve diğer duaları da okudum. Kutsal Ayin'in ardından Alise benden dua etmem için ricada bulundu.

Meryem Ana Litanyası'nı okuduk.

Ardından, tabernakülün önünde yere diz çökerek birçok niyet için dua ettim.

Kiliseden çıkar çıkmaz, bir kadının Meryem Ana Litanyisi'nin kendisine fazla geldiğinden şikayet ettiğini duydum. Ama biliyorum ki bu dua gökten istenmişti, çünkü şeytan Meryem Ana Litanyisi'nden hoşlanmaz; aksine, bu dua karşısında öfkelenir, bunu daha önce de deneyimledim. Çünkü bunu daha önce birçok kez yaşadım; Medjugorje'deki bu şeytani öfke bir keresinde özellikle şiddetliydi; Viyana'dan gelen genç bir öğrenci, Meryem Ana Litanyası duası sırasında yüksek sesle "Durun, yanıyor!" diye bağırıyordu. Yine de dua etmeye devam ettim. O zamanlar dua ederken şeytanın ruhumu parçalayacağını düşünmüştüm.

Öğlen alışverişimi yapıp evi toparladıktan sonra, saat 16.15'te yine kırmızı giysilerimle kiliseye gittim ve 18.15'e kadar orada kaldım. Dua etmeye başladım ama durmak zorunda kaldım, çünkü Ebedi Işık yine yanmıyordu. Papaz evindeki kadın bana kibrit verdi ve ben de ışığı yaktım. Papaz Vogt için birkaç tesbih duası ettim. Dua ederken o kadar zorlandım ki, en çok ağlamak istedim.

Papaz Vogt ile bir günah çıkarma görüşmesi yapmak istiyorum, ama onun da bunu istemesini ve bana seslenmesini diliyorum. Tanrı'nın ona bunun için lütuf vermesi için dua ettim, çünkü Kurtarıcı'nın şimdiye kadar söylediği her şeyi ona anlatmam gerekiyor. Kurtarıcı bana onun için dua etmem gerektiğini de söyledi.

Eve geldiğimde, o kirli ruh, o geveze beni rahatsız etti. Bana şöyle telkin etmeye çalıştı:

"Görüyorsun, bir işe yaramıyor. Anlamsız, onun için dua etmeyi bırak."

Ama ben o kirli ruhu dinlemedim, dua etmeye devam ettim.

01.03.92 - Pazar

Yaklaşık bir saat boyunca dua ettim ve ardından yaklaşık 30 dakika boyunca Kurtarıcı ile birleştim. Yine bir hiç olduğumu ve ihtiyacım olan her şeyi Kurtarıcı'dan dilemem gerektiğini anladım. Acı acı ağladım ve Kurtarıcı'dan yardım istedim. O olmadan ben bir hiçim, ama O'nunla birlikte pek çok şeyi başarabiliyorum.

Şu anda beni en çok rahatsız eden şey, el ile Komünyon uygulamasıdır; çünkü bu uygulama kaldırılmıyor, aksine hâlâ devam ediyor; oysa Kurtarıcı'nın, inananların Kutsal Komünyon'u el ile almasını istemediğini biliyorum. İlahi Merhamet Dualarını, Merhamet Tesbihini, Aziz Teresa de Lisieux'nun ve Aziz Fransis'in dualarını, acil duaları ve daha pek çok duayı okudum.

Kurtarıcımızın bir keresinde bana, el ile Komünyon yoluyla lütfu geri çektiğini söylediği şeyi henüz tam olarak kavramamıştım.

Bunu daha iyi anlamak istediğim için Kurtarıcı'ya bir kez daha sormak zorunda kaldım. Kurtarıcı:

"Bu bana karşı bir hakaret ve kayıtsızlıktır."

Ben: "El ile Komünyon sırasında onlara lütuf veriyor musun?" Kurtarıcı: "Hayır. Onlardan lütufımı geri çekiyorum."

Ben: "Geri çekmek ne demek?"

Kurtarıcı: **"Bir ağaç meyve vermeli; elden komünyon yoluyla meyve veremeyecekler."**

Ben: "El ile komünyonun en kötü yanı nedir?" Kurtarıcı:

"Herkesin çamurda kalması."

Ben: "Ama Kurtarıcı, bu sadece insanların suçu değil mi? Çünkü rahipler de ağızdan komünyon veriyorlar."

Kurtarıcı: "Bunu insanlara kim öğretti?" Ben:

"Efendim, bu Şeytan'ın işi mi?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, bu Şeytan'ın işidir, gayet açık. O iyi meyveler istemiyor, sadece kötü meyveler istiyor. Kötü meyvelerin hepsi ona aittir."

Ben: "Anlamıyorum, rahipler neden buna inanmıyorlar?" Kurtarıcı:

"Çünkü artık imanları kalmadı."

Ben: "Bu çamuru kiliseden nasıl temizleyebiliriz?" Kurtarıcı: "Dua ve oruç."

Ben: "Oruç tutmak çok zor."

Kurtarıcı: "Zenginlerin cennete girmeleri de o kadar zordur." Ben: "El ile komünyon hakkında bana biraz daha bilgi verebilir misin?"

Kurtarıcı: "Bunun kaldırılması için durmadan dua et." Ben:

"Evet, efendim, öyle yapacağım."

Ben: "Şimdi kaç düşmanım olacak?"

Kurtarıcı: "Düşünebileceğinden daha fazla. Ben seninleyim, korkmana gerek yok." Ben: "Kurtarıcı, bunu doğru mu anladım?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru yazmışsın."

Şu anda içimde huzur, barış ve berraklık var; ne şüphe, ne de korku.

Bu çok güzel bir duygu. Evet, Kurtarıcı benimle birlikte. Sana şükürler olsun, efendim ve Tanrım. Kurtarıcı'ya şöyle sordum:

"Efendim, dün kilisede bana hiçbir şey söylemedin, oysa Rahip Vogt için iki saat boyunca dua etmiştim. Dualarım yeterli değil miydi?"

Kurtarıcı: "Seninle birlikte acı çektim, çünkü rahip sesimi dinlemedi." Ben:

"Tanrım, onun için oruç tutarsam bir değişiklik olur mu?" Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Ben: "Efendim ve Tanrım, benim iyi ruhani rehberim, rahibim Peder Vogt için oruç tutacağım." Sevgili İsa'm, seni her şeyden çok seviyorum. Bu konuşma için sana teşekkür ederim. Kutsal Ayin'e biraz erken gittim ve düşmanlarım için dua ettim.

Genç öğrenci Wagner'i gördüm, o bir diyakoz. Sonra

Kurtarıcı'ya sordum:

"Eğer H. Wagner'in bana Kutsal Komünyon'u vermesi doğru değilse, o zaman rahibin bana Kutsal Komünyon'u vermesini senden rica ediyorum."

Kutsal Komünyon'u rahipten aldım.

Eve vardığımda, rostoyu fırına koydum, kendim spätzle yaptım ve salatayı kestim.

Saat 12.00'de "Rab'bin Meleği" duasını ettik.

Saat 12.15'te yemek yedik.

Saat 12.45'te tekrar kiliseye gittim. Adak ayini vardı, Kutsal Ekmek sergileniyordu. Saat 14.45'e kadar kilisede kaldım ve dua ettim.

Saat 15.30'da Barbara adında bir bayan geldi. Oğluyla ilgili dertlerini bana anlattı. O ayrıldıktan sonra Marion geldi ve saat 17.30'a kadar kaldı.

Günlük notlarımızı yazdık.

Saat 18.15'te kilisede Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde Papaz Vogt için iki seri tesbih duası ettim, çünkü Ebedi Işık yine yanmıyordu.

Ne yazık ki o bunu görmedi. Ruhsal olarak pek iyi değildim. Peder Vogt'un, Monstrans'ın hemen önüne bir projektör yerleştirmiş olması canımı yaktı. Canlı Tanrı'nın Kutsal Ekmek'te mevcut olduğuna inanıyorum.

Normalde hiçbir insanın yaklaşık yarım metre uzağına bir projektör yerleştirilmez. Sadece Monstrans parlak bir şekilde aydınlatılmış ve uzaktan güzelce parıldayıp göz kamaştırıyor.

"Kurtarıcımız burada da acı çekmek zorunda mı?" diye sordum ve ışığın gözlerimi yakmasını hissettim. Bazı anlarda oraya bakamadım.

Sonunda, kilise görevlisi kadını görene kadar kiliseden çıkamadım ve ona Ebedi Işığın artık yanmadığını söyledim.

Kendi kendine homurdanarak, "Yine sönmüş," dedi.

Yatmadan önce zavallı ruhlar için acı dolu tesbih duası ettim. Günüm bir anda, çok çabuk geçti. Televizyonum olmadığı için mutluydum ve bugünkü gün için bana verdiği güç ve sevgi için Tanrı'ya şükrettim.

02.03.92 - Pazartesi

Saat 10.00, Doktor odası: Odaya kutsal su serptim ve bu sırada klinikte bulunan herkesi Benedikt Haçı ile kutsadım. Kurtarıcı ile bir oldum ve şöyle dedim: "Sana ne soracağımı biliyorsun, sen her şeyi bilirsin ve ben yazacağım ve bana söylediklerine inanacağım. " Dün yanan ve belki bugün de Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde hâlâ yanan projektörü düşündüm.

Karnaval döneminin üç günü boyunca bizde her zaman Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde ibadet yapılır. Sessizlik içinde şunu duydum:

“Yaz bunu, kızım, lambayı önümde tutmak doğru değil. O, lambayı 3 dakika boyunca önünde tutmayı dene.”

Ben: “Rab, lambanın hâlâ sana bu kadar yakın bir yerde yandığını bildiğimde içim rahat etmiyor. Çünkü bu acıyı ben de hissediyorum.”

Kurtarıcı: “Eğer istiyorsan, onu çağır.”

Ben: “Efendim, acaba bunu hayal mi ettim?” Kurtarıcı:

“Sen benimle yakından bağlısın.”

Ben: “Yazdıklarımı Papaz Vogt'a okumalı mıyım?” Kurtarıcı: “Korkuyor musun?”

Ben: “Aslında hayır.”

Kurtarıcı: “O zaman yap.”

Ben: “Evet Kurtarıcı, onu arayacağım, çünkü senin, et ve kanla, beden ve ruhla, insanlık ve tanrısallıkla,

Tanrı olarak, beden ve ruh, insanlık ve ilahiyatla, Kutsal Ekmek'in içinde gerçek ve öz olarak bulunduğu inanıyorum.”

12.30 Markus adında on beş yaşında bir çocuğun röntgenini çektim.

Onunla birlikte bir hemşire geldi. Bana, çocuğun durumu kötüleşip gözleri tamamen donuklaştığında koşuşta herkesin çok korktuğunu anlattı.

Ne zaman olduğunu sordum ve bunun, klinikteki herkes için şeytan çıkarma duası ettiğim, hatta birkaç kez ettiğim zamana denk geldiğini fark ettim.

Bu çocuğa baktığımda ve ona biraz kutsal su isteyip istemediğini sorduğumda, hemen şöyle dedi: “Hayır, bende evde var, onu hayvanlara veriyorum.”

Sonra alnına kutsal suyla bir haç işareti çizdim ve hemen gözleri yine donuklaştı.

Hemşirenin önünde ona “Selam sana Meryem” duasını okuyup okuyamayacağını sordum. “Evet” dedi ve dua etmeye başladı, ancak üçüncü kelimede bile artık sözleri telaffuz edemedi, ben de tek başıma dua etmeye devam ettim.

Ona Kutsal Kan'dan bir dua kağıdı daha verdim ve onun için dua edeceğimi söyledim.

Saat 12.45, şapelde: Markus için dua ettim ve Kurtarıcı'ya, onun içinde kirli ruhun olup olmadığını sordum.

Bunu biliyordum, ama Kurtarıcı'dan teyit almak istedim. Kurtarıcı:

“Evet, onda var ve orada kalması gerekiyor.”

Kurtarıcı'dan hasta Markus'u bana tekrar göndermesini rica ettim.

Saat 14.10'da gerçekten de geldi, bu sefer annesiyle birlikte. Çocuk yataktaydı.

Söylenene göre ayağa kalkamıyormuş. Beni görünce hemen benden kutsal su istedi, ben de verdim. Sonra annesine Meryem Ana resmine bakmasını söyledi. Annesi resmi görünce ona şöyle dedi: “Her şeyi yeniden görmek zorunda mısın?”

Annesi gururla doluydu ve “Umarım yakında tekrar eve dönersin” dedi.

Annesi biraz kenara çekilince Markus'a, “Camlarla oynadın,” dedim. Ne demek istediğimi hemen anladı ve “Evet. Berlin'de ve burada, bunlar zararsız şeyler,” dedi. Ona baktım ve “Anlamadım?” diye sordum.

O da “Annem de öyle” dedi.

Artık iblisin neden içeride kalması gerektiği bana netleşmişti. Eline bir Meryem Ana madalyonu sıkıştırdım ve o da aldı. Bu çocuk için şeytan çıkarma duası okunmalıydı ve o nöroloji servisinde kalmamalıydı. Burada hiçbir şey yapamam, çünkü ne annesi ne de doktor bana inanır. Onun için dua ettim.

Akşam Rot Kilisesi'nde Markus için tesbih duası ettim ve ardından Kutsal Ayin'i ona adadım.

Saat 20.00'de – Dua grubu:

Bugün birçok erkek gelmişti: Bay Deris, Bay Artur Wagner, teoloji öğrencisi Fridolin, Peder Dochart vb.

Çok güzeldi. Hasta Markus için de dua ettik. Peder Dochart ve H. Deris biraz tedirgindi. Çok fazla lütuf aldım.

03.03.92 - Salı

Saat 10.00 Doktor odası: Kurtarıcı'ya H. Deris hakkında sordum.

Kurtarıcı: "Deris diyakoz olmamalı, bunun için seçilmemiştir. Diyakoz olmak istemesi gururdandır. Papaz Dochart'ta yine kirli ruh vardı."

Ben: "Hangi Confiteor'u dua etmeliyiz, eskisini mi, yenisini mi?"

Kurtarıcı: "Eskisini, kızım."

Ben: "Kurtarıcı, dün bize her zamankinden daha fazla lütuf bahşettin."

Kurtarıcı: "Sizin ettiğiniz dualar hoşuma gitti."

Ben: "Dua grubuna ne söylemeliyim, ne bilmeliyiz ve bizim için ne önemlidir?"

Kurtarıcı: "Kalpten dua edin." Ben:

"Nasıl yani, Kurtarıcı?"

Kurtarıcı: "Ağzınızla değil, kalplerinizle konuşun. Bolca sevgi dileyin." Ben:

"Yani Kutsal Ruh'a daha çok dua etmemiz mi gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım. Kutsal Ruh kalplerinizi sevgiyle alevlendirdiğinde, o zaman kalpten dua edebilirsiniz. Kalplerinizi arındırın ki Kutsal Ruh da içinize girebilsin.

Günahlarınızı artık saklamayın; onlar büyük bir yara oluşturur ve küçük bir yaradan daha yavaş iyileşir. Büyük yaralar büyük acılara neden olur ve o zaman dua etmek o kadar da hoş gelmez."

"Kızım, şunu yaz: Sadece ağızla dua etmek böyledir, çünkü Kutsal Ruh'un kalplerimizde etki etmesine izin vermiyoruz. Dua ederken sevgi doğacak şekilde dua edin."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bize yürekten dua edebilmemiz için lütuf bahşet. Kurtarıcı, kocamda hâlâ kirli ruhlar olduğunu söylemiştin. Ama o dün Komünyon aldı."

Kurtarıcı: "Kocan günah çıkarmaya gitmeli."

Ben: "Bana kesinlikle günah çıkardığını söyleyecektir."

Kurtarıcı: "Ona söyle, kızım, doğru düzgün günah çıkarmalı."

Saat 16.00-17.00 arasında, kilisede Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde dua etmek ve ibadet etmekle görevlendirilmiştim. Kocam, Fridolin ve ben bunu birlikte yaptık ve dua ettik. Ben onun için dua etmeme rağmen, kocam biraz huzursuzdu.

Papaz Vogt, ben ona daha önce söylemiş olmama rağmen, henüz Schenwerfer'i kaldırmamıştı.

Saat 18.30'da Kutsal Ayin vardı ve ben Kutsal Komünyon'u Peder Vogt için adadım.

04.03.92 — Çarşamba — Kül Çarşambası

Su ve ekmekle oruç tuttum ve 24 saat boyunca baş ağrısı çektim. Bazı anlarda dayanılmazdı.

Bunlar kefaret acılarıydı ve ben bunları Papaz Vogt ve günahkarların tövbe etmesi için adadım.

Papaz Vogt ve Andreas (teoloji öğrencisi) için oruç tuttum.

Kurtarıcı'ya, rahibenin dün akşam bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde neden Kutsal Komünyon dağıtmaya devam ettiğini sordum. Sonra onun için Kutsal Komünyon'u adadım.

Kurtarıcı: "Sertleşmiş bir kalbe lütuflar verilemez. Onun için dua et, onun için oruç tut."

Akşam kilisede. Kül haçı dağıtımında üç layik ve Peder Vogt yardım ediyordu. Kurtarıcı'dan, kutsanmış ellerden kül haçı almamı diledim. Ve Peder Vogt, normalde diğer tarafta olmasına rağmen yanıma geldi. Kutsal Komünyon'u alırken yine Kurtarıcı'dan, kutsanmış ellerden Kutsal Komünyon'u almamı diledim ve Kutsal Hostiyi Peder Vogt'tan aldım.

Kutsal Komünyon'u Peder Vogt için adadım.

Laiklerin kül haçı çizdiğini gördüğüm için sordum. Laikler arasında bir ilahiyat öğrencisi (akolit) de vardı.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, külleri sadece kutsanmış eller dağıtmalıdır. Sadece rahipler, sadece rahipler. Bu da kilisedeki çamurun bir parçasıdır."

05.03.92 — Perşembe

Sabahın erken saatlerinde Merhamet Tesbihini, Tanrı'nın Merhametine İlişkin

Litani'yi ve diğer duaları okudum.

Saat 10.00'da doktor odasında:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, lütfu veremedim, çünkü külleri dağıtanlar rahip olmayan kişilerdi. Külleri dağıtırken lütfu, rahibin kutsanmış elleri aracılığıyla veririm."

Öğleden sonra bir saat dua ettim, hasta yoktu ve ardından Tesbih Duası'nı okudum.

Akşam Rot'taki kilisede, inananlarla birlikte önce Tesbih Duası'nı, ardından da Kutsal Ayin'i kıldım.

Kutsal Komünyon'u yine Papaz Vogt için adadım. Kilisede Polonya'dan gelen bir rahip, Peder Stanislau da vardı.

06.03.92 İsa'nın Kalbi Cuması

Saat 13.00'te şapele gittim. Ancak şapel kapalıydı. Bu beni üzdü ama anahtarı aramaya gittim.

Hastane binasının kapıcısını çağırdım ve o da şapeli açtı. Ruhsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya, Polonyalı Peder Stanislau'nun yaptığının doğru olup olmadığını sordum; çünkü o da Kutsal Komünyon'u ellere dağıtıyordu.

Başlangıçta bu rahiple çok iyi anlaşıyordum, ama şimdi bana çok yabancı geliyordu.

Kurtarıcı'ya, eskiden de elden Komünyon dağıttığını sordum. Kurtarıcı: "Hayır, bunu para için yapıyor. Böylece beni ihanet etti."

Ben: "Bunu günlüğüme yazabilir miyim?"

Kurtarıcı: "Evet, yaz, bu yüzden pek çok lütuf kaybetti." Ben: "El ile Komünyon dağıtması için onu kim etkiledi?"

Kurtarıcı: "Bu Lucifer'in işidir. El ile komünyon dağıttıkları sürece Şeytan'a hizmet ederler." Ben: "Efendim, bunu Peder Stanislau'ya söyleyebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Kızım, o sana gelmeyecek." Ben: "Bunun

doğru olmadığını biliyor mu? Bunu hissediyor mu?"

Kurtarıcı: "Kızım, günah işlediğinde bunun günah olduğunu biliyor

musun?" Ben: "Ama Efendim, belki de bunun doğru olduğunu düşünüyor olabilir?"

Kurtarıcı: "Kızım, günahın farkında olmazsan, durumun kötü demektir." Ben: "Durumun kötü olması ne demek?"

Kurtarıcı: "Kişi Tanrı'nın lütfunda değildir."

Biraz korkmuştum ve nefesim bir an durdu; Kurtarıcı'ya, belki de doğru anlamamış olabileceğim için bunu bir kez daha söyleyip söyleyemeyeceğini sordum.

Kurtarıcı: "Bunu yaz, kızım, Tanrı'nın lütfunda bulunmazsın."

Sabahleyin Kurtarıcı'dan, Üniversite Hastanesi'ndeki ruhlar hakkında bana bir şeyler anlatmasını istemişim.

Kurtarıcı: "Sana söyleyeceklerimi kaldırabilecek

misin?" Ben: "Kurtarıcı, beni benden daha iyi

tanıyorsun."

Akşam Rot'taki kilisede Peder Stanislau'yu artık göremedim.

Kutsal Ayin'in sonunda, Ebedi Işık'ın yanmadığını hatırlattığım için kilise görevlisi bana bağırdı.

Öfkeyle tüm kiliseye duyulacak şekilde yüksek sesle bağırdı:

"Evinize gidin, bu sizi ilgilendirmez." O kadın için dua ettim. Rot'tan Erich

adında bir adam dışarıda onunla konuşuyordu.

Kutsal Komünyon'u Marion için adadım. Saat 20.00'de, artık hiçbir layik kişinin Kutsal

Komünyon'u dağıtmaması için şeytan kovma duası ve Kutsal Ruh Tesbihini okudum; çünkü o saatte Komünyon yardımcıları bir toplantıdaydı.

Erich yanımdaydı ve benimle birlikte dua etti. Kocamı da duama dahil ettim. Ancak o çok gergindi ve öfkeleniyordu, bu yüzden Erich eve gitti. Şeytan kovma duasının kocama etki ettiğini düşünüyorum. O akşam kocamı her şey rahatsız ediyordu. Yatmadan önce iki tane daha tesbih duası okudum.

07.03.92 - Meryem'in Kalbi Kefaret Cumartesi

Sabahın erken saatlerinde Bayan Cordula ile birlikte Waghäusel'deki kilisedeydim.

16.15 - 18.15 saatleri arasında Papaz Vogt için dua ettim. Kiliseye girdiğimde Ebedi Işık yanmıyordu. Birinin gelip onu yakması için dua ettim. Sonra Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Bunu sana adıyorum ki, saat

Saat 17.00'ye kadar kimse gelip Ebedi Işığı yakmazsa."

Saat 17.05'te kilise görevlisi geldi ve Ebedi Işığı yaktı; çok acele ediyordu. İki saat boyunca diz çöktüm ve dört tesbih duası ile birçok başka dua ettim.

08.03.92 - Pazar

Sabah saat 5.45'te kalktım ve yaklaşık bir saat dua ettim; önce Kutsal Ruh'a, ardından eski Confiteor'u, şeytan kovma duasını, Aziz Başmelek Mikail'e ve koruyucu meleğe dua ettim, Meryem Ana'ya adanma duasını, İsa'nın Kalbi duasını ve sevinç dolu tesbihi okudum, ardından ruhsal olarak Komünyon aldım.

Yine tüm kalbimle ağlamaya başladım, çünkü üzerime o kadar çok bela çöküyordu ki. En kötüsü, kocama gelenlerdi. En çok her şeyi bırakıp bu kadar çok dua etmeyi bırakmak istedim. Kurtarıcı'dan yardım istedim ve O'na derdimi anlattım. Meryem Ana'ya da bunun benim için çok ağır geldiğini söyleyerek dua ettim. Şöyle dedim: "Her taraftan sıkıntılarla boğuşuyorum, üstüne üstlük rahibim de beni hayal kırıklığına uğrattı.

Birdenbire ağlamayı kestim. Ardından içimde derin bir huzur ve sükûnet hissettim. Kurtarıcı'dan, rahibin ve kilisedeki herkesin görebileceği bir işaret vermesini istedim.

Kurtarıcı'ya, günahkar olduğumu ve bu işareti almaya layık olmadığımı söyledim ve şunu ekledim: "Rab, senin isteğin olsun."

Kurtarıcı: "Evet, herkesin göreceği bir işaret alacaksın."

Ben: "Rahip de bunu görececek mi, bunu bilmek istiyorum." Kurtarıcı:

"Evet."

Ben: "Bu, insanların tövbe etmesini sağlayacak iyi bir işaret mi olacak, yoksa bize korku mu salacaksın?"

Kurtarıcı: "Tanrı kimseyi korkutmaz."

Ben: "Bu işaret ne zaman gelecek, Paskalya'dan önce mi, sonra mı?" Kurtarıcı: "Paskalya'dan önce."

Ben: "Rahip bu işaret sayesinde değişecek mi?" Kurtarıcı:

"Hayır, bu sayede değişmeyecek."

Ben: "Neden, Kurtarıcı? Artık tamamen çaresizim. Bir gün değişeceğini düşünmüştüm."

Kurtarıcı: "Öyle düşünmüştün."

Ben: "Ama neden, Kurtarıcı?"

Kurtarıcı: "Hâlâ çok fazla gurur var."

Ben: "Tanrım, sana yalvarıyorum, o zaman bana günlüğümü emanet edebileceğim başka bir rahip ver."

Kurtarıcı: "Bunu bana bırak."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sana böyle hitap etmem sana uygun mu? Mesela, efendim, Kurtarıcım, sevgili İsa, büyük aşkım, kutsal, güçlü ve ebedi Tanrım, kralların kralı, barış kralım, her şeye gücü yeten ve merhametli Tanrım, vb. Bu sana uygun mu?" Kurtarıcı: "Kalbinden gelenleri söyle."

Bu sohbet için şükranlarımı sundum ve her gün zavallı ruhlar için af dualarını adadığım gibi, tüm dünyadaki insanlar ve Araftaki zavallı ruhlar için Kutsal Komünyon'u adadım.

Saat yaklaşık 8.30'du. Kocam kalktı ve günah çıkarmak için Waghäusel'e gitti. Duam kabul edildi, çünkü Tesbih duası sırasında Tanrı'nın ona iyi bir günah çıkarma için lütuf vermesini dilemiştim. Saat 9.45'ten 11.10'a kadar Rot'taki kilisedeydim. Kutsal Ayin'den önce, kiliseye gelen herkes için Tanrı'nın Merhameti Litanyası'nı okudum. Kutsal Komünyon'u yine Araftaki zavallı ruhlar için adadım.

Eve geldiğimde kocam bambaşka birine dönmüştü. Sanki yeni bir insan gibiydi ve benimle birlikte dua toplantısına katıldı. Bütün gün huzur içindeydi, sevecen ve nazikti. Bu lütuf için Tanrı'ya şükürler olsun.

Gece saat 2.30'da uyandım ve dua etme lütfuna nail oldum.

Yedi Son Söz'e dua ettim; her birine birer Baba'mız ve birer Ave Maria "ve Baba'ya şükürler olsun" ekledim, ardından Merhamet Tesbihini okudum. Sonra zavallı ruhlara kutsal su verdim ve ardından harika bir şekilde uykuma devam ettim.

09.03.92 – Pazartesi

Saat 10.00, doktor odası:

Kurtarıcı'ya, klinikteki insanları, orada çalışanları sordum.

Cuma günü Kurtarıcı bana, söyleyeceklerini kaldırabilecek miyim diye sormuştu; bu yüzden şimdi ona, eğer söylemek istiyorsa en azından en hafif olanını söylemesini söyledim.

Kurtarıcı: "Hepsi tövbe etmeli. Neredeyse hepsi geniş yolda." Ben: "Onlar için ne yapmalıyım, Kurtarıcı?"

Kurtarıcı: "Onlar için dua et."

Ben: "Ama dualarım pek çok kişiyi kurtaramaz."

Kurtarıcı: "Evet, kurtarabilir, çünkü benimle birlikte pek çok kişiyi kurtarabilirsin."

Röntgen bölümümüze bir doktor gelmişti; Türkiye'den gelen, röntgen ve çekimler hakkında bilgi almak isteyen bir Müslüman misafirdi.

Ona röntgenden çok Katolik inancından bahsettim. Özellikle de Kutsal Ruh'un ne kadar önemli olduğunu anlattım.

Doktor Müslüman olduğu için bunun doğru olup olmadığını Kurtarıcı'ya sordum. Kurtarıcı: "Herkesin aynı imana ihtiyacı var."

Ben: "Bana nasıl olmam gerektiğini söyleyebilir misin?" Kurtarıcı: "Olduğun gibi kal."

Saat 13.00'te klinikteki şapeldeydim.

Kurtarıcı'ya, pazar günleri kilisede çok fazla insan olduğunu, hafta içi ise çok az olduğunu söyledim. Şöyle sordum: "Rahip Kutsal Komünyon'u tek başına dağıtamaz mı, laiklere mi ihtiyacı var?"

Diğerlerinin sabırla beklemesi gerektiğini düşündüm; bekleyemiyorlarsa, genç rahip adayları için dua etsinler ki daha fazla rahibimiz olsun.

Kurtarıcı: "Sadece pazar günleri Komünyon alanların çoğu, buna layık olmayan bir şekilde Komünyon alıyor." Ben: "Bunu rahibe söylemek lazım. Rahip bunu görmüyor mu?"

Kurtarıcı: "Eğer elden Komünyon dağıtmıyorsa, bunu görürdü." Ben: "Bunu günlüğüme yazabilir miyim?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, bunu yaz."

Ben: "Birçoğu, elleriyle yaptıklarından çok ağızlarıyla daha fazla günah işlediklerini söylüyor."

Kurtarıcı: "Buna inanmıyorum. Ama asıl sorun, Kutsal Ekmek'teki Üçlü Birlik Tanrı ile sıradan ekmek arasında artık ayırım yapmamalarıdır. Rahipler onlara bu farkı vaaz etmelidir, ancak elden komünyon uyguladıkları için artık bu konuda vaaz veremiyorlar."

Ben: "Onlar, elle almak da saygılı bir davranış olduğunu söylüyorlar."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, Kutsal Ekmek'i elle almak layık olmayan bir davranıştır ve eğer biri layık olmayan bir şekilde alırsa, bu aynı zamanda saygısızlıktır."

Ben: "El ile komünyon yüzünden pek çok kutsal şeye saygısızlık mı işleniyor?" Kurtarıcı: "Düşündüğünden çok daha fazla."

Akşam Rot'taki kilisede, papaz İncil'i okurken, bir kadın kilisenin içinden koşarak papazın hemen önüne geldi.

Ayakkabılarının çıkardığı ses ve sert adımları o kadar gürültülüydü ki, tüm cemaat onun dikkatini çekti. Söylenene göre, kilisede arabasıyla çıkış yolunu tıkayan biri varmış. Ama onun bu telaşı bana tuhaf geldi.

Kilise görevlisine el salladı; görevli kadını yanına geldi ve papazın sözünü keserek ona olanları anlattı. Papaz bu arabanın kime ait olduğunu sorduğunda kimse cevap vermedi.

Kutsal Komünyon'dan sonra, Roland'ın telefonda bana Peder Johannes'in Piskopos Platon'u ikna ettiğini ve artık onun kitaplarını kabul ettiğini söylediği için, Kurtarıcı'ya Peder Johannes hakkında bir soru sordum.

Kurtarıcı: "Peder Johannes'in kitapları doğru değil."

Sonra 13.03.92 tarihinde gerçekleşecek ve

Garabandal'ı konu alan konferans hakkında sordum. Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Garabandal'daki görüşlere inanıyorum, ama bu filmin gösterimi, ardından yapılacak sohbet ve bununla ilgili yapılan yoğun tanıtım beni rahatsız ediyor. Burada şeytan iş başında değil mi ve iyiliği yok etmek istemiyor mu?"

Kurtarıcı: "Doğru tahmin ettin."

Akşam saat 20.00'de dua grubu vardı. Çok sayıda insan vardı.

10.03.92 — Salı

Kurtarıcı'ya dün kiliseye gelen kadın hakkında soru sordum.

Kurtarıcı: "O, kirli ruhtu. Ben buna izin verdim. Bundan daha fazlası da gelecek. Kırmızı giysilerle kilisedeydim ve Papaz Vogt için Kutsal Komünyon ayinini gerçekleştirdim."

11.03.92 — Çarşamba

Saat 10.10, doktorun muayenehanesi:

Kurtarıcı'ya yine işaret hakkında sordum. Kurtarıcı:

"Kilisede bir işaret alacaksın." Ben: "Bu ne olacak?"

Kurtarıcı: "Bunu bana bırak."

Ben: "Senden gelen ile benden gelen şeyi ayırt edebilir miyim?" Kurtarıcı: "Evet, edebilirsin."

Kurtarıcı bana bolca lütuf bahsetti. Sana şükürler olsun, Rabbim ve

Tanrım. Ben: "Bana bir şey söyle, ben de senden bir şeyler

duymak istiyorum."

Kurtarıcı: "Seni seviyorum kızım." Ben:

"Bunu duymak insana iyi geliyor."

16.30: Boxberg'deki Zönackel'deydim ve bir konuşmayı dinledim. Geç kaldığım için orada Kutsal Ayin'e katılamadım.

Saat 19.00'da Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım.

Yine tek başıma Komünyon bankında diz çöktüm. Yeni bir rahip, ayinin sonunda bana Kutsal Komünyon'u verdi. Beklerken, bu rahip için birkaç Ave Maria duası ettim.

Kutsal Komünyon'u Marion için adadım.

Saat 20.30'da Marion geldi ve günlük notlarımızı yazdık.

12.03.92 — Perşembe

Klinikte ikinci günümü de tek başıma çalışarak geçirdim. Çok sayıda hasta geldi.

Yine de bol bol dua edebildim.

Saat 12.30'da klinikteki şapelde:

Dün Rochus Şapeli'nde Kutsal Komünyon masasının önünde tek başıma diz çökmemin doğru olup olmadığını öğrenmek istedim. Tanıdığım pek çok kişi, Kutsal Komünyon'u alırken ayakta duruyordu ya da Kutsal Komünyon masası orada olmasına rağmen rahibin hemen önündeki merdivenlere diz çöküyordu.

Belki de bir hata yaptım, diye düşündüm. Kurtarıcı:

"Şimdiye kadar olduğu gibi diz çökmeye devam et."

Ben: "Diğerleri neden Komünyon bankasında diz çökmüyorlar?" Kurtarıcı: "Yanlış alçakgönüllülük, insan korkusu, rahipten korkma."
Dua grubundaki kişileri düşündüm ve Kurtarıcı'ya onlara bunu söylemeli miyim diye sordum.
Kurtarıcı: "Evet, ama sevgiyle."
Bu bana biraz tuhaf geliyor. Kurtarıcı için iyi bir şey yapmak istersen, orada tek başına kalırsın.
Sonuçta hepimiz Tanrı'ya şükran sunmakla yükümlüyüz.
Eve giderken her zamanki gibi tesbih duası ettim.
Saat 16.00'da Mingolsheim'a gidip tuzlu su havuzunda yaklaşık bir buçuk saat yüzdüm.
Akşam Rot'taki kiliseye gittim ve orada da tesbih duası ettim. Komünyon dağıtımı sırasında yanımdan bir rahibe geçti.
Ayağa kalktım ve kutsal Komünyon'u almadan yerime geri döndüm.
Komünyon sırasından yerime giderken şeytanların beni paramparça etmek isteyeceğini düşündüm.
Ama Kurtarıcı ruhen bana geldi ve bolca lütuf, özel bir lütuf aldım. Komünyonu, çalıştığım klinikteki kişiler için adadım.
Hemen ardından Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ne gittim.
Orada saat 19.30'da bir Kutsal Ayin daha vardı ve orada da kutsal Komünyon'u aldım; bunu, hâlâ Araf'ta bulunan rahipler ve manastır mensupları, Komünyon'u dağıtan rahibe ve Araf'taki diğer tüm ruhlar için adadım.

13.03.92 - Cuma

Bu sabah yaklaşık bir saat boyunca dua ettim ve tüm klinik, ailem, Peder Dochart ve Peder Vogt için en az 10 kez şeytan kovma duası okudum.
Çok işim vardı ama yine de Kurtarıcı'ya zaman ayırabildim. Röntgen bölümünde iki kişi eksik; biri hasta, diğeri ise ancak Mayıs ayında başlayacak. Kurtarıcı'dan bana üç kişi için çalışacak gücü vermesini diledim.
O da bana bu lütfu bahşetti ve Tanrı'nın gücüyle işimi gayet iyi yapabildim.
Saat 10.10'da doktor odasına girdim. Orada, bugün ikinci kez ruhsal iletişim kurdum. Kurtarıcı'ya, dün rahibe Kurtarıcı'yla yanımdan geçerken ne olduğunu sordum; Kurtarıcı'yı kabul etmeden ayağa kalkıp yerime geri döndüğümde, içimde büyük saldırılar hissetmiştim.
Kurtarıcı: "Kızım, çok sayıda kirli ruh vardı."
Ben: "Senin, seni kutsal ayinle kabul etmediğim sürece bana uğramayacağına mı inandılar?"
Kurtarıcı: "Evet, her zaman böyle düşünürler."
Ben: "O anda beni paramparça etmek istediklerini hissettim. Acaba bunu hayal mi ettim?"
Kurtarıcı: "Kızım, eğer yapabilselerdi, seni paramparça ederlerdi."
Ben: "Efendim, sen ruhsal olarak bana geldiğinde ve ben seninle birleştiğimde, kutsal ayinle komünyon almış olsaydım alacağımdan daha fazla lütuf aldım. Bunun sebebi nedir?" Kurtarıcı: "Çünkü ben, rahibin kutsanmış elleri aracılığıyla inananlara sunulmak istiyorum."
Ben: "Rahibe karşı nasıl davranmalıyım?"
Kurtarıcı: "Her zaman rahibi dinlemelisin, ama o bana karşı saygısızlık ederse, o zaman dinleme." Kutsal Komünyon almadan rahibenin yanından kaçmamın doğru olup olmadığını bilmek istedim; belki de Kurtarıcı bunu hoş karşılamamıştı diye düşündüm.
Kurtarıcı: "Hayır, kızım, tam tersine, sen iyi bir şey yaptın."
Ben: "Ama efendim ve Tanrım, rahip bunu yapmamam gerektiğini söylerse?"
Kurtarıcı: "O zaman onun dediğini yap, sorumluluk ona aittir."
Ben: "Peder Vogt ile ne zaman konuşabilirim? Bunu senden öğrenmek istiyorum. Tanrım, senin isteğin olsun."
Kurtarıcı: "Evet, kızım, onunla konuş." Ben: "Ne zaman?"
Kurtarıcı: "Mümkün olduğunca çabuk."

Ben: "Gidiyorum diye mi Tanrı'nın şerefini lekeliyorum, yoksa kalanlar ve Kutsal Komünyon'u bir layikinden alanlar mı?"

Kurtarıcı: "Kızım, iyi dinle. El ile Komünyon alan herkes ve Kutsal Komünyon'u dağıtan layikler, hepsi Tanrı'nın şerefini zedeliyor.

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, sana bir şey daha sormak istiyorum, Peder Vogt'a her şeyi okumalı mıyım, yoksa sadece bazı günler mi?"

Kurtarıcı: "Hepsini, kızım, hepsini."

Ben: "Rab, ona gittiğimde benimle birlikte olacak mısın?"

Kurtarıcı: "Evet, seninle birlikte olacağım."

Ben: "Efendim ve Tanrım, şu anda kalbimde o kadar çok sevgi, sıcaklık ve lütuf hissediyorum ki. Bu, Rahip Vogt'a gitmem gerektiğinin bir teyidi mi? Ona gitmemden memnun musun?"

Kurtarıcı: "Bundan özellikle çok memnunuz."

Ben: "Onun için çok oruç tuttum, dua ettim ve Kutsal Komünyon'u defalarca onun için adadım. Onunla konuştuğumda şimdi biraz değişecek mi?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, o zaten değişiyor, ama benden ne istediğimi anlayacak." Akşam Rot'taki kilisedeydim, Kutsal Komünyon'u zavallı ruhlar için adadım.

14.03.92 - Cumartesi

Sabah erkenden Waghäusel'de Kutsal Ayin'e katıldım. Ayini Peder Alanus yönetti. Ayinden sonra kilisede Lauretan Litanyası'nı okudum. Ardından Marion'la birlikte günlüğümü yazmaya gittim. Saat 16.30'dan itibaren Peder Vogt için dua ettim. Saat 16.45'te ona günah çıkarmaya gittim. Çok hayal kırıklığına uğradım, hatta ağladım. Sonra Peder Vogt için dua etmeye devam ettim.

15.03.92 - Pazar

Gece saat 03.45'te tüm insanlar için dua etmeye başladım. Peder Vogt'u da dualarıma dahil ettim. Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Tüm ruhlar sana aittir, hepsi kurtulmalıdır."

Yaklaşık bir buçuk saat dua ettim, sonra kendimi O'na teslim ettim. Ağladım. Dün Peder Vogt ile yaptığım günah çıkarma görüşmesinden sonra çok zorlanıyordum.

O zaman Kurtarıcı'nın benimle konuşup konuşmadığından tekrar şüpheye düştüm. Çünkü Peder Vogt'un bana söylediği şeyi yapsaydım, artık kiliseye gitmeme hiç gerek kalmazdı.

Kurtarıcı'dan bir cevap istedim.

Şöyle dedim: "Efendim ve Tanrım, İsa'm, ruh rehberim, Üçlü Birlik Tanrım, benimle konuşan sen misin?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, ben senin Rabbin ve Tanrın, senin İsa'n, senin ruh rehberinim."

Ben: "Günah çıkarma görüşmesinden sonra nasıl H. Papaz Vogt'a gidip ona günlüğümün bir bölüm okuyabilirim?"

Kurtarıcı: "Biraz daha bekle."

Sonra tekrar işaret hakkında sordum.

Kurtarıcı: "Kilisede bir işaret gelecek. Bana güven." Ben: "Bu sayede ruhlar tövbe edecek mi?"

Kurtarıcı: "Evet."

Ben: "Ne zaman?"

Kurtarıcı: "Paskalya'dan önce olacak."

Ben: "Kalbimde yakıcı bir acı hissediyorum. Bu nedir?" Kurtarıcı: "Bu benim yaram. Senin içinde acı çekiyorum."

Ben: "Rahip aracılığıyla mı benimle konuştun?"

Kurtarıcı: "Hayır, o beni kalbine almıyor."

H. Papaz Vogt'un günah çıkarma odasında doğru davranıp davranmadığımı sordum.

Kurtarıcı: "Günah çıkarma odasında doğru davrandın. Kızım, bana sadık kalmaya devam et." Ben: "Evet, Efendim, bunu yapacağım, çünkü seni seviyorum."

Saat 6.00 civarında tekrar yatağa girdim ve 2 buçuk saat daha uyudum. 10.15 - 11.15 saatleri arasında Rot'taki kilise için, özellikle de Rahip Vogt, ayin yardımcıları, layikler, kilise korosu ve kilisede layık olmayan bir şekilde Komünyon alan herkes için dua ettim. Öğleden sonra ibadete katıldım.

Akşam, Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Rahip çok güzel bir vaaz verdi ve ben de Kurtarıcı ile çok güzel bir birleşme yaşayabildim. Üçüncü günümdü ve grip olmama rağmen kiliseye gidebildiğim için Tanrı'ya şükrettim.

16.03.92 — Pazartesi

Şiddetli bir soğuk algınlığıyla boğuşuyordum. Neredeyse bütün gece uyuyamadım ve şiddetli baş ağrısı, boğaz ve göğüs ağrısı çekiyordum. Öksürüğümü neredeyse hiç durduramıyordum, bu da bana çok acı veriyordu. Göğüs omurgam da çok ağrıyordu.

Evde kaldım ve saat 11.30'da doktordan randevu aldım.

Bu sabah kalktığımda 1,5 saat dua ettim. Sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Hayatın benim ellerimde. Sen tamamen içimdesin ve benimlesin."

Ben: "Ama ben bunu henüz anlamıyorum. Cenneti çok özlüyorum." Kurtarıcı: "Çünkü sen tamamen bana aitsin."

Ben: "Dünyadaki hayatımın kısa olduğunu söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?"

Kurtarıcı: "Seni şimdiden yanıma alıyorum. Ama zaman bana aittir."

Ben: "Dünyadaki görevimi yerine getirdim mi?"

Kurtarıcı: "Ah kızım, hâlâ yapılacak çok şey var."

Kurtarıcı: "Sorunlarını kendi başına taşımaya çalışma. Onları benim ellerime bırak. Sen tamamen bana aitsin." Ben: "Efendim, ben çok zayıfım. Zayıflığımı senin ellerine bırakıyorum."

Ben: "İsa, seninle olmak çok güzel. Senden ayrılmak istemiyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, artık kimse bizi ayıramaz."

Ben: "Keşke her zaman böyle kalsın. Seni, Rabbim ve Tanrım, tüm kalbimle ve tüm gücümle seviyorum. Tanrı'nın Krallığı zaten yeryüzünde.

İnanıyorum ki, sana sahip olan her şeye sahiptir. Tam bir memnuniyet ancak seninle olur, Rabbim ve Tanrım.

Son günah çıkarma görüşmesinden sonra çok hayal kırıklığına uğradığım için Peder Vogt hakkında soru sordum. Kurtarıcı önce Peder Vogt'un bir korkak olduğunu söyledi. Bunu yazmak istemedim. Ancak Kurtarıcı bunu ikinci kez tekrarladı.

Ben: "Korkak yerine başka bir şey söyle."

Kurtarıcı: "Ona verdiğim görevi yerine getirmek için çok az zamanı olacak."

Ben: "Bundan hiç bir şey anlamıyorum."

Kurtarıcı: "Ama o anlayacak."

Ben: "Onunla konuşmak için bir şansım daha olacak mı?" Kurtarıcı:

"Evet, olacak."

Ben: "Ama o, ona söylediklerime inanmayacak, o tarafsız." Kurtarıcı:

"Tarafsızlık diye bir şey yoktur. Ya inanır ya da inanmaz." Ben: "Efendim ve Tanrım, bu sorunu senin ellerine teslim ediyorum."

Akşam Rot'taki kilisede, Rahip Vogt için tesbih duası ettim ve onun için Kutsal Komünyon'u adadım. Saat 20.00 Dua Grubu:

Çok güzeldi. Çarmih Yolu'nu dua ettik ve hepimiz ruhsal olarak iletişim kurduk.

Dua grubunda, yakınlarda rahip yoksa ve bir şey olursa, manevi olarak iletişim kurup Kurtarıcı ile manevi olarak birleşmemiz gerektiğini söyledim; bunu öğrenmek ve uygulamak gerekir, en iyisi günde birkaç kez.

Böylece İsa'ya her zaman daha da yaklaşıyoruz, O'nu her zaman daha çok sevmeyi öğreniriz ve manevi yaşam için bolca güç ve lütuf alırız. Hepimiz bolca lütuf aldık.

Papaz Dochart orada değildi.

17.03.92 - Salı

Dün lütuf aldım ve bu sabah gözyaşları döktüm. Bir ayartma geldi. Kötü ruh bana bunun

Kurtarıcı'nın sesi olmadığını ve rahibin bir korkak olamayacağını telkin etmeye çalıştı.

Dedi ki: "Görüyorsun, bu sensin." Ağlamaya başladım ve hemen dua ettim. Şüphe ne kadar çabuk ortaya çıkıyor.

Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Rab, bana vaat ettiğin işareti alana kadar sana sormayacağım. Rahibin göreceği, insanların tövbe edeceği ve rahibimin aydınlanmaya kavuşacağı bir işaret. Rahipsiz kalamam. Günahlarla ölmek istemiyorum. Sadece kutsanmış bir rahip günahları bağışlayabilir. Ona bu yetkiyi sen verdin. Seni seviyorum, Rabbim ve Tanrım, ama bana söylediğin her şeyi emanet edebileceğim bir rahibe ihtiyacım var.

Tanrım, senin "korkak" dediğin bu rahip için bile acı çekmeye hazırım. Ama Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.

Söylediğim her şeyden sonra bir sessizlik ve huzur çöktü; Kurtarıcı'ya başka bir şey sormak istemedim. Sonra bir ses duydum.

İsa şöyle dedi: "Evet, kızım, öyle olacak."

Bunu duyduğuma şaşırdım. Sonra yaklaşık 1 saat boyunca, daha önce hiç olmadığı kadar huşu içinde dua ettim. Omurga disklerim yüzünden yaklaşık 40 dakika jimnastiğe gitmişim, şu anda ağrıyan bel fıtığım yüzünden yaklaşık 40 dakika uzaklara gitmişim.

Geri döndüğümde, itfaiye ve polis komşumuzun evindeydi. Garaj ve araba yanmıştı. Garajda patlayıcı madde içeren bir şişe vardı; çevredeki birkaç ev havaya uçabilirdi.

Düşündüm ki, Şeytan bu sabah sadece beni rahatsız etmekle kalmamış, komşumuza da zarar vermişti. Bol bol dua etmiş olmam iyi oldu, aksi takdirde belki daha kötüsü olabilirdi.

Öğleden sonra ormana gittim ve üç tane daha tesbih duası ettim. Peder Vogt için daha fazla dua etmeye çalıştım. Kilisede yine tesbih duası ettim ve Kutsal Komünyon'u Peder Vogt için adadım. Çok sevindim, çünkü kilisede, bir ruh anma ayini olmasına ve ayine çok sayıda insan katılmasına rağmen, Kutsal Komünyon'u dağıtan hiçbir layik kişi yoktu; bu, ikinci gündü.

Görüyorsunuz, rahip Kutsal Komünyon'u tek başına dağıttığında her şey harika oluyor. Sadece onun için ve Kutsal Komünyon'u dağıtmamaları için laymanlar için bol bol dua etmek gerekiyor.

18.03.92 - Çarşamba

Sabahın erken saatlerinde yaklaşık bir buçuk saat dua ettim. Birleşme anında hiçbir ses duymadım, ama Kurtarıcı yanımdaydı, sadece benimle konuşmadı.

Huzur ve sükunet hissettim ve bana seslenmemiş olması beni üzmedi, çünkü nedenini biliyordum.

Öğlen saatlerinde Tesbih duası ettim, Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım.

Bugün Peder Vogt için oruç tuttum ve Kutsal Ayin'i onun için adadım.

19.03.92 — Perşembe

Saat 3.30'da kalktım ve Aziz Yusuf'u sevgiyle selamladım. Tekrar uykuya dalmadan önce bir saatten fazla dua ettim. İki saat sonra tekrar dua etmeye gittim.

Peder Vogt için, sadece onun için sevinç dolu Tesbih duasını okudum. Ardından Tesbih yerine 50 kez, Başmelek Mikail duasını şu eklemeyle okudum

"Kutsal Meryem, Kilise'nin Annesi, tüm melekler ve azizler, bizim için dua edin" ekini ekledim, ardından büyük boncuklarda Pater Noster'i, Gloria Patri'yi, Magnificat'ı, 3 kez Sanctus'u ve "İsyen eden meleklerle karşı Meryem Ana'ya yakarış" duasını okudum. Bu "Şeytan Çıkarma Tesbihi"ne tüm düşmanlarımı, Peder Vogt'u, Waghäusel ve Neuburg Manastırı'ndaki rahipleri, Speyer ve Freiburg'daki rahipleri ve çevredeki tüm rahipleri dahil ettim. Ayrıca dua grubumu, Peder Dochart'ı ve Kutsal

Komünyon dağıtanlar da bu duaya dahil ettim.

Ardından ruhsal olarak Komünyon aldım. Kurtarıcı ile birleştikimde şu sesi duydum: “Teşekkür ederim, kızım.”

Tanrı'nın bana teşekkür etmesine biraz şaşırdım, çünkü nasıl dua ettiğimi yalnızca O bilir. Sonra ben de dua etmem için bana verdiği bu güç için O'na teşekkür ettim. “Sana hizmet edebilmem için bana bahsettiğin lütuf için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım.”

Akşam, Rot'taki kilisede, Komünyon yardımcısı olan bir layman yanıma geldi. Kurtarıcı'nın önünde eğildim ve kutsal komünyonu almadan yerime geri döndüm. Ruhsal Komünyonu aldım ve Kurtarıcı bana geldi. Ruhsal Komünyonu, Aziz Yusuf için adadım.

20.03.92 - Cuma

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim. Kutsal Komünyon'u o layik kişiden almamış olmamın doğru olup olmadığını tekrar sordum.

Kurtarıcı: “Evet, kızım, doğrudur. Mümkün olduğu kadar böyle devam et.”

Rahip Dochart hakkında sordum, çünkü onun başka yerlerde elden Komünyon'u savunduğunu duymuştum.

Kurtarıcı: “O ne isterse onu yapar.”

Ben: “Böyle bir rahibe karşı nasıl davranmalıyım, o da elden Komünyon'dan bahsediyor ve bunu doğru buluyorsa?”

Kurtarıcı: “Ona, sana söylediğimi söyle: doğru yol ağızdan Komünyon'dur.” Kurtarıcı'ya Yeşil Perşembe hakkında soru sordum. Kardeş Alois, Hedwig'e o gün bir şeylerin olacağını söylemişti.

Kurtarıcı: “Böyle şeylere inanmana gerek yok.”

Ben: “İsa, bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Kurtarıcı: “Evet. Bana daima sadık kal.”

Ben: “Sevgi dolu Babam, sana daima sadık kalmak istiyorum. Bunun için, bana verdiğin çarmıh ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, sana daima sadık kalabilmem için lütuf diliyorum.”

Akşam Rot'taki kilisede, Rahip Vogt için

Peder Vogt için adadım.

21.03.92 - Cumartesi

Waghäusel'deki sabah ayinine katıldım ve özellikle Peder Werner Egon için dua ettim. İncil okunurken oturmamızı istemesi hoşuma gitmedi. Diz çöktüm ve şu anda oturan herkes adına diz çöktüğümü düşündüm. O

an içimden bir ses geldi. Sonra en derin kalbimden Peder Werner Egon için dua ettim. Bu sefer, ben yerde diz çökmüşken tereddüt etmeden bana Kutsal Komünyon verdi. Kurtarıcı'nın huzurunda diz çöktüğümde yanımda olmaları için davet ettiğim Peder Pio gibi tüm stigmatiklere, Meryem Ana'ya, Aziz Başmelekler Mikail, Cebrail ve Rafael'e şükrettim.

Öğleden sonra 16.15-18.15 saatleri arasında sadece Peder Vogt için değil, kilisedeki çamur için de dua ettim; Komünyon yardımcılarının artık Kutsal Komünyon dağıtmaması, inananların artık eliyle layık olmayan bir şekilde Komünyon almaması ve bunun karşılığında Tanrı'nın el Komünyonu yüzünden bu kadar çok aşağılanmaması için dua ettim. Papaz Vogt'a günah çıkarmaya gittim. Bir günahım vardı ve bu beni rahatsız ediyordu. Papaz Vogt bana günah affını verdi ve bana tek bir kelime bile etmedi, sanki yabancı bir ülkede günah çıkarmışım gibi. Günah çıkarma kabininden çıktım ve bir tesbih daha dua etmeye devam ettim. Akşamları bir saat daha İncil okudum.

22.03.92 - Pazar

Saat 7.00'de dua etmeye başladım. Bir saat boyunca dua ettim, sonra Kurtarıcı ile birleştim. Papaz Vogt için ağladım ve günahların bağışlanması için Tanrı'ya şükrettim. Sonra Kurtarıcı'ya, papazın bana neden tek bir kelime bile etmediğini sordum.

Kurtarıcı: “Kızım, onun için dua et. Şu anda kendisinin de sorunları var.” Ben: “Onun aracılığıyla konuşacağını sanmıştım?”
Kurtarıcı: “Onun aracılığıyla konuşmak isterdim, ama henüz mümkün değil.” Ben: “Papaz tarafından terk edilmiş gibi hissediyorum.”
Kurtarıcı: “Ben de öyle hissediyorum.”
Seçilmiş biri olup olmadığımı ya da bunu sadece hayal mi ettiğimi sık sık düşünüyordum.
Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “Eğer istiyorsan, bana söyle.”
Kurtarıcı: “Bunu iyice düşün, kızım.”
Sonra ilk olarak İsa’nın şu sözlerini düşündüm: “Ben senin ruhani rehberinim, vb.”
Kurtarıcı: “Kızım, bunu yaz. Sen seçilmişsin ve önceden belirlenmişsin.” Ben: “Ama yıllardır günah işledim.”
Kurtarıcı: “Ama bana geldin.” Ben: “O kadar uzun süre yoldan sapmış mıydım?”
Kurtarıcı: “Evet. Tıpkı şu anda milyonlarca insanın olduğu gibi.” Ben: “O milyonlarca insanı geri çağırabilir miyiz?” Kurtarıcı: “Onlar için dua et.”
Kurtarıcı’ya ve Meryem Ana’ya şükranlarımı sundum.
Kutsal Ayin başlamadan biraz önce kiliseye gittim. Orada, Ayin’e gelecek herkes için Kutsal Ruh’a adanmış litani duası ettim. Hiç kimsenin Kutsal Komünyon’u layık olmadıkları halde almaması için içtenlikle dua ettim.
Sanırım dualarım kabul edildi, çünkü daha önce hiç bu kadar az kişi Komünyon almaya gelmemişti. Artık Kurtarıcı’dan bir işarete ihtiyacım olmadığını düşünüyorum. İnsanların günah çıkarmaya gitmesi için dua etmek gerekiyor.
Komünyon alırken sıraya diz çöktüğümde, Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “Tanrım, senin isteğin olsun; Kutsal Komünyon’u şimdi kimden alacaksam, rahipten mi yoksa bir layikinden mi.”
Laik kişi bana yaklaşıp beni gördüğünde, sanki korkmuş gibi aniden arkasını dönüp benden uzaklaştı. Böylece Peder Vogt geldi ve bana Kutsal Komünyon’u verdi.
Öğlen saatlerinde kilisede tesbih duası ve ibadete katıldım. Öğleden sonra Marion yanımdaydı ve birlikte günlüğü yazdık.

23.03.92 - Pazartesi

Sabahın erken saatlerinde dua etmeye başladım. Yaklaşık bir buçuk saat sonra Kurtarıcı ile birleştim ve içtenlikle dua ettim.
Sonra Kurtarıcı’ya, Pazar günü Komünyon alanların sayısının bu kadar az olmasının benim için bir işaret olup olmadığını sordum.
Kurtarıcı: “Paskalya’dan önce bir işaret daha gelecek, kızım, bana inan, şüphe etme.” Kurtarıcı: “Yaz, kızım, bana her zaman sadık kalmanı istiyorum.”
Ben: “Rab, senin isteğin olsun.”
Kurtarıcı: “Seni bana giden yola yönlendireceğim.” Ben: “Yolumu kaybetmekten korkuyorum.”
Kurtarıcı: “Her zaman elimi tut.”
Ben: “Rab, madem seçilmişim, ne yapmalıyım?” Kurtarıcı: “Sapkın öğretinin ortadan kaldırılması için dua et.
Yaz, kızım, elden komünyon ortadan kaldırılmalıdır.” Ben: “Bu zor bir görev.”
Kurtarıcı: “Evet, kızım, bunu yapmalısın.”
Kurtarıcı: “Huzur içinde git.”
Ben: “Bu konuşma için sana teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım. Elimden geleni yapacağım.”
Ruhum derin bir huzur ve sükûnet içindeydi. Sanırım her şeyi şimdiye kadar olduğundan çok daha ciddiye almam gerekiyor.
Kutsal Ayin’den önce tesbih duası ettim. Tüm dileklerimi bu tesbih duasına kattım. Kutsal Ayin’i zavallı ruhlar için adadım.

Saat 20.00 Dua Grubu: Çok sayıda kişi gelmişti. Yaklaşık iki saat dua ettik, özellikle rahiplerin artık elden Komünyon dağıtmamaları için.

24.03.92 - Salı

Önce bir saat dua ettim, sonra ruhsal olarak Komünyon aldım.

Hırvat bir profesör, aynı zamanda bir rahip, 21.3.92 tarihinde Speyer’de bir konferans verdi. Bununla ilgili kaseti dinlemiştim.

Kurtarıcı’ya Hırvatistan’dan gelen o rahip, yani profesör hakkında soru sordum. Bunun çölün sesi olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: “Ama sen oraya gitmedin.” Ben: “Sen de beni çağırmadın.”

Kurtarıcı: “Bir rahipte her zaman iyi olmayan bir şey bulursun. Onda iyi bir şey de ara.”

Ben: “Rab, ben rahipleri seviyorum, neden onlar beni sevmiyorlar?”

Kurtarıcı: “Çünkü onların kötü eylemlerini fark ediyorsun.”

Ben: “Rab, ama kötü eylemlerini senden saklayamazlar.” Kurtarıcı: “Hayır, senden saklayamazlar, ama insanlardan saklayabilirler.” Ben: “Bu bana sanki körlerin körleri yönlendirdiği gibi geliyor.”

Kurtarıcı: “Evet, doğru tahmin ettin.”

Ben: “Tanrım, böyle bir karanlığın içinde miyiz?”

Kurtarıcı: “Daha aydınlık olması için dua et.”

Ben: “Efendim, sen ışıksın. Lütfen ebedi ışığınla bu karanlığı delip geç.”

Kurtarıcı: “Neredeyse herkes bu karanlığın içindedir. Hepsi iki babaya sahip olmak istiyorlar. Hangisini seçeceklerine karar veremiyorlar.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, tüm insanlar tövbe etmelidir.”

Ben: “O halde, senin Don Bosko’ya söylediğin gibi şöyle denebilir: ‘Avertere, avertere!’ Petrus’un anahtarı hakkında sordum, tüm havariler cennetin kapısının anahtarına sahip miydi?”

Kurtarıcı: “Benim evim dünyevi bir ev değildir. Burada tek bir anahtar vardır ve o anahtar Petrus’tadır. Herkes onu dinlemelidir.”

Ben: “Ama onun pek çok düşmanı var.”

Kurtarıcı: “Ama bu, onun Ruhum tarafından yönlendirildiğinin bir işaretidir.”

Unutma, kızım, İsa Mesih’in kabul görmüş öğretilerine aykırı davranan kişi, Kutsal Ruh’a karşı günah işler. Bu, en büyük kötülüktür.

Onlara artık yardım edilemez.”

Ben: “Rab, artık yazamıyorum, bunu yazmak bana çok zor geliyor. Bana bahsettiğin bu lütuf için sana şükrediyorum.”

13.00 - 14.00 saatleri arasında yüzmeye gittim. Her yerde olduğu gibi, sudayken de kısa dualar ettim. Düşüncelerimde Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “Sevgili Tanrım, seni havuzdaki su damlacıkları kadar çok seviyorum.”

Kurtarıcı’dan hemen cevap aldım: “Ben de seni, var olan tüm yüzme havuzlarındaki tüm su damlacıkları kadar seviyorum.”

Bunu duyunca gülümsedim.

Akşam, Rot’taki kilisedeydim. Bugün bacağından ameliyat olan ve hastanede yatan kocam için Tesbih Duası’nı ve Kutsal Komünyon’u ona adadım.

25.03.92 — Çarşamba

Kurtarıcı’yı hayatımın ilk sırasına koyduğum için, önce dua etmeliyim. Yaklaşık bir saat dua ettim, ardından içimden, kalbimle güzelce dua edebildim.

Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “Bugün senden bir şey istemiyorum, belki bana söyleyecek bir şeyin vardır ya da benden bir şey istersin.”

Konuş, Rabbim ve Tanrım, kulun dinliyor. Ama Rab, senin iraden gerçekleşsin.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, Papaz Vogt, yazdıklarını dinlemeli.”

Ben: "Ne zaman ona gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Ona git, ona tekrar sor." Ben:

"O zaman benimle birlikte olacak mısın?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, senin yanında olacağım."

Ben: "Şimdi onun aracılığıyla konuşacak mısın?"

Kurtarıcı: "Bunu bana bırak."

Ben: "Ona ne zaman gideyim? Paskalya'dan önce mi, yoksa sonra mı?" Kurtarıcı: "Şimdi git, bu günlerde."

Ben: "O, senin adına ona söyleyeceğim şeyi yapmak istemiyor." Kurtarıcı: "Onun dinlemesi bana yeter."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Çok az vaktimiz var."

Kurtarıcı öyle söylediği için bunu yazmak istemedim. Ama Kurtarıcı bunu iki kez daha tekrarladı.

Ben: "Papaz Vogt'a bir şey iletmemi ister misin?"

Kurtarıcı: "Ona onu çok sevdiğimi söyle."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bana söylediğin şeyi yapacağım. Bu konuşma için sana teşekkür ederim."

Kurtarıcı ile birleşirken çok özel ve derin bir huzur ve sükûnet hissettim. Ne kadar özgür olduğumu ve Kurtarıcı'nın sevgisini nasıl hissettiğimi kelimelerle tarif edemem. Ayrıca bolca lütuf aldım.

Nasıl dua ettiğimiz ve ne için dua ettiğimiz, tamamen içten, yürekten ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Bunu eskiden bilmiyordum. Tanrı'ya bu lütuf için şükrediyorum.

Saat 15.45'te Peder Vogt'un yanındaydım. Sonra kiliseye gidip Peder Vogt için iki tesbih duası ettim.

Saat 16.30: Marga F.'den bugünün ne gün olduğunu öğrendim: "Rab'bin Müjdesi".

Marga ve ikimizin de tüyleri diken diken oldu, çünkü Kurtarıcı tam da bugün bana Peder Vogt'a gitmemi ve Peder Vogt'un yazdıklarını dinlemesi gerektiğini söylemişti. yazdıklarını dinlemesi gerektiğini söylemişti.

Eve gittim ve Peder Vogt için yaklaşık 30 dakika daha dua ettim.

Saat 18.00'da papaz evinin zilini bir kez çaldım, ama kimse kapıyı açmadı. Sonra kiliseye gidip inananlarla birlikte dua ettim. Tesbih duasından sonra Papaz Vogt'un yanına gittim.

Bu sefer kabul edildim. Peder Vogt'a, Kurtarıcı'nın bugün bana

25.03.92 tarihinde bana söylediği şeyi okuttum.

Papaz Vogt bu konuda herhangi bir yorumda bulunmadı. Kutsama istedim, yere diz çöktüm ve sonra oradan ayrıldım.

Saat 19.00'da Mingolsheim'daki kilisedeydim. Orada Kutsal Ayin'e katıldım ve Kutsal Komünyon'u Meryem Ana'ya adadım.

Çok güzeldi, duaların çoğu Latinceydi. Oldukça şaşırdım ve Piskopos Lefebvre'nin bu rahip için dua etmesi gerektiğini düşündüm, çünkü bu rahip Lefebvre aleyhine bir konuşma yapmıştı. Sonunda rahibin yanına gidip bu güzel ayin için kendisine teşekkür ettim. Bizim bölgemizde daha önce böylesine neredeyse tamamen Latince bir ayin dinlememiştik.

Tanrı'ya şükürler olsun.

26.03.92 — Perşembe

Gece saat 4.00 ile 5.00 arasında tüm ruhlar için iki tesbih ve birçok başka dua ettim.

Saat 9.30'da tekrar dua etmeye başladım, ama önce ağladım. O kadar acı bir şekilde ağladım ki, hıçkırmaya başladım. Rahip Vogt'u düşündüm ve bana karşı ne kadar soğuk davrandığını. Her zamanki gibi bana elini bile uzatmadı. Maskesinin altında ne olduğunu gizleyemez. Hatta ona, yanına gelmekten hoşlanmadığımı söyledim, çünkü beni memnuniyetle karşılamadığını biliyorum. Bunu, Kurtarıcı'nın istediği için yaptığımı söyledim.

Ağlamam şiddetini arttırdığında, Kurtarıcı'dan şu sözleri duydum: "Benim sevgime layık olmak, tüm insanların sevgisinden daha değerli değil mi?"

O anda ağlamayı hemen kestim.

İsa'ya şöyle dedim: "Evet, bu doğru, çünkü senin sevgin tüm insanların sevgisinin toplamından daha güçlü."

Ben: "Rab, ağlamamı dindirdin. Senin acın benimkinden çok daha büyüktü." Kurtarıcı: "Evet, bu doğru, kızım."

Ben: "Rahibin yanında bir hata yaptığımı düşünmüştüm, çünkü oradan içim boşalmış bir şekilde ayrılmıştım."

Kurtarıcı: "Rahip konusunda doğru olanı yaptın, diğerleri de gelecek. Bana bırak. Bana güven."

Ben: "Peki ya dün Marga'nın bana söylediği, hakkımda kötü şeyler söylendiği konusu?" Kurtarıcı: "İnsanların dedikodularını ciddiye almamalısın."

Ben: "Bu gece saat 4.00–5.00 arasında dua ederken uykuya dalamadım. Beni rahatsız eden o huzursuzluk da neydi?"

Kurtarıcı: "Kızım, şeytandan pek çok ruhu kurtardın. O küçük ayartmalara izin verdim ki, geceleri dua etmenin ne kadar önemli olduğunu anla." Kurtarıcı ile bu birleşme çok güzeldi. İçimde derin bir huzur, sükûnet ve sıcaklık hissettim. Sanki sadece İsa'ya aitmişim gibi düşünülebilirdi, ama öyle değil.

İsa tüm ruhları sever, aksi takdirde sevginin Tanrısı olmazdı. Yaralı ruhum birkaç dakikalığına iyileşti. Bu doğaüstü bir şey. Dünyevi bir doktor bunu yapamaz, sadece göksel olan, Kurtarıcımız yapabilir.

Herkes beni yüzüstü bırakıp terk etse bile, Kurtarıcı'nın sevgisinin tüm rahiplerin ve insanların sevgisinden daha güçlü olduğuna her zaman inanacağım. Hizmetkarını terk etmediğin için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım.

Kurtarıcı'ya bunu doğru yazıp yazmadığımı sordum.

Kurtarıcı: "Eğer sana ilham verilmeseydi, bunu yazmazdın."

Ben: "Efendim, lütfen bu fevri mizacıma benden al ki daha sakın olayım ve senin hizmetkarın olarak kalmaya devam edebileyim."

Kurtarıcı: "Şu anda sende bu hoşuma gidiyor, kızım."

Ben: "Efendim, sana her şeyi verebilirim, bu çok güzel. Beni istediğin gibi şekillendirebilirsin, çünkü ben tamamen sana aitim. Seninle daha uzun süre sohbet edebilirdim, ama şimdi gitmem gerekiyor."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git."

Saate baktığımda saat 10.40 olmuştu. Saat 10.30'da jimnastik dersim vardı. Hemen oraya koştum. Yolda, dersime kabul edilmem için dua ettim.

Jimnastik eğitmeni bana geç kaldığımı söyledi, ancak o gün için son boş yer olan saat 11.30'da yeni bir randevu verdi. Duamın kabul edildiğine sevindim. Çünkü tesadüf diye bir şey yoktur. Kurtarıcım, bana bir randevu daha verdiğin için sana şükrediyorum; çünkü bu omurga jimnastiği derslerinin randevuları birkaç hafta önceden doluyor.

Akşam Rot'taki kilisede tesbih duasına katıldım. Ardından kutlanan Kutsal Ayini, zavallı ruhlar için adadım.

Hedwig ve Hilde kısa bir süreliğine bana uğradılar. Ardından Marion geldi ve birlikte günlük yazdık.

27.03.92 - Cuma.

Yaklaşık bir saniye dua ettikten sonra ruhsal iletişim kurdum. Ardından, Kurtarıcı'nın dün ne dediği hâlâ netleşmemiş olduğu için O'na sordum: "Şu anda sende hoşuma giden şey..."

"Dürtüsel mizacıma değiştirmeli miyim?" diye sordum. Kurtarıcı:

"Olduğun gibi kal, kızım."

H. Papaz Vogt hakkında tekrar sordum, çünkü o yine ne de papaz evindeyken tek kelime etmemişti. Kurtarıcı: "Şu anda senin için zor mu?"

Ben: "Hayır."

Kurtarıcı: "Her şey zamanı gelince olur."

Ben: "Efendim, lütfen bana, dikkat etmem ve tedbirli olmam gereken bir şeyin olup olmadığını söyleyin."

Kurtarıcı: "Evet, başına birçok ayartma gelecek. Dualarla bunları savuşturabilirsin." Ben: "Peki sen bunların başıma gelmesine izin mi veriyorsun?"

Kurtarıcı: “Kimse bundan muaf değildir.”

Ben: "Ayartmalara karşı en güçlü silah nedir?" Kurtarıcı:
"Biliyorsun, kızım, sevgi."

Ben: "O halde senden rica ediyorum, beni bu sevgiden asla ayırma."

Kurtarıcı: "Sevgisiz bir insan artık insan değildir, Şeytan'ın kölesidir. Onlardan sadece cehennem meyveleri hasat edilir. Onların ortadan kaldırılması için dua et."

Teşekkür ederim Efendim ve Tanrım, bugünkü ders bana yeter.

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, kızım."

Öğleden sonra kuafördeydim. Orada çok dua ettim. Ama sonunda şeytan yine beni yakaladı. Bir kuaför, bir inanan hakkında kötü konuştu ve ben de bunu doğruladım. Bunun bir günah olduğunu hemen fark ettim, çünkü yargılama hakkım yok. Daha sonra bu kişiyi savunmaya çalıştım, ama sanırım olan oldu artık.

Akşam bu günahımdan derinden pişmanlık duydum, tesbih duasına gittim. Kutsal Komünyon'u aldım, ama her zamanki gibi değildi.

28.03.92 — Cumartesi

Saat 01.45 – 02.50 arasında tüm ruhlar için huşu içinde dua ettim.

Kurtarıcı'dan şu sözleri duydum: "Sana teşekkür ederim, kızım.", başka bir şey duymadım.

Sabah yine yaklaşık bir saat dua ettim ve kendimi O'na adadım, ancak hiçbir ses duymadım.

15.45 — 17.15: İki tesbih duası ettim, ancak dikkatim dağınıktı. Sonra tekrar günah çıkarmaya gittim. Dedikodu günahından kurtulmak istiyordum.

Günah çıkarmada Peder Vogt, günahların affedilmesi dışında tek kelime etmedi. Kurtarıcı'ya, rahip aracılığıyla günahımı benden aldığı için şükrettim. Sonra Peder Vogt için bir tesbih daha dua ettim. Saat 19.00'da Bad Schönbörn'daki kilisedeydim. Burada da, inananların alışkanlıktan ya da büyük bir günahla Kutsal Komünyon'u layık olmayan bir şekilde almamaları için hararetle dua ettim; zira Kurtarıcı zaten yeterince aşağılanmıştı.

İki layman ve rahip Kutsal Komünyon'u dağıtıyordu. Ben kilisenin arka kısmında otuyordum.

Layman, Komünyon dağıtmak için arkaya geldi ve kilisenin ön kısmındaki rahipten çok, bu layman'ın yanına Komünyon almaya gelenlerin sayısı daha fazlaydı. Rahip işini çoktan bitirmişti ve layman yolumu kesmişti. Yine de onun yanından geçerek sunağa doğru ilerledim. Rahip çoktan yukarı çıkmıştı, ama ben merdivenlere diz çöktüm ve rahip gelip bana Kutsal Komünyon'u verene kadar bekledim. Herkesin beni izlediğini hissettim. Benim için önemli olan, insanların ne düşündüğü değil, Tanrı'nın benden ne istediğiydi. Ayin bittikten sonra kilise bir anda boşaldı. Kimse, o değerli Kutsal Komünyon'dan sonra biraz daha dua edemedi. Sanki normal ekmek almışlar da, ekmek şeklinde üçlü Tanrı'yı almamışlar gibi düşünülürdü.

29.03.92 — Pazar

45 dakika boyunca dua ettikten sonra, Kurtarıcı ile birleştim. Rahip hâlâ bana hiçbir şey söylememişti, bu yüzden ona tekrar sordum.

Kurtarıcı: "Böyle devam etmeli."

Sonra Bad Schönbörn'da yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sordum; yani, her ne kadar bu benim için zor olsa da, bir layık yerine rahibe gitmiş olmamın doğru olup olmadığını.

Kurtarıcı: "Kızım, sen benim irademi yerine getirdin."

Ben: "Daha önce içimde büyük bir huzursuzluk vardı. Kalbim sanki parçalanmış gibiydi." Kurtarıcı: "Kirli ruhlar, senin böyle bir şey yapmaman için mücadele ediyorlar."

Ben: "Ancak sen bana geldiğinde derin bir huzur buldum ve kalbimdeki huzursuzluk ile saldırıların aniden ortadan kalktığını hissettim, sanki bir savaş sona ermiş gibi."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu istiyorum, böyle devam et."

Ben: "En sevgi dolu Baba, insanlar bana sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi baksalar da umurumda değil, ama içimdeki mücadele çok daha kötü. Eğer bana gelmemiş olsaydın, buna dayanamazdım. Ama senin geleceğini bildiğim için –sadece kutsal Komünyon'da değil, ruhsal Komünyon'da da– sana büyük bir güven duyuyorum ve senin benden istediğin gibi yapmaya devam edeceğim."

Ben: "Laik kişiyi, Kutsal Komünyon'u dağıtmak için arkaya gitmesi için kim yönlendiriyor? Bu rahibin isteği mi?"

Kurtarıcı: "Kızım, bu Şeytan'ın işidir."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım: Laik kişiden Kutsal Komünyon'u alan herkes, layık olmayan bir şekilde Komünyon'a katılmış olur."

Ben: "Efendim, kilise dergimizde Bayan Vennebusch'un hastalara Kutsal Komünyon'u götürdüğünü okudum. Bu, Mesih'in gerçek öğretisine uygun mu?" Kurtarıcı: "Bu sapkın bir öğretiler."

"Doğru duymuş muyum?" diye bir kez daha sordum.

Kurtarıcı: "Bu sapkın öğretinin bir parçasıdır."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, insanlar çamurun o kadar derinliklerine batmışlar ki, artık neyin doğru olduğunu bilmiyorlar."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu konu için dua edeceğim." Bir süre daha içtenlikle dua ettim.

Sonra Kurtarıcı şöyle dedi: "Huzur içinde git."

Rot'ta Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'u alırken o laik kişi tam yanımda duruyordu. Bana Kutsal Komünyon'u vermeye cesaret edemedi. Yine saldırılar hissettim.

Korkunçtu. Rahip gelip bana Kutsal Komünyon'u verdi.

Ancak birleşme anında derin bir huzur buldum. Kutsal Komünyon'u KBB Kliniği personeli için adadım.

Saat 13.00'te Tesbih duasında bulundum, ardından kilisede ibadete katıldım.

Saat 14.30'da hastanede eşimi ziyaret ettim.

30.03.92 - Pazartesi

İşyerinde tek başımaydım. Meslektaşım hâlâ hastaydı. Hastalar gelene kadar bol bol dua edebildim.

Sonra başhekim geldi ve ona tek başıma olduğumu, iki çalışanın eksik olduğunu söylediğimde benimle ilgilendi.

Bana bir buçuk saatliğine yardım göndereceğini söyledi. Acil servisten bir sivil hizmet görevlisi geldi. Tek başıma çalışmama rağmen hastaları da tedavi edebildim.

Saat 10.30 civarında doktor odasına gittim. Koruyucu meleğime, arkada bir hastanın beni bekleyip beklemediğini sordum.

"Oraya git" sesini duydum, ama hemen biraz şüpheye kapıldım. Arkadaki röntgen odasına gittiğimde orada hiçbir hasta yoktu.

Saat 13.00 civarında şapeldekiydim. Kurtarıcı'ya bunun koruyucu meleğim olup olmadığını sordum, çünkü bana biraz tuhaf gelmişti.

Kurtarıcı: "Kızım, kirli ruh araya giriyor. Sesi iyi dinle. Aceleci davrandın. Yumuşaklığın sesini tanımak gerekir."

Ben: "Bana bir şey söyle ki, neyin senden geldiğini anlayayım." Kurtarıcı: "Seni seviyorum, kızım."

Ben: "Seni çok zor duyuyorum."

Kurtarıcı: "Ama duydun."

Ben: "Bu, kalbin derinliklerinden geliyor."

Kurtarıcı: "Benimle konuşurken sükunetini ve huzurunu koru." Ben:

"Koruyucu meleğin de benimle konuştuğunu söylemiştin." Kurtarıcı:

"Evet, ama sen istediğinde değil."

Akşam Rot'taki kilisedeydim. Tesbih duasını ve Kutsal Ayini zavallı ruhlar için adadım.

Saat 20.00'de dua grubu vardı.

Papaz Dochart da gelmişti ve Kurtarıcı'ya ibadet ettik. İnsanlar günah çıkardılar.

Kurtarıcı'dan aldığım lütufları anlatarak inananları cesaretlendirmeye çalıştım. İki saat dua ettikten sonra, eskisi gibi rahiple biraz sohbet ettik.

Rahibin söylediği her şey hoşuma gitmedi. Bugün yine Peder Dochart'a günah çıkardım.

31.03.92 - Salı

Saat 11.30, doktor odasında:

Dün akşam Peder Dochart'ın Papa hakkında söyledikleri hoşuma gitmediğinden, bugün Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Kutsal Baba yanılmazdır. O, Ruhum tarafından yönlendirilen gerçek Mesih Kilisesi'dir. Ve herkes bu Kilise'ye uymak zorundadır."

Dua grubunda söylediklerimin doğru olup olmadığını sordum. Kurtarıcı:

"Söylediklerini sana ben ilham ettim."

Kurtarıcı benim ruhani rehberim olduğu için Bretten'e gitmem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, oraya gitmene gerek yok."

01.04.92 — Çarşamba - Kutsal Kan'ın Anılması - Rodalben.

Hastalar gelene kadar yaklaşık bir buçuk saat dua ettim.

Akşamüstü Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ne gittim.

Orada Tesbih duası ettim ve Kutsal Ayin'e katıldım.

02.04.92 - Perşembe

Rot'taki kilisedeydim; tesbih duası ve Kutsal Ayin'e katıldım.

03.04.92 - İsa'nın Kalbi Cuma Günü

Saat 11.00, doktor odası:

Dua ettikten sonra, Kurtarıcı ile birleşirken:

Kurtarıcı: "Rahibin yanına git, ona yazdıklarını anlat. Rahip olarak seni dinlemek onun görevidir."

Ben: "Rab, ya beni dışarı atarsa?" Kurtarıcı: "O

zaman bana da aynısını yapar."

Ben: "Ne zaman gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Bugün git, ona sor."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, gideceğim ve senin istediğini yapacağım. Sevgili Babam, rahibe gitmemin asıl nedeni nedir?"

Kurtarıcı: "İnanlılarla bol bol dua etsin ve onlar sapkın öğretilerden uzaklaşınsınlar diye." Ben:

"Peki bunu ona söylemeli miyim?"

Kurtarıcı: "Ona bunu söylemelisin."

Ben: "Peki ya bana 'sapkın öğretiler nedir?' diye

sorarsa?" Kurtarıcı: "Bunu sen biliyorsun, kızım."

Ben: "Bunu yapacağım, efendim ve Tanrım."

Akşam, Papaz Vogt için tesbih duasını ve Kutsal Komünyon'u adadım.

Papaz Vogt için dua ettim. Kurtarıcı ile birleşmenin ardından, ne zaman Papaz Vogt'a gitmem gerektiğini kesin olarak bilmek istediğim için Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Git, daha bugün."

Ağlamaya başladım. Rahip Vogt'a gitmek bana çok güç gerektirdi. Bu aşağılanma. Ağlamaktan kiliseden çıkamadım.

Kurtarıcı'dan bana güç vermesini diledim.

Papaz evinin kapısında durduğumda, ağlamaktan zili çalamadım. Sonra bir ministrant geldi ve papazı çağırdı.

Rahip geldi, ağladığımı gördü ve "Hadi, içeri gelin" dedi.

Ona şöyle dedim: "Siz bir rahip olarak beni dinlemek ve Kurtarıcı'nın ne istediğini anlamakla yükümlüsünüz."

O, bir o yana bir bu yana konuştu, ama doğru şeyi söylemedi.

Başka bir yerden başka bir rahibe gitmem gerektiğini söyledi. Çünkü bunu başkalarına aktarırsa, bir kısır döngüye gireceğini söyledi.

Bu beni çok üzdü ve ona şöyle dedim:

"Kurtarıcı bir kısır döngüye girmez. Söyledikleriniz hoş değil, böyle şeyler söylenmez."

Sonra ona, kilise bültenindeki aptal şakalar yüzünden onun için dua ettiğimi de söyledim. Ardından, akşamları kilisede Kutsal Komünyon'dan sonra ışıklar hemen söndürüleceği için kiliseden hemen çıkmak zorunda olduğumuzu da belirtmek zorunda kaldım.

(Bir keresinde kilisede kilitli kalmıştım bile).

O da kilise görevlisinin hemen eve gitmesi gerektiğini söyledi.

Ona kilisenin anahtarını başka birine de verebileceğini söyledim. Bunun bir anlamı olmadığını anladım ve içim burkularak eve gittim.

Evde hiç olmadığı kadar ağladım.

Sonra Bayan Hambsch'a gittim, günlük yazmak istedim ama olmadı. Eve döndüğümde yaklaşık bir saat dua ettim.

04.04.93 - Cumartesi

Sabahın erken saatlerinde Waghäusel'deki kilisedeydim. Kutsal Komünyon'dan sonra, tabernakülün önündeki yerde içtenlikle dua ettim.

Belki de Peder Vogt'a yanlış bir şey söylemiş olabileceğimi düşündüm. Kurtarıcı: "Onunla doğru konuştun."

Ben: "O zaman günlüğü yazmaya devam etmeli miyim, yoksa bırakmalı mıyım?"

Kurtarıcı: "Yazmaya devam et, kızım."

Ardından Hambsch ailesinin evine gittim. Orada kahvaltı ettim ve sonra Marion ile birlikte günlüğü yazdım.

16.15 - 18.15 saatleri arasında Rot'taki kilisede diz çökerek Peder Vogt için, Kurtarıcı'nın istekleri için ve tüm ruhlar için dua ettim.

05.04.92 - Pazar

Kutsal Ayin'den önce yaklaşık bir buçuk saat dua ettim. Kurtarıcı ile birleştim ve içtenlikle dua ettim. Papaz Vogt'un Cuma günü söylediği, bunu yaparsa bir kısır döngüye gireceği sözleri beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu sözler içimi rahat bırakmadı.

Aslında bu sözler, benim bir kısır döngü içinde olduğumu ifade ediyor.

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Benim onlardan istediğim şeyi değiştirmezlerse, herkes bir kısır döngü içinde bulunur."

Ben: "Onlardan ne istiyorsun?"

Kurtarıcı: "Üçlü Birlik Tanrı'ya derin bir saygı. El ile Komünyon uygulaması bir an önce kaldırılmalıdır. Kutsanmış eller dışında hiç kimse Kutsal Komünyon'u dağıtmamalıdır. Bu, önceki papalar tarafından zaten onaylanmıştır ve bugün de böyle kalmalıdır."

Ben: "Peder Vogt, bu kasabadan olmayan başka bir rahibe gitmemi istedi; onun benim için daha iyi olacağını söyledi."

Sonra yarım dakikalık derin bir sessizlik oldu. Kurtarıcı: "Kızım, o da gelecek."

Ben: "Ne, ne gelecek?" Kurtarıcı: "Doğru rahip."

Ben: "Peki yeni rahip günlüğümü okuyacak mı?" Kurtarıcı:

"Ona ne dersem onu yapacak."

Ben: "O zaman yeni rahip için şimdiden dua edebilir miyim?" Kurtarıcı: "Evet, et."

İçimde bir acı hissettim, çünkü Peder Vogt'u yedi yıldır tanıyordum ve hatta sekiz yıldır onun için dua ediyordum; çünkü o henüz kırmızı cüppe giymemişti ve ben yeni rahip için dua ediyordum, çünkü eski rahip, Peder Köstel emekli olmuştu ve üstelik hastaydı.

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, bana söylediğin her şeyi yapacağım." Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.

Kurtarıcı bugün biraz daha sert davrandı. Dedi ki: "Bugünlük bu kadar yeter."

Önümdeki masanın üzerinde duran haçı aldım, kalbime bastırdım ve Kurtarıcı'yı teselli ettim. Sonra her zamanki gibi haçı öptüm. Kurtarıcı'dan, kayıtsızlıklarından dolayı Kurtarıcı'yı eliyle kabul edenler

için af diledim.

Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Yüzünü kalbime kazı ki, insanlar bana ne verdiğini görsünler; çünkü ben senin hizmetkarınım ve sen istediğin sürece öyle kalacağım, Rabbim ve Tanrım, ruhumun rehberi. Ben: "Sevgili İsa'm, benimle ne istersen yap, ben tamamen sana aitim. Her şey, sevginde, Rabbim ve Tanrım, senin sevginde bulunur. Senin sevgin olmadan ben hiçbir şeydim ve hiçbir şeyim. Ve sahip olduğum her şey senden gelir; bunu da merhametin kaynağı olan yaralı kalbine koyuyorum."

Ruhum o anda çok özel bir huzur ve sıcaklık içindeydi. Kurtarıcı'nın sevgisi her zamankinden daha güçlü hissediliyordu. Ve yine de O, daha canlı, daha heybetli, daha adil ve daha merhametli bir Baba'dır.

Saat 10.00: Kırmızı Kilise'de Kutsal Ayin'e katıldım.

Saat 18.00'de tövbe duası vardı ve içim rahat değildi. Bu kadar az kişinin günah çıkarmaya gitmesine şaşmamam gerek.

Saat 20.00'de Marion geldi ve yaklaşık bir buçuk saat günlüğümüzü yazdık. Ardından bir tane daha tesbih duası ettim.

Bugün öğleden sonra saat 13.30 civarında bir denemeyle karşılaştığımı da yazmam gerekiyor. Dua odasındaki kanepede uzanıyordum. Önce Margarete'nin bir kitabını okudum. Sonra aniden üzerime şiddetli bir yorgunluk çöktü. Günlüğüme bir şeyler daha yazmak istediğim için kalkmak istedim. Ama başaramadım. Sanki biri bana uyuşturucu vermiş gibiydi. Sonra İsa'ya yalvardım: "Lütfen bana yardım et, kalkmak istiyorum, gücüm yok."

Bu bir süre devam etti, sonra şöyle dedim: "Bedenim zayıf, ama ruhum istekli." Birdenbire şunu duydum: "Kalk ve yazmaya git."

Birdenbire yorgunluğu hissetmedim artık. Kendimi çok zinde hissettim ve günlüğüme yazmaya devam ettim.

06.04.92 — Pazartesi

Dua ettikten sonra, yeni rahip meselesini doğru duymuş muyum diye bir kez daha kontrol etmek istedim.

Kurtarıcı: "Yeni bir rahip geliyor." Ben:

"Bu onun iradesi mi, yoksa senin iraden mi?" Kurtarıcı: "Benim iradem."

Ben: "Dün tövbe ayininde kendimi rahat hissetmedim, bir şey eksikti." Kurtarıcı:

"Tövbe ayini şeytanın hoşuna gitti, ama benimkine değil."

Ben: "O zaman pek çok layık olmayan kişi Kutsal Komünyon'u alacak."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru tahmin ettin."

Kurtarıcı: "Bu konu için dua et."

Yaz, kızım, kulakla yapılan günah çıkarma hâlâ geçerlidir. Tövbe ayininde hâlâ çok fazla kibir var ve inananlarda pişmanlık eksik."

Sanki her şey gerçekten benden geliyormuş gibi bazı düşünceler aklıma geldi.

Kurtarıcı: "Kızım, bunları sana ben ilham ettim. Kendi başına hiçbir şey yapamazsın."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git."

Saat 12.00, iş yerimdeki şapelde: Önce Kurtarıcı'dan bana bir şans daha vermesini, Peder Vogt ile bir kez daha konuşabilmemi diledim. Bir süre dua ettim, sonra şunu duydum:

"Alçakgönüllü ol."

Sonra yine sessizlik oldu, ta ki şunu duyana kadar:

"Papaz Bey seninle bir kez daha konuşacak." Ona seslenmeli miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "O sana seslenecek."

Sonra Kurtarıcı'ya sordum: "Kurtarıcı, 'alçakgönüllü' kelimesiyle ne demek istiyorsun?" Kurtarıcı: "Mütevazı ol."

Akşam kilisede Rahip Vogt için tesbih duası ettim ve ardından Kutsal Ayin'e katıldım.

20.00 Dua grubu:

Yaklaşık iki buçuk saat dua ettik. Burada da Rahip Vogt için dua ettim, çünkü onu seviyorum ve onu kaybetmek istemiyorum, gitmesini de istemiyorum.

07.04.92 — Salı

Kurtarıcı'ya dua grubunun uzun sürüp sürmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Hayır, kızım, uzun sürmedi. Daha fazla dua etmelisiniz."

Kurtarıcı'ya, dua grubunda söylediklerimin O'nun hoşuna gitmiş olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Söylediklerinin hepsi gerçektir."

Dua grubunda dua ettiğimiz, dünyanın kurtuluş çıpası olan Kefaret Tesbihi çok yorucuydu. Birçoğu yorgun ve bitkindi.

Kurtarıcı: "Bu bir Kefaret Tesbihidir."

Ben: "Mesih'in gerçek öğretisi söz konusu olduğunda nasıl davranmalıyım? Kendimi savunmam gerekir mi?"

Kurtarıcı: "Onlara söylemen yeter. Gerisini ben hallederim."

Saat 13.00, klinikteki şapelde:

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim:

Kurtarıcı: "Beni hayal kırıklığına uğratma, bana sadık kal."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, seni neyle hayal kırıklığına

uğratabilirim ki?" Kurtarıcı: "Yazdıklarınla."

Ben: "Peki ya rahip bana, onun istediği gibi yapmam gerektiğini söylerse?"

Kurtarıcı: "O zaman onun istediğini yap, sorumluluk ona ait."

Röntgen çekerken birçok hastayı günah çıkarmaya da gönderiyorum. Bugün de genç bir kadın, bir öğrenci vardı. Ona başının dönüp dönmediğini sordum.

O da "Evet" dedi.

Soğuk terlemeleri olup olmadığını ve midesinin bulandığını da sordum. Yine evet dedi.

Ben: "Uzun zamandır günah çıkarmadınız, değil mi?" O: "Evet."

Sonra ağlamaya başladı. Onu kucakladım ve röntgen odasında asılı duran İsa haçı ile

Meryem Ana resmine sakın bir şekilde baktım ve içimden şöyle dua ettim:

"Sevgili Kurtarıcım, sevgili Meryem Ana, bu ruhu size armağan ediyorum."

Genç kadına dua etmesi için dua kağıtları da verdim. Sevindi ve mutlu bir şekilde ayrıldı. Bu semptomlara ve tanıya sahip binlerce hasta var, hepsinin röntgenini çektim. Ve röntgen filminde hiçbir şey görünmüyor. Bu, rahatsızlıkların organik olmadığına dair bir işarettir. (Röntgen filmleri kanıt olarak on yıl boyunca saklanır, sonra imha edilir.)

Hastaların doktor randevusundan önce günah çıkarmaya gitmeleri daha iyi olurdu; böylece bu ışınların zararlı olması nedeniyle birçok röntgen çekiminden kurtulunabilirdi.

Şikayetler organik değil, yani ruhsaldır ve Tövbe Ayınınin lütfu, ruhun sağlık durumunu büyük ölçüde iyileştirir.

Akşam, Rot'taki kilisede:

H. Papaz Vogt için tesbih duası ve Kutsal Ayin'i adadım; bunu kendime söz vermiştim.

Papaz, Komünyon yardımcısına Kutsal Ekmeklerin bulunduğu kaseyi verdiğinde, Komünyon yardımcısının bana gelip Kutsal Ekmek'i vermek isteyeceğini biliyordum.

Ve öyle de oldu. Ancak Kutsal Komünyon'u almadım, Kurtarıcı'nın önünde eğildim ve kutsal komünyonu almadan yerime geri döndüm.

Kurtarıcı ruhsal olarak bana geldi. Ancak O gelmeden önce, kirli ruhla mücadele etmek zorunda kaldım. Ama sonrasında, Kutsal Komünyon'u kutsanmamış bir laymanın ellerinden almak istemediğim ve Kurtarıcı'yı gücendirmek istemediğim için büyük lütuflar aldım.

08.04.92 - Çarşamba

Saat 10.00, doktor odasında:

Komünyonu reddetme konusunu sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz, yaptığın şey doğrudur."

Ben dedim ki: "Kutsal Komünyon'u reddettiğim için kirli ruhtan büyük bir huzursuzluk hissettim."

Sonra sen ruhsal olarak bana geldiğinde, tam bir huzur çöktü. Sen onlara (kirli ruhlara) görünmezsin, bu nasıl olabilir?

Düşündüm ki, kirli ruhlar Kurtarıcı'nın bana kutsal ayin yoluyla gelmediğini görüyorlar, ama senin ruhsal olarak yanıma geldiğini fark edemiyorlar.

Kurtarıcı: "Onlardan gizli kalmaya devam ediyorum, ama benim bulunduğum yerde çekilmek zorundalar." Ben: "H. Papaz Vogt'un iradesi, Kutsal Komünyon'u bir layik kişiden almam mıydı?"

Kurtarıcı: "Evet, onun iradesiydi."

Ben: "Benim Kutsal Komünyon'u bir layik kişiden almayacağımı bildiği halde neden böyle bir şey yapıyor?"

Kurtarıcı: "Çünkü o, senin sahip olduğun imana sahip değil."

Ben: "Ama ben onun için dua ediyorum. (Tanrım, ona canlı bir iman ver, dağları yerinden oynatabilecek hardal tanesi kadar iman ver.)"

Kurtarıcı: "İman da kabul edilmelidir."

Ben: "Komünyon yardımcıları bana geldiklerinde, bazılarının bu şekilde davranmaya devam etmeli miyim?" Kurtarıcı: "Evet, öyle yap."

Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, öyle yapacağım. Lütfen bana bunun için lütf, güç ve sevgi ver, ama korkumu ve insanlardan çekinmemi benden al. Teşekkür ederim, sevgi dolu Babam."

Heidelberg yakınlarındaki Boxsberg'deki Zönackel'de Kutsal Ayin'e ve tapınmaya katıldım ve bir konferans dinledim.

Ardından Bruchsal Hastanesi'nde bir hasta ziyareti yaptım. Saat 21.00'de Marion ile birlikte günlüğümü yazdım.

Saat 22.00'de Frankfurt'tan H. Ziegler aradı ve Medjugorje'deki Görünüm Dağı'nın bombalandığını anlattı.

Saat 22.45'te, telefonla verdiğimiz bir telgrafı Federal Şansölye Helmut Kohl'a gönderdik:

Federal Şansölyelik
Ofisi 5300 Bonn

Sayın Federal Şansölye, sizden, Yugoslavya'nın Bosna-Hersek bölgesinde bulunan Medjugorje Meryem Ana Hac Merkezi'ne yönelik askeri saldırılara karşı uluslararası düzeyde protesto etmenizi içtenlikle rica ediyoruz.

Julijana Ebert Dua
Grubu
6837 St. Leon-Rot - (Telgraf No. H 261)

09.04.92 — Perşembe

Saat 10.30'da doktor odasında:

Dua ettim ve Kurtarıcı ile bir oldum.

Kurtarıcı: "Şimdiye kadar yazdıklarına sadık kal." Yine işaret hakkında sordum.

Kurtarıcı: "Bir işaret gelecek."

Ben: "Beni hayal kırıklığına uğratma' kısmını anlamadım." Kurtarıcı: "Bana söz verdiğin şeye sadık kalman."

Ben: "Peder Maier, ona aforoz edileceğimi anlattıktan sonra, Zönackel'de bana, Papa'dan ayrılırsan cennette de ayrılacağımı söylemişti."

Kurtarıcı: "Sen benimlesin, kızım, ve benimle kalacaksın."

Yugoslavya'daki savaş hakkında soru sordum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, savaş devam ediyor. Dua et, kızım."

Saat 16.45'te Rot'taki kilisedeydim. Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde yapılan ibadet sırasında dua liderliğini yaptım. Ardından 15 dakikalık bir sessizlik oldu. İbadet.

Saat 18.00'de ise Tesbih duası edildi.

Saat 18.30'da Kutsal Ayin vardı. Kutsal Komünyon'dan sonra Medjugorje yüzünden ağladım. Sonra, Peder Vogt'un Kutsal Ekmek ve Şarap'ın dönüştürülmesinden sonra söylediği sözler aklıma geldi, şöyledir: "Onları sahte güvenceye karşı koru." Belki de benim sahte bir güvencem olduğunu düşündüm.

Sonra Kurtarıcı'ya sordum: "Eğer sahte bir güvendeysen, bana söyle, o zaman hemen günlüğü yazmayı bırakırım."

Kurtarıcı: "Sende yanlış bir güven duygusu yok. Seni seviyorum, kızım."

Ses, her zamankinden çok daha net ve berraktı. Hemen ağlamayı kestim. Bu, yalnızca Tanrı'nın verebileceği bir duyguydu. Kurtarıcı'ya bir gülümseme armağan ettim ve kiliseden eve döndüm.

10.04.92 — Cuma

Saat 9.00, röntgen odasında:

Yaklaşık bir saat dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Kızım, rahibin yanına git, fikrini değiştirip seninle konuşmak isteyip istemediğini sor."

Ben: "Bana onun benimle konuşacağını söylemiştin, bu çelişiyor." Kurtarıcı:

"Zamanı kısaltmam gerekiyor. Büyük tehlike önünüzde duruyor."

Ben: "Peder Vogt'a ne zaman gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Git kızım, daha bugün." Yaklaşık 30 dakika sonra:

Ben: "Onu aramalı mıyım yoksa yanına mı gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Onu ara ve yanına gittiğinde, ona ne söylemen gerektiğini sana ben söyleyeceğim."

20 dakika sonra:

Kurtarıcı'nın zamanla ne demek istediğini sordum. Dedim ki: "Zaman sonsuzdur."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Zaman sadece bana aittir."

Ben: "Bunu anlamıyorum. Sen ne dersen onu yazarım, o zaman öyle olur."

Başka bir şey daha yazmam gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Ona git, git (rahibe)."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, yapacağım. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin."

12.15 Klinikteki şapel:

Dua sonrasında:

Yine sordum: "Rahip benimle konuşacak mı?"

Kurtarıcı: "Ne istiyorsun, kızım?"

Ben: "Sen ne istersen."

Kurtarıcı: "O zaman onunla konuş."

Saat 15.40 civarında:

Papaz Vogt'u aradım ve Kurtarıcı'nın bugün söylediklerini ona anlattım.

O da şöyle dedi: "Onlara başka bir rahibe gitmelerini zaten söylemiştim. O kitabı bırakın, yoksa başımız belaya girer."

Papaz Vogt telefonda pek nazik davranmadı.

Dua ettim: "Efendim ve Tanrım, içimde büyük bir yara var. Bu bana çok acı veriyor. En çok istediğim şey, artık hiçbir şey yapmamak. Ama senin hatırı için, Kurtarıcım, benden istediğin şeyi yapmaya devam edeceğim."

Rahip için ne kadar çok dua edersem, bana karşı o kadar kötü tepki gösteriyor.

Bugün Rot'ta Kutsal Ayin yoktu. Fridolin ve ben, Rot'taki kilisede tesbih duasına katıldıktan sonra Bad Schönbörn'a gittik.

Bad Schönbörn - Mingolsheim'daki kilisede, Zaire'den gelen bir rahip Kutsal Ayin'i yönetti. Çok güzel bir vaaz verdi ve Kutsal Ruh'un onu yönlendirdiğini hissedebiliyordunuz.

Ne yazık ki bu tür vaazları nadiren duyuyoruz. Bu vaaz için Tanrı'ya şükrediyorum. Kutsal Komünyon'u Peder Vogt için adadım.

11.04.92 - Cumartesi

Saat 7.15: Waghäusel'deki kilisede Kutsal Ayin'e katıldım. Komünyon aldıktan sonra içtenlikle dua ettim. Kutsal Ayin'in ardından Lauretan Litanyası'nı okudum. Sonra Salve Regina'yı söyledik ve "Ey Meryem Ana!" duasını ettik.

Sonra inananların önünde yüksek sesle şöyle dedim: "Medjugorje için bir Baba'mız daha dua edelim, çünkü milyonlarca insanın ziyaret ettiği bu görünüm yerinde bombalar düştü." Ardından Tabernacle'ın önüne gittim, yere diz çöktüm ve dua ettim.

Kurtarıcı'ya sordum: "Eğer zorluklara yol açarsa, bu kitabı bırakmalı mıyım?"

Kurtarıcı: "Bu bir iyileşme getirir, ama zorluk yaratmaz."

Tam olarak anlamadığım için Kurtarıcı'ya bir kez daha sordum. Kurtarıcı bunu bir kez daha tekrarladı ve ben de bunu yazdım.

Zaten Cuma günü Bad Schönbörn'daki kilisede, Papaz Vogt'un bu kitabın bize zorluklar getireceğini söylemesi beni çok meşgul etmişti.

Dün Kurtarıcı da şöyle demişti: "Bu, kilise için bir iyileşme getirecek, kızım."

Dün, Kurtarıcı'ya yanımda olup olmadığını sorduktan sonra bana şöyle demişti: "Ben her zaman yanıdayım."

Kiliseden sonra Marion'a gittim ve birlikte günlük yazdık.

16.20 - 18.20 saatleri arasında Rot'taki kilisede diz çökerek, Rahip Vogt için, tüm ruhlar için ve Kurtarıcı'nın istekleri için birkaç tesbih duası ettim.

Evde saat 20.30'dan 21.30'a kadar Rahip Vogt için birkaç kez şeytan kovma duası, Yaralı Meryem Tesbihi, Kutsal Ruh Tesbihi ve diğer duaları okudum.

12.04.92 — Palmiye Pazarı

Yaklaşık yarım saat dua ettim, ardından ruhsal olarak Komünyon aldım. Kurtarıcı: "Bir rahip geliyor."

Ben: "O zaman o benim gerçek rahibim değil."

Kurtarıcı: "Hayır."

Ben: "O zaman neden beni ona gönderdin, bunu anlamıyorum." Kurtarıcı: "Her insanla, ne yapabileceğini denerim."

Ben: "Ama onun neler yapabileceğini önceden biliyordun."

Kurtarıcı: "Bununla seni de sınıyorum."

Ben: "O zaman bu sınavdan kaldım."

Kurtarıcı: "Kızım, şimdiye kadar en iyisini yaptın."

Paskalya'dan önceki işaretlerle ilgili olarak sordum: "Sözünden dönüyor musun?"

Kurtarıcı: "Hayır, sözümünden dönmüyorum."

Sonra kısa bir sessizlik

oldu. Ardından Kurtarıcı'nın

sesini duydum:

"Yaz, kızım, ben istiyorum," diye devam etti; ardından kısa bir sessizlik oldu ve ben şimdi ne diyecek diye düşündüm— "Papaz Vogt'tan bir cevap, kendisinden şahsen, kimseye danışmadan." Kurtarıcı sözlerine devam etti:

"Eğer bir sıkıntısı olsaydı, önce başkalarına mı sorardı, yoksa bana mı?"

Kurtarıcı sözlerine devam etti:

"Cevap beklemene gerek yok, bu benim için. Ona yazabilirsin ya da yanına gidebilirsin, nasıl istersen."

Ben: "Efendim ve Tanrım, ona yazmayı seçtim." Kurtarıcı: "Öyle yap."

Ben: "Efendim, diri Tanrı'nın Oğlu, son olarak ne yazmalıyım?" Kurtarıcı: "Sizi seviyorum, çocuklarım."

Kırmızı giysilerle Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Ayin'i Marion için adadım. Tanrı ona, Rab'in benden istediği şeyleri yazmaya devam etme lütfunu versin.

13.00 — 14.00 saatleri arasında kilisede Tesbih duası ettim ve orada ibadete devam ettim. Saat 15.00'ten sonra Peder Vogt'a mektup yazdım.

Akşam saat 20.15'te Marion'la birlikte mektubu papaz evindeki posta kutusuna attım.

Mektupta, Kurtarıcı'nın Palmiye Pazarı sabahı bana söylediklerini yazdım.

13.04.92 — Pazartesi

Sabah saat 8.00 civarında işyerinde, iş arkadaşım Veronika ile birlikte Acı Çile Tesbihini okuduk. Saat 10.00'da doktor odasında dua ettim.

Dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

1984 yılında, Meryem Ana'nın görünüşünden birkaç hafta sonra, sabahın erken saatlerinde yaklaşık 20 dakika boyunca bir deprem vizyonu gördüm. Etrafımdaki tüm dünya şiddetle sarsılıyordu.

Her şey ilkbaharda olduğu gibi yeşildi. O zaman kocama, uyanık olduğumu görmesi için bakmasını söyledim. Çünkü bunu uyanırken görüyordum.

Ama kocam uyuyordu ve onu uyandıramadım.

Bu gece, bunun deprem olduğunu düşündüm. (Daha sonra radyoda bildirildiği üzere, gece gerçekten bir deprem olmuştu.)

Kurtarıcı: "Hayır, kızım, o daha gelecek."

Muhtemelen, 1984'teki bu vizyonda gördüğüm gibi, Kurtarıcı'nın dediği gibi şiddetli deprem henüz gerçekleşecek.

Ardından H. Papaz Vogt hakkında sordum.

Kurtarıcı: "Papaz Vogt, sizin yerinizde uzun süre

kalmayacak." Ben: "Öyleyse başka bir rahip mi gelecek?"

Kurtarıcı: "Aynen öyle. Gelecek olan kişi, senin ruhani rehberin

olacak." Ben: "O zaman o, senin bana söylediklerine inanacak mı?"

Kurtarıcı: "Başlangıçta değil."

Ben: "Papaz Vogt'un gitmesi umurumda değil, ama sizin dediğiniz gibi olması gerekiyor. O zaman yeni rahip için dua etmeye baştan başlamam gerekecek. Bu kolay değil. Yine bana birçok fedakârlık gerektirecek."

Ben: "Peder Vogt yaklaşık olarak ne zaman ayrılacak, bunu bilmek mümkün mü?"

Kurtarıcı: "Bu yakında olabilir."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, alay edileceksin, inkar edileceksin ve aşağılanacaksın, hepsini üstüne al."

Ben: "Rab, ama 'alay edilmek' ne demek, anlamıyorum. Sözlüğe bakacağım."

Kurtarıcı: "Düşmanların kilisenin içinde, dışında olduğundan

daha fazla." Ben: "Ama onlar inananlar."

Kurtarıcı: "İnançlıların arasında pek çok ikiyüzlü var."

Ben: "Lütfen bana 'ikiyüzlü' yerine başka bir kelime söyle, bunu pek iyi anlamıyorum." Kurtarıcı: "Görünüşte inananlar."

Ben: "Başka bir şekilde ifade edilebilir mi?"

Kurtarıcı: "Bunlar, el ile komünyonu savunan kayıtsız inananlardır." Ben: "Bunu doğru yazdım mı?"

Kurtarıcı: "Evet, aynen öyle."

Ben: "Kurtarıcı, el ile komünyon alanların ikiyüzlü olduğunu söylersem, onları aşağılamış olurum."

Kurtarıcı: "Onlar da beni sürekli bu şekilde aşağılıyorlar."

Dün akşam saat 20.15 civarında mektubu papaz evinin posta kutusuna attığımda, kalbimde birkaç kez keskin bir sızı hissettim; tıpkı Komünyon alırken rahiplerin önünde durduğumda saldırıya uğradığım gibi.

Kurtarıcı: "Orada da kirli ruhlar var. Papaz evinin önünde bekçiler gibi duruyorlar."

Saat 12.25'te klinikteki şapelde: Holger de oradaydı. Daha sonra Holger röntgen odasına geldi ve Peder Vogt'a yazılan mektup hakkında tartıştık. Holger bana ilginç şeyler anlattı. Beklemem gerekiyor.

Akşam Rot'taki kilisedeydim. Tesbih duasını ve Kutsal Ayini, savaşta şehit düşenlerin ruhları için adadım.

Saat 20.00'de dua grubu:

Orada çok fazla insan vardı. Mutlaka dua odasını inşa etmeliyim.

Papaz Dochart'ın dua etmeye başlama şekli hoşuma gitmedi. Bugün başlangıçta haç işareti yapmadı ve sayfayı önceden belirtmeden hemen bir ilahi söylemeye başladı.

Bu yüzden bazıları sözlere eşlik edemedi ve dua edemedi.

Sonunda mutfakta bir araya gelip sohbet ettik.

Peder Dochart ile birlikte yedi kişiydik. Peder Dochart, Kilise adına özel vahiylerin inanılması gerekmediğini söylediğinde, kalbimde büyük bir acı hissettim. Fatima ve Lourdes'tan bahsettim ve hac yerleri olmasaydı inananların inançlarının zayıflayacağını söyledim.

Papaz Dochart, buna inanmak zorunda olmadığımızı bir kez daha tekrarladı. Sonra ona, ağacı meyvelerinden tanırız dedim.

Herkes Medjugorje'deki görümlere inansaydı, savaş çıkmazdı, dedim.

Meryem Ana, görümlerin başında şöyle demişti: "Tespah duası edin, böylece savaşı durdurabilirsiniz."

14.04.92 - Salı

Evde, saat 8.30 - 10.30 arası:

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim. Dün Rahip Dochart'ın özel vahiylerle inanmaya gerek olmadığını söylediği için şikayet ettim.

Kurtarıcı: "Rahip haklı değil." Ben: "Neden bu acıyı çektim?"

Kurtarıcı: "Çünkü ben hakarete uğradığımda, sen de benim acılarımı hissetmelisin."

Ben: "Bu hakaret bir günah mıydı?"

Kurtarıcı: "Bunu yaz. Evet, kızım."

Ben: "Eğer bu özel vahiyler olmasaydı, Rahip Dochart bana gelir miydi?"

Kurtarıcı: "Hayır, kızım. Gelmezdi."

Ben: "Onun (dua grubuna) bunca yıldır gelmesinin sebebi nedir?"

Kurtarıcı: "Şeytan, Kilise'nin ıslahı için sana ilettiğim şeyleri onun aracılığıyla yok etmek istiyor."

Ben: "Şimdi ne yapmalıyım?" Kurtarıcı:

"Onu benimle birlikte yeneceksin."

Ben: "Peder Buran, şeytanların rahiplere bulaşmadığını söylemişti." Kurtarıcı:

"Yaz, kızım, neredeyse herkes şeytanların onlara söylediklerini dinliyor."

Maria Itten hakkında sordum, çünkü Peder Wagner onun hakkında, dua grubundaki inananların bana anlattığı kadar iyi konuşmamıştı. Onun yazdığı sayfanın doğru olup olmadığını tekrar sordum.

Kurtarıcı: "Maria Itten'in yazısı gerçek ve doğrudur. Şeytan güçlüdür. Söylediklerime sadık kalmalısın. Kızım, onun da seninle aynı sorunu var." Ben: "Bu ne tür bir sorun?"

Kurtarıcı: "Bana sadık kal."

Ben: "Efendim, Maria Itten'i ziyaret edeceğim."

Kurtarıcı: "Bunu yap."

H. Papaz Vogt'a yazdığım mektup hakkında ve başıma bir şey gelip gelmeyeceğini sordum.

Kurtarıcı: "Biraz sıkıntı yaşayacaksın." Ben: "Nasıl davranmalıyım?"

Kurtarıcı: "Cevap vermen gerekmez, çünkü sana zaten cevap beklemene gerek olmadığını söylemiştim. Alçakgönüllü kal, kızım."

Çok içten bir şekilde dua etmeye devam ettim. İçimde o kadar derin bir huzur ve sevgi vardı ki, sürekli şöyle diyebilirdim: "Seni tüm kalbimle ve tüm gücümle seviyorum, Rabbim ve Tanrım." Ben ben değildim, içimdeki Rab'di.

Sonra şunu duydum: “Huzur içinde git, kızım.”

Ben: “Sadece senin verebileceğin bu lütuf için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım.”

13.00 - 15.00 saatleri arasında ormanda kaldım ve üç tane tesbih duası ettim.

Saat 17.00’de yeğenim Ratko’nun yanındaydım. Bana geceleri boğulduğunu, bir el hissettiğini ve neredeyse nefes alamadığını anlattı. “İsa” dediğinde o his kayboldu. Henüz vaftiz edilmedi. Dua ediyor, ama henüz yeterince değil.

Vaftiz olmak istiyor, ama ne zaman olacağını henüz bilmiyor.

Saat 18.00’da Rot’taki kilisede: Ebedi Işık yine yanmıyordu, ama bu sefer kilise görevlisi hemen gelip onu yaktı ve her zamanki kadar uzun süre beklemedi.

Saat 20.30’da Marion geldi ve günlük yazdık.

15.04.92 — Çarşamba

Röntgen çekmek için gelen yaşlı bir kadına röntgen çektim; içeri girdiğinde röntgen çekirmek için içeri girip girmeme konusunda tereddüt etti. Onda kötü ruhu hissettim, onu kutsadım ve kutsal su verdim.

Kadın kendi kendine küfrediyordu. Sonra Ave Maria duasını okudum, o da küfür etmeye başladı ve o kadar hızlı konuşuyordu ki ne dediği anlaşılamıyordu: “Bebebebebe”.

İş arkadaşım bunu görünce hastaya şöyle dedi: “Bu hiç hoş değil, böyle bir şey yapılmaz.”

Hasta ona şöyle dedi: “Seni döveceğim.”

Saat 10.30, doktor odasında:

Kurtarıcı’ya bu hasta için sordum.

Kurtarıcı: “İçinde birkaç kirli ruh var. İçinde kalıyorlar. O böyle istedi.” Ben:

“Ave Maria duası sırasında alay eden kirli ruh hangisi?”

Kurtarıcı: “Hepsi alay ediyor.”

Ben: “İşaret geldiğinde buna hazırlanmam gerekir mi?”

Kurtarıcı: “Hayır, kızım, hazırlanmana gerek yok. Bir tanesi gelecek.”

Ben: “Bu işaret geldiğinde bana da söyleyecek misin? Çünkü ne tür bir işaret olacağını bilmiyorum.”

Kurtarıcı: “Evet, söyleyeceğim.”

Ben: “Kurtarıcı, bir şey yapmam, bir şey gerçekleştirmem gerekiyor mu? Ve eğer bir şey yapmam gerekiyorsa, o zaman korkumu, şüphelerimi ve senin söylediklerine inanmamı ve istediğini yapmamı engelleyebilecek her şeyi benden al, çünkü ben tamamen sana aitim.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, yakın zamanda Papa’ya gitmelisin ve ona yazdıklarını söylemelisin.”

Ben: “Önce bir rahiple konuşmam gerekmez mi?”

Kurtarıcı: “Konuşabilirsin, ama ona gitmelisin.” Kurtarıcı:

“Ona şahsen geleceğini yaz.”

Ben: “Rahipler Papa’ya gitmemi yasaklarsa ne yapmalıyım?” Kurtarıcı: “Kızım, sana söylediğimi yap.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, yapacağım. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.” Kurtarıcı: “Papa senin gelişine hazırlıklı olacak.”

Ben: “Efendim, bu benim için anlaşılmaz bir şey, ama sen öyle diyorsan öyledir ve ben de öyle olacağına inanıyorum.”

Kurtarıcı: “Yaz, benimle birlikte

olacaksın.” Ben: “Efendim, başka sorum yok.”

Kurtarıcı: “Huzur içinde git, kızım.”

Ben: “Teşekkür ederim sevgili İsa’m, ruhani rehberim. Yoldan sapmamak için eline sıkıca tutunacağım. Tanrım, beni koru, beni istediğin yere götür, çünkü ben sadece senin hizmetkarım.”

Bugün Kutsal Ayin’e katılmadım. Burada, Rot’ta da, Rochus Şapeli’nde de ayin yoktu, ama Zaire’den Peder Josef ile konuştum.

Evde Marion, günlüğünü yazmak için beni bekliyordu.

Bu gece yaklaşık 45 dakika dua ettim. Saat gece 3'ü geçmişti, uyuyamıyordum. Paskalya öncesi sıkıntılar vardı.

Öğlen, iş yerimdeki şapelde "Rab'bin Meleği" duası sonrasında, Kurtarıcı'ya Kutsal Baba'ya kendimi nasıl anlatmam gerektiğini sordum.

Kurtarıcı bana, Kutsal Baba'ya telgraf değil, taahhütlü mektup göndermem gerektiğini söyledi."

16.04.92 — Perşembe

Saat 10.10, doktor odasında:

Marion, şimdiye kadar yazdıklarımızın doğru olup olmadığını sormamı istemişti. Kurtarıcı: "Yaz, kızım, Marion'un şimdiye kadar yazdıkları iyiydi."

Ben: "Kurtarıcı, belki bana söyleyecek bir şeyin vardır."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, senin tavırlarından hoşlanıyorum." Ben: "Sana hareketimi verdim."

Kurtarıcı: "Hareketini verdin, bu hoşuma gitti." Ben: "Hareket ne demek?"

Kurtarıcı: "Her zaman benim irademi yerine getirmek."

Ben: "Dün, Zaire'den gelen Peder Josef ile yarım saatten biraz fazla konuşup sapkın öğretiler hakkında konuşmam da senin iraden miydi?"

Kurtarıcı: "Evet, o benim irademdi, kızım."

Ben: "Efendim, ona bu kadar çok rahiple konuşmam gerektiğini de söyledim. O buna hiçbir şey demedi."

Kurtarıcı: "Ama nedenini anladı."

Ben: "Peder, herkesi elden komünyonundan vazgeçirip ağızdan komünyon almalarını sağlamanın imkânsız olduğunu söyledi. Ben, Tanrı'nın yanında her şeyin mümkün olduğunu düşündüm; peki ya sen, Kurtarıcı, bu konuda ne dersin?"

Kurtarıcı: "Son Yargı'dan sonra herkes ağızdan Komünyon alacak." Ben: "Son Yargı nedir?"

Kurtarıcı: "Ruhların arındırılmasıdır." Ben:

"Bunu pek anlamıyorum."

Kurtarıcı: "Bugünlük bu kadar yeter. Huzur içinde git, kızım."

Kurtarıcı'ya, bana söylediği her şeye inanacağımı ve yazacağımı söz verdim.

18.00 – 19.15 Kutsal Ayin ve Kırmızı Tesbih.

Gece 3.00—4.00 saatleri arasında kilisede ibadet ettim. Normalde bu saatte ibadeti yürütmek için görevli olan kocamdı, ancak bacağı ağrıdığı için gelemedi. Meryem Ana'yı benimle birlikte dua etmesi için davet ettim.

Evet, ve yalnız dua etmediğimi hissettim; her zamankinden daha iyi şarkı söyledim ve çok net bir şekilde, yürekten dua ettim.

Ama orada ne hissettiğimi kimseye açıklayamam ya da tarif edemem; tıpkı 18 Mayıs 1984'te Meryem Ana'nın bana görünerek benimle dua ettiği zamanki gibi bir duyguydu.

Rosswita ve annesiyle eve dönerken, Rosswita'nın annesi bana çok güzel dua ettiğimi ve çok güzel şarkı söylediğimi söyledi. Bu beni şaşırttı, çünkü ben güzel şarkı söyleyemem.

Bütün gece dua etmişim; evde sabaha karşı saat 3'e kadar, sonra da kilisede; orada yaklaşık sabah 6'ya kadar üç saat kaldım.

17.04.92 — Kutsal Cuma

Yaklaşık üç buçuk saat uyuduktan sonra kalkmak zorunda kaldım. Saat

14.30'da tekrar kiliseye gittim.

Kutsal Komünyon sırasında, Komünyon yardımcısı Anton kilisenin ortasında duruyordu. Yanından geçtim, ancak Kurtarıcı'nın önünde eğildim. Kırmızı cüppeler giydiğimiz için

Komünyon sırası varken, orada da Kurtarıcı'yı, olması gerektiği gibi diz çökerek kabul etmek istedim. Rahip Vogt'tan Kutsal Komünyon'u alabilmem için yürekten dua ettim.

Bayan Vennebusch bana gelip Kutsal Komünyon'u verebilirdi. Bunu denedi de. Bana doğru bir adım attı ama hemen ardından bir adım geri çekildi, bana baktı ve yine bana doğru bir adım attı, sonra tekrar geri çekildi. Tanrımız buna izin vermemişti; Bayan Vennebusch'un bana Kutsal Komünyon'u vermek istediği çok açıktı. O kadar çok kişi olanları görmüş olduğu için bunun bir işaret olduğunu düşündüm.

Sonra Papaz Vogt'tan Kutsal Komünyon'u aldım.

Kurtarıcı ile derin bir birliğe kavuştuğumda, O'na hiçbir şey sormadan, Kurtarıcı şöyle dedi: "Bu, var olan en büyük işarettir."

O anda, daha önce ruhen öpmüş olduğum, sunak önündeki haçı seyrettim.

Medjugorje'de Kutsal Cuma günü haç, tüm inananlar tarafından öpülür.

Burada ise sadece papaz ve ministranlar çarmıha gerilmiş İsa'nın önünde eğiliyorlar. İnananlar ise sıralarda kalıyorlardı. Kocama, Kurtarıcı'nın bana söylediklerini yazabilmem için bir tükenmez kalem olup olmadığını sordum. Kendisinde yoktu.

Kurtarıcı'dan bunu bir kez daha tekrar etmesini rica ettim.

Kurtarıcı: "Şimdi yazabilirsin, ama bunu sonsuza dek aklında tut:

"Bu, var olan en büyük mucizedir."

Kurban sunağının önünde haç ibadeti için duran İsa haçına baktım. Sonra şunu duydum: "Huzur içinde git."

Kutsal Komünyon'u zavallı ruhlar için adadım.

18.04.92 - Kutsal Cumartesi

Sabahın erken saatlerinde bir saatten fazla dua ettim. Kurtarıcı ile bir oldum ve içtenlikle dua ettim, bir süre bekledim ama hiçbir ses duymadım. Bir şeyleri yanlış yapmış olabileceğim ya da artık ses duyamayacağım düşüncesi aklıma geldi.

Bugün özellikle ikiyüzlüler, rahipler ve Komünyon yardımcıları için dua ettim; özellikle düşmanlarım için defalarca şeytan kovma duası okudum.

Öğleden sonra 16.30-18.45 saatleri arasında kilisede diz çökerek papazımız ve gelecek olan yeni papaz için dua ettim. Dua etmek zordu, çünkü Bay Blank org çalma alıştırmaları yapıyordu.

Kurtarıcı, kilisede alıştırma yaparken nasıl hissediyor acaba diye düşündüm.

Eğer yaşayan Tanrı'nın burada olduğuna inansaydı, kilisede org çalıp bu kadar gürültü yapmazdı. 20.00 Diriliş Ayini

Bu durum bana çok belirsiz geldi, çünkü Credo'da "üçüncü gün ölümden dirilen" diye dua ediyorduk, oysa bugün daha ikinci gündü. Bir şey eksikti, Medjugorje'deki gibi mutlu değildim.

Orada Diriliş Kutlaması gece yarısından itibaren kutlanıyordu. Orada Diriliş Kutlaması sırasında kalbim sevinçle coşuyordu. Kilisede ise Kurtarıcı'nın sesini de duymadım.

Aslında burada, ministranlarla birlikte çok fazla tören vardı. Ara sıra kalbimde bir sızı hissettim ve kendimi iyi hissetmedim.

Eve döndüğümde ağladım, kafam karıştı, sanki Kurtarıcı ile birlikte dirilmemişim gibi hissettim.

19.04.92 - Paskalya Pazarı

Saat 06.00'dan 08.10'a kadar dua ettim. Rabbim ve Tanrım, bu Diriliş Ayini töreninden sonra kendimi iyi hissetmiyorum. Genel olarak bana sanki bir şeyler yolunda gitmemiş gibi geldi. Dün az da değil, dört saatten fazla dua ettim ve yine de yaralı kalbimi hissettim. Sebebi nedir, neyi anlamadım?

Tanrım, korkumu, kafa karışıklığımı, şüphelerimi benden al ve lütfen sadece senin verebileceğin huzuru bana bahşet. Kutsal Ruh'un ışığıyla beni aydınlat.

Rab, konuş; kulun dinliyor, çünkü bana yazmam için ilham verdiğin her şeye inanacağım, ama Rab, senin iraden gerçekleşsin. Ben bir hiçim ve sen beni hiçlikten bir kul yaptın; ve sen,

Rabbim ve Tanrım, ruhumun rehberi olduğun için sana kalbimi açıyorum.

Beni istediğin gibi şekillendir ve benden ne istersen onu yap.

Sadece sen benim Rabbim ve Tanrım, sevgi dolu Babam, sevgili İsa'm ve Kurtarıcım'sın. İlk olarak, Kutsal Cuma günü Kutsal Komünyon'dan sonra bunu duyup duymadığımı, sunak önündeki çarmıha bakarken – ki o, ibadet için yere yatırılmıştı – bunu doğru anladığımı sordum. Ruhumda onu sık sık öptüm.

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru duydun. Tüm zamanların en büyük işareti, siz günahkarlar için çarmıha gerilmemdir."

Sonra Diriliş kutlamasıyla ilgili bir soru sordum, çünkü o kadar kederliydim ki, ağlamaktan kendimi alamadım.

Kurtarıcı: "Kızım, diriliş üçüncü günde gerçekleşir."

Ben: "Eğer ikinci gün kutlanırsa, bu kafa karıştırıcı ve kargaşaya yol açabilir."

Kurtarıcı: "Evet, doğru. Bana sadık kal."

Kilisedeki o kadar çok töreni düşünmeye devam ettim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Şeytan, insanları gerçeklerden uzaklaştırmak için her yerde törenler düzenlemek istiyor."

Ben: "Ministrantların derin selam verebildiklerini gördüm, ama Kutsal Komünyon'u alırken bunu yapamıyorlar."

Kurtarıcı: "Onlar huşu nedir bilmiyorlar ve bana karşı huşu duymuyorlar."

Ben: "Efendim ve Tanrım, dirilişten sonra neyi yazmam gerektiğini ve şu anda neyin önemli olduğunu bana söylemek ister misin?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, insanlar acilen tövbe etmelidir."

Ben: "İsa, diri Tanrı, 'acilen' ne demek? Yazmakta zorlanıyorum. Efendim, sen gerçeksinsin ve sen söylüyorsan, doğru olmalı. 'Acilen' ne demek?"

Ben: "Rab, ama bunu kaldırılabileceğimi düşünüyorsan söyle bana. Rab, senin iraden olsun."

Kurtarıcı: "Sizi birçok felaket bekliyor. Yaz, kızım; önümüzdeki dönemde çok dua edilmesi gerekiyor."

Ben: "Seni seviyorum, Rabbim ve Tanrım, şimdiye kadar olduğundan daha fazla dua edeceğim." Rab'bin benden istediği şeyler için içtenlikle dua ettim.

Ben: "Yazdıklarım doğru mu?" Kurtarıcı: "Bana yeter, kızım."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, sevgili kızım." Ben: "Ama daha önce hiç 'sevgili kızım' dememiştin." Kurtarıcı: "Bunu öyle yazabilirsin."

Ben: "Rab, ben senin için sevgili bir kız mıyım?"

Kurtarıcı: "Evet, seni seviyorum."

Ben: "Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım. Teşekkür ederim."

Saat 10.00'da Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin. Vaaz hoşuma gitmedi. Kutsal Komünyon'dan sonra mutluydum ve bolca lütuf aldım.

12.30: Fridolin geldi, teoloji öğrencisi.

13.30: Fridolin ile birlikte Tesbih duası ve ibadete katıldım.

15.00-18.30: Fridolin'e Kurtarıcı'nın bana söylediklerini okudum. Birbirimizin imanını güçlendirdik.

20.04.92 Paskalya Pazartesi

Gece saat 3.00 civarında, Kutsal Ruh'un sesi beni uyandırdı. Huzur ve sükûnet içindeydim; aksine, bazı geceler huzursuzluk duyup bu yüzden uyanırdım.

Duyduğum sözler, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar net ve açıktı.

Şöyle duydum: "Çok dua et kızım, çünkü bir süre sonra Söz galip gelecektir." Sonra bir süre sessizlik oldu ve ardından şunu duydum:

"SÖZ yaşıyor."

Yarım saat kadar sonra bu tekrarlandı. O kadar hoş bir ses ki, onu tekrar tekrar dinleyebilirdiniz.

Rüya görmüyordum, uyanıktım. Ayağa kalktım, haçın önünde diz çöktüm ve şöyle dedim: “Evet, Tanrım, dua edeceğim. Lütfen bana dua edebilmem için Kutsal Ruh’un gücünü ver, böylece dua edebileyim.”

Böylece saat 3.30 civarında dua etmeye başladım. Düşmanlar için dualar, şeytan çıkarma duası, Yaralı Meryem Tesbihi, Merhamet Tesbihi ve daha birçok dua ettim, ardından ruhsal olarak Komünyon aldım ve bu ruhsal Komünyonu tüm dünya için adadım.

Bugün şu sözü daha iyi anlıyorum: “Koyunlarım sesimi dinler”. Saat 4.30’a kadar dua ettim, sonra uykuya daldım.

Uyandıgımda radyoyu açtım, saat 8.00’dı ve haberlerde Mostar şehrinin bu gece bombalandığını duydum.

Mostar şehri Medjugorje’nin yakınında bulunuyor ve orada Medjugorje’yi inkar eden Piskopos Žanić yaşıyor. O, çocukların yalan söylediğini söylemişti.

1985 yılının Kutsal Perşembe günü onun yanındayken, yaşadıklarımı ve Meryem Ana’nın görünüşünü anlattığımda gözleri dolmuştu.

Bana şöyle dedi: “Durumumu biliyorsunuz.”

Ben de “Evet” dedim ve onun komünistlerden, daha açık bir ifadeyle Şeytan’dan korktuğunu biliyordum. Piskopos Žanić’in imanı vardı, ancak imanını açıkça ifade etme cesareti yoktu.

Peki, Medjugorje’de çok sayıda bulunan diğer piskoposlar nerede?

Piskopos Žanić ile yaptığım görüşmenin raporunu Klaus Ziegler’e vermiştim ki, onu Peter Zimmermann adıyla yayınladığı kitabında kullanabilsin.

Benim hakkımda yazmış, ancak piskoposla yaptığım görüşmenin raporunu yayınlamamış, ki bunu üzücü buluyorum.

İsa birçokları için öldü, ancak Piskopos Žanić hayatını İsa için feda etmek istemedi.

İnsanın özgür iradesi onu cennete, arafa ya da cehenneme götürür.

Ben şunu söylüyorum: Eğer Tanrı, Meryem aracılığıyla halkını çağırıyorsa, o zaman herkesi kurtarmak ister ve onları şeytana teslim etmek istemez. Ne yazık ki, dünyevi rahipler artık Rab’bin sesini duymuyorlar. Onlar kör ve sağırdırlar. Bugün kilisede, özel vahiylerle inanmak zorunda olmadığımız öğretiliyor.

Belki de çok geç olduğunda inanacaklardır.

Haberler bittikten hemen sonra dua etmeye devam ettim. Saat 8.45 civarında ruhsal bir birleşme ve iletişim kurdum. Kurtarıcı’ya, bu gece beni dua etmeye çağırmanın O olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: “Evet, uzun sürdü.”

Ben: “Tanrım, hemen kalkıp dua etmediğim için beni affet.

Bundan çok pişmanım. Tanrım, rahibe bile birçok felaketin geleceğini söyleyemiyorum.

Yeni rahip gelene kadar ne yapmalıyım?” Kurtarıcı:

"Dua et kızım, bol bol dua et."

Ben: “Ama özel vahiylerle inanmamaları çok üzücü.” Kurtarıcı: “Bunun hesabını kendileri verecekler.”

Kurtarıcı: “Huzur içinde git, sevgili kızım.” Ben: “Sana

teşekkür ederim, sevgili Kurtarıcım.”

Saat 10.00’da Kırmızı’da Kutsal Ayin.

12.30 – Öğle yemeğinden sonra balkonda kısa bir süre dua ettim. Kurtarıcı şu sözleri bir kez daha tekrarladı: “Söz galip gelecektir, söz yaşıyor.”

Balkonda kağıdım yoktu. Daha sonra baktığımda, bunların bu gece bana söylediği sözlerin aynısı olduğunu fark ettim. Bu geceki olayları tekrar okurken, kendimi Emmaus’lu havariler gibi hissettiğimi fark ettim. Kurtarıcı’yı ruhen ancak daha sonra tanımıştım. (Bugün İncil’de Emmaus’lu havarilerle ilgili bölüm okundu.)

21.04.92 - Salı

Saat 10.10, doktor odasında:

Dua ettikten sonra, Kurtarıcı ile birleşirken şöyle dedi: “Yaz, kızım, Rus savaşı yaklaşıyor.”

Ben: “Bunu nasıl anlamalıyım? Sadece Rusya mı etkilenecek?”

Kurtarıcı: "Herkes etkilenecek."

Ben: "Bu, Sırplar ve Hırvatlar arasındaki savaşa benzer mi olacak?" Kurtarıcı: "Bu savaşı o savaşıyla karşılaştıramazsın."

Ben: "Öyleyse böyle bir şey olursa nasıl bir şapel inşa edeyim?" Kurtarıcı: "Şapeli mümkün olduğunca çabuk inşa et."

Ben: "Sana dair tüm bunları anlatabileceğim bir rahibim yok." Kurtarıcı: "Kızım, rahip yakında gelecek."

Ben: "O benim köyümde kalacak mı?"

Kurtarıcı: "Evet, senin köyünde kalacak."

Ben: "İki rahibimiz mi olacak?"

Kurtarıcı: "Hayır, Papaz Vogt başka bir yere gidecek." Kurtarıcı: "Sabırlı ol, kızım, her şey doğru zamanda gerçekleşecek." Ben: "Başka bir şey daha yazmalı mıyım?"

Kurtarıcı: "Çok dua et, kızım. Seni seviyorum, sevgili kızım." Ben: "Bunu böyle yazamam."

Kurtarıcı: "Öyle yaz."

Ben: "En sevgili Kurtarıcı, sözlerini kalbimde ateş gibi hissediyorum. Bu sadece duyulan bir şey değil, senin böyle bir şey söylemen içimi ısıtıyor ve hemen etkisini gösteriyor. Bu, bana daha önce söylediğin 'SÖZ YAŞAR' sözünü doğruluyor ve bu doğru.

Sözlerimle sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Rabbim ve Tanrım, seni her şeyden çok seviyorum."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, sevgili kızım." Akşamları tesbih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

22.04.92 — Çarşamba

Her zamanki gibi dua ettim, ama ne şapelde ne de akşam Kutsal Komünyon'dan sonra bir ses duymadım. Ancak Kurtarıcı ile birleşirken O'nun varlığını hissettim. Kurtarıcı beni terk etmemiştii, benimle birlikteydi.

Akşam Marion geldi ve günlüğümüzü yazdık.

Bugün işyerinde, inanç konusunda ikna etmemde zorlandığım hastalar vardı; örneğin, bir beyefendiye Paskalya günah çıkarmasını yapıp yapmadığını sordum. O da günahı olmadığını söyledi. Sonra ona son zamanlarda ne sıklıkla kiliseye gitmediğini sordum.

O da: "Evet, doğru." dedi.

Bir sonraki hasta, 10 yıldır hasta olduğundan şikayet etti. Onda şeytanı hissettim ve üzerine kutsal su serptim. O da kaçarak bir adım geri çekildi ve "O kimyasalları uzak tutun" dedi. Kutsal suya karşı olan isteksizliği açıkça hissediliyordu.

Son zamanlarda röntgen çekirmek için birkaç Çingene geldi. Röntgen çekirmek için bana gelenlerin hepsi aynı tarikata mensuptu. Anlattıklarını dinlediğimde, onların tamamen sapkın bir öğretiyeye kapıldıklarını söyleyebilirim.

Hepsi, yaklaşık 6-7 kişi, üzerime saldırdı ve sesleri gittikçe yükseldi. Kutsal su alıp hepsine serptim. Sonra hepsini Benediktus Haçı ile kutsadım. Birdenbire hepsi ortadan kayboldu.

Akşam, tesbih duası ve kırmızı cüppeli Kutsal Ayin.

23.04.92 — Perşembe

Saat 10.10'da doktor odasında:

Dua ettikten sonra, sağ elimde, İsa'nın yara izlerinin bulunduğu yerde birkaç kez şiddetli bir batma hissettim. Acı çok şiddetliydi, sanki biri beni bıçaklamış gibiydi, ama görünürde hiçbir şey yoktu.

Bu yüzden Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Evet, bu kirli ruhtur. Eğer yapabilselerdi, seni çoktan çarmıha gererlerdi. Dua ettiğin şey, onların hoşuna gitmiyor."

Ben: "Diğerleri de dua ediyor."

Kurtarıcı: "Sen onlardan birçok ruhu alıyorsun."

Ben: "Herkesin bir koruyucu meleği vardır."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Senin birden fazla koruyucu meleğin var."

Ben: "Elimde batma hissi duyduğumda, koruyucu melekler orada değil mi?"

Kurtarıcı: "Evet, ama ben buna izin veriyorum. Aksi takdirde, etrafında kirli ruhların olduğunu nasıl inanabilirdin ki?"

Ben: "Dua etmeyi bıraksam çok kötü olurdu." Kurtarıcı: "Böyle devam et, kızım, şimdiye kadar olduğu gibi."

Ben: "Önümüzdeki dönemde bana ne tavsiye edersin?"

Kurtarıcı: "Oruç tut."

Ben: "Evet. Efendim, öyle yapacağım."

Ben: "Efendim, bu sadece benim için mi, yoksa dua grubunda da bunu söyleyebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Bu herkes için geçerli."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, sevgili kızım."

Akşam Rot'taki kilisede tesbih duası ettim. Rot'ta Kutsal Ayin olmadığı için Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ne gittim ve orada Kutsal Ayin'e katıldım.

24.04.92 — Cuma - Kurtarıcı bir yıldır benimle konuşuyor.

Saat 10.10'da doktor odasında:

Dua ediyordum.

Kurtarıcı: "Yaz bunu, kızım. Bu yıl ve sonraki yılların hepsi bana aittir." Ben: "Evet, Tanrım, ben bir hiçim."

Kurtarıcı: "Evet, doğru söyledin. Kızım, şimdiye kadarki çalışmalarından memnun kaldım."

Ben: "Hiç ilerleme kaydetmediğimi hissediyorum."

Kurtarıcı: "Gerçekten ilerleme kaydetmedin mi?"

Ben: "Artık neredeyse her saat dua ediyorum, o zaman ne kadar ilerleme kaydettiğini pek bilemiyorsun. Seninle geçirdiğim bu yıl, daha önce hiç bir yıl geçmediği kadar çabuk geçti.

Bundan sonra ne olacak? Hâlâ ruhani rehberim olarak kalacak

mısın?" Kurtarıcı: "Evet, kızım, hâlâ ruhani rehberin olarak

kalacağım."

Ben: "Üzgünüm, çünkü seçilmiş olan herkesin, her şeyi anlatabileceği bir rahibi var, ama benim yok."

Kurtarıcı: "Öyle olmak zorunda, kızım, ama artık çok uzun sürmeyecek." Yaklaşan savaş hakkında Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, Rusya'dan gelecek savaş büyük bir savaş olacak. Bu savaşı kimse durduramaz."

Ben: "Rab, ama sen onu durdurabilirsin."

Kurtarıcı: "Kızım, günah çok ağır."

Ben: "Bana bir şey söyleyebilir misin, çünkü bugün senin sesini duymaya başlayalı bir yıl oldu?" Kurtarıcı: "Yaz, kızım, durmaksızın dua et."

Ben: "Evet, Rabbim, öyle yapacağım. Seninle birlikte elimden geleni yapacağım." Kurtarıcı: "Seni çok seviyorum, kızım. Huzur içinde git." Akşam, tesbih duası ve kırmızı cüppeli Kutsal Ayin.

25.04.92 — Cumartesi

Sabah Waghäusel'de Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'dan sonra Tabernacle'ın önünde diz çöktüm. Kurtarıcı'ya, Kutsal Baba'ya bir mektup yazmamız gerekip gerekmediğini ya da bunun için hâlâ zaman olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Doğru zaman geldi."

Ben: "Bu nasıl olabilir Kurtarıcı? Çünkü diğerleri, bana teolojik bir dille konuşmadığını söylüyorlar. Sen benim konuştuğum gibi, benim üslubumla konuşuyorsun."

Kurtarıcı: "Eğer diğerlerinin hoşuna gidecek şekilde konuşsaydım, beni anlamazdın."

Sonra Marion'un yanına gittim ve Yüce Baba'ya bir mektup yazdık.

16.30'dan 18.30'a kadar Rot'taki kilisede diz çökerek dua ettim.

26.04.92 - Pazar

Sabah saat 6.00'da kalktım ve özellikle bugün Kutsal Komünyon'u layık olmayan bir şekilde almak isteyenler için ve özellikle de Peder Vogt için dua ettim.

Kurtarıcı ile birleştikten sonra, Papa'ya yazdığımız mektupta bir değişiklik yapmamız gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, mektup iyi. Gönder onu."

Ben: "Efendim ve Tanrım, dün ilk Komünyon alan Jyng'in bana anlattıklarını duyduğumda kalbim çok ağırlaştı; Papaz Vogt onlara yasakladığı için, biz sunak önünde şarkı söylerken veya dua ederken Kurtarıcı'nın önünde ve Tabernacle'ın önünde eğilemiyorlarmış. Onu sorduğumda, üvey babası ve kocamın huzurunda bana bunu anlattı. Kurtarıcı: "Yaz, kızım, bu rahip Tanrı'nın lütfunda yaşamıyor."

İlk başta Kurtarıcı'nın bana söylediklerine inanmak istemedim, ama sonra o bunu üçüncü kez tekrarladı.

Ben: "Peki, onun yaptığı ekmek ve şarabın dönüştürülmesi nasıl oluyor?"

Kurtarıcı: "Kutsama sırasında yetkisi var. Bunu ondan alamam."

Ben: "Efendim, bu çok korkunç. Buna daha fazla dayanamayacağım. Efendim, kimse bana inanmayacak."

Kurtarıcı: "Büyük bir körlük hüküm sürüyor."

Ben: "Efendim, Papaz Vogt için nasıl dua ettiğimi biliyorsun. Ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Bu rahibi bana bırak."

Ah, bu benim için ne kadar zordu. Bunu yazmak bile zor geldi, sanki bir darbe almış gibiydim. Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, şimdi neden Kutsal Baba'ya gitmem gerektiğini anlıyorum.

Efendim, rahipler tehlikede mi?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım. Neredeyse hepsi tehlikede. Benim irademi yerine getirmiyorlar." Ben: "Senin iradeni yerine getirmek istemiyorlar mı, yoksa getiremiyorlar mı?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, benim huzurumda kayıtsız kalıyorlar. Tövbe etmeleri gerekiyor."

Ben: "Ama inançları var, değil mi?"

Kurtarıcı: "Bu inanç için çok az dua ediyorlar."

Ben: "İnanç, Tanrı'nın bir armağanıdır sanıyordum?"

Kurtarıcı: "Evet, ama ben onu dilediğime verebilirim."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, huzur içinde git."

Ben: "Efendim ve Tanrım, öğretilerin, iyiliğin, bana karşı sabrın ve yumuşak huyun için sana şükrediyorum. Rahipler için de seni seviyorum. Onlara merhamet et. Onlar için dua edeceğim."

Aslında, dua grubumda yıllardır onlar için dua ediyorum.

Saat 10.00'da Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

Neredeyse dayanamayacaktım ve önüme kutsal su püskürtmek zorunda kaldım. Sanki cehennem üzerime çökmüş gibi hissettim. Durmaksızın inananlar ve rahip için dua ettim ve Kutsal Komünyon'u Rahip Vogt için adadım.

Tören hoşuma gitmedi. Rahip Vogt'un Bayan Vennebusch'a vaaz ettirmesi hoş değildi.

Rahip Vogt'un ilk Komünyon alan çocuklara ilk Kutsal Komünyon'u ayin sırasında ve ellerine vermesi konusunda bir gün gerçekten hesap vermesi gerekecek.

Öğle yemeği için, "Beyaz Pazar" çocuğum Jyng tarafından Schützenhaus'a davet edildim.

Öğle yemeğinden kısa bir süre sonra Karlsruhe'den bir rahibe benimle birlikte eve geldi ve birlikte dua ettik.

Ardından Marion geldi ve birlikte günlük yazdık.

Ardından kardeşim Vladimir ve yeğenim Ratko beni ziyaret etti.

Rot'tan Hedwig de beni ziyaret etti. Ardından günlük notlarımı temiz bir kağıda yazdım.

27.04.92 - Pazartesi

İşe giderken arabada trafikte sıkışıp kaldım. Böylece her zamankinden daha fazla dua edebildim. İş yeri:

Hemen merhum ruhlar için bir mum yaktım ve onlara kutsal su döktüm. Hastalar gelene kadar, iş arkadaşım Veronika ile birlikte Sevinçli Tesbih'i ve Kutsal Ruh'a dualar ettik. Ardından bazı hastaların röntgenlerini çektim ve sonra diş kliniğine gidip bir dişimde dolgu yaptırdım. Yaklaşık iki saat dişçi koltuğunda yattım. Diş hekimi bana iğne isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim ve acımı günahkarların tövbe etmesi ve ruhların kurtuluşu için feda ettim. Sonra muayene boyunca durmaksızın Kutsal Baba için, Kutsal Baba'nın düşmanları için, piskoposlar ve rahipler için, ardından doktorlar, hemşireler ve diğer ruhlar için dua ettim. Tedavi yaklaşık iki saat sürdü. Diş hekimi çok terliyordu. Sonunda ona günah çıkarmadığımı söyledim. O ise terlemesini, çok sıcak ve parlak olan lambaya bağladı.

Yine birkaç hastanın röntgenini çektim.

Saat 12.00, klinikteki şapelde:

Önce "Rab'bin Meleği" duasını ettim, ardından çok içten bir şekilde dua etmeye devam ettim. Kurtarıcı'ya, ben bir hiç olduğum için O'ndan hiçbir şey istemediğimi, eğer bana bir şey söylemek isterse bunu yapmasını söyledim.

Derin bir birleşme halindeyken, ruhsal olarak iletişim kurdum.

Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Yaz, kızım, Papaz Vogt ile konuşmalısın." Ben: "Papa'ya mektubu göndermeden önce mi, yoksa mektubu gönderdikten sonra mı?" Kurtarıcı: "Papa'ya mektubu gönderdikten sonra."

Ben: "Evet, Efendim, onunla ne hakkında konuşmamı istersiniz?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım: 'Fikrini değiştirmek istiyor mu, istemiyor mu?'" Ben: "Ah, efendim, bunu şu anda hiç anlamıyorum."

Ben: "Yüce Tanrım, kudretli Tanrım, ölümsüz Tanrım, bunu ona nasıl ve ne zaman söyleyeyim?"

Kurtarıcı: "Hemen bugün ona git."

Ben: "Efendim, ama onun ne düşündüğünü bilmiyorum." Kurtarıcı: "O biliyor."

Ben: "Ona gidersem ne elde edeceğim?" Kurtarıcı:

"Onun kurtuluşunu."

Ben: "Efendim ve Tanrım, ama bu şimdiye kadar yapmam gereken en zor şey."

Kurtarıcı: "Yap bunu, kızım, bu önemli."

Ben: "Efendim, artık yazamıyorum. Ona gidersem kalp krizi geçireceğim."

Kurtarıcı: "Korkuyor musun?"

Ben: "Korkmuyorum, ama tüm bunlardan sonra artık onun değişmeyeceğine de inanıyorum.

Ama ona o büyük lütfu tekrar verirsen, o zaman her şey yeniden yoluna girebilir."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, aynen öyle." Ben:

"Başka bir şey daha yazayım mı?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, onu hâlâ çok sevdiğimi." Ben: "Efendim, ona dünkü mektubu da okumalı mıyım?" Kurtarıcı: "Bugünkü mektubu."

Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, öyle yapacağım. Efendim, senin isteğin olsun."

Sonra Kurtarıcı'ya, benimle birlikte rahibe gidecek mi, yoksa yalnız mı kalacağım diye sordum."

Kurtarıcı: “Nereye gidersen git, ben her zaman senin yanında olacağım.”

Kurtarıcı'ya teşekkür ettim ve şapelde çıkıp işime dönmek üzere işyerime gittim. Şapelde yaklaşık 40 dakika kalmıştım. Genelde şapelde sadece 15 dakika kadar kalırım.

İşten sonra mektubu Kutsal Baba'ya kayıtlı posta olarak postaneye verdim.

Saat yaklaşık 16.15'ti. Eve giderken, Rahip Vogt için tesbih duası ettim. Saat yaklaşık 16.45'te kilisede kısa bir süre dua ettim ve saat 16.50'de Rahip Vogt'un yanına vardım. Rahip beni dinledi.

Çok nazikti ve şöyle dedi: “Bakalım bundan sonra ne olacak.”

Ona, Kutsal Babamıza gönderdiğim mektubun bir kopyasını okuması için verdim.

O mektubu okurken, içimden Kurtarıcı'ya şimdi ne demem gerektiğini sordum ve şunu duydum: “Şimdi sessiz kal.”

Kısa bir görüşmeydi, hiç bu kadar kısa olmamıştı. Peder Vogt'tan kutsamasını istedim. Beni kutsadı ve ben oradan ayrıldım.

Akşam Rot'ta Kutsal Ayin yoktu.

Saat 20.00'de dua grubu:

Kutsal Efendimizi tapındık. Her zamanki gibi Kutsal Efendinin hemen önünde diz çöktüm.

Üç litani, Magnificat, Kutsal Üçlü Litani, Meryem'in Kalbi Litani ve Tüm Azizler Litani'sini

okuduk. Kurtarıcı'dan gelen güçlü bir sıcaklık ve sevinç hissettim. 2,5 saat dua ettik.

Birçoğu yine günah çıkarmıştı, sonunda ben de çıkardım. Herkes mutlu bir şekilde ayrıldı.

Kurtarıcı bize bolca lütuf bahsetti.

28.04.92 - Salı

09.45 - 10.45 saatleri arasında doktor odasında:

Bugün her zamanki kadar çok dua etmedim. Peder Vogt için endişeleniyordum, bundan sonra ne olacaktı acaba?

Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Rahip bu konuyu zaten düşünecektir.” Ben: “Şimdi kilise yetkililerinden başka kişilerle de konuşacak mıyım?” Kurtarıcı: “Birkaç kişiyle konuşacaksın.”

Ben: “Peder Vogt beni Freiburg'a bildirecek mi?”

Kurtarıcı: “Evet, Başpiskopos Oskar, benim aracılığım ile sesin hakkında zaten bilgilendirildi.” Ben: “Peki, şimdiye kadar benimle konuşmak konusunda hiç ilgi göstermedi mi?”

Kurtarıcı: “Zamanı gelecek. Seninle konuşacak.”

Kurtarıcı: “Başkaları seninle alay etse, seni inkar etse ve aşağılasa bile, her şeyi kabul etmelisin. Benimle birlikte sonuna kadar dayanacaksın.”

Komünyon yardımcısı Franziska hakkında da sordum.

Kurtarıcı: “O da seninle konuşacak.”

Ben: “Ona Komünyon dağıtımıyla ilgili bir şeyler anlatmalı mıyım?”

Kurtarıcı: “Ona sana söylediklerimi anlat.”

Dün akşam dua grubundan sonra, Kurtarıcı ile yaptığım konuşmalardan biraz bahsettikten sonra, iki kadın bana, rahibe gitmeleri gerektiğinde Kurtarıcı'ya kendileriyle birlikte olup olmadığını sormayacaklarını söylediler; çünkü Kurtarıcı'nın onlarla birlikte olması kendileri için apaçık bir şeydi.

Kurtarıcı: “Dikkat et. Bu tür sözlere cevap verme; ne yapmaları gerektiğini en iyi ben bilirim.”

Ben: “Bana bir şey söylemek istiyorsan söyle, Kurtarıcı.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, sana söylediklerimi şimdi hayal edebiliyor musun?” Ben:

“Hayır, Efendim. Merakla bekliyorum.”

Kurtarıcı: “Kutsal Baba'dan bir mektup alacaksın. Ona gidebilirsin.”

İlk başta inanmak istemedim, sonra yanlış bir şey yazdığımı düşündüm ve Kurtarıcı'dan bunu tekrar etmesini rica ettim.

Dedim ki: "Lütfen bunu bana tekrar söyle, sevgili İsa, ruhani rehberim." Sonra bunu ikinci kez duydum.

Kurtarıcı: "Bir mektup alacaksın ve Kutsal Baba'nın yanına gidebilirsin."

Ben: "Efendim ve Tanrım, oraya ne zaman gitmeliyim, bunu senin eline bırakıyorum, çünkü buradaki işimin durumunu sen biliyorsun. Ve eğer şimdi gitmem gerekiyorsa, o zaman oraya uçakla giderim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, Kutsal Baba ile konuşabileceğim için şimdiden seviniyorum. Yüce Tanrım, sen her şeyi bilirsin, her şeyi görürsün, her şeyi istediğin gibi yaparsın ve senin yaptığın her şey doğrudur. Benim büyük aşkımdır. Senden ayrılmamak gerekir.

Bence, birinin sensiz idare edebileceğini ve yaşayabileceğini düşünmesi, en büyük kötülük olabilir. Sevgin ve şefkatin için sana tüm kalbimle teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım." Kurtarıcı: "Huzur içinde git, sevgili kızım."

Ruhum sevgi ve huzurla doluydu ve çok mutluydum. Kurtarıcı ile 30 dakikadan fazla konuşmuştum.

Saat 12.00'de klinikteki şapeldeydim. Ardından dışarıda biraz yürüyüşe çıktım ve Meryem Ana'ya küçük bir buket çiçek topladım.

15.00 - 15.45 saatleri arasında günlüğümü yazdım. Önce günlüğümü karıştırdım ve önceki günlerde Kurtarıcı ile yaşadıklarımı okudum.

Kırmızı giysilerimle Kutsal Ayin'e katıldım ve Kutsal Komünyon'u Kutsal Baba ve Marion için adadım.

Kiliseden sonra Marion geldi ve birlikte günlük yazdık.

29.04.92 - Çarşamba

Bu sabah yine daha fazla dua ettim.

Saat 10.00'da doktor odasında Kurtarıcı ile birleştim. Kurtarıcı: "Yaz, kızım,

Dekan Enz'in yanına gitmelisin." Ben: "Efendim ve Tanrım, İsa'm, ruhani rehberim. Neden?" Kurtarıcı: "Ona, sana ilham verdiğim en önemli şeyi söylemelisin." Ben: "Senin için en önemli şey nedir?"

Kurtarıcı: "Ona savaş hakkında şunu söyle, çünkü Kilise'nin acilen düzelmesi gerekiyor."

Ben: "Peki bu düzelme ne olacak?"

Kurtarıcı: "Yaz, sevgili kızım. El ile komünyon acilen kaldırılmalıdır. Ve Kutsal Komünyon sadece rahibin kutsanmış elleriyle verilmelidir.

Ben: "Kutsal Baba'ya bir mektup yazdığımı ona söyleyeyim mi?" Kurtarıcı: "Ona gösterebilirsin."

Ayrıca Kurtarıcı'ya, inananların Kutsal Komünyon'u ayakta mı yoksa diz çökerek mi almaları gerektiğini sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, bunu sonsuza dek aklında tut. Ben Rab ve Tanrı'yım, herkes benim huzurumda en derin saygıyı göstermelidir."

Ben: "Rab, ama en derin saygı, senin önünde eğilip diz çökmek ve seni saf bir yürekle kabul etmektir."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, sen bunu biliyorsun."

Ben: "Efendim, hemen Dekan Bey'e mi gitmeliyim, yoksa bu konuyu Papaz Vogt'a bildirip, o da bana bir randevu ayarlasın mı? Çünkü o benim mahalle papazım."

Kurtarıcı: "Papaz Vogt'a git ve ona, Dekan Enz ile bir randevu ayarlamasını söyle."

Ben: "Peki ya Rahip Vogt, bunu kendim halletmemi söylerse?" Kurtarıcı: "O zaman bunu onun sorumluluğu altında yap."

Ben: "Bunu ne zaman yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu mümkün olduğunca çabuk yap."

Ben: "Efendim, bugün biraz sert davranıyorsunuz."

Kurtarıcı: "Kızım, kadeh çoktan taşıyor."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, bunu pek iyi anlamıyorum. Affet beni, 'kadeh taşıyor' ne demek?"

Kurtarıcı: "Kızım, günah o kadar ağır ki, artık onu tutamıyorum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bize merhamet et, bizi kurtar, biz senin çocuklarıyız. Yaşayan Tanrı'nın Oğlu İsa, başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bu yeter. Huzur içinde git."

Ben: "Efendim ve Tanrım, öyle yapacağım. Rab, senin iraden gerçekleşsin. Sözlerin için sana tüm kalbimle teşekkür ederim."

Kurtarıcı ile yaklaşık 30 dakika bir aradaydım.

Saat 12.00'de şapelde: İçtenlikle dua ettim, sonra Kurtarıcı ile birleştim. Ben: "Efendim ve Tanrım, bazı sözler yazdım, benim yerimde olsaydın ne yazardın?"

Kurtarıcı: "Unutma, kızım, bu rahiplere yönelik bir mesajdır."

Şimdi, bu hafta içinde Peder Gebhard Heyder'e gitmem gerekip gerekmediğini sordum. Kurtarıcı: "Önümüzdeki hafta sonu."

Sonra, Peder Vogt'a gitmem mi gerektiğini yoksa onu aramam mı gerektiğini sordum; çünkü o zaman işten çıktıktan sonra

Dekan'a gidebilirdim.

Kurtarıcı: "Onu ara." (Peder Vogt) Ben:

"Bunu doğru yazdım mı?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, doğru yazmışsın."

Ben: "Tanrım, eğer seni nasıl duyduğumu sorarlarsa, bunu doğru düzgün açıklayamam."

Kurtarıcı: "Onlara, beni kalbinin derinliklerinde duyduğunu ve benim de orada seninle birlikte olduğumu söyle."

Ben: "Ama ben kulak kliniğinde çalışıyorum ve işitme kanalıyla çok ilgileniyorum, seni kulaklarımla duymuyorum."

Kurtarıcı: "Bu doğaüstü bir şey."

Ben: "Ama onlar, doğaüstü olanın şeytandan da gelebileceğini söyleyecekler." Kurtarıcı: "Ruhları ayırt edebilmek için dua etmeliler. O zaman doğaüstü olanın iyi mi yoksa kötü ruh mu kaynaklı olduğunu anlayacaklar."

Saat 13.15 civarında Peder Vogt'u aradım. Ona, Kurtarıcı'nın bana Dekan Enz'e gitmemi söylediğini ve onun da Dekan ile bir randevu ayarlaması gerektiğini söyledim. Şaşırdı ve tekrar sordu.

Bunu ikinci kez tekrarladım.

Papaz Vogt, randevuyu kendim ayarlamam gerektiğini söyledi.

Teşekkür ettim. Papaz Vogt biraz kaba davrandı.

Saat 14.00'da iş yerimdeki şapelde:

Hıçkırma hıçkırma ağladım, sonra kısa bir dua ettim ve Kurtarıcı ile bir oldum.

Kurtarıcı: "İşten sonra şahsen ona (Saygıdeğer Dekan Enz'e) git, işten sonra. Önceden aramaya kalkma."

Ben: "Ona gittiğimde evde olacak mı?" Kurtarıcı:

"Evet."

Ben: "Nerede oturduğunu bile bilmiyorum. Ya beni dinlemek istemezse?" Kurtarıcı:

"Seni dinleyecek."

Ben: "Efendim ve Tanrım, tüm güvenimi senin ellerine teslim ediyorum.

Tanrım, senin iraden gerçekleşsin. Sana teşekkür ederim, bana söylediğin şeyi yapacağım." Klinikteki şapelde yaklaşık 15 dakika kaldım.

Lütf buldum, ruhum anında yeniden iyileşti; mutluydum ve tekrar çalışabiliyordum.

Wiesloch'a, Dekan Enz'in yanına giderken, Rahip Erz için bir tesbih duası ve diğer duaları okudum. Saat 17.00'yi biraz geçe Wiesloch'taki Aziz Laurentius Kilisesi'ne varmışım. Orada kısa bir süre dua ettim ve Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Şimdi buradayım ama Kutsal Dekan Enz'in nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

Kurtarıcı'dan bana güç ve huzur vermesini ve Dekan Enz'e gittiğimde söylemem gereken her şeyi bana ilham etmesini diledim. Ve Kurtarıcı'nın benimle olduğuna inandım. Kiliseden çıktım ve yaşlı bir kadına Dekan Enz'in nerede oturduğunu sordum. Bana söyledi ve bir anda kendimi papaz evinin önünde buldum.

Güzel bir kadın kapıyı açtı ve ben ona, Kurtarıcı'nın beni buraya gönderdiği için Dekan Bey ile konuşmam gerektiğini söyledim.

O da hemen Dekan Bey'in orada olmadığını söyledi.

Kurtarıcı beni buraya gönderdiği için, bundan emin olup olmadığını sordum.

O da, Dekan'ın Adenau Meydanı'ndaki dekanlık binasında komünyon alacak çocuklarla meşgul olduğunu söyledi.

Ne zaman geri döneceğini sordum. Saat 19.00 civarında tekrar denememi söyledi ve ben de onu arayacağımı söyledim.

Önce Adenau Meydanı'ndaki dekanlık binasına gittim. Orada bir adam bana Dekan Enz'in çoktan gitmiş olduğunu söyledi. Sonra tekrar kiliseye gittim ve Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Sevgili Kurtarıcı, bana Dekan'a gittiğimde onun evde olacağını söylemiştin."

Kurtarıcı: "O evde."

Ben: "O zaman o kadın yalan söylemiş." Kurtarıcı: "Eve gir."

Sonra kiliseden çıkıp papaz evinin kapısına gittim. İçeri girmek istemedim ve dua etmeye başladım, çünkü içimden de Dekan Dekan Enz'in evde olduğunu hissediyordum. Elimde tespih tutuyordum ve Latince AVE MARIA'yı, Başmelek Mikail duasını ve Latince Sanktus'u birkaç kez dua ettim. Sonra genç bir beyefendi geldi ve içeri girdi. Tespihle dua ettiğimi gördü. Ardından, papaz evinin hizmetçisinin annesi olan yaşlı bir kadın geldi. Ardından, daha önce dekanlık evinde ve kilisede gördüğüm bir tamirci geldi. Gelen dördüncü adam doğrudan önüme dikildi ve yüksek sesle bağırıp haykırdı: "Kimse bana yardım edemez mi?" Sesi çaresizce geliyordu.

İçimde şeytanı hemen hissettim ve ona cevap vermedim. Ama hâlâ huşu içinde, alçak sesle bir Ave Maria'yı diğerinin ardından dua etmeye devam ettim.

O ise duamı duyabiliyordu. Öfkelendi ve kapıyı birkaç kez çaldı, huzursuzlandı ve dua etmeyi bırakmam için bana tehditler savurdu.

Tespihi alay konusu yaptı, elini bana doğru kaldırdı ve beni döveceğini söyledi. Yerimden kıpırdamadım ve dua etmeye devam ettim.

Sonra tekrar kapıyı çaldı ve interkomdan hizmetçinin sesi geldi; burada kimsenin olmadığını söyledi. Adam öfke ve hiddetle oradan ayrıldı. Dua etmeye devam ettim ve bir süre sonra Meryem Ana'ya ve meleklerle seslenerek yardımlarını diledim. Yalvardım: "Meryem Ana, bu evin üzerine pelerini ser."

Birden kapı açıldı ve kadın bana içeri girebileceğimi, bu arada papazın geldiğini söyledi. Kendinden emin olmayan bir şekilde bakıyordu ve ben onun dürüst olmadığını hissettim. Ona şöyle dedim: "Benim olduğum yerde şeytan da hemen peşimdedir."

Dekanın yanına gittiğimde elimde hâlâ tespih vardı ve ona, kapının önünde dua ettiğimi, çünkü Kurtarıcı'nın bana rahibin evde olduğunu söylediğini ve bu yüzden zili çalmak istemediğimi anlattım. Bana şaşkın şaşkın baktı.

Ona, Kurtarıcı'nın bana söylediği şeyi, yani Dekan Bey'in bunu bilmesi gerektiğini söyledim.

Yaklaşık 25 dakika konuştuk; ona günlüğün son üç sayfasını okudum ve Kutsal Babama gönderdiğim mektubu da okuması için verdim.

Bana, Papaz Vogt ile konuşacağını söyledi.

Ondan kutsamasını istedim ve önünde yere diz çöktüm. Bana çok güzel bir kutsama verdi ve ben oradan ayrıldım.

Arabamın durduğu otoparkta, papaz evinin hizmetçisiyle karşılaştım ve ona günah çıkarmaya gitmesi gerektiğini söyledim. O da bunun bir “zorunlu yalan” olduğunu söyledi. Ona, Tanrı’nın bunu gördüğünü de ekledim. Sonra güldü ve yoluna devam etti.

Saat 18.25’te Rot’taki kilisedeydim. Kutsal Komünyon’u Dekan Enz ve Papaz Vogt için adadım.

Kutsal Komünyon’dan sonra, Kurtarıcı ile birleştiğimde, Dekan Bey ile ilgili her şeyin doğru olup olmadığını O’na sordum.

Kurtarıcı: “Her şey doğrudu.”

Kurtarıcı: “Sana teşekkür ederim... Bir süre sonra Kurtarıcı sözlerine

devam etti: Kurtarıcı: “Seni seviyorum, sevgili kızım, huzur içinde git.”

Kiliseden çıktıktan sonra bir rahibeyle (Steinhauser) sohbet ettim. Onu sapkın öğretiden kurtardım ve onunla 20 dakikadan fazla konuştum. Eve gidip kendime bir şeyler yedim ve hemen ardından yine misafirim geldi. Yine Tanrı’dan bahsettim, çünkü misafirim vaftiz edilip edilmediğini biliyordu.

Kocamın içinde şeytan azgınlasmıştı. Öfke ve nefret onda kendini göstermişti, hatta hasta bacağını bile burkmuştu. Ardından Lucia da geldi.

Bana benim için dua edeceğine söz verdi ve pazartesi günü dua grubunu sabırsızlıkla beklediğini söyledi. Buraya dua etmeye gelmekten hoşlanıyor.

Saat 22.45’te yatağa girdim.

Bu kadar az uyuduğum pek çok gece oldu, bunu sadece Yüce Tanrı bilir. Yine de

Kurtarıcı, çalışmaya devam etmem için bana güç veriyor.

Sanırım bu gün benim için büyük bir ders oldu. Çünkü Kurtarıcı, O’nun sesini duyduğumu bana teyit etti ve aynı zamanda Şeytan’ın bana ne kadar öfkeli olduğunu da gösterdi. Kurtarıcı olmasaydı, onu kesinlikle yenemezdim.

Bugün bana bahsettiğin bu büyük lütuf için sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım.

Benim için şunu geçerli: “Arayan bulur;” ve Dekan Bey için ise şunu: “Uyanık olun, çünkü O’nun hangi saatte geleceğini bilemezsiniz.”

30.04.92 — Perşembe

Bu sabah çok dua ettim. Ardından meslektaşım ile birlikte Tesbih duası ettim.

Saat 10.00’da doktor odasıdaydım ve çalışıyordum. Çalışırken rahatça dua edebildim. Daha sonra röntgen çekirmek için gelen hastalarımı, yani günahı olmadığını sanan ve günah çıkarmayan “kayıp koyunlarımı” imana davet ettim.

Bir hasta Macaristan’dandı, bir diğeri İtalya’dan, üçüncüsü Romanya’dan gelmişti ve bir de Mauer’dan bir Alman vardı. İyi bir balık avı oldu. Böylece Kurtarıcı’nın mesajını ancak saat 12.30’da klinikteki şapelde aldım.

Ben: “Dün dekanın kapısının önünde dua ederken ve kirli ruha sahip adam karşımda dururken, sen benimle birliktedin.”

Kurtarıcı: “Evet, yanıdaydım.”

Ben: “Bu yüzden o bana saldıramadı.”

Ben: “O adamdaki kirli ruh neydi? Sana soruyorum çünkü sen benim ruhani rehberimsin ve eğer bunu bilmem gerekiyorsa, eğer istersen.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, o Lucifer’di.” Ben: “Lucifer’in iblisi mi, yoksa Lucifer’in kendisi mi?”

Kurtarıcı: "Lucifer'in kendisi."

Ben: "Orada tek başına mıydı, yoksa yanında başkaları da var mıydı?" Kurtarıcı: "Bütün ordular oradaydı."

Ben: "Efendim ve Tanrım, amacı neydi? Bunun sebebi, dekanın kapısı önünde dua etmem miydi? Tam da Dekan Bey ile önemli konuları görüşmem gereken anda geldi. Efendim, eğer bu rahipler için önemliyse, lütfen bana söyleyin."

(Şeytan, dekanla elden komünyonun kaldırılması ve ağızdan komünyonun getirilmesi hakkında konuştuğum için öfkeliydi; çünkü elden komünyon Şeytan'ın eseridir.)

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, rahipler benim irademi yerine getirmelidir." Ben: "Peki Lucifer'in amacı nedir?"

Kurtarıcı: "Hepsini ele geçirmek istiyor."

Ben: "Efendim, doğru mu yazdım?" Kurtarıcı: "Evet, doğru."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, rahipler şimdi kafa karışıklığına düşecekler." Ben: "Neden?"

Kurtarıcı: "Çünkü çamurun içindeler. Kızım, bana sadık kal ve metanetini koru."

Ben: "Kurtarıcı, başıma bir şey mi geliyor? Bana söyleyebilirsin, sonuçta seninleyim ve sana inanacağım."

Kurtarıcı: "Sen eleneceksin."

Ben: "Sevgili Tanrım, 'elendenmek' ne demek?"

Kurtarıcı: "Birçok kişi tarafından sorguya çekileceksin. Sesime iyi kulak ver."

Ben: "Efendim ve Tanrım, ama bu hiç de kolay değil."

Kurtarıcı: "Sana daha önce de söyledim, sonunda benimle birlikte zafer kazanacaksın." Ben: "Teşekkür ederim Rabbim ve Tanrım, her şey senin söylediğin gibi olacak."

Kırmızı giysilerimle kilisedeydim. Kutsal Komünyon'u Marion için adadım.

Özellikle onun için dua ettim.

Mimar Wolfgang geldi ve dua odasını nereye inşa etmek istediğimize baktı. Roswita da oradaydı.

Akşam Marion, annesi ve Erich geldi. Ben Marion'la günlüğü yazarken, kocam, Irma ve Erich tesbih duası ettiler.

Tanrı'ya bu lütuf için şükürler olsun.

01.05.92 - Cuma

Evde, saat 7.00 civarı:

45 dakikalık duadan sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Ben: "Efendim ve Tanrım, şefkatli Babam ve Kurtarıcım, bana yazmam için ne söylemek istiyorsun? Tanrım, senin iraden gerçekleşsin. Efendim, ben bir hiçim. Bugün sana bir şey sormaya bile cesaret edemiyorum. Belki de bunun nedeni, Efendim, rahiplerden çok hayal kırıklığına uğramış olmamdır. Onlar yüzünden kalbim acıyor. Evet, Tanrım, rahipler yüzünden ağlıyorum. Onları çamurdan kurtarmak istiyoruz ama dinlemiyorlar."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Önümüzdeki dönemde benim adıma konuşmalısın. Başpiskopos'a davet edileceksin."

Ben: "Kime? Başpiskopos Saier'e mi?" Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Ben: "Onunla ne konuşacağım?" Kurtarıcı: "Sana ilham ettiğim şeyi."

Ben: "Onunla ne zaman konuşacağım, Kutsal Baba'ya gitmeden önce mi, yoksa Kutsal Baba ile konuştuktan sonra mı?"

Kurtarıcı: "Kutsal Baba ile konuşmadan önce."

Ben: "Güçlü, ölümsüz ve kutsal Tanrım, bunun için hazırlanmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: “Dua et ve oruç tut.”

Ben: “Evet, efendim, öyle yapacağım. Ve sen benimle birlikte olacaksın.” Kurtarıcı: “Evet, seninle birlikte olacağım.”

Ben: “Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?”

Kurtarıcı: “Evet. Bir şey daha yaz, kızım. Şimdiye kadar sana ilham ettiğim her şeye sıkı sıkıya bağlı kal ve sadık ol.”

Bir süre sonra Kurtarıcı şöyle dedi:

“Huzur içinde git.”

Yaklaşık 30 dakika boyunca Kurtarıcı ile içten bir bağ içindeydim. Sonra dua etmeye devam ettim, ama her şeyi yazmadım. Kısa tutmalıyım, yoksa Marion yazmaya yetişemez.

Akşam, tesbih duası için kiliseye gittim. Orada Meryem Ana Mayıs Ayı İbadetleri’nin açılış töreni vardı. Daha fazla dua edilseydi daha güzel olabilirdi.

Marion öğleden sonra geldi ve birlikte günlük yazdık.

Hilde ve Hedwig kiliseden sonra ziyarete geldiler ve ben onların imanını güçlendirdim. Bayan Wennebusch’un artık Kutsal Komünyon’u dağıtmaması için dua ettim.

Kurtarıcı bana şöyle dedi: “Bu konu için dua edilmelidir.”

02.05.92 — Cumartesi

Saat 7.15’te Waghäusel’e, Kutsal Ayin’e götürüldüm; Tabernakül’ün önündeki ilk sıraya oturdum. Kutsal Ayin’e katılan diğer inananlar, kilisenin arka tarafındaki, daha küçük bölümde, sunak arkasında oturuyorlardı. Oradan Tabernakül’ü ve Waghäusel’in Meryem Ana’sını, yani şefkatli kalpli Anne’yi göremezsiniz.

Tabernakülün önündeki bu yerde nasıl anında lütuf aldığımı kelimelerle anlatamam.

Kutsal Ayin üç rahip tarafından kutlandı. Ruhsal olarak Komünyon aldım ve Kurtarıcı’nın bana geldiğini hissettim.

Ardından Marion’un yanına gittim ve günlüğümüzü yazdık.

Saat 12.00’de “Rab’bin Meleği” duasını ettik. Dua sırasında, kayınvalidemin bu ay içinde yanına alınacağını duydum. Bu bana tam olarak net gelmedi ve bunu Marion’a anlattım. Eve döndüğümde, bahçedeki son parçayı biçtim ve ardından sebze ekdim.

Saat 16.25’te kırmızı giysilerimle kiliseye gittim, orada saat 20.00’ye kadar kaldım.

Önce birkaç kadınla birlikte Tesbih duası ettim. Ardından saat 17.25 civarına kadar tek başıma dua etmeye devam ettim. Sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Ben: “Kurtarıcı, bu sabah Waghäusel’de Tabernacle’ın önünde Kutsal Ayin’e katılmam doğru muydu?”

Kurtarıcı: “Böyle devam et, kızım.”

Ben: “Peder Berthold bana Kutsal Komünyon vermek istedi. Ancak ben kilisenin diğer tarafında, yani diğer inananların yanında değil, Tabernakülün önünde diz çökmüş olduğum için, Kurtarıcı ile ruhsal olarak o kadar derin bir birliğe girmiştim ki, O’nun yanımda olduğunu hissettim.

Bu yüzden, Peder Berthold Kutsal Komünyon alabileceğimi işaret etmesine rağmen, sakramental olarak Komünyon almadım. Kurtarıcı, bu doğru muydu?”

Kurtarıcı: “Eğer sana Kutsal Komünyon vermek istiyorsa, ona git.”

Ben: “Ama seninle ruhsal olarak birleştiğimde, sen yanımdaydın.” Kurtarıcı: “Evet, yanımdaydım.”

Başka bir şey sormak istemedim.

Sonra bir sessizlik oldu.

Sonra şunu duydum: “Yaz, kızım.” Sonra yine sessizlik oldu.

Şimdi ne olacak diye düşündüm.

Sonra şunu duydum: “Bu ay içinde kayınvalideni yanıma alacağım. Onun için dua et.”

Ben: "Evet, Tanrım, onun için dua edeceğim."

Ben: "Tanrım, sana başka bir şey soramam. Sen iyilik dolu ve merhametlisin.

Seni her şeyden çok seviyorum."

Yine sessizlik oldu.

Birdenbire sağ gözümde kocaman bir gözyaşı damladı. Bunun ne anlama geldiğini ve şimdi ne olacağını düşündüm.

O sırada şunu duydum:

"Yaz, kızım: 'Sırbistan'da da bir savaş olacak.'" Ben: "Bu çok üzücü, Tanrım."

Sordum: "Memleketim yok mu olacak?"

Bu sırada Belgrad ve Pančevo gibi iki büyük şehri düşündüm. Kurtarıcı:

"Öyle olacak."

Ben: "Efendim ve Tanrım, ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Çok dua et."

Ben: "Efendim, artık her şey için nasıl dua edeceğimi bilmiyorum. Üzerime çok fazla şey geliyor." Ben: "Bu ne zaman olacak, Efendim ve Tanrım?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, yakın zamanda." Kurtarıcı:

"Kızım, güçlü kal."

Ben: "Evet, Rab, senin istediğin için güçlü olacağım." Ben:

"Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Kilisede iki buçuk saat diz çöküp dua ettikten sonra, Kutsal Ayin'e de katıldım. Kutsal Komünyon'u kayıinvalidem için adadım.

Eve döndüğümde, kocam bu kadar uzun süre dışarıda kaldığım için kızgındı. Annesi hakkında duyduklarımı ona anlatamadım. Sessiz kaldım, çünkü bana inanmaz ve çoğu zaman bana karşı çıkar.

03.05.92 — Pazar

Saat 7.30, evde:

Dua etmeye başladım, ardından Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Ne yapmalıyım? Eğer memleketimde olacakları anlatırsam, bana inanacaklar."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, sana inanmayacaklar."

Kurtarıcı: "Tanrı ile barışmamış insanlar acilen tövbe etmelidir, ancak o zaman kurtulabilirler."

Ben: "Efendim ve Tanrım, Belgrad ve Pančevo yıkılırsa, bu da kıyamet gününün bir parçası mı olacak?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, öyle."

Ben: "Efendim, bu şehirde çoğu bebek kürtajla alınmıştır." Kurtarıcı:

"Tahmin ettiğin gibi."

Ben: "Rab, bu insanlar için bir şey yapabilir miyim?"

Kurtarıcı: "Burada sadece oruç tutmak ve dua etmek yardımcı olur."

Bir süre sonra Kurtarıcı'nın şöyle dediğini duydum:

"Kızım, seni seviyorum. Bana sadık kal. Huzur içinde git."

Ben: "Sevgi dolu Babam, henüz seninle barışmamış tüm insanlar için lütuf, merhamet ve bağışlanma diliyorum. Rabbim ve Tanrım, kaybolmasınlar diye onları kurtar. Sevgili İsa'm, ruh rehberim, canlı sözlerin ve bana bahsettiğin sayısız lütuflar için sana şükrediyorum."

Saat 10.00'da Rot'taki Kutsal Ayin'e katıldım.

Kutsal Ayin sırasında çok acı çektim. Çocuklar ve rahip, Tanrı'ya karşı hiçbir saygı göstermediler. Öğleden sonra Letzenberg'e hac yolculuğuna çıktım.

Yine hayal kırıklığıyla eve döndüm. Katedral kâhin vaaz verdi, ama insanların bugün duyması gereken şeyleri değil. Sürekli lafı dolandırıp durdu.

Letzenberg'deki Acı Çeken Meryem Ana Şapeli'ndeki ibadetten sonra bağdan aşağı inerken, hiç beklemediğim bir anda papaz evinin önünde katedral meclisi üyesiyle karşılaştım. Ona bir dahaki sefere Medjugorje hakkında vaaz vereceğimi söyledim. Bana şaşkın şaşkın baktı. Yakında Başpiskopos Oskar'ı ziyaret edeceğimi söyledim. Bana elini uzattı ve ben oradan ayrıldım. Muhtemelen ona bunu söylemem gerekiyordu. Eve döndüğümde tesbih duası ettim. Ardından Marion geldi ve birlikte günlük yazdık. Biz yazarken, kocam, Irma ve Hedwig Heger birlikte tesbih duası ettiler. Şeytan bugün de yine sağ el bileğime şiddetli batmalar göndererek beni rahatsız etti. Oraya kutsal su döktüğümde ve bu acıyı ruhların kurtuluşu için feda ettiğimde, acı her seferinde geçiyor.

04.05.92 - Pazartesi

Saat 10.00–11.00 arasında klinikteki dişçi koltuğunda içtenlikle dua ettim.

Saat 12.00'de klinikteki şapelde:

Dua ettikten sonra Fatima duasını ve diğer duaları da içtenlikle okudum.

Dün kilisede çocuklar mihrap etrafında dans ederken çok acı çektiğim için Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, bu sunak çevresinde yakışık almaz. Orası bir kurban sunağıdır. Böylece rahip, çocukları huşudan uzaklaştıracaktır."

Ben: "Dün öğleden sonra Letzenberg'deki vaaz da hoşuma gitmedi." Kurtarıcı: "O vaaz günümüzün ruhuna uygun değil."

Ben: "Duyduğum şey bana yeter." Sonra derin bir sessizlik oldu.

Sonra Kurtarıcı'nın şöyle dediğini duydum:

"Yaz, kızım, -" Sessizlik - "Gitmek zorunda kalacaksın," -Sessizlik- "Şimdi ne olacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Ben: "Efendim ve Tanrım," –Sessizlik– "Yüce Tanrım, kutsal Tanrım, nereye gitmeliyim? Ama bana söylemeden önce, korkumu ve insanlardan çekinmemi gider ve bana, senin iradeni yerine getirebilmem için lütuf ver."

Kurtarıcı: "Şansölye Kohl'a gitmelisin. O, halkı dua etmeye çağırmalı." Ben: "Bana nedenini sorarsa ona ne diyeceğim?"

Kurtarıcı: "Ona savaşın geleceğini söyle."

Ben: "Belgrad ve Pančevo'nun yok edileceğini de söylemeli miyim?" Kurtarıcı: "Evet, yaz şunu, ona bunu söylemelisin."

Ben: "Efendim, ama bu çok ciddi bir mesele." Kurtarıcı: "Bunu yap, kızım."

Ben: "Evet, Efendim, yapacağım. Efendim, senin iraden gerçekleşsin." Ben: "Ne zaman gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Mümkün olduğunca çabuk git."

Ben: "Efendim, ona gittiğimde beni dinleyecek mi?" Kurtarıcı: "Evet, seni dinleyecek."

Ben: "Bunu yapacağım, lütfen bana bunu yapabilmem için lütuf ve ihtiyacım olan her şeyi ver."

Sonra Kurtarıcı'nın sesini duydum: "Seni seviyorum ve sana teşekkür ediyorum, kızım. Huzur içinde git."

Holger şapelde yanımda dua ediyordu ve not aldığımı izliyordu.

Ona Kurtarıcı'nın bana verdiği görevi anlattım ve o da bana Şansölye'ye nasıl ulaşabileceğime dair bir fikir verdi.

Ludwigshafen’de bir Meryem Manastırı var, oğulları da oraya gidiyor. Hemen Peder Stefan’ı da düşündüm, ama o şu anda Köln yakınlarında; sadece Fridolin’in onun telefon numarasını bildiğini biliyorum.

Ardından Kurtarıcı’ya bu yolun doğru olup olmadığını sordum. Kurtarıcı: “Evet, kızım, bu şekilde de olur.”

Ben: “Başka bir şey yazmam gerekiyor mu, yoksa istediğin gibi mi?” Kurtarıcı: “Kızım, öyle.”

Molam sona erdi. Temiz havaya çıkamadım ve hemen çalışmaya devam ettim.

Saat 18.15’te, Landershofen’de bulunan Fridolin’dan Köln’deki Peder Stefan’ın telefon numarasını aldım: 0221—214535 - St. Columba.

Bu numaradan onu üç kez aramaya çalıştım. Ancak kimse telefona cevap vermedi.

Saat 18.40’da Pirmasens ve çevresinden altı kişi bana geldi. Birlikte Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’ne gittik ve orada Kutsal Ayin’e katıldık, çünkü Rot’ta ayin yoktu. Onlara, hepimizin Federal Şansölye Kohl ve ailesi için Kutsal Ayin’i sunmamız gerektiğini söyledim. Bunu yapan yedi kişiydik.

Eve döndüğümde, yaklaşık 15 dakika sonra dua grubuna katıldım. Bugünkü kadar çok insan daha önce hiç dua etmeye gelmemişti. O sırada Rochus Şapeli’nde bulunan Peder Söllner de gelmişti.

Çok dua ettik. Sonunda inananlar mutlu bir şekilde ayrıldılar. Peder ilk başta kutsama yapmayı reddetti.

Sonra bana birkaç soru sordu, ancak ondan sonra hepimize harika bir kutsama verdi.

Neredeyse her zaman dua grubuna gelen Toni adlı bir inanan, bu duruma sinirlendi ve biraz kırıldı; çünkü biz Peder’den bize kutsama vermesini istediğimizde, o ilk başta bunu reddetmişti.

O, Meryem Ana’nın bize zaten kutsama vermiş olduğunu söyledi. Ben de “Evet, buna inanıyorum ve bu doğru” dedim.

Yine de, ondan bir kez daha rica ettikten sonra bile Peder bizi kutsamak istemedi.

Bunun üzerine Toni, “O zaman o gerçek bir rahip değil,” dedi.

Rahip, yukarıdan kimin konuştuğunu, onun bir aziz olup olmadığını sordu; çünkü Toni, yer kalmadığı için yukarı çıkan merdivenlerde oturuyordu. Toni, “Evet, Aziz Antonius,” diye cevap verdi.

05.05.92 - Salı

Saat 10.00, doktor odasında:

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim. Dün akşam dua grubunu ziyaret eden rahip hakkında soru sordum.

Kurtarıcı: “Bu bir ayartmaydı.”

Ben: “Baştan çıkarma derken neyi kastediyorsun? Çünkü sen, elden komünyonun kaldırılması gerektiğini söylüyorsun, peder ise piskoposları dinlemesi gerektiğini söylüyor.”

Kurtarıcı: “Sana ilham ettiklerime sıkı sıkıya bağlı kalmalısın.” Ben:

“Efendim, bu çok belirsiz.”

Kurtarıcı: “Sana ilham ettiğim sözlerim canlı sözlerdir.” Ben: “Bu ne anlama geliyor?”

Kurtarıcı: “Bu sözler kalıcıdır ve kimse onları silemez.” Ben:

“Piskoposlar kesinlikle sileceklerdir.”

Kurtarıcı: “Ama Tanrı’nın lütfunda yaşayan piskoposlar

silmeyecek.” Ben: “Toni doğru mu yaptı?”

Kurtarıcı: “Ben buna izin verdim.”

Ben: “Bunu nasıl anlamalıyım, ruhani rehberim?”

Kurtarıcı: “Bir rahip, istendiğinde her zaman kutsama vermelidir.”

Peder Stefan'a telefonla ulaşamadığımı anlattım. Kurtarıcı: "Yaz, kızım, manastıra git."

Ben: "Orası nerede, Ludwigshafen'de mi, yoksa Oggersheim'da mı?" Kurtarıcı: "Oggersheim'da."

Kurtarıcı: "Orada, seni Şansölye Kohl ile en hızlı şekilde buluşturacak bir rahiple karşılaşacaksın."

Ben: "Başbakanın oğulları aracılığıyla gitmem gerekmez mi?" Kurtarıcı: "Pederin sözünü iyi dinle."

Ben: "Bu rahip benim geleceğimi bilecek mi?" Kurtarıcı: "Evet, bilecek."

Ben: "Oraya ne zaman gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Hemen bugün git."

Ben: "Peder'e neden Federal Şansölye Kohl'a gitmem gerektiğini söylemeli miyim, yoksa sessiz kalmalı mıyım?"

Kurtarıcı: "Onunla neden konuşman gerektiğini söyle."

Ben: "Efendim ve Tanrım. Senin söylediğin gibi yapacağım. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin. Ama sana yalvarıyorum, merhametli Tanrım, yolumu kaybetmemem için bana rehberlik et. Ve lütfen, senin iradeni yerine getirebilmem için bana lütuf bahşet."

Sonra şunu da ekledim: "Bundan sonra ne olacağı, onu Tanrı'nın ellerine bırakıyorum. Bu konuda endişelenmiyorum."

Kurtarıcı: "Hayır. Kızım, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Kocam hakkında sordum, çünkü dün yine onun yanında kirli ruhun olduğunu hissetmiştim. Bu konuda yanılmış mıyım, yoksa belki de hayal mi kurduğumu sordum.

Kurtarıcı: "Kötü ruhlar, sandığından daha çok etrafında dolaşıyor." Ben:

"O, sürekli ayartılmalara maruz kalıyor."

Kurtarıcı: "Evet, her zaman uyanık olmalısın."

Ben: "Efendim, sensiz kaybolurum."

Kurtarıcı: "Bu doğru. Ama benimle birlikteyken asla kaybolmayacaksın."

Ben: "Bu kadar çok soru sorduktan sonra başka bir şey daha yazmam gerekir mi?"

Kurtarıcı: "Bana sorduğun için teşekkür ederim, kızım. Huzur içinde git, sevgili kızım."

Saat 12.15, şapelde:

Şapele girmeden önce içimde bir tereddüt vardı. Manastırın Ludwigshafen'de olduğunu yanlış yazmış olabileceğimi düşünmüştüm. Kurtarıcı bana Oggersheim'da olduğunu söylemişti, bu yüzden biraz kafam karışmıştı.

Şapele girdiğimde, Holger de aynı anda dua etmek için geldi.

Ona, kafamda netleşmemiş bir konuyu Kurtarıcı'ya bir kez daha sormam gerektiğini söyledim. Sonra ona, manastırın tam olarak nerede olduğunu biliyor mu diye sordum.

O da, "Oggersheim'da," dedi.

Bunun üzerine, artık Kurtarıcı'ya sormama gerek kalmadığını söyledim. Demek ki bu kafa karışıklığı, Kurtarıcı'nın bana söylediklerinin tam tersini fısıldamaya çalışan kirli ruhtan kaynaklanıyordu.

Kısa bir süre dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı'ya sordum, çünkü sağ elimin sırtında sık sık keskin bir bıçak darbesi gibi bir acı hissediyorum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, kirli ruh, sen izin verirsen, sana yara izlerini aşılama çalışıyor. Ama bu benim iradem değil."

Ben: "Neden bunu yapıyor?"

Kurtarıcı: "Benim sana ilham ettiklerime daha çabuk boyun eğmen için." Ben: "Ama bu çok rahatsız edici bir acı, ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Şimdiye kadar doğru olanı yaptın, kızım. Bol bol dua et."

Ben: "Tanrım, çok dua edersem, o bana daha da fazla saldıracak." Kurtarıcı: "Ama o zayıflayacak."

Ben: "Sana şükürler olsun, Tanrım, şimdi işe gitmem gerekiyor."

Kurtarıcı: "Seni seviyorum, kızım. Huzur içinde git."

Saat 16.00: İşten çıkar çıkmaz Ludwigshafen'e gittim. Yolda, arabada giderken, buluşacağım rahip için zaten tesbih duası ediyordum. Yolu hiç bilmiyordum, ama Oggersheim'daki kiliseye yönlendirildim. Kilisenin içinde sadece bir adam vardı, o da tabernakülün önünde dua ediyordu. Kısa bir süre dua ettikten sonra, Kurtarıcı'ya şimdi ne yapmam gerektiğini sordum.

Kurtarıcı: "Git, sana göstereceğim."

Kiliseden çıktım ve az önce tabernakülün önünde diz çökmüş olan adam bir anda arkamdaydı. Ona burada bir manastır olup olmadığını sordum.

Adam "burada" dedi ve önümdeki binayı işaret etti. Sonra bunun bir kadın manastırı mı yoksa erkek manastırı mı olduğunu sordum. Adam sadece "Erkek" dedi.

Manastıra girdim ve antrede Aziz Fransiskus'un bir resmini gördüm. Orada hemen Aziz Fransiskus'a bir Pater noster, bir Ave Maria ve bir Gloria Patri duası ettim ve bana doğru rahibi göndermesini rica ettim.

Bir rahip geldi ve onunla konuştum. Bir görüşme odasına geçtik.

İlk başta ikimiz de sessiz kaldık; ben kısa bir süre duaya daldım ve onun doğru rahip olup olmadığını kontrol ettim. Kurtarıcı'nın sesini duydum: "Onunla konuş."

Onun yanında rahatça konuşabildim, çünkü o da alçakgönüllüydü ve içindeki huzuru hissettim. Orada Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'nın sesini duydum: "Doğruydun, kızım."

Kutsal Komünyon'u bu rahip, Federal Şansölye Kohl ve kayıinvalidem için adadım.

Eve giderken arabada yine rahibin ihtiyaçları için Tesbih duası ettim.

Bu rahipten, Federal Şansölye ile görüşme randevusu ayarlaması için yardım istemenin yanı sıra, Rusya'dan gelen savaş ve kaldırılması planlanan el ile Komünyon konusunu da dile getirdim.

06.05.92 — Çarşamba

Saat 8.30'dan 11.30'a kadar tüm zamanımı klinikteki dişçi koltuğunda geçirdim.

Dişlerime dolgu yapıldı. Zihnimde durmaksızın dua ettim ve yürekten dua ettim. İğne yaptırmadım ve çektiğim acıları birçok niyet için adadım, özellikle de bu KBB kliniğinde çalışmış ve o günlerde trafik kazasında hayatını kaybetmiş olan H. Dr. Ebert için.

Beni tedavi eden iki diş hekimi de yavaş yavaş iman ettiler. Onlardan birine daha önce günah çıkarmaya gitmesi için öğüt vermiştim.

Diş hekiminden sonra iş yerime geri döndüm ve iki saat boyunca hastaların röntgenlerini çektim.

Saat 13.30'da şapele gittim: Kurtarıcı'ya artık soru sormak istemiyordum, ama Kurtarıcı'yla birleşmeye can atıyordum.

İçtenlikle dua ettim ve Kurtarıcı'nın sesini duydum: "Yaz, kızım." Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, sevgili İsa'm, ruhani rehberim, yazacağım. Ama lütfen bana lütuf ve koruma ver ki,

bunu yapabilmem için bana lütuf ve koruma bahşet."

Kurtarıcı: "Gitmelisin" –Sessizlik– "kızım" –Sessizlik–

Ben: "Yüce Tanrım, Kutsal Tanrım, nereye?" (İçimde, şimdi ne olacağını çok merak ediyordum.)

Kurtarıcı: "Federal Şansölye H. Kohl'a, mümkün olduğunca çabuk."

Ben: “Efendim ve Tanrım, Peder Joachim’e H. Kohl ile konuşmam gerektiğini zaten söylemiştim.”

Kurtarıcı: “O seni arayacak.”

Ben: “O zaman beni arayana kadar beklemem mi gerekiyor?” Kurtarıcı: “Evet, bekle.”

Ben: “Başka bir şey daha söylemem gerekiyor mu?” Kurtarıcı: “Sana söylediğim şeyi.” Ben: “Savaşın geleceğini mi?”

Kurtarıcı: “Evet, savaşın yakında geleceğini.”

Ben: “Ve sen, onun halkı dua etmeye çağıracağını söylemiştin.”

Kurtarıcı: “Evet, bunu yapmak zorunda.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, çok büyük bir tehlike altındasınız. Tehlike Rusya’dan geliyor.”

Ben: “Siz’ kimler?”

Kurtarıcı: “Avrupa’daki insanlar.”

Ben: “Senden, bu savaşla sadece Almanya’nın tehlike altında olduğunu duymuştum.” Kurtarıcı: “Herkes tehlike altında.”

Ben: “Ah, efendim, bunu yazamam, benim için çok karmaşık. Efendim ve Tanrım, Peder Joachim’dan, Federal Şansölye H. Kohl ile konuşabilmem için bir randevu alabilir miyim?”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, Peder’den randevu alacaksın, böylece Federal Şansölye H. Kohl’a gidebileceksin.”

Ben: “Evet, efendim, anladım. Tanrım, senin isteğin olsun.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, seni çok seviyorum ve bana söylediğin her şeyi yapmaya hazırım.”

Kurtarıcı: “Kızım, bugünlük bu kadar yeter. Huzur içinde git.”

Öğleden sonra saat 15.00 civarında, Medjugorje’den Barış Kraliçesi’nin 25 Nisan 1992 tarihli mesajını ilk kez okudum. Hayretler içindeydim. Beni o kadar etkiledi ki, şimdi son kısmını yazmak zorundayım:

“Medjugorje, hepiniz için bir işarettir ve dua etmeniz ve Tanrı’nın size bahsettiği lütuf günlerini yaşamanız için bir çağrıdır. Bu nedenle sevgili çocuklar, dua çağrısını ciddiye alın.”

Akşam Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’ne gittim. Orada günah çıkardım. Kutsal Komünyon’u çeşitli niyetler için adadım.

07.05.92 - Perşembe

Mingolsheim’daki rahibin kutladığı Kutsal Ayın hoşuma gitmedi. Bazı şeyler gerçek inanca aykırı. Bu yüzden Kurtarıcı’ya sordum:

Kurtarıcı: “Kızım, bunu yaz, bu tür rahiplere karşı dikkatli ol.” Ben: “Sevgili

Babam, ‘bu tür rahipler’ ne demek?” Kurtarıcı: “Kutsal Baba’nın öğretisini çarpıtanlar.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, rahip Kutsal Baba’ya itaat etmelidir.” Ben: “Rochus Kliniği’nde Peder Söllner ile bir kez daha konuşacak mıyım?” Kurtarıcı: “Evet, onunla bir kez daha konuşacaksın.”

Kurtarıcı: “Kızım, bana sadık kal. Sana ilham ettiğim şeylere bağlı kal.”

Kurtarıcı’ya ettiğim tüm duaları ve istekleri yazmaya gücüm yetmez. Ama şunu da biliyorum ki, Kurtarıcı’nın bana, örneğin Petrus’un su üzerinde yürüdüğü ve Kurtarıcı’nın da ona karşı su üzerinde durduğu gibi bir iman vermesi için çok dua ediyorum.

Kurtarıcı’ya, şüpheye düştüğümde suya batmak istemediğimi söyledim. Suyun üzerinde sana doğru yürüyebilecek kadar güçlü bir imana sahip olmak istiyorum.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, sana canlı bir iman bahşediyorum.” Ben: “Bunu yazmam mı gerekiyor?”

Kurtarıcı: "Evet."

Kurtarıcı şöyle devam etti: "Bu inanç, sana verdiğim bir armağandır."

Ben: "Efendim, bu benim isteyebileceğim en güzel armağan."

Bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama Tanrım, bana böyle bir şey veriyorsan, benden çok şey bekliyorsun, değil mi?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, senden bunu isteyeceğim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, benden ne istersen yapmaya da hazırım. Efendim, senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı'ya artık işe gitmem gerektiğini söyledim. Kurtarıcı: "Daha sonra bana gel, bana sor."

12.15 - 13.00 saatleri arasında klinikteki şapelde:

Dua ettim ve sonra Kurtarıcı ile birleştim. Ben: "Canlı iman nedir?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Sen bende ve ben senin inancınım." Ben: "Bu ne güzel. Sana tüm kalbimle teşekkür ederim."

Ben: "Kralların Kralı, sevgi dolu Babam, benden ne istiyorsun?"

Biliyorum, benden imkânsız bir şey istemiyorsun ve eğer istersen bunu seve seve yazacağım."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Senden hayatını istiyorum." Ben: "Efendim ve Tanrım, İsa'm, sana veriyorum."

Ben: "Neden hayatımı istiyorsun, onu sana zaten vermiştim?" Kurtarıcı: "Bana verdin, ama ben henüz senden istememiştim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, artık sana başka bir şey sormayacağım, bunu anlamak zor; bu konuda bilmem gereken bir şey olursa sen bana söyle."

Kurtarıcı: "Ben senin hayatınım. Yaz, kızım." Ben:

"Efendim ve Tanrım, ne yazayım?" Kurtarıcı: "Hayatını ben belirlerim."

Ben: "Evet, Efendim. Senin istediğin gibi olsun. Ben senin hiçbir şeyim ve beni ancak Kutsal Meryem Ana aracılığıyla elde edebilirsin."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, bu hoşuma gitti." Kurtarıcı: "Sevgili kızım, huzur içinde git."

Akşam, Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'u yoksul ruhlar için adadım.

08.05.92 - Cuma

Saat 10.00'da doktor odasında:

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim ve sordum:

"Dün 'hayatını ben belirlerim' demiştin, istersen bu konuda bana biraz daha bilgi verebilir misin?"

Kurtarıcı: "Yaptığın her şey benim eserimdir."

Saat 13.00, klinikteki şapelde:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, Efendim, yazacağım. Efendim, senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Oggersheim'daki rahibe gitmelisin."

Ben: "Belki başka bir rahibe mi?" Kurtarıcı:

"Oggersheim'a, rahibe."

Ben: "Önce Regensburg'a, Peder Gebhard'ın yanına gitmek istiyordum." Kurtarıcı: "Önce Oggersheim'daki Peder'in yanına git."

Ben: "Onun beni arayacağını söylemiştin."

Kurtarıcı: "Evet, arayacak."

Ben: "Şimdi geriye sadece ne zaman olacağı sorusu kaldı." Kurtarıcı: "Bu hafta sonu."

Ben: "Efendim ve Tanrım, gideceğim. Tanrım, senin isteğin olsun." Ben: "Başka bir şey yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu bana daha sonra tekrar sor."

Sonra şapelin dışındaki salonda asılı olan saate baktığımda, öğle molamı yarım saat aşmış olduğumu fark ettim. Kurtarıcı ile birleştiğinizde zaman çok çabuk geçiyor.

15.30:

Ben: "Efendim ve Tanrım, yanlarına gittiğimde rahipler bana inanacak mı?" Kurtarıcı: "Hayır, kızım, onlar şüphe içindeler."

Ben: "Madem şüphe içindeler, neden onlara gideyim ki? Bunu anlamıyorum." Kurtarıcı:

"Kızım, onların beni duyabilecek kadar senin gibi açık bir kalbi yok. Kızım, sesime iyi kulak ver."

Ben: "Efendim ve Tanrım, rahiplere söyleyeceklerimi senin ellerine bırakıyorum."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru yaptın."

Ben: "Rahiplerle konuşsam ne elde ederim?"

Kurtarıcı: "Mümkün olduğunca çabuk Şansölye Helmut Kohl ile konuşmanı." Ben:

"Sevgili Kurtarıcı, başka bir şey daha yazmalı mıyım, yoksa bu yeterli mi?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, rahiplere savaş konusunda ciddi olduğumu iletceksin. Kızım, bana sadık kal. Huzur içinde git."

09.05.92 — Cumartesi

Saat 7.15'te Waghäusel'deki Kutsal Ayin'deydim.

Ardından saat 13.00'e kadar Marion'un yanındaydım ve günlüğümü yazdık. 16.15 – 17.30 saatleri arasında Rot'taki kilisede dua ettim.

Akşamları şeytan, kocam aracılığıyla bana karşı öfkeyle saldırdı. Yine çok dua etmek zorunda kaldım. Sonra sükûnet geldi.

10.05.92 — Pazar

Kutsal Ayin'den önce dua ettim.

Saat 10.00'da Rot'ta Kutsal Ayin vardı, ben de katıldım.

Saat 14.30 civarında bir sıkıntı yaşadım. Yaklaşık 30 dakika dua etmek istedim, ama edemedim. Kanepede uzanıyordum. Sonra Kurtarıcı'dan yardım diledim. Ardından şunu duydum: "Git, kızım, sana söylediğimi yap. Acı Çile Tesbihini oku."

Aniden bir güç hissettim ve hemen iki tesbih ve bir litani dua ettim. Saat 16.50 civarında

Kurtarıcı ile birleştim.

Ben: "Onların arayacağını söylemiştin."

Kurtarıcı: "Söylemiştim."

Ben: "Sen kimsin, BEN?"

Kurtarıcı: "Senin İsa'n, kızım. Şeytan manastır üzerinde hakimiyet kurmuş. Sana nasıl devam edeceğini söyleyene kadar bekle. Peder Joachim sana haber verecek. Onlar için dua etmeye devam et, kızım."

Akşam Meryem Ana ibadeti.

11.05.92 - Pazartesi

Öğlen saat 12.00'de şapelde:

Sırbistan'daki savaşla ilgili yanlış bir şey duymuş muyum diye öğrenmek istedim. Kurtarıcı: "Yaz, kızım, Sırbistan'da savaş çıkacak ve Belgrad ile çevresi yok olacak."

Sonra, kayıinvalidemle ilgili olarak Şeytan'ın müdahale edip etmediğini öğrenmek istedim. Bunu bir kez daha doğrulamak istedim ve bu yüzden Kurtarıcı'ya sordum.

Kurtarıcı: "Kızım, kayıinvaliden bu ay evine dönecek."

Kurtarıcı: "Peder Joachim seni arayacak, hazır ol."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Yeryüzüne azap getirmeliyim." Ben sordum: "Sen kimsin, 'BEN'?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, ben Üçlü Birlik Tanrı'yım, Baba Tanrı, Oğul Tanrı, Kutsal Ruh."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bununla neyi amaçlıyorsun?"

(Cezalandırmayla) Kurtarıcı: "Bana sadık olan ruhları."

Ben: "Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Kızım, bu kadar yeter. Huzur içinde git."

Dua grubuna çok sayıda insan katıldı. Waghäusel'den Peder Berthold, herkese tek tek ilk ayın kutsamasını verdi. Kutsama ile birlikte dualarımız üç saatten biraz fazla sürdü. Bu beklenmedik lütuf için Tanrı'ya şükürler olsun.

12.05.92 - Salı

Doktorun muayene odası:

Kurtarıcı'ya bir kez daha terbiye meselesini sordum.

Kurtarıcı: "İnsanların hangi babaya ait olduklarını anlamaları için terbiye gereklidir, çünkü bir baba seçmeleri gerekir."

Çok işim vardı ve şapele ancak saat 15.00'te gidebildim.

Kurtarıcı'ya, aniden hastalanan Peder Söllner'i Mingolsheim'da ziyaret etmem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Git, kızım, ona git." Ben: "Ne demeliyim?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Ondan, Dekan Enz'den de istediğim şeyi yapmasını söyle. Ona, bunu yaparak bana büyük bir sevinç vereceğini söyle."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, ona ileteceğim."

Kurtarıcı: "Seni seviyorum, kızım, huzur içinde git."

Bugün kocamın doğum günüydü.

Rot'taki kilisede Kutsal Ayin'e katıldım.

Oğlum bugün Stuttgart'ta ameliyat oldu. Acil bir durumdu.

Toplam yedi kişiydik ve onun için dua ettik.

13.05.92 - Çarşamba

Saat 12.00'de şapelde:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, efendim, yazacağım." Kurtarıcı:

"Oğlun iyi olacak." Bir süre sonra:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, Slovakya tehlikede. Tehlike çok yakın. Rusya'dan gelen savaş Slovakya'ya ulaşacak."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım." Ben: "Evet, efendim ve Tanrım." Kurtarıcı: "Git."

- Etrafta sessizlik ve sükûnet hakimdi. Ben: "Kime

gideyim?" Kurtarıcı: "Peder Joachim'e."

Ben: "O beni aramadı. Neden aramadı, sen bilirsin, efendim ve Tanrım, sevgili İsa'm ve ruhani rehberim?"

Ben: "Ama sen sevgili Tanrı isen, bana 'Yaşasın İsa ve Meryem' de." Kurtarıcı: "Yaz şunu: 'Yaşasın İsa ve Meryem'."

Ben: "Peder Joachim neden aramadı?" Kurtarıcı:

"Çünkü onda canlı bir inanç yok."

Kurtarıcı: “Kızım, yarın nasıl olacağını bilmiyorsun.” Ben: “Peki, Peder’e ne zaman gitmeliyim?”

Kurtarıcı: “Hemen bugün git.”

Ben: “Gittiğimde Peder Joachim orada olacak mı?”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, orada olacak.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, benimle hâlâ konuşacak mı?”

Kurtarıcı: “Evet, seninle konuşacak.”

Ben: “Ona ne söyleyeyim?”

Kurtarıcı: “Ona, savaş konusunda ciddi olduğumu ve seninle Şansölye Kohl ile acilen irtibata geçmesi gerektiğini söyle, böylece onunla konuşabilesin.”

Ben: “Neden acilen?”

Kurtarıcı: “Günahın ağırlığı baskın geliyor.” Ben:

“Peki ya o, bunu yapamayacağını söylerse?”

Kurtarıcı: “O zaman, kızım, görevini yerine getirmiş olursun.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, ruhani rehberim, ama onun bunu yapıp yapmayacağını sen zaten önceden biliyorsun.”

Ben: “Ve sen, savaşın artık durdurulamayacağını söylemiştin. Ve savaş geliyor. O halde neden ona gitmem gerekiyor?”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Bana ait ruhlar kurtarılmalıdır.” Ben: “Sevgili Kurtarıcı, bana senden gelen ve beni senin gönderdiğini gösteren bir işaret verebilir misin?”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, sana vereceğim.” Ben:

“Peki o ne olacak?”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, Peder Joachim sana seni şaşırtacak bir şey verecek.”

Ben: “İyi anlamda mı, yoksa kötü anlamda mı?”

Kurtarıcı: “İyi anlamda.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, Peder Joachim’e gideceğim. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.”

Verena ile birlikte Oggersheim’daydım. Tıpkı Wiesloch’ta Dekan Enz’i ziyaret ettiğim zamanki gibiydi. Manastırın önünde beklerken, önümde Kötü Ruh’a sahip bir adam duruyordu. Beni parçalamak istiyordu.

Ancak üçüncü Tesbih duası bittiğinde kapı açıldı.

Peder Joachim ile konuşmak istediğimi söyledim. İlk olarak başka bir rahip geldi, ona da Kurtarıcı’nın ne istediğini anlattım.

Peder Joachim geldi ve konuştuk. Sonunda Peder Joachim, polisin yardımıyla benim H. Kohl’a ulaşmamı sağlamaya çalışacağını söyledi.

Manastırdan saat 18.40’ta ayrıldım.

Saat 19.25’te Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’ndeydim. Orada Kutsal Ayin’e katıldım, çünkü Oggersheim’da artık ayin yoktu.

Akşam saat 21.30’da Erich yanıma geldi ve bana, misyoner Peder Söllner’in

benim evimdeki dua grubuna katıldığında hasta olan Peder Söllner’in, iki kez “Ben buraya nasıl geldim?” diye sorduğunu anlattı.

Dua grubunda dua sırasında uykuya dalmıştı. O akşam Meryem

Ana Litanyası’nı da okuduk.

14.05.92 - Perşembe

Dün manastırın önünden geçen adam hakkında sordum. Kurtarıcı:

“Evet, kızım, o kirli bir ruhtu.”

Kurtarıcı: “Kızım, bunu yaz. Rahipler, Peder Joachim’e senin hakkında tavsiye ettiğim şeyi yapacaklar.”

Ben: “O zaman Federal Şansölye Bay Kohl ile konuşacak mıyım?”

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Önümüzdeki günlerde bazı felaketler olacak."

Ben: "Bana bu konuda bir şeyler söyle." Kurtarıcı: "Dua et, kızım."

Ben: "Dua edeceğim. Şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım

15.05-22 - Cuma

Saat 10.30'da doktor odasında:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Savaş çok yaklaştı. Rahip Vogt'a git. Ona bir kez daha git. Hemen bugün git. Rahipler, inananlarla birlikte tesbih duası etsinler."

Saat 11.20 civarında bir kez daha

sordum. Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, dinliyorum."

Kurtarıcı: "Rahip Vogt'a git. Kutsal Ayin'den önce tesbih duası etsin."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunu ona zaten söyledim."

Kurtarıcı: "Biliyorum, kızım. Ona bir kez daha gitmelisin." Ben: "Peki ya nedenini sorarsa?"

Kurtarıcı: "Ona savaşın çok yaklaştığını söyle." Ben:

"Efendim ve Tanrım, o bana inanmaz." Kurtarıcı:

"Yine de ona gitmelisin."

Ben: "Tesbih duası dışında ona başka bir şey daha söylemeli miyim?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, böylece acı çekmekten kurtulacak."

Ben: "Ama bunu söylemek çok zor. Başka bir şey söyleyemez miyim? Ama sen istiyorsan, ona bunu söyleyeceğim."

Kurtarıcı: "Bunu ona söylemeni

istiyorum." Ben: "Evet, efendim, peki bu ne olacak?"

Kurtarıcı: "Bana karşı itaatsizlik, bir rahibin başına gelebilecek en büyük kötülüktür."

Saat 12.30, şapelde:

Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Sevgili Tanrım, bu daha da zor. Rahibe gitmek bana zor geliyor, çünkü bana inanmayacağını biliyorum."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, günahı saklamak benim için de o kadar zor ki, çünkü hepimizi seviyorum."

Kurtarıcı: "Yap bunu, kızım, git oraya."

Ben: "Evet, efendim, bunu yapacağım, çünkü bu senin isteğin, ama benim için çok zor."

Kurtarıcı: "Sana teşekkür ederim, kızım, seni seviyorum. Huzur içinde git."

14.30: Onun nasıl tesbih duası edeceğini bilmiyordum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Rahip, inananlarla birlikte tesbihi dua etmeli ve onlara öncülük etmelidir."

Ben: "Benimle gelecek misin?"

Kurtarıcı: "Evet, seninle geleceğim."

Biraz irkildim ve O'nun nasıl yanımda yürüyeceğini sordum. İrkildim çünkü O'nu görmediğim halde nasıl yanımda yürüyeceğini merak ettim."

Kurtarıcı: "Seninle birlikte yürüyeceğim ve yanında olacağım." Ben: "Bunu anlamıyorum."

Ben: "Efendim, rahibin yanına gitmem gerektiğini anlamıyorum, çünkü sen onun Tanrı'nın lütfunda olmadığını söylemiştin."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu bir yere yaz. Her rahip için onun kurtuluşunu sağlamaya çalışırım."

Ben: "Sevgili Tanrım, artık sana başka bir şey sormayacağım. Ona gideceğim."

Kırmızı Kilise’de Kutsal Komünyon’u aldıktan sonra:

Kurtarıcı: “Git, kızım, ona git.”

Saat 19.45 civarında Papaz Vogt’un yanındaydım. Ona Kurtarıcı’nın bana söylediklerini aktardım. Papaz Vogt bana bunu yazmam gerekip gerekmediğini sordu.

Ben: “Kutsal Ayini kutlamak zorunda mısınız?”

Papaz Vogt: “Bu benim mesleğim.”

Ben: “Benim içinse bu, Tanrı’nın iradesi.”

Papaz Vogt, Kurtarıcı’nın bunu yazmam gerektiğini söylemiş mi diye sordu.

Ona şöyle dedim: “Evet, hepsi günlüğümde yazıyor, ama size okutmamı istemiyorlar.” Papaz Vogt: “Bana da bir şeyler fısıldayabilir.”

Sonra bana Dekan Bey’in yanına gidip gitmediğini sordu. Ben de “Evet, yine yalan söyledi” diye cevap verdim.

Papaz Vogt güldü.

Sonra Dekan Enz’in yanındayken neler olduğunu anlattım. Papaz Vogt dinledi.

Bana, Papaz Vogt’un yanına yine boşuna gitmişim gibi geldi. Sanırım bu gülüşün arkasında ciddi bir şey gizli. Yapabileceğim ne varsa yaptım, gerisini Tanrı’nın ellerine bırakıyorum.

Odadan çıkıp papaz evinin koridorunda durduğumda, cadının hâlâ dekorasyon olarak tavandan sarktığını gördüm.

Aklıma geldi ki, iki yıl önce Kohlgrub’da tedavi gördüğümde, bir kadın doktorun muayenehanesinde de bir cadı asılıydı. Doktora bunun iyi bir şey olmadığını söyledim ve o da cadıyı kaldırdı. Hatta beni evine davet etti ve ben de ona imanımı anlattım.

Papaz Vogt’a bunu söylersem, o da cadıyı kaldırır mı diye merak ettim.

16.05.92 — Cumartesi

Gece 1.30 - 2.30 arasında dua ettim.

Saat 7.15’te Waghäusel’deki kilisede sabah ayinine katıldım.

16.00: Stuttgart’ta oğlumu ziyaret ettim.

Saat 18.30’da Rot’taki kilisede Kutsal Ayin’e katıldım.

Saat 18.40 civarında, Meryem Ana’nın dilekleri için kendimi ve ailemi İsa ve Meryem’in Kutsal Kalplerine adadım.

17.05.92 — Pazar

Saat 7.15–8.50 arasında dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim. Kurtarıcı:

“Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım. Yüce Tanrım ve Kutsal Tanrım, yazacağım. Rahipler ve savaşta ölen ve yaralanan o kadar çok insan için ağlıyorum.”

Rahiplerden hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, efendim, ne yazayım?” Bir süre sonra:

Ben: “Hâlâ ne yazmam gerektiğini bilmiyorum.” Kurtarıcı: “Sana bir işaret vereceğim.”

Ben: “Ne zaman ve nerede?” Kurtarıcı:

“Kilisede.”

Ben: “Doğru mu duydum?” Kurtarıcı:

“Evet, kilisede.”

Ben: “Kilisedeki inananlar bununla tövbe edecekler mi?” Kurtarıcı:

“Evet, tövbe edecekler.”

Ben: “Ama kilisedekiler zaten tövbe etmişler.”

Kurtarıcı: "Hayır, hepsi tövbe etmelidir."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, sevgili İsa."

Kurtarıcı: "Rahipler şu anda körlükle vurulmuş durumda. Kızım, rahipler için çok dua edilmeli."

Ben: "Ama Tanrım, onlar için zaten çok dua ettiğimi biliyorsun."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Bu önemli. Savaş çoktan başladı." Ben: "Tanrım, bunu şu anda anlamıyorum. Bosna'daki savaşı mı kastediyorsun?" Kurtarıcı:

"Herkesin kalbindeki savaş."

Ben: "Bunların hepsi benim için anlaşılmaz. Bana bunu daha açık bir şekilde anlatamaz mısın?" Kurtarıcı: "Barış için dua edin."

Ben: "Lütfen, savaş konusunu bana daha basit bir şekilde anlatır mısın?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Sevginin olmadığı yerde sadece nefret kalır. Çocuğum, savaş önce kalpte başlar. Kalp neyle doluysa, ağız da ondan bahseder. Kalplerinizin arınması için dua edin."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, rahipler büyük bir şehitliğe mahkum oldular." Ben: "Bunu doğru yazdım mı?"

Kurtarıcı: "Evet."

Bunu hemen bir kez daha tekrarladı.

Ben: "Efendim, bunu yazmaya cesaret edemiyorum."

Kurtarıcı: "Ama yazdın."

Ben: "Onların şehit olmalarının başlıca nedeni nedir?"

Kurtarıcı: "İtaatsizlikleri."

Ben: "Sevgili Tanrım, artık yazamıyorum, bu benim için çok ağır."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. İnsanlar büyük bir tehlike altında. Günahları sınırı aştı. Artık bu büyük çamuru seyredelemem."

Ben: "Sevgili Tanrım, lütfen bizi kurtar."

Kurtarıcı: "Kızım, inan, şüphe etme. Bana sadık kal. Huzur içinde git." Ben: "Efendim ve Tanrım, sana şükrediyorum. Sana sadık kalacağım."

Not: Bu günü günlüğüme aktardığımda (her şeyi önce bir el yazmasına yazarım), 30 dakika boyunca derin bir uykuya dalma eğilimi ile boğuştu. Zihnimde sürekli Kurtarıcı'ya dua ettim, sonra tekrar düzeldi. Şeytan, bunu yazmamı istemiyor.

Saat 10.00'da Rot'taki Kutsal Ayin'e katıldım.

Saat 15.00 civarında Marion geldi, ardından Adriane geldi. Birlikte tesbih duası ettik. Daha sonra Lüksemburg'dan Fridolin ve Claude geldi.

Claude'a dönüşümümden bahsettim.

Ardından kiliseye gidip Meryem Ana ibadetine katıldık. Claude, Fridolin ile birlikte rahiplik okulundaydı, ancak rahiplerden hayal kırıklığına uğradığı için okulu bıraktı.

Kiliseden sonra yine yaşadıklarımı anlattım. Claude'da kirli ruhu hissettim, ancak aynı zamanda anlatımımından güç aldığını da fark ettim.

Claude bana eskiden çok dua ettiğini ve rahiplerin ona fazla dua ettiğini söylediklerini anlattı.

Bunun üzerine dua etmeyi bırakmış, ancak o zamandan beri ruhsal bir kuraklık hissetmiş ve şimdi de rahip okulundan ayrılmış. O ve Fridolin bizde kaldılar ve Pazartesi sabahı tekrar yola çıktılar.

Claude kocama tekrar gelip gelemeyeceğini sordu.

Mutlu bir şekilde ayrıldı ve burada bolca lütuf buldu.

18.05.92 - Pazartesi

Bugün sekiz yıl önce Meryem Ana bana Medjugorje'de göründü.

Saat 8.45, işyerinde:

Kurtarıcı'nın rahipler hakkında bana söylediklerini anlamadığım için O'na tekrar sordum. Rahiplerin şehitlik içinde olmasının ne anlama geldiğini sordum.

Kurtarıcı: “Onlar benim sesimi dinlemiyorlar, kirli ruhun sesini dinliyorlar.” Ben: “Şehitliklerinin sebebi nedir?”

Kurtarıcı: “İtaatsizlikleri!”

Röntgen çekmeye devam ettim.

Tekrar yalnız kaldığımda, röntgen odasında Kurtarıcı ile birleşmeye çalıştım. Kurtarıcı: “Yaz, kızım, gitmelisin.”

Ben: “Nereye, Rabbim ve Tanrım? Nereye gideceğimi bilmiyorum.”

İçimde bir sıcaklık ve huzur vardı. O an çok güzeldi. Yalnız olmadığınızı hissediyorsunuz. Sevgi oradadır.

Ben: “Hala nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum.”

Kurtarıcı bana söylemekte tereddüt etti, ben de nereye gideceğimi merak ediyordum.

Ben: “‘Gitmelisin’ dediğini duyduğumda bunu hayal mi ettim? Kalbim sevgiyle yanıyor. Ve sabırla bekliyorum. Şeytan da orada. O sabırsız ve kendini hissettiriyor.”

Ve Kurtarıcı sessiz kalıyor.

Kurtarıcı, Şeytan’ın nasıl pusuda beklediğini bana gösteriyor.

Yarım saat sonra, saat 10.15 civarında:

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, gitmelisin.”

— yine cevap yok —

Akşam Rot’taki kilisede Kutsal Ayin’e katıldım.

19.05.92 — Salı

Bugün sekiz yıl önce vaftiz edildim.

Bugün hiçbir ses duymadım, ne dua ederken ne de kilisede.

20.05.92 — Çarşamba

Kurtarıcı: “Yaz, kızım.”

Ben: “İsa, merhametli sevgi, ne yazayım? Sana sormak istemiyorum, sen her şeyi bilirsin. Sadece senin isteğin olursa yazacağım, çünkü ben bir günahkarım, sana sormaya hakkım olmadığını hissediyorum, çünkü senin önünde bir toz tanesiyim, başka bir şey değilim.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, yazmaya hazırım, çünkü sen ‘Yaz, kızım’ dedin. Ama Meryem aracılığıyla ve Kutsal Meryem’in, Tanrı’nın Annesinin koruması altında.”

Kurtarıcı: “Doğru, kızım.”

Kurtarıcı: “Kızım, dün büyük bir saldırı oldu.” Ben: “Ama efendim ve Tanrım, bunu biliyorum.”

Kurtarıcı: “Buna izin verdim. Şeytan her şeyi yok etmek istiyor. Patris’i bile ele geçirdi.”

Kurtarıcı’ya sormak istemedim.

Kurtarıcı: “Biraz daha bekle, kızım!”

Ben: “Ama sen her şeyi önceden biliyorsun.”

Kurtarıcı: “Evet, her şeyi biliyorum, ama sen sevginin okulundasın.”

Ben: “Efendim, söyle bana, kocamın yanında hangi kirli ruh vardı? Bu imkânsızdı. Çünkü Peder Heyder’den aldığım kutsanmış tuzu, kocamın bulunduğu yere sermiştim.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, Efendim ve Tanrım, İsa’m, ruhani rehberim.” Kurtarıcı: “Yine Lucifer ve yandaşlarıydı.”

Ben: “Sürekli dua ettim, o kadar çok dua ettim ki neredeyse nefes alamayacaktım.” Kurtarıcı: “Kızım, pes etme, devam etmelisin.”

Ben: “Efendim, Şeytan, benim Şansölye’ye gitmemden rahatsız mı oluyor?”

Kurtarıcı: “Kızım, hâlâ böyle bir şey mi soruyorsun?”

Ben: “Evet, Efendim, çünkü ben bir hiçim. Sana her şeyimi verdim ve elimde hiçbir şey kalmadı.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, seni olduğun gibi seviyorum, kızım.”

Ben: “Lütsifer’in saldırısı yüzünden her şeyi yanlış yaptığımı düşünmüştüm.”

Kurtarıcı: “Kızım, bana sadık kal. Baştan çıkarmalar sana gelmek zorundadır.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, bir rahibim olsun istiyorum. Şu anda inzivaya çekilmiş olan Papaz Vogt’a ne oldu?”

Kurtarıcı: “Kızım, o inziva, benim istediğim gibi değil.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, her şeyi senin ellerine bırakıyorum, beni koru, bana yol göster ve beni asla yalnız bırakma. Tüm güvenimi senin ellerine bırakıyorum ve sana sadık kalacağım, çünkü seni seviyorum, bana bu tür ayartmalara izin versen bile.”

Kurtarıcı: “Kızım, işlerin nasıl devam edeceğini sana daha sonra söyleyeceğim, şimdilik değil.” Ben: “Efendim, sana şükrediyorum, seni seviyorum ve beni bağışla.”

Kurtarıcı: “Huzur içinde git, sevgili kızım.”

Kutsal Ayin’e Rochus Şapeli’nde katıldım. Komünyon almadım.

Rahip oturdu ve Kutsal Komünyon’un laikler tarafından dağıtılmasını sağladı. O böyle istedi.

21.05.92 — Perşembe

Saat 9.20, doktor odasında:

Kurtarıcı’ya, kayınvalideyi bu ay içinde yanına alacağı konusunda kararının değişip değişmediğini sordum. (Bu bir ayartmaydı, buna daha sonra döneceğim.)

Kurtarıcı: “Evet, kızım, kayınvalideyi bu ay yanıma alacağım.”

Ben: “Neuburg Manastırı’ndaki rahip, havarilerle olan özel vahiylerin sona erdiğini söylemişti.”

Kurtarıcı: “Özel vahiyleri sadece dünyevi rahipler sonlandırabilir.” Peder Söllner’i sordum, çünkü o Komünyon dağıtmıyordu, bunu iki Komünyon yardımcısına bırakıyordu.

Kurtarıcı: “Mingolsheim’daki rahip, Kutsal Komünyon’u layiklere dağıtmamalıydı.”

Ben: “Ne yapsın ki, kendini kötü hissediyordu.”

Kurtarıcı: “Beklemesi gerekirdi. Kendini kötü hissetmesi benden kaynaklanmadı.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, iyi dinle. Kilisede bir görüm yaşayacaksın.” Doğru duymuş muyum diye sordum.”

Kurtarıcı bunu bir kez daha tekrarladı.

Ben: “Sevgili Kurtarıcı, Rot’ta mı demek istiyorsun, St.

Leon-Rot’ta mı?” Kurtarıcı: “Evet, Rot’ta, St. Leon-Rot’ta.”

Ben: “Sana yalvarıyorum, ne zaman olacağını söyle, bunu bilmek mümkün mü?” Kurtarıcı: “Yakında.”

Ben: “Bunun Meryem Ana mı yoksa Şeytan mı olduğunu nasıl anlayacağım?”

Kurtarıcı: “Onu tanıyacaksın.”

Ben: “Kilisedeki diğerleri de onu görecek mi?”

Kurtarıcı: “Evet.”

Ben: “Herkes mi?”

Kurtarıcı: “Birkaç kişi.”

Ben: “Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım, Rab, senin iraden gerçekleşsin.”

Bundan sonra hastaların röntgenlerini çektim. İşimi bitirdiğimde, Kurtarıcı ile birleştim. Bu sırada diğerleri sigara içmeye giderken, ben Tanrı’nın yakınlığını arıyorum.

Birleştiğimde, Kurtarıcı’nın şu sözlerini duydum:

“Kızım, bu görümü yaz.” Hemen sordum: “Hangi görüm?”

Kurtarıcı: “Göksel Annenizin ortaya çıkışı, O’nun her zaman orada olduğunu ve sizinle birlikte olduğunu gösteren bir işaret olacaktır.”

Ben: “Merhametli Tanrım, bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Şimdiden çok seviniyorum, ama bu, artık daha fazla dua etmem ve oruç tutmam gerektiği anlamına geliyor.

Rabbim ve Tanrım, Kırmızı Kilise’deki Meryem’in görünümü hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, bilmen gereken bir şey daha var.” Ben:

“Peki o nedir?”

Kurtarıcı: "O'na her zaman sadık kalın." (Meryem Ana'ya).

Ben: "Evet, Kurtarıcı, O'nu sevdiğimizi biliyorsun. Sana söz veriyorum, göksel Anne'ye sadık kalacağım."

Ben: "Ama sen 'Göksel Anne'nin görünüşü demiştin. Şeytan, Meryem adını telaffuz edemediği için sana bir kez daha soruyorum. Bunu bana bunu bir kez daha söyler misin?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, göksel anne Meryem'in tezahürünü göreceksin."

Ben: "Affet beni, efendim ve Tanrım, sesi dikkatle inceledim." Kurtarıcı: "Evet, doğru, kızım."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, sevgili kızım."

Akşam, Mingolshelm'deki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım.

22.05.92 - Cuma

Saat 12.10 ile 13.00 arasında klinik şapelindeydim.

Ben: "Dün St. Rochus Şapeli'nde Kutsal Komünyon sırasında Peder Söllner tereddüt etti ve beni sonuna kadar bekletti; ben Komünyon bankında diz çökmüş durumdaydım. Bana Kutsal Komünyon'u vermekte de zorlandı. Sanki biri ellerini geri çekiyormuş gibi bir durumdu."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, bu Peder'in içindeki kirli ruhtan kaynaklanıyordu. Kirli ruh, senin diz çökerek ve ağzınla Kutsal Komünyon'u almanı istemiyor."

Ben: "Sen, onun benimle konuşacağını söylemiştin."

Kurtarıcı: "Şeytan onun üzerinde bir güce sahip olmasaydı, o çoktan seninle konuşmuş olurdu." Ben: "Ona yardım edemez miyim?"

Kurtarıcı: "Bunu bana bırak, kızım." Kurtarıcı: "Savaş devam ediyor."

Ben: "Ne savaşı?"

Kurtarıcı: "Yugoslavya'daki savaş. Makedonya ve Sırbistan'da da savaş olacak." Ben: "Artık sona ereceğini sanmıştım."

Kurtarıcı: "Savaşlar daha da yayılıyor."

Ben: "Hala bir şeyler yazmam gerekiyor mu, bilmek istiyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, yazmanı istiyorum." Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, İsa'm, peki ne yazacağım?"

Kurtarıcı: "Dünkü Meryem Ana'nın görüldüğüne dair haberi rahibe bildirmelisin."

Ben: "Ne zaman?"

Kurtarıcı: "Önümüzdeki günlerde."

Ben: "Sevgili Tanrım, o bana inanmayacak."

Kurtarıcı: "Bunu yap, kızım."

Ben: "Bunu sadece rahibe mi söylemeliyim, yoksa tanıdığım diğer kişilere de söyleyebilir miyim?" (Görünüşü kastediyordum).

Kurtarıcı: "Anlat, kızım, onlara anlat."

Sonra Oggersheim'daki rahip hakkında, neden beni aramadığını sordum. Kurtarıcı: "Eğer bana karşı kalbini kapatmamış olsaydı, arardı." Kurtarıcı: "Kızım, rahipler büyük bir kafa karışıklığı içindeler."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bunu rahibe söyleyeceğim. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin." Ben: "Bunu önce kime anlatmalıyım?" (Görünüşü kastediyordum.)

Kurtarıcı: "Kızım, istersen önce rahibe, istersen insanlara anlatabilirsin. Her ne olursa olsun gerçekleşecek. Huzur içinde git, kızım, seni seviyorum."

Ben: "Sana şükürler olsun sevgili Tanrım, sevgili İsa'm."

Kilisede Tesbih duası ve Kırmızı Ayin'e katıldım.

23.05.92 - Cumartesi

Saat 7.15 — Waghäusel’de Kutsal Ayin.

Kutsal Komünyon’u aldıktan sonra, Tabernakül’ün önünde kalıp dua ettim.

Önce Latince Meryem Ana Litanyası’nı okudum, ardından Tesbih Duası’nı ve içten dualarımı ettim.

Kurtarıcı ile kısa bir süre birleştikimde şunu duydum:

"Kızım, şunu yaz,"

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, ama önce şüphelerimi ve senin bana söylediğini yapmamı engelleyen her şeyi benden al lütfen."

Kurtarıcı: "Meryem Ana’nın görünüşü gerçekleşecek."

Hemen sordum: "Ne zaman, Rabbim ve Tanrım, ruhani rehberim, sevgili İsa’m?

Kırmızı Kilise’de mi demek istiyorsun?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Ben: "Ne zaman olacağını bilmiyorum, efendim

ve Tanrım." Kurtarıcı: "Bu günlerde."

Ben: "Kurtarıcı, lütfen bana bir kez daha söyle, ‘Meryem’ demedin." Kurtarıcı:

"Yaz, kızım, göksel anne Meryem Ana’nın görünüşü bu günlerde Kırmızı Kilise’de olacak."

Ben: "Tüm güvenimi senin ellerine teslim edeceğim. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git."

Sonra şunu da duydum: "Seni çok seviyorum, kızım."

Ben: "Evet, Rab, bana söylediğin şeyi yapacağım. Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Hemen ardından ayartmalar başladı. Alışveriş yapmak için Globus’a gittim. Normalde arabada hep dua ederim, ama bu sefer dua etmemiştim. Ve hemen ardından arabamla bir alışveriş arabasına çarptım.

Eve geldiğimde, Tanrı’nın ve Meryem Ana’nın şerefini yüceltmek için bir mum yakmak istedim. Mum yandığında, mumdan başıma doğru büyük bir alev yükseldi ve saçlarım yandı. Şeytan, Meryem Ana’nın görünmesini engellemek istiyor.

Öğleden sonra kiliseye gittim, saat 16.30’dan 18.15’e kadar orada dua ettim.

Bu arada günah çıkardım ve rahibe, Rot’ta, bu kilisede Meryem Ana’nın görüldüğünü hayal edebiliyor mu diye sordum. Rahip hayır dedi ve ben de "Ben de edemem" dedim.

Meryem Ana’yı görmeye layık olmadığımı ve Medjugorje’de bile O’nu görmek istemediğimi söyledim.

Yüce Tanrı ikimizi de sınadı.

Rahip bana, Kurtarıcı’nın bana Kutsal Ayin’den önce tesbih duası etmesini söylediğine inanmadığını söyledi.

Eve geldim ve ağladım. Bütün gece neredeyse hiç uyuyamadım. Kocam beni sürekli uyandırdı. O, kötü ruh tarafından rahatsız ediliyordu, dayanılmaz bir durumdu.

24.05.92 - Pazar

Kutsal Ayin’den önce evdeydim.

Kurtarıcı ile birleşmeden önce dua ettim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, Meryem Ana’nın görünüşü St. Leon-Rot’taki Kırmızı Kilise’de gerçekleşecek."

Ben: "Rot’ta mı, yoksa St. Leon’da mı? İki kilisemiz

var." Kurtarıcı: "Rot’ta, senin her zaman gittiğin yerde."

Kurtarıcı: "Bu tezahürü tanıyacaksın. Korkmana gerek yok. Bu tezahürden sonra pek çok şey değişecek."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bunun bu günlerde gerçekleşeceğini söylemiştiniz."

Kurtarıcı: "Zamanı ben belirlerim."

Ben: "Papaz Vogt, Kutsal Ayin öncesinde Tesbih Duası’na katılmak zorunda olduğuna inanmıyor. Bunu başka bir zamanda da dua edebileceğini düşünüyor."

Kurtarıcı: “Kızım, şunu yaz: Rahip Vogt, itaatsiz bir rahiptir. Geri dönüp Kutsal Baba’nın öğretisini kabul etmelidir.”

Ben: “Papaz Vogt, sana dair ona söylediğim şeylerin benim iradem olduğunu söylüyor.” Kurtarıcı: “Yaz, kızım, senin iraden benim irademdir.”

Ben: “Sonra Papaz Vogt, Stift-Neuburg’daki rahibin söylediği, yani özel vahiylerin havarilerle sona erdiği iddiasının doğru olduğunu da teyit etti.”

Kurtarıcı: “Bu, Kutsal Baba’nın öğretisine aykırıdır.”

Ben: “Meryem Ana ne zaman görünecek, Kutsal Komünyon’dan önce mi, sonra mı?”

Kurtarıcı: “Meryem Ana, Kutsal Komünyon’dan sonra görünecek.”

Ben: “Kutsamadan önce mi, yoksa kutsamadan sonra mı? O zaman herkes dışarıda olacak.” Kurtarıcı: “İçeride hâlâ insanlar olacak.”

Ben: “Bilmem gereken başka bir şey var mı?” Kurtarıcı: “Bana sadık kal, kızım.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, sevgili İsa’m, sana sadık kalacağım.”

Kurtarıcı: “Çok dua et, kızım. Huzur içinde git, kızım, sevgili çocuğum.” Ben: “Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım.”

Kutsal Ayin’e kırmızı giysilerle katıldım. Akşam Meryem Ana ibadeti vardı. Öncesinde inananlarla birlikte Tesbih duası ettim.

25.05.92 - Pazartesi

Bugün izinliydim.

Saat 7.00 — 9.30 arasında dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim. Kurtarıcı:

“Yaz, kızım, bunu yaz.”

Ben: “Sevgili İsa’m, bunu yazacağım, çünkü bu benim iradem değil, senin iraden. Çünkü ben bir hiç olduğumu anladım ve bu hiç, ancak sen istersen bir şey yapabilir.” Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Meryem Ana’nın görünüşü bu akşam Rot’taki kilisede gerçekleşecek.”

Ben sormak istedim: “Rab, ben bunu yazmadan önce benimle konuşan sen kimsin? Bunu doğrulamam gerekiyor.”

Kurtarıcı: “Ben senin Rabbin ve Tanrınım, senin İsa’n, Kurtarıcın, ruh rehberinsin.”

Ben: “Evet, Rabbim, sen öyle diyorsan, öyle olsun.”

Ben: “Lütfen az önce bana söylediğin şeyi tekrar et.”

Kurtarıcı: “Kızım, Meryem Ana’nın görünüşü bu akşam Rot’taki kilisede gerçekleşecek.”

Ben: “Bugün ne günü?”

Kurtarıcı: “Bugün 25 Mayıs, benim hoşuma giden gün.”

Ben: “Ama başkaları O’nu başında taç ve yıldızlarla görmüşler.” Bunu sordum çünkü ben Meryem Ana’yı sadece kutsal bir ışık halesi içinde görmüştüm.

Kurtarıcı: “O’nu benim isteğim doğrultusunda göreceksin.”

Ben: “Ama ben Meryem Ana’yı görmeye layık değilim.”

Kurtarıcı: “Şimdiye kadar kimse O’nu görmeye layık değildi.”

Ben: “Söylediklerini yazayım mı, yoksa söylediklerini kalbimde saklayayım mı?”

Kurtarıcı: “Söylediklerini kalbinde saklayacaksın.”

Bundan sonra, bana ait olmayan gözyaşları gözlerimden aktı.

Sordum: “Ağlıyor musun, İsa’m?”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, şu anda ben sadece acı çeken İsa’yım. İşlenen zulümler ölçüsüz boyutta. Yaz, kızım, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar çok dua edilmeli

. Kızım, bana sadık ve kararlı kal. Zamanı kısaltmam gerekiyor.” Ben: “Bu ne anlama geliyor?”

Kurtarıcı: “Planımda olan her şeyi öne almam gerekiyor.”

Ben: “İsa, sen Kurtarıcısın. Sen galipsin. Bütün ruhlar senin elindedir.” Kurtarıcı:

“Yaz, kızım, bunu yaz. Bunlar sadece çok azı.”

Ben: "Ama rahipler, sanki herkes cennete gidecekmiş gibi, senin merhametli olduğunu vaaz ediyorlar." Kurtarıcı: "Rahipler benim iradem doğrultusunda vaaz etmiyorlar. Kızım, bugünlük bu kadar. Seni çok seviyorum, huzur içinde git."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, senin iraden gerçekleşsin."

Birleşme sırasında huzur ve sükûnet hissettim.

Bu akşamki olay yüzünden kimseye bir şey söylemek istemedim ve bunun Tanrı'nın iradesi olmadığını da hissettim. Şüpheler beni rahatsız ediyordu.

Kutsal Ayin'den önce Tesbih duası ettim ve diz çöktüğüm yere kutsal su serptim. Meryem Ana görüldüğünde Kurtarıcı'nın benimle kalmasını rica ettim. Bugün Kutsal Komünyon'u başkaları için değil, kendim için adadım; şeytan gelirse güç alabilmek, daha güçlü olabilmek ve şeytanla hiçbir şey yapamaması için. Sonunda da Peder Vogt ve Kutsal Baba için dua ettim. Baba, her biri birer Pater noster, birer Ave Maria ve Gloria patri, Başmelek Mikail duası, ve sonra Meryem Ana'ya üç Ave Maria daha sundum. Ardından Cor Jesu Sacratissimum'u dua ettim.

Yanımda Roswitha oturuyordu ve ona sonuna kadar kalmasını söyledim. Kutsal Ayin'in ortasındaydık, bu yüzden başka bir şey söylemedim. O kaldı, ama nedenini bilmiyordu.

Meryem Ana görünmedi.

Ben de kiliseden çıktım. Üzülmedim, bu kesinlikle bir imtihandı. Akşam saat 20.00'de dua grubunda:

Kurtarıcı'ya ibadet ettik.

Papaz Dochart günah çıkarma yapıyordu. Yanına gittim ve bu ayartılma olayını anlattım. Onun yanında ağladım ve her şeyden vazgeçmek istedim; Meryem Ana'yı görememiş olmamdan dolayı değil, şeytanın araya girmiş olması ve benim bunu fark edememiş olmamdan dolayı.

Çünkü 18 Mayıs 1984'te Meryem Ana'yı bir kez görmüş olmam bana yetmişti. Şeytan beni bu şekilde ayarttığı için öfkeliydim.

Şimdi her şey daha net. Rahip Dochart çok iyiydi. Beni sakinleştirdi ve Aziz Teresa de Ávila'nın da bu tür ayartmalara maruz kaldığını söyledi. Bana güç verdi, ben de tekrar neşelendim ve dua grubuna dua etmeye geri döndüm.

26 Mayıs 1992 - Salı

Sabah bir saat dua ettim. Kurtarıcı ile birleşemedim.

Saat 16.30 civarında Oggersheim'dan Peder Joachim aradı. Telefonda benimle yaklaşık 25 dakika konuştu. Şöyle dedi: "Kanzler Kohl'a mektup yazıp, Kutsal Baba'da olduğu gibi bir görüşme talep etmelisin."

Ben: "Kurtarıcımın bana söylediğini yapacağım."

18.30: Tesbih duası ve Kutsal Ayin, kırmızı cüppeli.

Yine rahibe Kutsal Komünyon'u dağıttı. Kutsal Komünyon'u ondan almadım ve yerime geri dönerek ruhsal olarak Komünyon'u aldım.

27.05.92 - Çarşamba

Yaklaşık 2 saat dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim. Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, İsa'm, Meryem'in Oğlu."

Kurtarıcı: "Sana kirli ruhun konuşmasına izin verdim ki, sese kulak asmamanın ne kadar tehlikeli olduğunu anla. Meryem Ana'nın görünüşü henüz gerçekleşecek."

Ben: "Ne zaman?"

Kurtarıcı: "Bunu ben belirlerim."

Kurtarıcı: "Kızım, şunu yaz: Kirli ruh her şeyi taklit edebilir." Ben: "Kutsal Baba'dan bir mektup alacağımı ve sonra da kayınvalidemin bu ay vefat edeceğini söylemiştin."

Kurtarıcı: "Her şey olacak."

Ben: "Ve Peder Joachim'in bana Kutsal Şansölye Kohl ile bir randevu ayarlayacağını da söylemiştin."

Kurtarıcı: "Randevu konusunda biraz daha bekle, kendiliğinden hallolacak. Randevu alman gerekmiyor. Başka bir yol var."

Ben: "Efendim, Oggersheim'daki rahiplerden hayal kırıklığına uğradım. Rahiplerden hiçbiri bir şey yapmak istemiyor. Hepsi mi korkuyor?"

Kurtarıcı: "Kızım, görüyorlar ama görmüyorlar, duyuyorlar ama duymuyorlar." Ben: "Efendim, bu üç gün, cumartesi, pazar ve pazartesi beni çok etti; sanki Şeytan bana her konuda yalan söylemiş gibi geldi. Sanki kalbimdeki kirli ruh benimle konuşuyormuş gibi geldi, siz değil."

Kurtarıcı: "Bu ayartmaları atlatman gerekiyor. Bana giden yol dikenli; neredeyse herkesin gittiği rahat yoldan farklıdır."

Ben: "Ve dün akşam rahibe yine Kutsal Komünyon'u dağıttı. Onu ondan almadım."

Kurtarıcı: "Doğru yaptın."

Ben: "Ve o, bunu yapmaması gerektiğini bildiği halde, Komünyon dağıtmaya devam ediyor."

Kurtarıcı: "O her zaman kirli ruhu dinliyor."

Ben: "Ama Kutsal Ayin'den sonra onu arabada gördüm. Sanki dünyadaki en mutlu insanmış gibi bana el salladı."

Kurtarıcı: "Kötü ruh ona görünürde bir sevinç de verebilir, böylece doğru şeyi yaptığını düşünsün diye. Bu görünürdeki sevincin hiçbir meyvesi yoktur."

Ben: "Efendim, artık sana başka bir şey sormayacağım, eğer istersen, bana söyle." Kurtarıcı: "Kızım, bana güven."

Ben: "Şu anda kendimi çok kötü ve yetersiz hissediyorum. En çok da bir köşeye çekilip sessizce dua etmek istiyorum, dua grubunu bile artık istemiyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, vazgeçmek kolaydır, ama sabırlı olmak daha zordur. Her şeyde sabırlı olabilmen için dua et. Çiftçi, hasat zamanı gelene kadar bekler."

Kurtarıcı: "Kızım, bol bol dua et. Başkalarının seni etkilemesine izin verme." Huzur içinde git. Seni seviyorum."

Hâlâ içtenlikle dua ediyordum.

Bu öğretici için sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım, buna çok ihtiyacım vardı. Hiç şüphem yok, ama durum benim için daha ciddi hale geldi.

Kutsal Ayin'e Rochus Şapeli'nde katıldım. Öncesinde 45 dakika dua etmiştim, ama hiçbir ses duymadım.

28.05.92 — Perşembe - İsa'nın Göğe Yükselişi

Kutsal Ayin ve alay, kırmızı giysiler içinde.

Akşam — Meryem Ana ibadeti. Öncesinde Tesbih duası etmiştim.

29.05.92 — Cuma

Evdeydim, 10.06.92 Çarşamba gününe kadar tatilim var.

Sabah erkenden önce bir saat dua ettim, sonra ruhsal olarak Komünyon aldım.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, dünya yok oluyor. Kayboluyor."

Ben: "Bunu yazamam, bana söyle, İsa Mesih ve Meryem'e şükürler olsun." Şunu duydum: "İsa Mesih ve Meryem'e şükürler olsun."

Ben: "Ama sen güçlü ve ölümsüz Tanrı'sın, dünyanın yok olmasına izin veremezsin."

Kurtarıcı: "Çamur çok fazla."

Ben: "Sevgili Tanrım, bir rahip benden dünyanın kaybolduğunu duyarsa, beni deli ilan edecekler."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, dünya tövbe etmek istemiyor. Onlar Yalanın Babası'na sadıklar. Bana ait olan herkes çoktan deli ilan edildi."

Ben: "Peki, Yalanın Babası'na ait olan diğerleri, onlar deli değil mi?"

Kurtarıcı: "Geniş yolun sonu gelene kadar öyle."

Meryem Ana'nın görünüşü hakkında sordum, çünkü 25 Mayıs 1992'de Şeytan olaya müdahale etmişti.

Kurtarıcı: "Meryem Ana'nın görünüşünü göreceksin, ama ne zaman olacağını sorma."

Ben: "Peki, Rahip Vogt'a ne söyleyeyim? (Bu sırada Meryem Ana'nın görünüşünü düşünüyordum.)"

Kurtarıcı: "O, inananlarla birlikte çok az dua ediyor."

Ben: "Efendim, acaba şu anda kirli ruh yanımda mı? Çünkü onun burada olduğunu hissediyorum."

Kurtarıcı: "Evet, o sürekli etrafında. Durmadan dua et. Korkma, ben seninleyim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, dünyanın durumu çok kötü, tıpkı Sodom ve Gomora gibi."

Kurtarıcı: "Bunu karşılaştıramazsın. Sodom ve Gomora, dünya için bir uyarıydı. Ama dünya bunu dinlemek istemedi."

Ben: "Başka bir şey daha yazayım mı?"

Kurtarıcı: "Ruhların kurtuluşu için dua et."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, lütfen bana dua etmek için güç ve sevgi, sabır, cesaret ve lütuf ver ki, kirli ruhtan asla korkmayayım ve sana daima sadık kalayım. Rab, senin iraden gerçekleşsin."

Öğlen saatlerinde yaklaşık 2,5 saat ormanda yürüyüşe çıktım. Dua etmek için büyük bir güç hissettim ve ormanda Mezmurlar'ı okudum.

Akşam, kilisede Tesbih duası ve Rot'taki Kutsal Ayin'e katıldım.

30.05.92 - Cumartesi

Sabahın erken saatlerinde yaklaşık 1,5 saat dua ettim.

Waghäusel'e gitmedim. Bütün gece neredeyse hiç uyumadım. Marion'un yanıdaydım ve günlüğümüzü yazdık.

16.20 - 20.00 saatleri arasında Rot'taki kilisede dua ettim.

Mezmurlar, Haç Yolu ve İsa'nın çarmıhta söylediği yedi sözü dua ettim, ardından Kutsal Ayin'de kalıp ayine katıldım.

31.05.92 — Pazar

Kutsal Ayin öncesinde dua ettim. Kutsal Ayin'e Rot'ta katıldım.

İçten bir sohbet sırasında Kurtarıcı'ya, "Bu ay içinde kayıinvalidemi yanına alacağını söyleyen O muydun?" diye sordum.

Kurtarıcı: "Hayır, ben değildim. Kızım, sana ilham ettiğim şeyleri yaz, hangilerinin benden geldiğini anlayacaksın. Uyanık ol, dua et, Şeytan pusuda bekliyor. Sen tamamen bana aitsin, seni seviyorum, yaz kızım, sen benim çocuğumsun."

Ona, "İsa Mesih ve Meryem'e şükürler olsun" demesini isteyebilir miyim diye sordum. Bunu üç kez duydum.

Sonra şunu duydum: "Huzur içinde git, kızım." Saat sabah 8.30 civarıydı.

Saat 19.00'da ibadet vardı, öncesinde Tesbih duası okundu. İbadet çok ciddiye, çünkü bugün Mayıs ibadetinin yapıldığı son gündü. Çok sayıda insan gelmişti. Saat 21.00 civarında bir Tesbih duası daha okudum.

01.06.92 Pazartesi

Hâlâ tatildeydim ve evdeydim. Dua odası için para biriktirmek amacıyla dua odası için para biriktirmek amacıyla.

Gece saat 3.00 ile 4.00 arasında Tesbih duası ve Kutsal Kalp İsa Litanyası'nı okudum. Saat 9.00 ile 10.00 arasında da dua ettim.

Öğlen saatlerinde ormanda yürüyüşe çıktım ve bu sırada iki tesbih duası ettim.

Akşam saatlerinde Rot'taki kilisede tesbih duasına ve Kutsal Ayin'e Kilise'deki Meryem Ana Duası ve Kutsal Ayin'e katıldım. Saat 20.00'de dua grubu vardı.

Bugün saygı ve Kutsal Komünyon'u doğru şekilde nasıl alacağımız hakkında biraz konuştum. Bugün, Kurtarıcı'nın ayartmalara izin vermesinin ne kadar iyi olduğunu düşündüm; çünkü ayartmalar yüzünden kayıinvalidem şimdiye kadar ölmüş olurdu. O zaman Şeytan kazanmış olurdu. Kayıinvalidem iyi bir kadındır, ama inatçıdır. Pazar günleri yerine her zaman Cumartesi akşamları Kutsal Ayin'e gider. Kutsal Beden Bayramı'nda da alaya katılmak istemedi. El ile Komünyon'u tercih ediyor ve öyle alıyor. Kutsal Komünyon'u bir layık kişiden mi yoksa rahipten mi aldığı fark etmez, o için bir fark yok. O bir Hitler hayranıdır. Hâlâ bugün bile ona hayranlık duyuyor. Dua grubuma katılmak istemiyor. Kiliseden eve dönerken de benimle birlikte yürümek istemiyor. Kayıinvalidem, benim dönüşümüm ve inancım hakkında kendi gözüyle bir fikir edinmek için bana gelmek yerine, başkalarının benim hakkımda söylediklerinden etkilenmeyi tercih ediyor. Yine de onu seviyorum, çünkü o benim kayıinvalidem. Bizimle birlikte olduğu için minnettarım, çünkü örneğin ütü işlerini bizim yerimize yapıyor. Pazar günleri, tüm aile bir araya geldiğinde, kayıinvalidem de her zamanki gibi bizimle birlikte masada yemek yer. Kayıinvalidem gerçekten Mayıs ayında vefat etseydi, şeytan hayatımı mahvederdi. O zaman belki de elden komünyonun da doğru olduğuna inanırdım. Ama birinin ne zaman öleceğine Tanrı karar verir. Yine de Kurtarıcı'ya sadık kalacağım, çünkü bu ayartma ilk değildi ve son da olmayacak.

02.06.92 — Salı

Saat 6.30'da Mingolsheim'da sabah ayinine katıldım. Kutsal Ayin'in ardından, daha önce Afrika'da görev yapmış ve şu anda Bonn yakınlarındaki St. Augustin'de yaşayan Steyler misyonerlerinden Peder Söllner ile konuştum. Bu sohbet sırasında yalnız değildim, Kurtarıcı da benimleydi. Kurtarıcı'nın bana söylediklerini ona anlattığımda, Peder çok sevindi.

03.06.92 - Çarşamba

Saat 8.00 ile 9.45 arasında dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim. Başıma gelen ayartmalar yüzünden çok ağladım. Sesi doğrulamam gerektiğini söyledim ve Kurtarıcı'dan beni şöyle selamlamasını istedim: "İsa Mesih ve Meryem'e şükürler olsun." Kurtarıcı: "İsa Mesih ve Meryem'e şükürler olsun." Kurtarıcı: "Yaz, kızım." Ben: "Evet, göksel Babam, Üçlü Birlik Tanrım, senin istediğin gibi yazıyorum." Kurtarıcı: "Kutsal Meryem Ana, kilisenizde görünecek." Ben: "Kutsal Meryem Ana kimdir?" Kurtarıcı: "O benim gelinim, kızım, annem ve sizin annenizdir." Kurtarıcı: "Kızım, şüphe etme." Ben: "Sevgili Tanrım, bana bu görünüş hakkında bir şeyler söyle, çünkü ben sormaya cesaret edemiyorum, çünkü buna layık değilim. Ben bir günahkarım, Tanrım." Kurtarıcı: "Şimdi benim olduğuma inanıyor musun?" Ben: "İnanıyorum, ama bu kolay değil. Sen kimsin?" Kurtarıcı: "Ben senin İsa'nım." Ben: "Peki, piskopos, Papa ve Şansölye Kohl ile ilgili olanlar neden gerçekleşmedi?" Kurtarıcı: "Henüz gerçekleşmedi." Meryem'in görünüşü hakkında biraz daha bilgi edinmek istedim ve Kurtarıcı'ya bana henüz hiçbir şey söylemediğini hatırlattım." Kurtarıcı: "O görünecek. Henüz zamanı gelmedi."

Ben: "Kilisede bir işaret vereceğini söylemiştin."

Kurtarıcı: "Bu işaret, Meryem Ana'nın görünmesinden önce gelecek. Bu işaret rahipler için de geçerli, bunu yaz, kızım. Kilise yetkililerinden bir mektup alacaksın. Dikkatli ol ve bana sadık kal, Kutsal Baba'ya da sadık kal. Kutsal Baba'nın öğretilerine aykırı olan şeylere kulak asma ve uymaya çalışma."

Kurtarıcı: "Kızım, bol bol fedakârlıkta bulun."

Ben: "Sevgili Tanrım, deneyeceğim, sana hiçbir şey söz veremem."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, dün Peder Söllner ile konuştuğumda, o ben değildim."

Kurtarıcı: "Senin adına ben konuştum."

Ben: "Bunu açıkça hissettim ve bu beni güçlendirdi; Peder ise tamamen farklıydı, sanki ona bir şey olmuş gibiydi. O neydi?"

Kurtarıcı: "Görüyorsun ya kızım, benim etkim bir insanı değiştirir. Ve ben ancak sizin aracılığınızla etki edebilirim."

Bir süre daha içtenlikle lütuf için dua ettim.

Sonra şunu duydum: "Huzur içinde git, sevgili kızım." Ardından bir şükran duası ettim.

Kutsal Ruh'a birkaç dua ettikten sonra, kalbimde çok özel bir sıcaklık ve bolca sevgi hissettim.

Huzur ve barış hissettim ve hiç şüphem kalmadı.

Akşam, Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım.

04.06.92 — Perşembe

Gece saat 4.00 ile 5.00 arasında, ardından da saat 8.10 ile 10.00 arasında dua ettim. Bir saatlik duadan sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, sevgili İsa, sen yaşayan Söz."

Kurtarıcı: "Rahip Trunk ile konuşacaksın."

Kurtarıcı: "Kardeşe Kutsal Komünyon'u eline vermiş olması hoşuma gitmiyor." Ben: "Evet, Tanrım, gördüm. Rahip, 'Tanrım, ben layık değilim...' demeden önce kardeş Kutsal Komünyon'u yemişti."

Ben: "Rab, beni bağışla, çünkü o anda içimden gülmek zorunda kaldım, her ne kadar bu kesinlikle üzücü bir durum olsa da. Kardeşin Kutsal Komünyon'u alışı bana çok açgözlü geldi."

Kurtarıcı: "Böylece ikiniz de beni kırdınız."

Ben: "Ama Tanrım, rahip o kardeşe Kutsal Komünyon'u eline vermeseydi, seni gücendirmedik."

Kurtarıcı: "Doğru. Bu konu için dua et ki, rahip Kutsal Komünyon'u kutsanmamış ellere vermesin."

Ben: "Sevgili Tanrım, seni gücendirdiğim için günah çıkarmaya gideceğim."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, göksel Babam, bunu yazacağım, çünkü sen beni yarattın. Sen benim içimde her şeysin. Yazmak için ellerimi de sen kullanıyorsun."

Kurtarıcı: "Bu hoşuma gitti, kızım."

Ben: "Ne yazayım sevgili Tanrım, doğru şeyi yazabilmem için senden merhamet ve bağışlanma diliyorum. Lütfen bana sarsılmaz bir inanç ver."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, davet edildin." Ben: "Kime?"

Hiçbir şey duymadım ve tekrar sordum.

Ben: "Efendim ve Tanrım, kime?"

Kurtarıcı: "Bir komisyona."

Ben: "Bunu hayal mi ettim?"

Kurtarıcı: "Bir komisyona davet ediliyorsun." Ben: "Ne zaman, nerede ve neden?"

Kurtarıcı: "Zamanı gelince öğreneceksin, sabırlı ol."

Ben: "Komisyon toplantısında benimle birlikte olacak mısın?" Kurtarıcı: "Evet, seninle birlikte olacağım."

Ben: "Efendim, o zaman bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmeme gerek yok. Her şeyi senin ellerine bırakıyorum."

Kurtarıcı: "Öyle olacak."

Kurtarıcı: "Kızım, seni seviyorum. Huzur içinde git."

Dua henüz tam bitmemişti ki, dışarıda iki kadın beni bekliyordu. Biri Roswitha'nın kayınbiraderi, diğeri ise Kara Orman'da yaşayan Peder Ferdinand Thome'un kız kardeşi idi.

Saat 10.00'dı ve onlarla yaklaşık 45 dakika boyunca dönüşümüm hakkında konuştum.

Saat 10.50: Kurtarıcı ile bir kez daha birleşmem gerektiğini hissettim.

Bu "zorunluluk" hissi biraz tuhaftı. Ancak ayartmalar geldiğinde onlardan da ders çıkarmak gerekir. Ruhları ayırt edebilme yeteneği sayesinde 1984'teki vizyonun daha kolay olduğunu düşünüyorum. Meryem Ana'yı görebiliyorsunuz, ancak sesi sadece duyuyorsunuz ve sesi doğrulamak için daha uzun bir zamana ihtiyacınız oluyor.

Sesi sınamak için sabrımı koruyabilmem için, Kurtarıcı bana sevgiyi ve lütfu hissettiriyor; aynı zamanda, sessizliği ayırt edip edemediğimi görmek için ayartmalara da izin veriyor.

Bu sabah kadınlar tarafından rahatsız edildiğim için, saat 10.50'de Kurtarıcı ile yeniden birleştim.

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Meryem Ana'nın görünüşünü yaklaşık dört hafta sonra yaşayacaksın."

Ben: "Sevgili Tanrım, sevgili İsa, göksel Baba, lütfen bunu bir kez daha tekrar et."

Kurtarıcı bunu hemen bir kez daha tekrarladı.

Ben: "Nerede?"

Kurtarıcı: "Kırmızı kilisede." Ben:

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, korkmana gerek yok, ben seninleyim. Kızım, beni hayal kırıklığına uğratma."

Ben: "Sevgili Tanrım, her zaman seninle birleşmek istiyorum, o zaman seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Kurtarıcı: "Çok dua et, kızım, ve oruç tut."

Ben: "Sevgili Tanrım, elimden geleni yapacağım."

Lüksemburglu Claude'u düşündüm, ama sormak istemedim; sonra şunu duydum:

"Claude adına yazabilirsin. O şu anda rahip olamaz. Onun için dua etmeye devam etmelisiniz." Ben:

"Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım, teşekkür ederim, sevgili İsa, teşekkür ederim, sevgili Kutsal Ruh. Seninle yeniden birleştiğimde senin iradeni yerine getirdim mi?"

Kurtarıcı: "Evet, irademi yerine getirdin. Huzur içinde git, sevgili kızım." Akşam, kilisede

Meryem'in Tesbihi duasını ve Kırmızı Ayin'i kıldım.

05.06.92 - Cuma - İsa'nın Kalbi Cuması

Hala tatildeydim ve saat 09.00-11.00 arasında evde İsa'nın Kalbi Litanyası'nı, Meryem Ana Litanyası'nı, Kutsal Ruh'a dualarımı vb. okudum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, kilisede görülecek bu işaret sana da gerçekleşecek." Ben: "Tanrım, sana her şeyimi verdim. Ama sen öyle diyorsan, öyle olacaktır. Bunun senden geldiğini nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Seninle birlikte olacağım. Gelecek olan bu işaretin içinde etki etmesine izin ver." Ben: "Senin benimle olduğunu nasıl bileceğim?"

Kurtarıcı: "Lütfumdan mahrum kalmayacaksın. Güçlü ve cesur kal ve başkalarının etkisine kapılma."

Ben: "Ama Efendim, benim ne kadar zayıf olduğumu

biliyorsun." Kurtarıcı: "Benimle birlikteyken güçlüsün."

Ben: "Bu ne zaman gerçekleşecek?"

Kurtarıcı: "Zaman bana aittir."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, seni çok seviyorum, beni senden asla ayırma."

Kurtarıcı ile birleşmek tarif edilemez bir güzelliştir. Bunun için kelimelerle şükretmek yetmez. Rab'bi gece gündüz durmadan övmek ve yüceltmek gerekir.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, insanlar yanlış yolda ilerliyorlar. Tövbe etmek istemiyorlar. Benim hâlâ burada olduğumu fark edenler çok azdır. Kızım, bana sadık kal, ben senin yolunum. Bu yolda kaybolamazsın. Kızım, sana bana sadık kalman için lütf veriyorum."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, sana sadık kalma lütfünü kabul ediyorum, çünkü tek başına bana yetersin ve her şeye kadersin. Yeryüzünde senin mutluluk olduğunu anladım ve şimdi sonsuza dek bu mutluluğu bekliyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, yazdıklarınla bana sevinç verdin." Ben: "Evet, sevgili Tanrım, bunu ağzım değil, kalbim söyledi."

Kurtarıcı: "Kızım, sen henüz çiçek açması gereken, kokulu bir çiçeğin tomurcuğusun."

Ardından Kurtarıcı'nın şu sözlerini duydum: "Huzur içinde git, kızım."

Tesbih duası ve Kutsal Ayin için kırmızı giysilerimle kiliseye gittim.

06.06.92 - Cumartesi

Saat 7.00'de Mingolsheim'daki St. Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım.

Ayin sonrası, Brezilya'da misyonerlik yapan bir Alman rahiple konuştum.

Bana Çin'de esir tutulduğunu anlattı. Onunla yaklaşık 20 dakika boyunca ağızdan Komünyon hakkında konuştum. İki koltuk değneği ile yürüyordu. Sonunda benden bir de kutsama aldı.

16.30 - 18.15: Kilisede kırmızı cüppeli olarak dua ettim. Bugün ayrıca Peder Vogt'a günah çıkardım.

07.06.92 - Pentekost Pazartesi

Saat 7.45'ten 9.05'e kadar dua ettim.

Ben: "Efendim ve Tanrım, eğer istersen, benimle konuş. Hizmetkarın dinliyor."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, seninle konuşuyorum. Sen sabırsızsın."

Ben: "Bunu yazayım mı?"

Kurtarıcı: "Evet, yaz. Bana güven."

Ruhumda neyi bilmek istediğimi, Tanrı'dan başka kimse bilemezdi. Ama bir cevap aldım.

Kurtarıcı: "Kutsal Meryem Ana'nın görünüşü yakın zamanda gerçekleşecek." Ben: "Ama dört hafta sonra demiştin."

Kurtarıcı: "Kızım, biliyorsun ki O görünecek."

Ben: "Neden Kutsal Meryem Ana'nın Kırmızı Kilise'de görünmesini sağlıyorsun?"

Kurtarıcı: "Kilisenizde bolca dua edilsin diye."

Ben: "Ama bizim kilisemizde, çevredeki diğer kiliselerden daha fazla dua ediliyor." Kurtarıcı: "Bu kiliseden birçok cesur imanlı çıkarmak istiyorum."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, sana verdiğim işaret benim işaretimdir. Kızım, bu işaret, Kutsal Meryem Ana'nın görünmesinden önce olacak."

Ben: "Bu işaret karşısında nasıl davranmalıyım? Sessiz kalmalı mıyım? Bu sadece benim için mi, yoksa başkaları için de mi?"

Kurtarıcı: "Lütuftan mahrum kalmayacaksın. Her şey benim istediğim gibi

olacak." Ben: "Sevgili Tanrım, o zaman senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Kutsal Ruh sana aydınlık verecek. Önceden endişelenmene gerek yok. Anneme dua et. O seni seviyor. Seni koruyor ve yol gösteriyor.

Sen O'nun sevgili çocuğusun."

Ben: "Tanrım, bunu yazamam."

Kurtarıcı: “Yaz şunu. Annen seni hiç yalnız bırakmadı. Onu hayal kırıklığına uğratma. Kızım, bize sadık kal.”

Ben: “Sana ve Meryem Ana’ya sadık kalacağım, çünkü sizi çok seviyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, şimdi seni kutsuyorum.”

Yere diz çöktüm.

Şunu duydum: “Baba, Oğul ve Kutsal Ruh’un kutsaması üzerine olsun.” Haç işareti yaptım ve huşu içinde şöyle dedim: “İsa Mesih ve Meryem’e şükürler olsun.”

Bu, Kurtarıcı’nın beni ilk kez kutsadığı andı.

Ardından Kurtarıcı şöyle dedi: “Huzur içinde git, kızım.” Kırmızı Ayin’e katıldım.

08.06.92 - Pentekost Pazartesi

Gece saat 2.20’den 3.20’ye kadar barış ve zavallı ruhlar için dua ettim. Saat 8.10’dan 9.10’a kadar dua etmeye devam ettim.

Ben: “Efendim ve Tanrım, çok sevgili Babam, beni azarladığın ve ayartmalara izin verdiğin için sana şükrediyorum. Bu yüzden seni daha az değil, daha çok seviyorum. Artık ne şüphem ne de korkum var. Her zaman benimle olduğumu biliyorum ve izin verdiğin her şeyin olması gerektiği gibi olduğumu biliyorum, çünkü bu senin iraden.

Seni kırdığım ve sabırsız davrandığım için beni bağışla. Düzelteceğime söz veriyorum. Her şeyin bir zamanı olduğunu gördüm ve bu zamanı sen belirlersin; işte bu doğrudur. Sevgili Meryem Ana ile ve seninle, sevgili İsa, birleşiyorum ve Adem ile Havva’dan sonra şimdi bir de göksel bir Anne’ye ve Kurtarıcı İsa Mesih’e sahip olduğumuz için, her şeye gücü yeten merhametli Baba’ya şükrediyorum.”

Hâlâ içtenlikle dua ediyordum ve Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “Sana hiçbir şey sormama gerek yok, sen her şeyi biliyorsun.” (Düşüncelerim o işaretleydi)

Kurtarıcı: “Evet, her şeyi biliyorum. Aldığın bu işaret benden geliyor, herkes için. Bu işareti kabul etmelisin.”

Ben: “Evet, efendim, şimdi daha iyi anlıyorum, geldiğinde kabul edeceğim.”

Kurtarıcı: “Dünya büyük bir tehlike altında. Bütün çocuklarım tehlike altında. Gelecek saat için her an hazır olun.”

Ben: “Ne tür bir saat?”

Kurtarıcı: “Yargı. Herkes kendi hesabını verecek.”

Ben: “Sevgili Tanrım, Yargı Günü’nden şimdiden bu kadar çok korkmam mı gerekiyor?”

Kurtarıcı: “Sevgi! Şimdiden. Sevgi, hepinizin yargılanacağı ölçüdür. Sürekli sevgi için dua edin. Ben sevgiyim, çocuğum. Ve herkes istediği kadar sevgiyi alabilir.”

Ben: “Peki ya diğerleri bu sevgiyi çekmek için gelmezlerse?” Kurtarıcı: “Onlar babalarını çoktan seçtiler.”

Ben: “Sevgili Tanrım, bu sevgiden şimdiye kadar olduğundan daha fazla alacağım. Ve senden şimdi rica ediyorum, bana bolca sevgi bahşet ki ben de başkalarına verebileyim.”

Kurtarıcı: “Kızım, güven. Seni seviyorum. Huzur içinde git.”

Akşam, Hl’da Kırmızı Ayin’deydim.

Saat 20.00’de dua grubu vardı.

09.06.92 - Salı

Bugün tatilin son günüydü.

Gece saat 4.00 ile 5.30 arasında barış, rahipler ve Vatikan için dua ettim.

Kurtarıcı: “Dün dua grubunda doğru konuştun. Korkmana gerek yok, böyle konuşmaya devam et.

Ben seninleyim. Dualarınız hoşuma gitti (Pentekost Pazartesi günü).” Ben: “Roswitha geçen gece sıkıntılar yaşadı. Uyuyamadı.” (Ona saklaması için günlüğün kopyalarını vermiştim.)

Kurtarıcı: “Kötü ruhlar, onun yazdıklarını öğrenmesini istemiyorlar. Korkmasına gerek yok. O benim korumam altında.”

Ben: "Kocam, dün çok uzun konuştuğumu söyledi." Kurtarıcı: "Bunu daha önce de söylemişti. Onu dinleme. Düşman senin evinde de bulunuyor."

Ben: "İsa'm, içim şu anda çok güzel. İçimde büyük bir sükûnet ve huzur var."

Kurtarıcı: "Artık biz biriz."

Ben: "Ah, sevgilim, sana teşekkür ederim. Şimdi bana söyleyecek başka bir şeyin var mı?" Kurtarıcı: "Kızım, dinlen. Huzur içinde git, sevgili kızım." Ben: "Sana teşekkür ederim, yüce ve merhametli Tanrım. Ben uyumaya devam edeceğim."

Saat 10.40'ta tekrar dua ettim. 10 günlük tatilin son günüydü. Çok dua etmişim, ama Kurtarıcı için yeterli değildi.

Kurtarıcı: "Sevgili kızım." Ben: "Yazayım mı?"

Kurtarıcı: "Yaz. Söylediğin her kelimeye dikkat et.

Kötü ruh seni taklit edecek. O Şu ana kadar yaptığın her şeyi yok etmek istiyor. Yazdıklarını yok etmeye çalışıyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, buna izin mi veriyorsun?"

Kurtarıcı: "Sana koruma sağlayacağım. Kızım, sen o kirli ruhu tanıdın ve onu her zaman tanıyacaksın. Lütuftan mahrum kalmayacaksın. Sevgili kızım, huzur içinde git."

Ben: "Sevgili Tanrım, bu sayısız lütuflar için sana tüm kalbimle teşekkür ederim."

Akşam, Rot'taki kilisede tesbih duası ve Kutsal Ayin'e katıldım. Kutsal Komünyon'u Peder Gebhard Heyder için adadım.

10.06.92 — Çarşamba

Saat 10.00'da doktor odasında:

Kurtarıcı: "İnsanlar büyük bir tehlike altında." Ben:

"Ama ben hiçbir şey yapamam."

Kurtarıcı: "Evet, bir şey yapabilirsin. Rahibin yanına git, ona söyle. Savaş yaklaşıyor." Ben: "Sevgili Tanrım, ona zaten söyledim."

Kurtarıcı: "İnananlarla birlikte daha çok dua etsin."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, çok az vaktiniz var." Ben: "Hangi rahibe gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Papaz Vogt'a."

Ben: "Ama onun itaatsiz olduğunu söylemiştin."

Kurtarıcı: "Bunu iyice düşünsün. Kızım, ona git." Ben: "Bu savaş Almanya'yı mı ilgilendiriyor?"

Kurtarıcı: "Herkesi."

Ben: "Ona, bunun senden geldiğini anlaması için bir şey söyleyebilir miyim?" Kurtarıcı: "Ona söyle, benim koyunlarım benim sesimi dinler."

Ben: "Sevgili Tanrım, ona bunu söyleyeceğim. Rab, senin iraden gerçekleşsin. Sevgili İsa'm, Rabbim ve Tanrım, sana şükrediyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, seni seviyorum. Huzur içinde git."

Saat 12.00'de iş yerimdeki şapelde Rab'bin Meleği duasını ettim. Holger bana okumam için kitaplar getirdi.

Saat 16.00: Eve giderken, Papaz Vogt için Acı Çile Tesbihini dua ettim.

Saat 17.50 civarında Rot'taki kilisedeydim ve kısa bir süre dua ettim.

18.00 - 18.30 saatleri arasında Papaz Vogt'un yanındaydım. Ona günlüğümden 24.05.92, 29.05.92, 03.06.92, 05.06.92, 07.06.92, 08.06.92 ve bugün, yani 10.06.92 tarihli bölümleri okudum. O sırada güldü.

Sonunda, daha çok dua etmek gerektiğini söyledi.

Ondan kutsamasını istedim ve sonra oradan ayrıldım. Ondan ayrılırken, bunun artık canımı sıktığını da söyledim.

Bunun üzerine Papaz Vogt şöyle dedi: “Bunu Kurtarıcı’ya söyleyin.”

Ben de “O bunu zaten duymuştur” diye cevap verdim.

Bunu söyledim çünkü o, Kurtarıcı’nın bana söylediklerine inanmıyor.

Saat 19.00’da Rochus Şapeli’ne gidip tesbih duası ettim ve orada Kutsal Ayin’e katıldım. Ardından Peder Trunk ile bir görüşme yaptım.

Kurtarıcı’ya, şimdi Peder Trunk ile konuşmam gerekip gerekmediğini sordum. Kurtarıcı evet dedi.

Ben: “Benimle konuşacak mı?”

Kurtarıcı: “Evet, seninle konuşacak.”

Sohbetimiz yaklaşık 30 dakika sürdü. Peder Trunk’a Kurtarıcı’nın bana söylediklerini anlattım.

11.06.92 — Perşembe

Saat 11.30, doktor odasında:

Kurtarıcı’ya, Rahip Vogt’un dün tüm bunların tehdit mesajları olduğunu söylediğini aktardım.

Kurtarıcı: “Bunu bana bırak, her şey zamanı gelince olacak.” Sonra Peder Trunk hakkında sordum.

Kurtarıcı: “Ona gitmen doğrudur.”

Ben: “Ama o, Piskopos Oskar Saier’in kendisine elden komünyon vermesi gerektiğini söylediğini söyledi.”

Kurtarıcı: “O bunu kendi iradesiyle yapmıyor.”

Ben: “Sevgili Tanrım, sen, Kutsal Baba’nın öğretisini çarpıtanlara kulak asılmaması ve onlara uyulmaması gerektiğini söylemişsin.”

Kurtarıcı: “Bu doğru.”

Ben: “Peki şimdi ne olacak? Piskopos, rahibe elden komünyon vermesi gerektiğini söylerse, rahip piskoposa uymak zorunda mı?”

Kurtarıcı: “Hayır.”

Ben: “Lütfen bana ‘hayır’dan başka bir şey söyle.”

Kurtarıcı: “Bu rahip benim gözümde itaatsizdir.”

Ben: “O, Papa’nın da elden komünyon verdiğini söyledi.”

Kurtarıcı: “Kutsal Baba zorlanıyor. Tüm piskoposlar Kutsal Baba’ya uymuyor.” Ben: “O, ‘Melekler Derneği’ne gitmek istediğini, ancak piskoposun ona izin vermediğini söyledi. Bu konuda bana bir şey söyleyebilir misin, yoksa bu beni ilgilendirmiyor mi?”

Kurtarıcı: “Evet, bu seni ilgilendirir. Rahip H., yani Papaz Trunk, Melekler Derneği’ne gitmelidir. Ona bana daha fazla güvenmesi gerektiğini söylemelisin.”

Ben: “O, piskoposa itaat etmek zorunda olduğunu söyledi.”

Kurtarıcı: “Ama bana karşı itaatsiz davranıyor.”

Ben: “Sevgili Tanrım, onun Engelswerk’e gitmesi senin iraden mi, yoksa onun iradesi mi?”

Kurtarıcı: “Kızım, bu benim iradem, hem de uzun zamandır.”

Ben: “Yazdıklarımı piskoposa söylemeli mi?”

Kurtarıcı: “Bunu yapmayacak, çünkü piskopos özel vahiylerle inanmıyor.”

Ben: “Bunu anlamıyorum, nasıl oluyor da Kutsal Baba elden komünyon vermek zorunda bırakılıyorsa, rahip de zorlandığını söyleyebilir.”

Kurtarıcı: “Kızım, Kutsal Baba bana itaat eder. O, Ruhum tarafından yönlendirilir.” Ben: “Sevgili Tanrım, artık sana bir daha soru sormayacağım.”

Kurtarıcı: “Kızım, sorduğun şekliyle benden hoşuma gitti. Huzur içinde git, sevgili kızım.”

12.05 — 13.00 saatleri arasında şapelde:

Kurtarıcı: “Kızım, şunu unutma: Ben sevgiyim, alçakgönüllülüğüm, yumuşak başlılığım, barışım, sükûnetim, sabrım, sevincim, gerçeğim, ışığım, yolum; ben senin hayatınım.

Buna aykırı olan her şey, kirli ruhtur. Unutma, benim sözlerimden sonra sükûnetini ve sevgini koru. Kirli ruh, iyi meyveler bırakmaz.”

Ben: “Sevgili Tanrım, kirli ruh yine geri geldi.” Kurtarıcı:

“Kızım, ben de buradayım.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım; bugün yazdıklarını sessizce sakla.”

Ben: “Peki Marion, o yazmalı ve Roswitha da saklamalı, doğru mu?” Kurtarıcı: “Ama başka kimse değil.”

Ben: “Ama bir rahibe ihtiyacım var.”

Kurtarıcı: “Sana bir rahip vereceğim. Biraz daha bekle.”

Ben: “Bana konuşanın sen olduğunu nasıl anlayacağım? Lütfen bu konuda bir şey daha söyle.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, sana söylediğim şeyler kalbini dolduracak.”

Ben: “Neyle?”

Kurtarıcı: “Sevgiyle.”

Ben: “Öyleyse öyle olsun. Kalbim sadece şimdi değil, her zaman sevgiyle dolsun.”

Tespîh ve Kırmızı Kutsal Ayin.

12.06.92 — Cuma

Saat 10.00, doktor odasında:

Kurtarıcı: “Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, Efendim ve Tanrım, göksel Babam, İsa, merhametli Tanrım, ne yazayım?”

Sesi bekledim, ama hiçbir şey gelmedi. Kendi kendime, kendime hiçbir şey söyleyemeyeceğimi söyledim.

Ben: “Sevgili Tanrım, Şeytan’ın araya girmesine izin verme.”

Kurtarıcı: “Görüyorsun, o bunu ancak ben izin verirsem yapabilir.”

Ben: “İçimde güçlü bir sıcaklık, huzur ve barış var. Kalbim sevgiyle yanıyor. Bu, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar harika bir duygu.”

Kurtarıcı: “Kızım, çok sınanacaksın.”

Ben: “Ama sensiz bu sınavları geçemem.”

Kurtarıcı: “Evet, bu yüzden bana ihtiyacın var. Sınav, yetkililerden gelecek.”

Ben: “Ben sınavlarda çok kötüyüm. (Okuldaki sınavları düşünüyordum.)” Kurtarıcı: “Ben seninle birlikte olacağım.”

Mayıs ayında vefat etmediği için kayıinvalidem hakkında soru sordum. Kurtarıcı: “Buna ben izin verdim. Kirli ruh, bu şekilde elden Komünyon’un doğru olduğunu ve ayrıca sıradan insanların Kutsal Komünyon’u dağıtmasının da doğru olduğunu teyit etti. Eğer o vefat etseydi, elden Komünyon’un doğru olduğuna inanırdın.”

Ben: “Ama kirli ruh müdahale ettiğinde bunu anlamak zor.” Kurtarıcı: “Her kelimeye dikkat et. Ben yumuşak huyluyum.”

Ben: “Peki Belgrad’da durum nasıl? Orada da müdahale etti mi?”

Kurtarıcı: “Hayır, o daha gelecek.”

Ben: “Şimdiye kadar, kirli ruhun iki kez müdahale ettiğini fark ettim: kayıinvalidemin vefatında ve 25 Mart 1992’de Meryem Ana’nın görüldüğünün duyurulmasında ve ‘dört hafta sonra’ denilen duyuruda.”

Kurtarıcı: “Bunlar sadece onun müdahale ettiği durumlardır. Bu deneyimi yaşamak gerekir.”

Ben: “Sınav nedir?”

Kurtarıcı: “Öğretimi savun, bana sadık kal, önceden endişelenme. Ben senin adına konuşacağım.”

Ben: “Teşekkür ederim Efendim ve Tanrım, şimdi daha iyi anlıyorum.”

Ben: “Bu sabah arabamla neredeyse bir tramvaya çarpıyordum. Az kalsın bir kaza yapacaktım. Sürüş sırasında Meryem Ana Litanyası’nı okuyordum. Tam ‘Virgo Prudentissima – ora pro nobis’ diye dua ederken gözlerim kamaştı ve tramvayı göremedim. Tramvayı gözlerimle fark etmeden önce ayağım çoktan frenin üzerindeydi. Sanırım bu, koruyucu meleğimdi.”

Kurtarıcı: “Durmaksızın dua et. Kötü ruh seni yok etmek istiyor, ama başaramaz, ben seninleyim.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, Slovakya’da savaş çıkacak.” Ben: “Peki Karadağ’da durum ne?”

Kurtarıcı: “Karadağ yakında yok olacak.”

Ben: “Sevgili Tanrım, artık hiçbir şey bilmek istemiyorum. Bu çok korkunç. Beni bağışla, Rabbim ve Tanrım, daha çok dua edeceğim. Lütfen bana bol bol dua edebilmem için lütuf ver.”

Selam. Rot’taki kilisede ayine ve tesbih duasına katıldım.

13.06.92 — Cumartesi

Sabah ayinine Mingolshelm’deki Rochus Şapeli’nde (saat 7.00) katıldım.

Ardından, henüz vaftiz edilmemiş olan ailem için iki kez tesbih duası ettim. Saat 14.00’te, yine Rot’ta yaşayan ağabeyimin evine davet edildim.

Kardeşim Paul’un doğum günü partisiydi.

En küçük kardeşim Vladimir de oradaydı; ayrıca kız kardeşim Sonja ve diğer birçok kişi, yeğenlerim ve yeğenlerim de oradaydı.

Hiçbiri alay etmedi, hepsi bana karşı çok nazikti.

Saat 16.30 — 18.30 arasında kiliseye gidip dua ettim. Kurtarıcı’nın yanında olmak, mangal partisinde olmaktan daha güzel.

Papaz Vogt’a günah çıkardım. Günah çıkarma sırasında ona kilisede doğru yapmadığı şeyleri de söyledim; örneğin, İnanç Bildirgesi’ni okurken Tabernacle’a dönmek yerine cemaate bakıyor; oysa Tabernacle’daki Üçlü Birlik Tanrı’ya olan inançta bir örnek olması gerekir.

14.06.92 — Pazar

Saat 7.10 - 8.25 arasında evde dua ettim.

Birleşme sırasında:

Kurtarıcı: “Kızım, günah çıkarma kabininde çok iyi konuştun. Ben senin adına konuştum. Rahip, konuştuğunuz hemen hemen her konuda yanılıyor.”

Ben: “Sevgili Tanrım, onu bağışla. Kiliselerin boş olmasına şaşırıyorum.” Ben: “Sevgili Kurtarıcı, ne bilmem gerekiyor?”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, savaş daha da yayılıyor. Bosna’daki savaş daha da kötüleşecek. Barış için dua et.”

Ben: “Sevgili Tanrım, sana benim için çok önemli olan bir şeyi sormayı unuttum.”

Ben: “**Kutsal Ekmek’in küçük parçalarında da mevcut musun?**”

Kurtarıcı: “**Evet, küçük parçalarda da mevcuttur.**”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, oradaki savaş bittiğinde, başka bir yerde başlar. Kızım, insanlar memnun değil, bunun sebebi ben değilim.”

Bir süre sonra şunu duydum:

“Kızım, seni seviyorum.”

Bunu yazmam gerekip gerekmediğini sordum. Kurtarıcı: “Evet, yaz.”

Ben: “Derin bir huzur ve sıcaklık hissediyorum. Rabbim ve Tanrım, az önce bana bahsettiğin bu lütuf için sana şükrediyorum.

Bunu daha güzel tarif edemediğim için üzgünüm. Böyle bir şeyi yazamayacağımı hissediyorum. Ben şair de değilim.”

Kurtarıcı: “Kızım, bana sadık kal, huzur içinde git.”

Saat 10.00 – Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

13.00'da Tesbih duası ve ibadet.

Öğleden sonra Marion geldi ve günlük yazdık. Ardından ben Tesbih duası ettim.

15.06.92 — Pazartesi

Doktor odasında:

İçtenlikle dua ettim ve derdimi anlattım.

Kurtarıcı: “Seni seviyorum, kızım.” Ben:

“Bunu çok iyi duydum.”

Kurtarıcı: “Şimdiye kadar doğru olanı yaptın. Bundan sonra olacaklar için endişelenme.”

Ben: “Efendim, hâlâ elden komünyon verilmesi bana acı veriyor.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, elden komünyon bir günah. Kızım, yakın zamanda her şey değişecek. Senin görevin, rahiplere inananlara sadece ağızdan komünyon vermeleri gerektiğini hatırlatmaktır.”

Ben: “Ama herkes, piskoposlara itaat etmeniz gerektiğini söylüyor.”

Kurtarıcı: “Onlara, benim buna izin vermediğimi söyle.”

Ben: “O zaman onlara, özel vahiyler inanmak zorunda olmadıklarını söyleyin.”

Kurtarıcı: “Tanınmış özel vahiyler inanmayan rahipler, Tanrı'nın lütfunda yaşamıyorlar.”

Ben: “Efendim, bunu doğru yazdım mı?”

Kurtarıcı: “Kızım, bu şekilde hoşuma gitti. Huzur içinde git.”

18.30'da Rosary ve Kutsal Ayin, Rot'ta.

20.00 Dua grubu: Waghäusel'den Papaz Dochart ve Peder Berthold da oradaydı. Çok fazla insan gelmişti. Boş yer kalmamıştı.

16.06.92 - Salı

Saat 10.00, doktorun odasında:

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, Şeytan güçleniyor. Daha çok dua etmelisiniz. Savaş daha da kötüleşecek.”

Ben: “Ne demek istiyorsun, sevgili Tanrım, daha mı

kötü?” Kurtarıcı: “Savaş herkesin kalbinde.”

Ben: “Hâlâ bu kadar çok nefret mi

var?” Kurtarıcı: “Neredeyse sadece

nefret var.”

Ben: “Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?”

Kurtarıcı: “Yazmalısın. Şapel onaylanacak. Bir bağış gelecek.”

Ben: “Sevgili Kurtarıcı, sana teşekkür ederim. Bu benim için büyük bir sevinç. Çünkü artık yerimiz kalmadığını ve dua etmeye gelen o kadar çok insan olduğunu sen de gördün.”

Kurtarıcı: “Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git.”

Birleşme anında büyük bir sıcaklık ve derin bir huzur hissetmiştim.

Ben: “Sevgili Kurtarıcı, kalbimi ve sana olan sevgimi biliyorsun. Bunu sana söylememe gerek yok. Sana sadık kalacağım.”

Saat 18.30'da, Rot'ta Tesbih Duası'na ve Kutsal Ayin'e katıldım.

Kutsal Komünyon'u vefat eden anne babam ve kardeşlerim için adadım.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya bunun doğru olup olmadığını, yani bu sabah şapeldeki olayı doğru anlamış olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: “Buna inanabilirsin, doğru.”

17.06.92 — Çarşamba

Saat 10.00'da doktor odasında:

Yazmakta tereddüt ettim, Kurtarıcı'nın belki de yazmamı istemediğini düşündüm. Sonra şunu duydum: Kurtarıcı: "Kızım, yazmanı istiyorum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, kendimi tamamen senin iradene teslim ediyorum."

Kurtarıcı: "Dünya büyük bir tehlike altında. Sahte peygamberler ortalıkta dolaşıyor." Ben: "Sevgili Tanrım, peygamberler konusunda bana daha açık bir şekilde anlat."

Kurtarıcı: "Onlar insanlar için parazitlerdir." Ben: "Peki çare nedir?"

Kurtarıcı: "Mesih'in gerçek öğretilerine sadık kalmak."

Ben: "Birinin sahte peygamber olduğunu nasıl anlayabilirim?"

Kurtarıcı: "Onlar benim Ruhum tarafından yönlendirilmiyorlar."

Ben: "Onun kirliliği bir ruh tarafından yönlendirildiğini nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Sahte peygamberin birçok takipçisi ve sempatizanı vardır."

Ben: "Peki ya senin Ruhun tarafından yönlendirilen diğerleri?"

Kurtarıcı: "Onların sayısı çok azdır." (Takipçiler)

Ben: "Sevgili Tanrım, ama bu bana yetmiyor. Sahte peygamberler hakkında başka ne bilmem gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Kızım, onlarda sevgi yok. Sahte bir peygamber asla Mesih'in gerçek öğretilerinden bahsetmez. Onlara inanma. Benimle birlikte galip geleceksin."

Ben: "Rab, bunu ancak seninle yapabilirim, ikisini birbirinden ayırt etmeyi." Kurtarıcı: "Kızım, sadece benimle."

Ben: "Yakın zamanda böyle bir peygamberle konuşacak mıyım?"

Kurtarıcı: "Evet, birkaç tanesiyle. Kızım, sabırlı ol. Bana sadık kal. Huzur içinde git." Sonra şunu da duydum: "Beni sev."

Mingolsheim'daki St. Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım.

18.06.92 — Efendimizin Bedeni ve Kanı Bayramı — Perşembe

Saat 7.45'ten 8.45'e kadar dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, İnsanlar şu anda uçuşuma doğru gidiyor."

Ben: "Uçuşum da nedir, tam olarak bilmiyorum."

Kurtarıcı: "Cehenneme, kızım. Hepsi bunu kendi özgür iradeleriyle seçtiler."

Ben: "Diğerleri bana, senin şefkatli ve merhametli olduğunu söyleyecekler, sevgili Tanrım, ve bunun mümkün olamayacağını."

Kurtarıcı: "Ruhlar artık yaşamıyor. Babalarını seçtiler." Ben: "Sevgili Tanrım, bu babaya ne ad veriyorsun?"

Kurtarıcı: "Dünyanın Prensi." Ben:

"Neden ona Prens diyorsun?"

Kurtarıcı: "Onun kibirinden çocuklarını tanırırsın."

Ben: "Sevgili Tanrım, bugün bayram, Corpus Christi bayramı. Bu sabah alay vardı. Bana bununla ilgili bir şeyler söyleyebilir misin?"

Kurtarıcı: "Bu bayramda bana çok az saygı gösteriliyor. Kızım, insanların kalpleri soğudu. Ruhların arındırılması yakında gerçekleşmeli. Cezalandırma şart, aksi takdirde daha fazla ruh cehenneme gidecek."

Ben: "Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?" Kurtarıcı: "Kızım, senden istediğim şey..."

Ben: "Ama sevgili Tanrım, önce bana söyle. İsa Mesih ve Meryem'e şükürler olsun, Viva Jesu e Maria."

Bunu duyduktan sonra sordum: "Benden ne istiyorsun?"

Kurtarıcı: "Bana tam bir teslimiyet."

Ben: "Üçlü Birlik Tanrım, tüm kralların Kralı, Kurtarıcım. Kendimi sana tamamen adıyorum. Sevgili

Tanrım, bunu Almanca olarak bu şekilde yazamıyorum, ama ne demek istediğimi sen biliyorsun.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, ben tamamen seninim. Kurtarıcım, seni her şeyden çok seviyorum. Bana ne istersen yap. Sana ait olduğumu her zaman fark etmemi sağla. Sevgili Tanrım, neden her şeyi geri istiyorsun ki, ben sana zaten her şeyi verdim.”

Kurtarıcı: “Biliyorsun, kızım. Sana yine bir görev verilecek. Henüz değil, kızım. Bana sadık ve kararlı kal.”

Saat 8.45’ti. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Kocam beni çağırdı ve kiliseye gitmek için çok geç kaldığımızı söyledi. Bugün ayın saat 9.00’da başlıyordu. Ayağa kalktım ve o kadar çabuk hazırlandım ki, saat 9.00’dan üç dakika önce kilisedeydim. Kilisede, inananların Kutsal Komünyon’u layık olmayan bir şekilde almamaları için tüm kalbimle dua ettim. Sonunda çok az kişi Komünyon aldı. Kilisede bir de ruhsal rahatsızlığı olan biri vardı. Kutsal Dönüşüm’den önce kiliseden ayrıldı. Kutsal Komünyon’u oğlum için adadım.

Alayda çok sayıda insan vardı.

Saat 13.00’te kiliseye gidip Tesbih duası ettim ve ardından ibadete katıldım.

19.06.92 — Cuma

Sesim çıkmıyordu. Kırmızı giysilerimle kilisede Kutsal Ayin’e ve Tesbih duasına katıldım.

20 Haziran 1992 — Cumartesi

Saat 7.00 ile 8.45 arasında, yaklaşık 45 dakika boyunca evde dua ettim.

Birleşme anında Kurtarıcı’ya şöyle dedim: “Eğer istersen, Rabbim ve Tanrım, o zaman yazacağım.”

Kurtarıcı: “Evet, istiyorum, kızım, yaz.”

Televizyonda yayınlanan Katolik Günü programından hayal kırıklığına uğradım. Kayınvalidemin evinde izlemiştim. Kadınlar, bekârlık yemininin kaldırılmasını istiyorlar ve daha da kötüsü, Kutsal Ayini kutlamak istiyorlar.

Kurtarıcı: “Kendilerine Katolik diyorlar, ama değiller. Benim kalbime benzeyenler çok azdır. Bir kadının Kutsal Ayini kutlaması benim iradem değildir.

Yaz, kızım, bu Lucifer’in işidir.” Ben: “Peki ya bekârlık yemini?”

Kurtarıcı: “Bir rahip, benim örneğime göre bir rahip olmalı ve geleneğe sadık kalmalıdır. Katolik olmak, aynı zamanda Kutsal Babaya sadık olmak demektir.”

Ben: “Neden Peder Vogt, Kutsal İman Bildirgesi’ni okurken, Kutsal Ekmek ve Şarap sergilendiğinde Tabernakül’e ya da Kurtarıcı’ya dönmüyor? Neden cemaate dönük duruyor?”

Kurtarıcı: “Çünkü hâlâ çok fazla kibir var.”

Ben: “Efendim, insanlarla ilgili tehlikelerden hep bahsediyorsun. Ama bunu anlatabileceğim bir rahibim yok.”

Kurtarıcı: “Kızım, bir rahip gelecek. Artık çok uzun sürmeyecek.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, seni seviyorum ve sen beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, çünkü sana söylediklerime inanmıyorsun.”

Ben: “Çünkü kirli ruh araya girmiş.” Kurtarıcı: “Bunun da olması gerekiyor.”

Ben: “Sevgili Tanrım, inanmak istiyorum, ama Rahip Dochart, Rahip Vogt ve kocam kafamı karıştırıyor.”

Kurtarıcı: “Biliyorum. Onlara benim olduğumu kanıtlamalısın.” Ben: “Nasıl?”

Kurtarıcı: “Bana sahipsin.”

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım. Yapacağım. Tanrım, senin isteğin olsun.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, huzur içinde git.”

Saat 9.00 civarında Wiesental’daki Marion’un yanına gittim. Evinde gençler vardı. Yaşadıklarımın ve dönüşümümün bahsettim. Anlatırken, kirli ruhun şiddetli saldırılarını hissettim. Kirli ruh oldukça güçlüydü, anlatımına birkaç kez engel oldu.

Yanımda oturan bir çocuğa şöyle dedim: “Sen günah çıkarmadın.” Ona kutsal su serptim. Öğleden sonra bu çocuk, bugün benim de bulunduğum Karlsruhe’deki Katolikler Günü’nde günah çıkardı. En son beş yıl önce günah çıkarmıştı ve öğleden sonra onu tekrar gördüğümde yeniden canlanmıştı ve çok mutlu görünüyordu.

Bu Katolikler Günü’nde pek çok ilginç sohbet yapma fırsatım oldu. Papa’yı ve ağızdan komünyonu sık sık ve defalarca savunmak zorunda kaldım. Ardından üç televizyon kamerası önünde konuştum.

Freiburg’un yardımcı piskoposu Wolfgang Kirchgässner ile de konuştum. Ona Medjugorje’nin meyveleri hakkında ne düşündüğünü ve neden henüz oraya gitmediğini sordum. O da şöyle dedi: “Evet, Tanrı her yeredir.”

Ben de “Evet, burada da” dedim.

Benimle konuşmaktan pek hoşlanmamıştı. Yine de ondan kutsamasını istedim. Marion da yanımdaydı.

Yorucu Katolikler Günü’nün ardından sonunda günah çıkarmak zorunda kaldım. Alçakgönüllü bir rahip olan Peder Engelbert Recktenwald ile tanıştım. Umarım bir gün onunla tekrar karşılaşırım, o iyi bir günah çıkarma rahibidir.

Televizyon kameralarının önünde konuşurken Beate Hambsch üç kez yanımdaydı. Beate’nin bu Karlsruhe Katolik Günü’nde Kurtarıcı için çalışmak üzere gerçekten uyanışa geçtiğine inanıyorum. Ruhların kurtuluşu için çalıştığında Kurtarıcı’dan bolca lütuf aldığını deneyimledi. Marion da gayretliydi. Katolik inancından çok bahsetti, çünkü bu etkinliğe birçok kayıp evlat gelmişti. Tanrı’nın sözünü aktarabilmemiz için bu lütuf için Tanrı’ya şükürler olsun.

21.06.92 — Pazar

Saat 7.45’ten 9.00’a kadar dua ettim ve Katolik Günü yüzünden ağladım.

Hayal kırıklığına uğramıştım ve dün bütün gün insanlarla ve sonra da üç kamera önünde söylediklerimin doğru olup olmadığını düşündüm.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, dün yaptığın şey iyiydi. Senin aracılığınla konuştum.”

Ben: “Peki ya Marion ve Beate?”

Kurtarıcı: “Onlar benim araçlarımdır, kızım, bana sadık kalmaya devam et.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, haklısın. Katolik Günü’nde olan biteni gördükten sonra insan çabucak pes edebilir. Katoliklerin artık Katolik değiller.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, sevgi dilenmelidir. Kızım, ben her zaman senin yanında olacağım.”

Ben: “Ama şimdi o kirli ruhun da orada olduğunu hissediyorum. Kendini hissettiriyor ve elimde bir titreme hissediyorum.”

Kurtarıcı: “Beni bulamadığı için o da öfkeli.”

Kurtarıcı: “Benimle birlikte onu her zaman yeneceksin. Benim olduğum yerde o da vardır.”

Ben: “Ama kalbimde bir huzur, sessizlik ve barış var, bunu tarif edilemez bir güzellik olarak hissediyorum.” Kurtarıcı: “Kötü ruh oraya giremez, çünkü sen beni seçtin.”

Ben: “Söylesene, sen kimsin?”

Kurtarıcı: “Kızım, ben senin Rabbin ve Tanrınım, ruhunun rehberiyim.”

Ben: “Sevgili Tanrım, tekrar sorduğum için beni bağışla.”

Kurtarıcı: “Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git.”

13.00 — Rot’taki kilisede tesbih duası.

22.06.92 — Pazartesi

Doktorun odasında:

O anda Kurtarıcı’yı o kadar çok sevdim ki, gözlerimden yaşlar akmaya başladı. İçtenlikle dua ettim. Kurtarıcı ile birleştiğimde, o kadar çok sevgi vardı ki.

Kurtarıcı: “Kızım, yaz. Yazdığın her şey bir kitapta basılacak.

Baskıya girmeden önce bir rahip tarafından incelenecek.”

Ben: “Bunu istiyor musun, Efendim, yoksa belki de sessizce, gizli kalmalı mıyım?” Kurtarıcı: “Kitabın insanlara ulaşmasını istiyorum.”

Ben: “Fazla olan bazı kısımların çıkarılması gerekiyor.” Kurtarıcı: “Bunu rahip halleder.”

Ben: “Sevgili Tanrım, benim bir rahibim yok.”

Kurtarıcı: “Sana bir rahip vereceğim.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, kitap yayınlanırsa beni kiliseden uzaklaştıracaklar.”

Kurtarıcı: “Kızım, sen gerçeği yazdın. Ben seninleyim.” Kurtarıcı: “Yaz, kızım, kitap yakında basılmalı.”

Ben: “Sevgili Tanrım, lütfen bize daha hızlı yazabilmemiz için lütuf ver.” Kurtarıcı: “Evet, bunu yapabilirsin.”

Ben: “Rab, bu kitap konusunda senin iraden gerçekleşsin.”

Ben: “11.06.92 tarihli bölümü Peder Trunk’a okumam mı gerekiyor?” Kurtarıcı: “Evet, öyle yap.”

Ben: “Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?”

Kurtarıcı: “İrademi yerine getirdiğin için sana teşekkür ederim, kızım.”

Ben: “Bunu yapıyorum çünkü seni her şeyden çok seviyorum, sevgili Tanrım.”

Kurtarıcı: “Huzur içinde git, sevgili kızım.”

18.30 Rosary duası ve

Rot’ta Kutsal Ayin

20.00 Dua grubu

23.06.92 — Salı

Saat 10.00, doktor odasında:

Bu sabah yaklaşık bir saat dua ettim.

Kurtarıcı ile birleşirken doktorlar tarafından birkaç kez rahatsız edildim. Kurtarıcı:

“Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, sevgili İsa’m, neyi yazmamı istersin?”

Kurtarıcı: “Kızım, Avrupa’da yeni bir savaş çıkacak. Rusya Savaşı daha da yayılacak.”

Saat 10.55 civarında 12 yaşında bir çocuğa röntgen çektim. Burnu kanıyordu ve burnu kırılmıştı. Ona, sabah kalktığına dua etmesi gerektiğini söyledim. O ise bunu öğrenmediğini ve eski Doğu Almanya’dan geldiğini söyledi. Ona dua kağıtları verdim, çok sevindi. Sonra ona yetişkin vaftizim hakkında da birkaç söz söyledim.

Bir süre sonra (röntgen çekildikten sonra) tekrar İsa’ya yöneldim. Sanki bir rehberlik gibiydi; Kurtarıcı ile yeniden birleşmem gerekiyordu. Kurtarıcı:

“Yaz, kızım, bu önemli.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, peki bu ne olacak?”

Ayrıca, yazmam gereken şeyi kaldırabilecek miyim diye de sordum.” Kurtarıcı:

“Hepsini duaya çağır.”

Ben: “Bunu doğru mu duydum?”

Kurtarıcı: “Kızım, doğru duydun.” Kurtarıcı: “Hepsini dua etmeye çağır.”

Ben: “Bunu nasıl yapacağım? Rahipler dinlemiyor. Bay Kohl’a gidemem. Konuştuğum pek çok kişi Papa’ya küfrediyor. Birçoğu Kilise’den ayrılmış ya da inanca küfrediyor. Şu anda insanlar o kadar kötü durumda ki.”

Ben: "Sevgili Tanrım, lütfen bana bir tavsiye ver. İnsanları dua etmeye nasıl çağırayım?"

Kurtarıcı: "Evet kızım, sen kendin Federal Şansölye Bay Kohl'a git."

Ben: "Ona ne zaman gitmemi istersin?" Kurtarıcı:

"Mümkün olduğunca çabuk."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bunu yapacağım. Tanrım, senin isteğin olsun. Sana yalvarıyorum, bana yol göster, beni yönlendir ve yanımda kal."

Kurtarıcı: "Kızım, öyle olacak."

Ben: "Sevgili Tanrım, seni her şeyden çok seviyorum,

sana şükrediyorum." Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu bir an önce yap."

Ben: "Evet, efendim, Şansölye'ye gideceğim."

Kurtarıcı: "Bu savaş daha fazla ölü ve daha fazla hasara yol açacak."

Ben: "Etrafımda, kutsanmış tuz serpmeme rağmen leş akbabalarının (iblislerin) geri döndüğünü hissediyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, bu onlar için bir işkence, ama yazdıkların yüzünden senin yanında kalmak zorunda kalıyorlar. Yüce Olan onları zorluyor."

Ben: "Yani, o Lucifer."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru tahmin ettin."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, dua grubundan sonra uyuyamadım. Saat gece 1.00'di. Bir huzursuzluk hissettim, çok rahatsız ediciydi, sanki derimin altında her yerde solucanlar varmış gibi, derimin altında koşup hareket ediyorlardı. Hemen şeytanları düşündüm ve hemen yataktan kalktım.

Kendime ve yatağa kutsal su serptim ve kısa şeytan kovma duasını okudum, sonra her şey tekrar kayboldu. O kadar çok kutsal su serptim ki, uykuya daldığım yatak ıslanmıştı."

Kurtarıcı: "Evet, çok fazlaydılar; onları görseydin, ölürdün." Ben: "Tanrım, buna kimse inanır mı?"

Kurtarıcı: "Artık çok geç olduğunda inanacaklar."

Ben: "Sanırım bunu pek de çabuk unutmayacağım. Midem bulanıyor, cehennemde durum nasıl olmalı acaba? Sevgili Tanrım, lütfen insanları kurtar."

Kurtarıcı: "Kızım, huzur içinde git." Tesbih duası ve Kırmızı Ayin.

24.06.92 - Çarşamba

Saat 10.00'da doktor odasında:

İçtenlikle dua ettim, ardından şöyle dedim: "Tanrım, eğer yazmamı istiyorsan, o zaman Tanrım, senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, yaz."

Ben: "Kurtarıcı'nın sıcaklığını, sevgisini ve derin huzuru hissetmek ne kadar güzel. Saatlerce böyle geçirebilirdim."

Kurtarıcı: "İnsanlarımdan ömrünü kısaltmak istiyorum."

Ben: "Sevgili Tanrım, bana başka bir şey söyle, bu bana net gelmiyor."

Kurtarıcı: "İnsanlar daha erken ölmek zorundalar." (Tanrı'nın planından daha erken)

Yine rahatsız edildim. Veronika beni çağırdı, bir ziyaretçim vardı. 10 yıl önce benimle sivil hizmet görevlisi olarak çalışan ve şimdi tıp fakültesini bitirmek üzere olan genç bir adamdı. O zamanlar Protestan rahip olmak istiyordu, inandığı için değil, orada iyi para kazanabileceğini düşündüğü için. Ona bunu hatırlattım ve sonra bugünkü inancımın bahsettim. Andreas artık 30 yaşındaydı. Yine, eğitimini bitirdiğinde İsviçre'ye gideceğini söyledi, çünkü orada daha iyi para kazanılabileceğini, orada daha fazla para ödendiğini söyledi.

Saat 12.00'de şapeldeydim. Her zaman şapeldeyim. Günlüğümde bundan artık bahsetmiyorum, fazla uzamasın diye.

Saat 19.30'da Rochus Şapeli'nde — Hl. Ayini.

25.06.92 — Perşembe

Sesim çıkmıyor — Rot'taki kilisede tesbih duası ve Hl ayinine katıldım.

26.06.92 — İsa'nın Kalbi Bayramı

Dua Birliği:

Kurtarıcı: "İnsanlar tövbe etmelidir, çünkü onları büyük bir tehlike bekliyor. Size çok az zaman kaldı."

Ben: "Sevgili Tanrım, sana sormaya cesaret edemiyorum. Lütfen bana yardım et. Sen her şeyi bilirsin. Benden ne istiyorsun?"

Kurtarıcı: "Bana sadık kalmanı istiyorum. Huzur içinde git, kızım." Rot Kilisesi'nde tesbih duası ve Kutsal Ayin.

27.06.92 - Cumartesi

Saat 7.15'te Waghäusel'deki kilisede Kutsal Ayin'e katıldım.

Ardından Marion ile birlikte günlük yazdık ve Federal Şansölye

H. Kohl'a bir mektup yazdık.

16.30 ile 18.15 arasında Rot'taki kilisedeydim, orada dua ettim ve günah çıkardım.

Akşamüstü Lantershofen'den iki ilahiyat öğrencisi, Matthias ve Fridolin geldi. Gece geç saatlere kadar onlara günlüğümünden bölümler okudum.

28.06.92 - Pazar

Evde yaklaşık bir saat dua ettim. Fridolin banyoda şarkı söylüyordu. Kocam da rahatsız ediyordu. Kurtarıcı ile birleşmek zordu.

Fridolin, Matthias ve ben Waghäusel'deki kiliseye gittik. Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı bana mesajı teyit etti. Ağladım. Sabah yazdığım kağıdı yırtmıştım, buna inanmak istememiştim. Ve şimdi Kurtarıcı bunu tekrarladı. Çok ağlamak zorunda kaldım, ama yine de Peder Aemilian'a gittik.

Peder Aemilian ile yaklaşık 20 dakika konuştum.

Fridolin ve Matthias dinlemişlerdi. Yalnız olmadığımı hissettim. Kurtarıcı benimleydi.

Ağızdan Komünyon'un doğru yol olduğunu söyledim. Peder Aemilian, Kurtarıcı'nın Hostia'nın küçük parçalarından çıktığını söyledi. Konuşmanın ardından O'ndan kutsamasını istedim.

Öğle yemeğine kadar sadece bir saat 15 dakikamız kalmıştı. Fridolin dua etti,

Matthias ise yemek yapmama yardım etti.

Ardından saat 13.30'da dua etmek için kiliseye gittik.

Eve döndüğümüzde, barış için Latince acı dolu tesbih duası ettik.

29.06.92 - Pazartesi

10.00 Doktor odası:

Dün Peder Aemilian ile yaptığım görüşmeden sonra memnun değildim. Bu yüzden

Kurtarıcı'ya, Kutsal Ekmek'in küçük parçalarında da bulunup bulunmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, o küçük parçacıkların içinde de ben varım. İyi dinle, kızım, o Peder, Yüce Baba'nın öğretisini çarpıtıyor. Onun için dua et."

Kurtarıcı şöyle devam etti: "Yaz, kızım, savaş çok hızlı bir şekilde yayılıyor. Herkes bu savaşta yer alacak."

Ben: "Herkes kimdir?"

Kurtarıcı: "Kalplerinde nefret barındıranlar." Ben:

"Peki ya sevgi barındıranlar?"

Kurtarıcı: "Onların savaşmasına gerek yok."

Ben: "Ama nefret besleyenler çoğunlukta, sevgi besleyenlerden daha fazla." Kurtarıcı: "Ben o az sayıdaki kişilerin yanındayım, onlar galip gelecek."

Ben: "Bana Davut ve Golyat hikâyesi gibi geliyor." Kurtarıcı: "Aynen öyle, kızım."

Kurtarıcı: "Sen sevgi dolu azınlıktan birisin." Ben: "Öyleyse diğerleri korkmalı mı?"

Kurtarıcı: "Beni severlerse korkmayacaklar." Sormadım, sadece O'nun benim damadım olup olmadığını düşündüm. Kurtarıcı: "Evet, ben senin damadım."

Ben: "Ama bunu henüz tam olarak anlamıyorum." Kurtarıcı: "Kızım, sen benim gelinimsin."

Ben: "Sevgili Rab İsa Mesih, lütfen bana daha açık bir şekilde söyle, gelin nedir?"

Kurtarıcı: "Gelin, bana her şeyini zaten vermiş o kişidir."

Ben: "Sevgili Tanrım, ama ben kendimi günahkar biri olarak görüyorum ve senin gelinin olduğumu kavrayamıyorum."

Kurtarıcı: "Şimdiye kadar kimse bunu kavrayamadı."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bana sadık kal. Başkalarının etkisine kapılma. Huzur içinde git."

Ben: "Sevgili Tanrım, seni seviyorum ve sana şükrediyorum; sana sadık olmaktan başka bir dileğim yok."

HI. Kırmızı Renkli Ayin ve Tesbih.

Hindistan'dan bir rahip vekaleten gelmişti; Peder Vogt, sağlık kürü için uzaktaydı.

20.00 Dua grubu: Papaz Dochart günah çıkarma yaptı.

30.06.92 — Salı

Saat 10.00'da doktor odasında:

İçtenlikle dua ettim ve Kurtarıcı'ya birçok insanı, sonunda da tüm ruhları emanet ettim. Kurtarıcı: "Kızım, söylediklerin hoşuma gitti. Yaz, kızım, yorgunsun, dinlen."

Ben: "Ama yarın Pirmasens yakınlarındaki Rodalben'e gitmek istiyorum. Orada dünyaya yönelik büyük bir işaret var."

Kurtarıcı: "Evet, oraya git kızım, bu işaret benim işaretimdir." Ben: "Bu işaret kesinlikle kilisede ibadet edilmelidir.

Neden bunu yapmıyorlar?"

Kurtarıcı: "Çünkü rahipler Tanrı'nın lütfunda yaşamıyorlar."

Ben: "Ama üzerinden 40 yıl geçti. Artık bir şeyler olmalı." Kurtarıcı: "Bir şeyler olacak. Ama henüz değil."

Kurtarıcı: "Bunu yaz. Seni seviyorum, kızım." Bir süre sonra:

Kurtarıcı: "İşaret gelecek." (Kurtarıcı'nın bana daha önce söz verdiği işaret.)

Ben: "Buna hazırlanmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Daima bende kal."

Ben: "Evet, efendim, tek dileğim her zaman seninle birlikte olmak, çünkü bundan daha güzel bir şey yok."

Kurtarıcı: "Bu işaret kilisede gerçekleşecek." Kurtarıcı: "Bu işaretin sana gerçekleşmesini ister misin?"

Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, Damadım, ama aynı zamanda senden ayrılmamayı ve sonsuza dek azizlerle birlikte seni övüp yüceltmeyi de diliyorum. Çünkü senin sevginde olmaktan daha güzel bir şey yoktur."

Kurtarıcı: "Öyle olacak, kızım."

Kurtarıcı: "Sana, diğer ruhları kurtarmama yardım etmen için bir görev veriyorum." Ben: "Diğerleri kimler?"

Kurtarıcı: “Şüphe duyan ruhlar.”

Ben: “Ah Tanrım, ama onların sayısı çok fazla. Yine de senin istediğin gibi yapacağım, çünkü seni her şeyden çok seviyorum.”

Kurtarıcı: “Gelinim, huzur içinde git.”

Ben: “Sevgili Tanrım, doğru mu duydum, lütfen bir kez daha söyle.” Kurtarıcı:

“Evet, kızım, sen benim gelinimsin.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, damadım, her şey için sana şükrediyorum.” Tesbih duası ve Kırmızı Ayin.

01.07.92 - Çarşamba

Saat 10.00’da doktor odasında:

Yaklaşık 10 dakikalık içten duadan sonra, yaklaşık 15 dakika sessizlik oldu, sonra Kurtarıcı’yı duydum: “Kızım, büyük savaş çoktan başladı. Yeryüzündeki tüm insanlar sorumludur. Bol bol dua edilmesini diliyorum. Tövbe edin ve oruç tutun. Seni seviyorum, kızım, huzur içinde git.”

Ben: “Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, şükürler olsun sevgili Rabbim İsa. Tüm insanlara merhamet et. Kurtar bizi Rab, kaybolmamıza izin verme, biz senin çocuklarıyız.”

Öğleden sonra Wafzig ailesinin evinde dua ettim. Birkaç inanan vardı, iki oda da doluydu. Ardından Kutsal Ayin’e gittik.

Kutsal Ayini Peder Weber yönetti. Sanırım bu, onunla birlikte kutladığım son ayindi.

Peder Weber yakında emekli olacak.

Ardından Brigitte ve Franz’ın evine gittik. Fridolin de oradaydı; Josef, Markus ve Matthias adındaki üç öğrenciyle birlikte.

Brigitte ve Franz’ın evinde başka birçok kişi daha vardı ve ben yaşadıklarım, deneyimlerimden ve inancım, bahsettim.

02.07.92 - Perşembe

Saat 10.00 İş yeri - Doktor odası:

Kurtarıcı: “Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, efendim, ne yazmamı istersin?” Kurtarıcı:

“Bana geleceğini ver.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, İsa’m, sana veriyorum, çünkü hayatımı ve geleceğimi senin ellerine teslim ettim ve bunlar sana aittir.”

Kurtarıcı: “Kızım, bunu söylemen hoşuma gitti.”

Ben: “Evet, efendim, İsa, çünkü senin ne kadar iyi olduğunu ve sende sadece iyilik olduğunu biliyorum.

Her zaman seninle olmaktan başka bir şey hayal edemiyorum. Ben asmanın dalıyım.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, geleceği ben belirlerim.” Ben: “Sen belirliyorsan, bunu nasıl anlayacağım?” Kurtarıcı: “Senden istediğim şeyi yapman yeter.” Ben: “Bunun senden geldiğini nasıl bileceğim?”

Kurtarıcı: “Bunu sana göstereceğim.”

Ben: “Sevgili Tanrım, şimdiden bir şey yapmam mı gerekiyor?” Kurtarıcı: “Evet, kızım.”

Ben: “Ne yapmalıyım, Rabbim ve Tanrım, sevgilim?”

Kurtarıcı: “Sana söylediklerime sıkı sıkıya inan.”

Ben: “Efendim, sevgili ve merhametli Tanrım, buna sıkı sıkıya inanacağım, çünkü bana zaten canlı bir inanç verdin.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, gelecek benim istediğim gibi olacak.” Ben: “Benim geleceğimi mi kastediyorsun?”

Kurtarıcı: “Evet, senin geleceğin, o bana aittir.”

Ben: "Senin istediğin gibi olsun, Rabbim ve Tanrım. Seni çok seviyorum, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Kızım, sözlerin hoşuma gitti."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, seni seviyorum, gelinim, huzur içinde git." Ben: "Efendim ve Tanrım, sana şükrediyorum."

Kurtarıcı'nın bana beni taşımak istediğini söylediği aklıma geldi.

Kurtarıcı: "Seni istediğim yere taşımak istiyorum. Aynı anda iki yerde birden olacaksın."

Ben: "Ama Tanrım, ben tek bir

kişiyim." Kurtarıcı: "Seni çoğaltabilirim."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunu anlamıyorum, ama bunu yapabileceğine inanıyorum." Ben: "Tanrım, beni neden iki yerde birden istiyorsun?"

Kurtarıcı: "İnanmayanları ikna etmek için. Sevgili kızım, bunu sormuş olman çok güzel.

Kızım, bana sadık kal."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, sana sadık kalacağım. Sana teşekkür ederim, sevgi dolu Babam."

02.07.92 - Perşembe

Tespah ve Kırmızı Renkli Hl Ayini.

03.07.92 — Cuma

Saat 10.00'da doktor odasında:

İçtenlikle dua ettim, sadece Tanrı'nın isteği olursa yazmak istedim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, efendim, sen istediğin için yazacağım." Kurtarıcı:

"Sevgili kızım, zamanı değiştirmek istiyorum." Ben: "Zaman nasıl değiştirilebilir?"

Kurtarıcı: "Onu kısaltacağım."

Ben: "Sevgili Tanrım, ben çok aptalım, anlamıyorum, daha basit bir şekilde anlat lütfen." Kurtarıcı: "Felaket üzerinize geliyor."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu yine bir tehdit mesajı." Kurtarıcı:

"İnsanlar tövbe etmek istemiyorlar."

Ben: "Sevgili Tanrım, senin 'felaket' dediğin şeyin ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, bir kuraklık felaketi geliyor."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, şimdi yine o kirli ruhu hissediyorum. Sağ elimi çekiştiriyor. Bu bir ruh mu, yoksa hayal mi görüyorum?"

Kurtarıcı: "Evet, birden fazla var."

Ben: "Bu sabah zaten çok dua ettim." Kurtarıcı: "Dua etmeye devam et."

Ben: "Sevgili Tanrım, korkmadığım için sana

şükrediyorum." Kurtarıcı: "Benimle birlikteyken korkmana gerek yok."

Ben: "Her zaman yanımda olduğunu nasıl bileceğim?"

Kurtarıcı: "Ben her zaman seninleyim."

Ben: "Aslında sanki hiç yalnız değilmişim gibi hissediyorum. Bir şey daha yazayım mı?" Kurtarıcı: "Yaz. Sen benim sevgili kızsın."

Ben: "Seni her şeyden çok seviyorum, Rabbim ve Tanrım, ve seni sevmekten asla vazgeçmemek istiyorum."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, kızım."

Saat 16.00 ile 17.00 arasında bahçeyi suladım. 10 sürahi su döktükten sonra kendimi kötü hissettim, midem bulandı, başım döndü ve kalbimde şiddetli ağrılar hissettim.

Nefes almakta zorlanıyordum. Yavaşça yatağıma gittim. Hemen Peder Gebhard Heyder tarafından kutsanmış kutsal suyu içtim ve ağzıma Nitrolingual-Spray 04 sıktım.

Oğlum doktoru çağırmak istedi. Sonra st karnımda da ağrı hissettim.

Kalp ağrıları yaklaşık 15 dakika sürdü. Kurtarıcıma, günlüğümü henüz bitirmem gerektiği için ölmemem gerektiğini söyledim. Kutsanmış sudan bir kez daha içtim. Kendimi daha iyi hissettim. Sonra kiliseye gittim. Kutsal Komünyon'dan sonra kendimi daha da iyi hissettim. Kurtarıcım en iyi doktordur. Ardından Lantershofen'den Fridolin ve Rot'tan Erich geldi. Barbara Weigand'ın kitabından bölümler okuduk. Herkesin okuması gereken bir kitap.

04.07.92 - Cumartesi

Bir saatlik duadan sonra, birleşme anında Kurtarıcı'ya bugün yazmamı isteyip istemediğini sordum.

Kurtarıcı: "Evet, kızım, yazmanı istiyorum."

Ben: "Kocam ve kayıinvalidem beni rahatsız ediyor. Maalesef yazamıyorum."

Kurtarıcı ile birleşmişken, şeytanın en çok sevdiği şey, yazmamanız için sizi rahatsız etmektir.

Kayıinvalidem şu anda hasta. Bu günlerde kiliseye bile gitmedi ve zar zor yürüyebiliyor. Ama şimdi, ben evde mesajı yazarken, o ağır elektrikli süpürgeyle merdivenleri süpürüyor, sanki en sağlıklı insanmış gibi.

Ben Tanrı'yı ilk sıraya koyuyorum. Önce dua edersen, daha sonra sevgiyle birçok şeyi daha iyi yapabilirsin; temizlik ya da iş, ve çok daha fazlasını ve daha iyisini başarısın.

Daha yeni kendime gelmişim ki, kocam beni rahatsız etti.

Kimse Kurtarıcı'nın benimle konuştuğuna aldırmış etmiyor. İş yerinde durum neredeyse evden daha iyi. Komşunun köpeği havlıyor, sokaktaki arabalar koşarak geçiyor.

"Sevgili Kurtarıcı, seninle konuşmaya çalışıyorum."

Yaklaşık 15 dakika sonra: Kocam gitti ve ben yalnız kaldım. Telefonun çalmaması için ahizeyi kenara koydum.

İçimde bir ayartma uyandı. Bir süre ağladım.

Acaba benimle konuşan gerçekten Kurtarıcı mı diye düşündüm. Bana çok zor geldi. Kurtarıcı'ya, eğer benimle konuşan Kurtarıcı değil de şeytansa, o zaman hemen ölmeyi tercih edeceğimi söyledim. Çünkü her şeyimi Kurtarıcı'ya vermişim, şeytana değil.

Sonra şunu duydum:

"Yaz, kızım, bana giden yol dik ve dardır. Bu yolda çok az insan vardır. Evet, kızım, sen de bu yoldasın. Yol ne kadar dikse, karşına o kadar çok ayartma çıkar."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, bunu yazmak bana zor geliyor, çünkü senin bana söylediklerini dinleyebilecek bir rahibim yok. Çok tecrübesizim ve yazmak konusunda kendimi çok aptal hissediyorum; ayrıca çok fazla hata yapıyorum. Senin sesini duymaya layık değilim. Ama beni yanıltmayacak tek bir şey var, o da sana olan sevgim. Kurtarıcı, artık yazamıyorum."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, kızım."

Ben: "Sevgili Tanrım, lütfen beni affet. Bana çok zor gelen bu imtihanlar için de sana şükrediyorum. Ne de olsa ben zayıf bir insanım, bir toz zerresiyim."

16.30 - 19.45: Bu saatler arasında Rot'taki kilisedeydim. Her şeyi, Kutsal Komünyon'u da dahil olmak üzere Meryem Ana'ya adadım. Ardından, Peder Vogt'un vekili Peder Paul Adambukulam'a günah çıkardım.

05.07.92 — Pazar

07.30 - 09.15: Evde Kutsal Ayin öncesinde dua ettim ve kendimi O'na adadım.

Kurtarıcı: "Yaz bunu kızım, sana yapman gereken görev için zaman veriyorum." Ben:

"Tanrım, hangi görevi yapmam gerekiyor? Bu, Kilise ile mi ilgili?"

Kurtarıcı: "Evet, bu görev Kilise içindir."

Ben: "Bu görevi İncil'le karşılaştırabilir miyim?" Kurtarıcı: "Evet, karşılaştırabilirsin."

Ben: "Tahmin etmek istemiyorum, lütfen bana söyle."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Bir süre bekledim ve dedim ki: "Bilmiyorum, efendim, bana net gelmiyor ve ne tür bir görev olacağını da hayal edemiyorum."

Kurtarıcı: "Henüz zamanı gelmedi. Sana vereceğim bu görevi yerine getirmelisin." Ben: "Ama ne olduğunu bilmezsem hiçbir şey yapamam."

Kurtarıcı: "Kutsal Baba'ya yazdığın mektubu, burada vekaleten bulunan rahibe ver; o da mektubu Kutsal Baba'ya şahsen teslim etmelidir."

Ben: "Bu rahibin kilisemize gelmesini sen mi istedin?" Kurtarıcı: "Evet, benim isteğimdi."

Ben: "O da bunu yapmak istiyor mu?" Kurtarıcı: "Evet, yapacak."

Ben: "Kutsal Baba'ya yazılan mektubun bir kopyasına sahip olduğum için mutluyum. Evet, efendim, bunu yapacağım. Senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, seni seviyorum, huzur içinde git."

Bir şükran duası daha ettim.

Saat 13.30'da tesbih duası vardı, ibadet yoktu. Ancak Hedwig H., tesbih duasından sonra Kutsal Değerli Kan Litanyası'nı okudu.

Kilisenin önünde uyumak için battaniye arayan iki evsiz duruyordu. Onları evime davet ettim. Hedwig de benimle geldi.

İkisine de yemek verdim ve ardından Hedwig H. ile birlikte tesbih duası ettim. Evsizlerden biri hemen uykuya daldı, diğeri ise bizimle birlikte dua etti. Onlara iki adet uyku battaniyesi hediye ettik ve onlar da ayrıldılar.

18.30: Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde tesbih duasına ve Kutsal Ayin'e katıldım. Hedwig de benimle birlikteydi.

06.07.92 - Pazartesi

Saat 10.00 Doktor odası:

Tanrı'ya şükür, hasta sayısı çok fazla değildi. Yaz aylarında hasta sayısı diğer mevsimlere göre daha az olur. Bu sayede daha fazla dua edebilirim, çünkü gereksiz sohbetlerden hoşlanmam. Sonsuz yaşam ölümden sonra değil, şimdiden, burada, yeryüzünde başlar. Bu yüzden birinci ve ikinci emir o kadar önemlidir. Tanrı'ya saygı duyulmayan yerde sevgi de yoktur.

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Hepinizin sınanacağı zaman geldi. Dikkat et, Şeytan güçlüdür. Birçoğu bu sınavı geçemez. Onlarda sevgi eksik. Durmaksızın dua edin. Ruh istekli, beden zayıftır. Tanrı'nın Ruhu içinizde dinleniyor. O'na şeref göstermelisiniz." Kurtarıcı: "Kızım, şüphe etme, huzur içinde git."

Ben: "Şu anda içimde çok fazla sıcaklık ve sevgi hissediyorum, ama bu sesi sadece 'ses' olarak adlandırdığım için üzgünüm, çünkü bu içsel bir konuşmadır.

Ses denir ki, onu yüksek sesle duyduğunda ya da konuştuğunda. Ben bunu o kadar anlaşılabilir bir derinlikten duyuyorum ki. Bu yüzden senden rica ediyorum, Rabbim ve Tanrım, beni bağışla.

Senin sevginden ve varlığından şüphe etmiyorum, ama diğer insanların böyle bir şeyi duymamasına şaşırıyorum. Başlangıçta herkesin benim gibi duyduğunu sanıyordum. Ama sonra, durumun böyle olmadığını duyunca, bunun benden değil, senden gelen büyük bir lütuf olduğunu anlamak için kesinlikle biraz zamana ihtiyaç duyulur. Sana, Rabbim, sevgili İsa'm, bu büyük lütuf için şükrediyorum.

Tespih ve Kutsal Ayin (Kırmızı).

20.00 Dua grubu: İki saat dua ettik.

07.07.92 - Salı

10.00 Doktor odası:

Dua ettim ve kendimi O'na adadım.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, bana şuna ihtiyacım var..."

Ben: "Rab, 'yaz, kızım' dediğinde, sen kimsin?" Kurtarıcı: "İsa diye yazabilirsin."

Kurtarıcı: "Önümüzdeki dönemde güçlü imanlılara ihtiyacım var. Sen henüz o kadar güçlü değilsin, kızım."

Ben: "Sevgili Tanrım, sevgili İsa, güçlü olabilmek için ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Bana tamamen güven."

Ben: "Efendim ve Tanrım, lütfen sana tam bir güven duymam için bana bu lütfu bahşet." Kurtarıcı: "Kızım, sana veriyorum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sen benim sevgi dolu Babamsın. Bana zaten canlı bir iman verdin, sonra sana sadakat verdin ve şimdi de sana güven veriyorsun.

Bunlar erdemler mi?"

Kurtarıcı: "Evet, bunlar şu anda sahip olduğun erdemlerdir."

Ben: "Bayan Becker bana bir not verdi, üzerinde genç bir adamın, R. Denninger'in, Morbus Crohn hastalığına yakalandığı yazıyordu."

Kurtarıcı: "Bu beyefendi bu haçı sevgiyle taşımalı." Ben:

"Haç kelimesini doğru yazdım mı?"

Kurtarıcı: "Evet, ona verdiğim bu haç." Ardından:

Kurtarıcı: "Kızım, Barbara Weigand'ın kitabının sana keyif vermesi ve sana yardımcı olması beni mutlu ediyor."

Ben: "Evet, sevgili İsa'm, o da en iyi kitaplardan biri. Herkes okumalı."

Her şeyi Kurtarıcı'ya teslim ettiğim için, tatilim konusunda Kurtarıcı'ya danıştım. Ben: "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Kurtarıcı: "Evde kal, kızım."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, öyle yapacağım. Bu güzel tavsiye için teşekkür ederim." Ben: "Başka bir şey yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Seni seviyorum, kızım, huzur içinde git."

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

08.07.92 - Çarşamba

Saat 10.00, doktor odasında:

Veronika ve ben birlikte Acı Çile Tesbihini okuduk, ardından Kutsal Kan Litanyası'nı ve başka duaları da okuduk.

Ben: "Sevgili Tanrım, her şeyi sana teslim etmek ne güzel, böylece sorunlardan, sıkıntılardan, şüphelerden ve korkudan kurtulur insan. Senin dediğin gibi olacak. Her şey senin istediğin gibi olsun." Kurtarıcı: "Yakın zamanda büyük bir felaket olacak."

Ben: "Nerede?"

Kurtarıcı: "Hepsi benim çocuklarım, dua edilmeli."

Kurtarıcı: "Nükleer santrallerden biri birçok insanı yok edecek. Yaz, kızım, hepsi para yüzünden. Almanya, Sırbistan'a karşı bu savaşa katılacak." Ben: "Öyleyse Sırbistan'da savaş çıkacak mı?"

Kurtarıcı: "Evet, yakında."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, senin ruhun benim ruhumla birleşmiş, bu yüzden benimle konuşuyorsun." Kurtarıcı: "Evet, öyle."

Kurtarıcı: "Kendine dikkat et, ayartmalar daha güçlü. Kızım, elime sıkıca tutun."

Ben: "Sevgili ve merhametli Tanrım, öyle yapacağım. Koruyucu meleğim bana bunu hatırlatsın ve beni korusun; ayrıca Kutsal Meryem Ana'nın tüm çocuklarına ve bana koruyucu pelerinini sermesini diliyorum."

Kurtarıcı: “Kızım, huzur içinde git.”

Saat 15.45'te Oggersheim'dan Peder Joachim beni aradı. Onunla yaklaşık 10 dakika konuştum. Federal Şansölye H. Kohl ile konuşup konuşmadığımı öğrenmek istedi. Ona Ona, Federal Şansölye'yi eşiyle birlikte Münih'te bale izlerken gördüğümü söyledim. (İkisini televizyonda, kayıinvalidemin evinde izlediğim haberlerde görmüştüm.)

Belki de bu, mektubu okumaktan ve Tanrı'nın iradesini yerine getirmekten daha önemlidir. Tatil döneminde çarşamba günleri bizde de Kutsal Ayin vardı, Rochus Şapeli'ne gitmeme gerek kalmadı.

Saat 18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

09.07.92 - Perşembe

Bu sabah bir saatten fazla dua ettim. Birleşme sırasında:

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, Papa'ya davet edildin.”

Ben: “Veronika'nın tatilinden önce mi, yoksa sonra mı? Ve Kutsal Baba'dan bir kabul alabilecek miyim?”

Kurtarıcı: “Evet, onunla konuşacaksın.”

Ben: “Efendim, sizin söylediğiniz gibi inanıyorum. Artık bunun böyle olacağına inanıyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, yakın gelecekte başına ne geleceğini bilmen gerekmez. Geleceğin bana aittir.”

Ben: “Evet, Efendim, öyle olsun.”

Ben: “Yani, bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmeme gerek yok. Bu endişeyi benden sen alıyorsun.”

Kurtarıcı: “Doğru yazmışsın, bu hoşuma gitti. Aynen öyle olacak.”

Kurtarıcı: “Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git.”

Saat 18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

Kutsal Komünyon'dan bir süre sonra, Peder Adambukulam'ın benimle konuşması için dua ettim; böylece ona Kurtarıcı'nın ne istediğini söyleyebilecektim.

Kiliseden çıkarken Peder bana yarın Heidelberg'e gidip gitmeyeceğimi sordu. Ona, Kurtarıcı'dan kendisine bir mesajım olduğunu söyleyebildim.

Bana, yarın saat 6.45'te kilisenin önünde olmazsa Heidelberg'e gitmeyeceğini söyledi. Benden dostça veda etti.

Komünyon yardımcısı Anton, onunla konuştuğumu gördü.

10.07.92 - Cuma

Saat 10.00, doktor odasında:

Kurtarıcı'ya, bu sabah saat 6.50 civarında Rot kilisesinin önünde olduğumu ve Peder Paul'un orada olmadığını anlattım.

Sonra kocamla birlikte Heidelberg'e giderken yolda dua ettik. Hastanede de Veronika ile dua etmişim.

Kurtarıcı, bunu yazmamı istedi.

Kurtarıcı: “İnsanlar uçaktan korunmak için sığınak aramalı.” Ben:

“Bu, Federal Almanya Cumhuriyeti için de geçerli mi?”

Kurtarıcı: “Evet, kızım.”

Ben: “Federal Almanya Cumhuriyeti uçakların tehdidi altında mı?” Kurtarıcı: “Evet, yakında. Uçaklar doğudan geliyor.”

Ben: “Efendim, ama yazmam gereken şey çok ağır.” Kurtarıcı:

“Kızım, hepsi dua etsin.”

Kurtarıcı: “Kızım, insanlar büyük bir tehlikeye düşmüş durumda. Onları dua etmeye çağır. Zamanı yine kısaltmam gerekiyor. Herkesin çok az zamanı kaldı.”

Ben: “Hala bir şeyler yazmam gerekiyor mu, sevgili Tanrım?”

Kurtarıcı: "Evet, yazdığın her şeyin yakında basılması gerekiyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, Marion ve benim daha hızlı yazabilmemiz için sana merhamet diliyorum, çünkü yazarken o kadar çok engelle karşılaşıyoruz ki, pek ilerleyemiyoruz."

Kurtarıcı: "Kızım, çaba göstermelisiniz."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, yazmak için çaba göstereceğim."

Kurtarıcı: "Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git."

Birleşme anında sıcaklık ve bolca sevgi hissettim ve çok fazla lütuf aldım, özellikle de huzur ve barış. Evet, Kurtarıcı'nın içimde mevcut olduğunu hissettim.

O, tüm çocuklarını kurtarmak isteyen bir Kurtarıcı gibi konuştu.

Saat 15.00: Miriam Yayınevi'nden gelen bir paketi açtım. Bir bültende,

H. Josef Künzli'nin vefat ettiğini okudum. Onun için uzun zamandır dua ediyordum, çünkü kitabı basması gerekiyordu ve şimdi vefat etmişti.

Ağlamaya başladım, onun için bir mum yaktım, kutsal su serptim ve hemen onun için dua etmeye başladım.

18.30: Tesbih duası ve Kutsal Ayin, kırmızı cüppeli.

Kutsal Ayin'den sonra, Kutsal Baba H. Peder Paul Adambukulam'a vereceği mektubu ona verdim ve mektubu Kutsal Baba'ya bizzat teslim etmesini söyledim. Ardından onu Pazartesi saat 19.45'te, Kurtarıcı'nın onun için söylediklerini günlüğümde okumaya davet ettim.

Ayrıca saat 20.00'deki dua grubuna da davet ettim, böylece neyi ve nasıl dua ettiğimizi görsün diye. Bana evime geleceğini söyledi.

Ardından Marion geldi ve günlüğümüzü yazdık.

11.07.92 - Cumartesi

Waghäusel'deki kiliseye 7.15 yerine 8.15'te geldim ve bunun farkına bile varmamıştım. Irma bana seslendi ve saatin kaç olduğunu biliyor muyum diye sordu.

"7.15" dediğimde güldü ve saatin çoktan 8.15 olduğunu söyledi. Daha önce başıma böyle bir şey gelmemişti.

Sonra Marion'un yanına gittim ve birlikte günlük yazdık.

Öğleden sonra 16.30 ile 19.45 arasında kiliseye gittim. Birçok konu için dua ettim.

12.07.92 - Pazar

07.50 - 09.00: Dua ettikten sonra birleşmişim.

Kurtarıcı: "Dünya çok büyük bir tehlike altında. Avrupa'nın durumu düzeltmek için çok az zamanı kaldı. Neredeyse tüm insanlar kaybolacak. Onlar sonsuz yaşama hazır değiller.

İnsanlar iradelerini Şeytan'a teslim ettiler." Ben:

"Ama kiliseye giden o kadar çok insan var ki."

Kurtarıcı: "Onlardan birçoğu yine sapacak."

Ben: "Bu 'eleme' mi?" Kurtarıcı:

"Evet, Şeytan çoktan elemeye başladı."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, dünya hiç bu kadar günah içinde olmamıştı.

Savaş, şimdiye kadarki tüm savaşlar kadar hızla yayılacak. Kızım, dua et, bol bol dua et.

Dua ederek pek çok şeyi telafi edebilirsiniz."

Ben: "Başka bir şey daha yazmam mı gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Çok sayıda dua grubuna ihtiyacım var."

Ben: "Çevremizde birçok dua grubu var." Kurtarıcı: "Bu kadar çok insanı kurtarmak için yeterli değil."

Kurtarıcı: "Kızım, her gün pek çok ruh kayboluyor. Senin yönettiğin dua grubu pek çok meyve veriyor, ama bunların henüz olgunlaşması gerekiyor."

Ben: "Olgunlaşmaları için ne yapmaları gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Sevmeleri gerekiyor."

Ben: "Sormaya cesaret edemiyorum, hepsi birer tehdit mesajı gibi geliyor."

Kurtarıcı: "Neredeyse tüm Kıyamet, bir tehdit mesajıdır. Çocuklarım, sizi teselli edemem. Çok dua etmeli ve oruç tutmalısınız. Beni sevenler kurtulacak. Beni sevmeyenler ise, çoktan babalarını, yani dünyanın hükümdarını seçmişlerdir." Ben: "Sevgili İsa, sen dünyanın galibi ve kurtarıcısısın, hepsini kurtarabilirsin." Kurtarıcı: "Kızım, insanların özgür iradesi onları uçuruma sürüklüyor. Kızım, seni seviyorum ve tüm insanları hâlâ seviyorum. Huzur içinde git."

Ben: "Sevgili Tanrım, hepimizi bağışla. Seni sevmeyenler adına da seni seviyorum. Bize merhamet et ve lütfen bizi kurtar ki yok olmayalım. Dünya için bir tehdit mesajı olan bu acı verici sözler için sana teşekkür ederim."

Saat 10.00: Rot'taki Hl. Ayinine katıldım.

13.30: Rot'taki kilisede dua etmeden tesbih duası. Peder Paul dua etmedi.

7 Temmuz 1992 - Pazartesi

Saat 10.00 Doktor odası:

İçtenlikle dua ettim ve ardından Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Kızım, iyi dinle. Basılmış tüm sayfaları bir rahip alıp inceleyecek ve bastırarak. Hangi yayınevi basacak, bunu rahip belirleyecek. Bu senin endişen olmasın."

Sonra Kurtarıcı şöyle dedi:

"Günlüğünü gizli tut, çünkü Şeytan güçlüdür. O, benim yazdığım her şeyi yok etmek istiyor. Kitap tamamlandığında ancak o zaman okunabilir."

Ben: "Hala bir şeyler yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Evet, yazmalısın. Ruhum seninkiyle birleşmiş durumda, böylece beni daha net duyacaksın."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, savaş önümüzdeki günlerde daha da şiddetlenecek." Ben:

"Hangisini kastediyorsun, Bosna'daki mi yoksa Rusya'daki mi?"

Kurtarıcı: "Her iki tarafta da, bunu yazabilirsin, kızım. Ölenler için dua et." Ben: "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, bensiz, tek başına gitme."

Ben: "Sevgili Tanrım, her zaman senin yanında ve seninle birlikte olmak istiyorum." Kurtarıcı: "Bu hoşuma gitti, kızım, huzur içinde git."

Ben: "Efendim ve Tanrım, seni seviyorum ve sana şükrediyorum."

14.07.92 — Salı

Saat 10.00, doktor odasında:

Birleşme sırasında:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım." Ben: "Yine savaş

yüzünden mi?" Kurtarıcı: "Evet,

Sırbistan için dua et."

Ben: "H. Panić her şeyi yoluna koyacak sanıyordum?"

Kurtarıcı: "Bu Şeytan'ın bir tuzağı."

Ben: "Yani o, Sırbistan için doğru adam değil mi?"

Kurtarıcı: "Hayır, o kuzu kılığına girmiş bir kurt."

Ben: "Sırbistan için dua et dediğine göre, bu savaş önlenebilir mi?" Kurtarıcı: "Birçok ruh kurtarılabilir. Sırbistan'daki savaşta, Bosna ve Hırvatistan'dakinden daha fazla ruh kaybedilecek.

Bir süre sonra şunu duydum:

"Kızım, şunu yaz: Meryem Ana'nın görünüşü yakında gerçekleşecek." Ben: "Nerede?"

Kurtarıcı: "Kırmızı Kilise'de. Dua et ve oruç tut. İşaret yakında, çok yakında gelecek."

Ben: "Neden 'yakın zamanda' diyorsun?"

Kurtarıcı: “Çünkü zamanı ben belirlerim. Bu kilisede dua edilmelidir.” Kurtarıcı:

“Kızım, iyi dinle. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Ben: “Hayır, efendim ve Tanrım, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Lütfen, cesaretli olabilmem için bana lütuf ver.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, huzur içinde git.”

18.30’da Tesbih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

Saat 21.00 civarında Peder Paul Adambukulam beni ziyaret etti. Pazartesi günü tekrar dua grubuna geleceğine söz verdi.

15.07.92 — Çarşamba

Saat 10.00’da doktor odasında:

Dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: “İnsanlar Şeytan’ın tuzağında.” Ben: “Sevgili Tanrım, ‘insanlar’ dediğinde, ben herkesi kastediyorsun sanırım.” Kurtarıcı:

“Tuzağa düşmemiş olanlar sadece azınlıktır.”

Ben: “Bu, Don Bosko’nun gördüğü vizyona benziyor.”

Kurtarıcı: “Kızım, yanılmıyorsun. Hepsı tövbe etmelidir. Birçoğu için artık çok geç.”

Ben: “Başka bir şey daha yazayım mı?” Kurtarıcı:

“Evet, yaz, bu çok önemli.” Ben: “Evet, efendim ve Tanrım, peki bu ne?”

Kurtarıcı: “Bu yıl Sırbistan’da savaş patlak verecek. Yaz, kızım, kilisedeki büyük yozlaşma da bunda suçludur. Piskoposlar,

Ben: “Şu anda Kilise’deki en kötü şey nedir, Kilise’deki çamurun sebebi nedir?” Kurtarıcı: “Bedenime yapılan saygısızlık. El ile komünyon uygulaması acilen kaldırılmalıdır.”

Ben: “Ben o kadar çaresizim ki.”

Kurtarıcı: “Doğru. Ama benimle birlikteyken çaresiz değilsin.” Ben: “Ne yapmalıyım?”

Kurtarıcı: “Bunu durmadan dile getir. Bu uygulama ne kadar çabuk getirildiyse, o kadar çabuk kaldırılmalıdır. Yaz, kızım, eğer bunu yapmazlarsa, başlarına bir ceza gelecek.

Bana karşı itaatsizlik, tüm insanları vurabilecek en büyük kötülüktür.”

Kurtarıcı: “Bundan bahsetmeye devam et. Sen bundan bahsederken ben senin yanında olacağım. Kızım, bana sadık kal. Seni seviyorum, huzur içinde git.”

16.07.92 — Perşembe

Saat 10.00, doktor odasında:

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim. Kurtarıcı:

“Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, efendim. Benimle konuştuğun için sana şükrediyorum ve seni her şeyden çok seviyorum; çünkü benim için önemli olan, bana ne söyleyeceğin konusunda merak etmek değil, ruhların kurtuluşu ve senin iradeni yerine getirmektir; çünkü sen, benim senin hizmetkarın olduğumu söylüyorsun. Ruhumu Senin Kutsal Ruhunla birleştirdiğim için, başkasının araya girmesinden korkmama gerek yok. Bu ancak Sen izin verirsen mümkündür.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, herkes geniş yoldan dönmelidir, çünkü fazla zamanları kalmadı. Zamanı kısaltmam gerektiğinden, tövbe çabuk gerçekleşmelidir. O kadar çok ölü var ki, hiçbir rahip onları gömmek için hazır değil; onlar için dua et.”

Ben: “Yazdıklarım yeterli mi, yoksa başka bir şey daha yazmam mı gerekiyor?”

Kurtarıcı: “Mümkün olduğunca çabuk şapeli inşa etmelisin.”

Ben: “Sevgili Tanrım, mimar Wolfgang’a planı daha çabuk hazırlaması için lütuf ver, henüz yeterli param da yok.”

Kurtarıcı: "Her şey doğru zamanda hazır olacak."

Ben: "Sevgili Tanrım, lütfen şapeli inşa etmeme yardım edecek işçiler de gönder." Kurtarıcı: "Kızım, çok az vaktimiz var."

Ben: "Neden 'biz' diyorsun?"

Kurtarıcı: "Ben de sizinleyim."

Ben: "Tanrım, senin iraden gerçekleşsin. Senin iradeni yerine getirmek için çaba göstereceğim. Bunun için lütuf diliyorum."

18.30'da Tesbih duası ve Kutsal Ayin (Kırmızı).

17.07.92 - Cuma

Saat 10.00, doktor odasında:

Dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Kızım, çok duaya ihtiyacım var. Savaş başladı." Ben: "Savaşın 01.07.92'de başladığını söylemiştin."

Kurtarıcı: "Rus savaşı."

Ben: "Sevgili Tanrım, neden bu savaşa 'Rus savaşı' diyorsun?"

Kurtarıcı: "Çünkü onlar Sırpların arkasında duruyorlar. Bu savaşı durdurmak mümkün olmayacak." Ben: "Başka bir şey daha yazmam mı gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Evet. Yakın zamanda çok sayıda ölü olacak." Kurtarıcı: "Kızım, güçlü dua edenlere ihtiyacım var." Ben: "Kurtarıcı, güçlü dua edenler derken neyi kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Kalpleriyle dua edenler. Yaz, kızım, yakında Meryem Ana'nın bir tezahürüyle karşılaşacaksın."

Ben: "Ama bunu bana daha önce de söylemiştin." Kurtarıcı: "O an yaklaşıyor."

Ben: "'Yaklaşıyor' ne demek?"

Kurtarıcı: "Onu sev."

Ben: "Onu yeterince sevmiyor muyum?" Kurtarıcı: "Onunla çok az konuşuyorsun."

Ben: "Sevgili İsa, sana söz veriyorum, bundan sonra Meryem Ana ile daha çok konuşacağım ve onu daha çok seveceğim."

Kurtarıcı: "Kızım, yazdıkların hoşuma gitti. Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git."

Öğleden sonra, Federal Şansölyelik'ten (Referans No: 012—K—0007772/92/0()01) bir mektup aldığımı gördüm. — bkz. kopya, sayfa - 155 -

Saat 18.30'da bu niyetle kilisede Tesbih duası ettim ve Kutsal Ayin'e de katıldım.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya ne yapmam gerektiğini sordum. Saat yaklaşık 19.40'tı.

Kurtarıcı: "Onunla konuşacağına inanıyor musun?"

Ben: "Evet, inanıyorum."

Kurtarıcı: "Onun için dua et, Federal Şansölye'den bir mektup daha alacaksın." Ben: "Evet, efendim, onun için ve bu konu için dua edeceğim."

18.07.92 — Cumartesi

Saat 7.15'te Waghäusel'deki kilisedeydim, ardından Marion'un yanına gittim; neredeyse her Cumartesi Kutsal Ayin'den sonra olduğu gibi, çünkü o zaman günlük yazıyoruz. Bugün Monika Hambsch'a Barbara Weigand'ın kitabını hediye ettim ve ona, kitabı okuduğunda beni daha iyi anlayacağını söyledim.

16.30-18.30 arasında Rot'taki kilisedeydim: Dua ettim ve ardından Peder Paul Adambukulam'a günah çıkardım.

Eve varır varmaz yine saldırıya uğradım. Bu sefer şeytan, Hedwig H. ve kocamın üzerinden saldırdı. Hedwig, bir yerde bir kutsanmış kişinin söylediği için kilisede başörtüsü takmamı ısrarla istiyor.

Ona şöyle dedim: “Kilise başörtüsü takmamız gerektiğine ben de inanıyorum, ama kendin takmıyorsan başkalarını alay etmemelisin. İnanıyorum ki, Kurtarıcı için bugün, başörtüsü takıp da kalbi kirli olan 1000 kadından ziyade, temiz bir kalbe sahip olmak daha önemlidir. Eğer Kurtarıcı, bu kavurucu sıcakta kilisede başörtüsü takmamı istiyorsa, yarın hemen başörtüsü takmaya hazırım.”

Hemen tespihi elime alıp dua ettim. Ardından sükûnet çöktü. Garip, bu ayartmalar günah çıkarmadan hemen sonra geliyor.

19.07.92 — Pazar

Gece 04.20 – 05.20 arasında ve sabah 08.00 – 09.15 arasında dua ettim.

Dün akşam, bu gece ve bu sabah kirli ruh tarafından rahatsız edildiğim için, dua ettikten sonra Birlik’te Kurtarıcı’ya sordum:

Ben: “Yazmamı mı istiyorsun, yoksa yazmamamı mı istiyorsun?” Kurtarıcı: “Evet, yazmaya devam etmeni istiyorum.”

Ben: “Senin benimle konuştuğuna inanıyorum ve kirli ruhun yazmamı istemediğini anladım.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, insanlar bir ipin üzerinde duruyorlar ve dengesizler.”

Ben: “Sevgili Tanrım, bana başka bir şey söyle, bu bana çok belirsiz geliyor.” Kurtarıcı: “İnsanlar artık inanmaya muktedir değiller.”

Ben: “Neden inanmaya bu kadar acizler?” Kurtarıcı:

“Çünkü kendilerini kurtaranı sevmiyorlar.” Ne diyeceğimi bilemedim.

Kurtarıcı: “Bana sor, kızım.”

Ben: “Bu benim için zor, çünkü yazdıklarımı okuyacak bir rahibim henüz yok.”

Kurtarıcı: “Bir rahip daha gelecek. O bunu okuyacak ve en kısa sürede baskıya verecek.”

Ardından:

Kurtarıcı: “Savaş önümüzdeki dönemde daha da şiddetlenecek.” Ben: “Politikacıların barış yaptığını sanıyordum?”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, onlar benimle barış yapmadılar. Ben bu barışın kralıyım. Benden başka kimse barış veremez. Dünyevi barış sadece görünürde bir barıştır. Bu uzun sürmez. Bunu planımda önceden öngörmüştüm.”

Ben: “Planın nedir?”

Kurtarıcı: “Deccal’in zamanının geleceğini önceden bildirmiştim. Ve o zaman çoktan geldi.” Ben: “Efendim ve Tanrım, bu çok kötü bir şey.”

Kurtarıcı: “Güçlüler elenecek.”

Ben: “Lütfen, Kurtarıcı, bize yardım et, çünkü biz çok zayıfız.”

Kurtarıcı: “İnsanın gururu ortadan kaldırılmalıdır. İnsanlar, Kurtarıcıları tanıyabilmeleri için yeniden sevmeyi öğrenmelidirler. Kızım, beni sev, huzur içinde git.”

Saat 10.00’da Rot’taki kilisede Kutsal Ayin’e katıldım ve saat 13.30’da Tesbih Duası’na gittim. Bugün dua toplantısı yoktu.

20.07.92 - Pazartesi

Saat 10.00 Doktorun odasında:

Her sabah olduğu gibi bugün de dua ettim, ardından kendimi O’na adadım. Kurtarıcı: “Yaz, kızım, bu önemli.”

O andan itibaren Dr. Arndt tarafından dört kez rahatsız edildim. Doktor oldukça huzursuzdu. Aceleyle sürekli içeri girip çıkıyordu. Kurtarıcı benimle konuştuğunda bu çok sık olur. Doktorlar odada uzun süre kalmazlar. Genellikle bu odada hastaların raporlarını yazarlar ya da iş ve özel telefon görüşmeleri yaparlar; hem de epey sık. Gereksiz konuşmalar yaptıklarında onlar için dua ederim, çünkü bu odada hem dua edip hem de çalışabiliyorum. Genellikle burada yarım saat kalırım. Diğer zamanlarda ise, hastaların röntgenlerini çektiğim, gün ışığı almayan röntgen odasıdayım.

Oda boşaldığında, Kurtarıcı'ya bana söylemek istediği önemli şeyin ne olduğunu sordum. Kurtarıcı: "Kızım, şüphe etme."

Ben: "Efendim, şüphe etmeyeceğim. Bana söylediklerine sıkı sıkıya inanacağım ve yazacağım."

Kurtarıcı: "Büyük bir deprem olacak. Herkes bunu hissedecek. Çok şiddetli olacak."

Ben: "Bu da cezanın bir parçası mı?"

Kurtarıcı: "Evet, insanların itaatsizliği yüzünden. Bana karşı itaatsizlikleri yüzünden." Ben: "Ne yapabilirim?"

Kurtarıcı: "Bir şey yapabilirsin. Dua et."

Ben: "Kimsenin beni dinlemediğini hissediyorum."

Kurtarıcı: "Öyle, kızım."

Kurtarıcı bana yazmak istemediğim bir şey söyledi. Kurtarıcı: "Bana sadık kal, huzur içinde git."

Sonra yine de Kurtarıcı'nın bana söylediklerini yazmaya karar verdim: "Rahipler ve politikacılar işbirliği yapıyor."

Bunu yazdığım için şunu duydum:

"Teşekkür ederim, kızım."

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

20.00 Dua grubu: Peder Paul Adambukulam da bizimle birlikte dua etti, ardından günah çıkarma ayini yaptı. Fridolin de oradaydı, ayrıca uzun süredir gelmemiş olan birçok kişi daha vardı.

21.07.92 — Salı

Saat 10.00, doktor odasında:

Derinden dua ettim ve Kurtarıcı ile bir oldum.

Kurtarıcı: "Ben de seni seviyorum. Sen tamamen bana aitsin. Senin hayatın benim. Bana her şeyini verdiğin için, ben de sana göz kulak olacağım."

Kurtarıcı: "Kızım, çözülmesi gereken birçok sorun var." Ben: "Peki bunlar nelerdir?"

Kurtarıcı: "Bunlardan biri şudur: Rahipler bana ait olmalıdır. Dünyevi şeylerden tiksinselidirler.

Kutsal Baba'ya ve geleneğe sadık olmalıdırlar. Kutsal Baba'dan sapmak, benden sapmak demektir. Rahipler Kilise'nin gerçek öğretisine dönmelidir, aksi takdirde rahip ikinci İsa olamaz."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, seninle alay eden herkes benimle alay ediyor. Onları bana emanet etmelisin."

Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, öyle yapacağım."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. İşaretimin senin üzerinde etkisini göstermeye başlıyor. Bana sadık kal ve kararlı ol."

Ben: "Sevgili Tanrım, bir kez daha sormak zorundayım, çünkü Holger ve Fridolin'e günlüğümünden biraz bahsettim, bu doğru muydu?"

Kurtarıcı: "Buna devam et, kızım."

Kurtarıcı: "Kızım, soru sorman hoşuma gidiyor."

Ben: "Neden hep sana sadık kalmam gerektiğini söylüyorsun? Sana sadık değil miyim?" Kurtarıcı: "Evet, ama yarın sana ne olacağını bilmiyorsun."

Ben: "Efendim, bunu nasıl kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Çünkü özgür iraden var ve ben bunu senden alamam." Ben: "Ama ben irademi her zaman senin iradenle birleştiriyorum."

Kurtarıcı: "Yine de ertesi gün farklı bir karar verebilirsin."

Ben: "Sevgili Tanrım, o zaman farklı bir karar vermektense şimdi ölmeyi tercih ederim. Ah, sevgili Tanrım, biliyorum ki sen her şeyi önceden biliyorsun. Asla senden ayrılmama izin verme. Ben senin çocuğum ve her zaman senin olmak istiyorum."

Kurtarıcı: "Yazdıkların benim için önemliydi. Seni seviyorum, kızım. Huzur içinde git."

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

22.07.92 — Çarşamba

Saat 08.15, doktor odasında:

Kurtarıcı: "Kızım, yazmanı istiyorum."

Ben: "Sevgili İsa'm, bu benim için çok zor, kimse yazdıklarımı ciddiye almıyor." Kurtarıcı: "Yazdıklarını daha ciddiye alacakları zaman gelecek." Kurtarıcı: "Yaz, kızım, Adriyatik Denizi'ndeki savaş gemileri, Karadağ ile savaşı başlatmaya hazır."

Ben: "Monte Negro ve Sırbistan şu anda barış içindeler."

Kurtarıcı: "Ama kalplerinde barış yok."

Ben: "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Evet, kırmızı giysili yeni rahip yakında gelecek."

Ben: "Bu Freiburg'un iradesi mi, yoksa senin iraden mi?"

Kurtarıcı: "Bu benim iradem. Yeni rahip, Kutsal Ayin'den önce Kutsal Tesbih'i okuyacak. Kırmızılar, büyük bir günah içinde olduklarını anlayacaklar. Ben hepinizi kurtarmak istiyorum."

Peder Gebhard Heyder'e gitmem gerekip gerekmediğini öğrenmek istedim. Kurtarıcı: "Ona git, git. Onunla konuş."

Kurtarıcı: "Kızım, seni seviyorum, bol bol dua et. Huzur içinde git."

Öğleden sonra Globus'ta alışveriş yapıyordum. İşimi bitirip arabamın önünde durduğumda, alışveriş sepetindeki tuvalet kağıdının altında şampuan ve bir tarak olduğunu gördüm; ikisi de kasada kasadan geçmemişti. Hemen geri dönüp parasını ödedim. Kasiyer bana, bunun günümüzde nadiren görüldüğünü söyledi. Bunun benim için bir imtihan olduğunu biliyordum. Eskiden böyle bir şeyi kesinlikle yapmazdım, ama şimdi, vaftizden sonra vicdanım öyle istediği için iyi bir Hristiyan olmak istiyorum.

Eğer bana 5 DM fazla tahsil edilmiş olsaydı, ben de geri dönüp bunu şikayet ederdim. Bu yüzden diyorum ki, eğer benim lehime bir durum varsa, o zaman ben de geri dönerim; çünkü Tanrı her şeyi görür ve şeytan, benim için kazdığı çukura düşer.

Saat 18.30'da Rot'ta Kutsal Ayin ve Tesbih duası.

23.07.92 — Perşembe

Saat 9.30 — 10.30 arasında doktor

odasındaydım. Kurtarıcı: "Beni duyuyor musun, kızım?"

Ben: "Evet, seni duyuyorum, efendim."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, dünya büyük bir tehlike altında. Şeytan en büyük gücünü gösteriyor. Dünya onun tarafından gözleri kör edilmiş durumda. Bu sefer büyük bir ganimetle gidiyor. Neredeyse herkes ona itaat ediyor."

Ben: "Bilmem veya yapmam gereken bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Evet, benim için bir şey yap. Lütfen bunu yaz, kızım. Yazdığın her şeyi bastırmalısın."

Ben: "Bunu bir rahip yapacak demiştin."

Kurtarıcı: "Evet, bir rahip de gelecek. O bunu yapacak."

Ben: "Efendim, onun elden Komünyon'un kaldırılmasıyla ilgili kısmı ve ayrıca layiklerin Kutsal Komünyon'u dağıtamayacakları kısmını metinden çıkaracağından korkuyorum. Bunu bastırmayacağından korkuyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, o bunu yapmayacak." (Hiçbir şeyi çıkarmayacak.)

Ben: "O zaman bu rahip canlı bir imana sahip olacak ve Tanrı'nın lütfunda olacaktır." Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Ben: "Bu rahip için şimdiden sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım. Onun için çok dua edeceğim ve oruç tutacağım."

Kurtarıcı: "Kızım, öyle yap."

Ben: "Efendim, sana sormak istiyorum: Yusuf ve Gisela'nın yaşadığı yere gidip orada bir konferans vermeli miyim? Bu da senin isteğin mi?"

Kurtarıcı: "Kızım, oraya gidip konuşma yaparsan çok sevinirim." Ben: "Rab, benimle birlikte olacak mısın?"

Kurtarıcı: "Evet, ben her zaman seninleyim."

Ben: "Sevgili Tanrım, sana tüm kalbimle teşekkür ederim."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, sence şimdi ne olacak?" Ben: "Merakla bekliyorum."

Kurtarıcı'nın şimdi ne diyeceğini merakla bekledim.

Kurtarıcı: "İşaret gelecek."

Ben: "Efendim ve Tanrım, şimdi ne zaman olacağını sormayacağım. Ama Efendim, senin iraden gerçekleşsin. Çünkü senden asla ayrılmak istemiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, seni, yaşayan ve sevgi dolu, Üçlü Birlik Tanrı'yı hayatımın ilk sırasına koyuyorum."

Ardından Dr. Arndt beni rahatsız etti. Telefonla özel tatil uçuşunu rezerve ediyordu. O telefonla konuşurken, ben onun için dua ettim ve sayıları röntgen poşetlerine yapıştırdım. Böylece Kurtarıcı ile olan konuşmam kesintiye uğradı.

Saat 12.00, klinikteki şapelde.

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim:

Ben: "Sabahleyin bana işaretten bahsetmiştin. Bu konuda bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, bu senin üzerinde gerçekleşecek."

Ben: "Rab, bu konuda endişelenmiyorum. Ben tamamen sana aitim."

Kurtarıcı: "Kızım, bu hoşuma gitti."

Kurtarıcı: "Kızım, bana sadık kal, huzur içinde git."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, seni seviyorum, sana sadık kalacağım. Benimle tekrar konuştuğun için sana teşekkür ederim."

Röntgen çekiminde: Genç bir kadın düşmüş ve yüzüstü yere çarpmıştı. Ona röntgen çekmek zorundaydım. Ona sabahları dua etmesi gerektiğini söyledim.

O: "Sabahları ve akşamları dua

ediyorum." Ben: "Ama günah çıkarmaya

gitmelisiniz." O: "Ama ben Protestanım."

Ona baktım ve ağlıyordu. Ona dua kağıdı verdim ve neşeyle ayrıldı.

Sıradaki hasta genç bir adamdı. Birisi, bir bekarlığa veda partisinde yüzünü paramparça etmişti.

Ona, kirli ruhun insanlar aracılığıyla nasıl etki ettiğini anlattım. Ayrıca ona, o kişiyi affetmesi, onun için dua etmesi ve bu imtihan için Tanrı'ya şükretmesi gerektiğini söyledim.

Ona dua kağıdı verdim ve günah çıkarmaya gönderdim. Sevinçle ayrıldı ve daha ayrıntılı muayene için tekrar doktorun yanına gitti.

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

24.07.92 - Cuma

Saat 09.00, doktor odasında:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, inancımı savunacak birçok itirafçıya ihtiyacım var."

Ben: "Ama sevgili Tanrım, insanlar insan korkusu ve bunun yanı sıra endişe duyuyorlar."

Kurtarıcı: "Görüyorsun ya kızım, insan korkusuyla kimse bana gelemez. Dua et kızım, insan korkusundan kurtulmak için. Kötü ruh insan korkusuna neden olur. İki efendiye birden hizmet edilemez. Kızım, yaz.

Şimdiye kadar her şeyi doğru yazdın." Ben:

"Ama o kadar çok hatam var ki."

Kurtarıcı: "Önemli olan kaç hata yaptığın değil, sana söylediklerimdir."

Ben: "Sen benim ruhani rehberimsin, Regensburg'daki Peder Gebhard'a günlüğümden bir şeyler okuyabilir miyim?"

Kurtarıcı: "Okuyabilirsin."

Ben: "Başka bir şey yapmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Evet, bir şey yapabilirsin." Ben:

"Ne?"

İlk başta hiçbir şey duymadım.

Bir süre sonra:

Kurtarıcı: “Görüyorsun, kendinden bahsedemiyorsun.”

Ben: “Evet, bunu defalarca fark ettim. Ama diğerleri fark etmiyor. Benim kendimle konuştuğumu sanıyorlar.”

Kurtarıcı: “Diğerlerinden çok Tanrı’yı dinlemelisin.”

Kusurlar yüzünden Beate’nin günlüğü düzeltmesine izin verilip verilmeyeceğini Kurtarıcı’ya

sordum. Kurtarıcı: “Bunu yapabilirsin. Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git.”

18.30’da Tesbih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

25.07.92 — Cumartesi

Waghäusel’de sabah ayinine katıldım. Beate günah çıkarma odasına girdiğinde, yaklaşık bir saat orada kaldığı için onun ve Peder Werner Egon için dua ettim. Akşam Regensburg’a gitmek istedik, ancak karavan çalışmadı. Bu yüzden ertesi gün arabayla gitmeye karar verdik.

26.07.92 — Pazar

Saat 9.45 civarında eşim ve ben Regensburg’daki Karmelit Manastırı’nın kilisesindeydik.

Ardından 10.45 — 15.45 saatleri arasında Peder Gebhard Heyder ile vakit geçirdim. Harika bir öğretmen. Günlüğümün birkaç gününü inceledi.

Kurtarıcı’nın bana ilham ettiklerini inceledi ve bunların İncil’le uyumlu olduğunu söyledi.

Peder Gebhard, İncil konusunda çok bilgilidir; zira kendisi aynı zamanda bir İncil bilimcisi olup, İncil’i bizzat çevirmiş ve açıklamıştır.

Ona günlüğümünden çok şey okudum ve bazı günler için hemen hangi İncil ayetinin buna ait olduğunu söyledi;

örneğin, 03.07.92 tarihli günlük, Yuhanna İncili, 14. bölüm, 23. ayetle örtüşüyor.

Peder Gebhard’a, insanların beni deli ilan edeceğini söylediğimde, Peder Gebhard bana yine İncil’den bir cümle aktardı...

Ve böylece onunla birkaç saat boyunca sohbetimiz devam etti.

Bu rahiple konuşma şerefine nail olduğum için Tanrı’ya şükrediyorum.

Sonunda bana su, mumlar, tuz ve resimleri kutsadı.

Ardından ona günah çıkardım.

Kurtarıcı’nın bana dünya hakkında önceden söylediği şeyler ve dünyaya ne olacağı konusunda Peder Gebhard’ın zaten haberdar olması beni özellikle etkiledi.

Böylece bu mesajlar hem onun için hem de benim için bir teyit niteliğindeydi. Peder Gebhard konuşmalarında çok kesin ve çok doğru biridir.

Regensburg’dan eve dönerken, kocam yine kötü ruhun saldırısına uğradı. Bu yüzden yaklaşık 200 km’yi tek başıma sürmek zorunda kaldım; o ise arabada yanımda uyuyordu.

Bu süre boyunca sürekli olarak tesbih duası ve diğer duaları okudum. Kocam Regensburg’da günah çıkarmıştı, ama yine de rahatsız ediliyordu. Artık bunun nedenini merak etmiyorum. Her şeyi Kurtarıcı’ya adıyorum.

Eve geldiğimizde yazmak ve Kurtarıcı ile birleşmek istedim.

Ancak ne yazık ki bu imkânsızdı. Gelip gereksiz sohbetler eden kadınlar vardı. Böylece rahatsız edildim. Kötü ruhun bu kadınlar üzerinden nasıl etki ettiğini hissettim. Kötü ruhu fark etmek zor değildi.

Kurtarıcı’dan hiçbir söz duymadan gece yarısı civarında uykuya daldım.

27.07.92 - Pazartesi

Saat 10.30, doktor odasında:

Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, savaş önümüzdeki dönemde daha da şiddetlenecek. Bol bol dua edin.

Irak’ta bir savaş çıkacak. Bu savaş geniş bir alana yayılacak. Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git.”

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.
20.00 Dua grubu. Peder Dochart günah çıkardı.

28.07.92 — Salı

Saat 10.00 evde:

Dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştım. Kurtarıcı: “Yaz, kızım.

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım.”

Kurtarıcı: “Şu anda ne yazman gerektiğini sen de bilemezsin.” Sonra uzun bir süre hiçbir şey duymadım.

Ben: “Evet, Efendim, ne yazmam gerektiğini bilmiyorum. Söylediklerine inanıyorum, artık şüphe duymuyorum.”

Kurtarıcı: “Korkuyor musun?”

Ben: “Korkmuyorum. Ama seninle konuştuktan sonra o gelirse, o zaman o sen değildin, çünkü sen insanlara korku vermezsin.”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, şunu yaz: İnsanlar...”

O anda, duyduklarımı yazmaya devam etmekte tereddüt ettim. Bundan sonra ne geleceğini düşündüğüm için yazmaya devam etmek istemedim.

Kurtarıcı: “Kelime kelime yaz.” Ben:

“Evet, yazacağım, efendim.”

Kurtarıcı: “İnsanlar birçok felaketin tehdidi altında. Bunlardan biri çok yakında.” İçimden, nerede diye sordum.

Kurtarıcı: “Nerede mi diye soruyorsun? Çocuklarım her yerdeler. Hepsi için dua edilmeli.” Ben: “Efendim, hepsi için dua edeceğim.”

O anda Wolfram'ı düşündüm ve onun dertleri için dua ettim. Kurtarıcı: “Her şey yoluna girecek.”

Ben: “Bana bu konuda bir şey söyleyebilir misin?” Kurtarıcı: “Onun yaptığı şey benim irademdir.”

Kurtarıcı: “Bir şey daha yazabilirsin. Ama yazman gereken şey iyi değil.” Ben: “Ama Tanrım, senden gelen her şey iyidir.”

Kurtarıcı: “Doğru, kızım.” Ben: “O zaman bunu çizip silmeli miyim?” Kurtarıcı: “Hayır.”

Ben: “Benden bir şey mi istiyorsun?”

Kurtarıcı: “Evet.”

Ben: “Lütfen ne olduğunu öğrenebilir miyim?” Kurtarıcı: “Sağlığın.”

Ben: “Anlamadım, lütfen bir daha söyle, belki de hayal gördüm.”

Kurtarıcı: “Kızım, ben senin sağlığını istiyorum.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, bunu anlamıyorum, ama sana sağlığımı veriyorum. Çünkü senin sevgin benim sağlığımdan daha güçlü. Lütfen beni senden asla ayırma.”

Kurtarıcı: “Kızım, yazdıklarından hoşlandım. Seni seviyorum, kızım, huzur içinde git.”

Ben: “Sevgili İsa'm, ruhani rehberim, benimle konuştuğun ve bir günahkar olan beni sevdiğin için sana teşekkür ederim.”

Saat 18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya sordum: “Sevgili Kurtarıcı, bu sabah benden sağlık mı istedin? Doğru mu anladım? Lütfen bir kez daha sorduğum için beni affet.”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, senden sağlık istedim ve sen de onu bana verdin

.”

Ben: “Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım.”

29.07.92 - Çarşamba

Saat 10.05 - 11.45, evde:

İçtenlikle dua ettim ve kendimi O'na adadım.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, senin sağlığını istememin ne anlama geldiğini anlamıyorsun. Senin sağlığını istediğim gibi tasarruf ederim."

Ben: "Evet, Rabbim, dilediğin gibi yapabilirsin."

Gözlerimden, benim hiçbir çabam olmadan, tamamen doğaüstü bir şekilde gözyaşları akmaya başladı. Sordum: "Ağlıyor musun, Rabbim?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, gözyaşları ıstıraptır. Gözlerinden akanlar benim gözyaşlarımdır."

Ben: "Sanki seninle bir olmuşum gibi hissediyorum. Yani, yalnız değilim. İçimde çok özel bir huzur da var. O kadar güzel ki, sanki tüm sorunlar ve endişeler ortadan kalkmış gibi içim çok özgür. İçimde ne korku, ne şüphe, ne de yük var."

Ben: "Sana verdiğim sağlık konusunda sana bir şey daha sormak istiyorum. Bunu doğru anlamış mıyım, bilmek istiyorum. Düşündüğüm şeyin doğru olup olmadığını bilmiyorum."

Kurtarıcı: "Ne düşündüğünü söyle."

Ben: "Demek istediğim, bana bir hastalık ya da ıstırap verdiğinde, ne zaman olacağını söylemiyorsun, istediğin zaman veriyorsun."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz, bunlar kefaret acılarıdır." Ben:

"Bu kefaret acılarıyla ne elde ederim?"

Kurtarıcı: "Öncelikle benimle birlikte acı çekersin. Haçı taşımama yardım edersin. Böylece birçok ruh kurtulur."

Ben: "Ah, Tanrım, bu haçı taşıyabilir miyim? Sen bunu önceden biliyorsun. Önceden endişeleniyorum, senden uzaklaşmamak için, çünkü ben çok zayıf bir insanım."

Kurtarıcı: "Bensiz kesinlikle benden uzaklaşırdın, ama benimle birlikteyken uzaklaşmazsın." Ben: "Her zaman seninle birlikte olmak için ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Bana sadık kal."

Ben: "Efendim, şu anda sana sadığım, ama yarın nasıl olacağını bilmiyorum."

Kurtarıcı: "Yarını düşünme, bu sabahı bana armağan et."

Ben: "Evet, efendim, öyle yapacağım."

Kurtarıcı: "Sana işaretimi vereceğim. Yara izlerimi." Ben:

"Nerede, evde mi?"

Kurtarıcı: "Kilisede."

Ben: "Vücudun hangi bölgelerinde?"

Kurtarıcı: "Beşinin hepsinde. Kalbinde, ellerinde ve ayaklarında." Kurtarıcı: "Evet, kızım, görünür olanlar, iltihaplanmayanlar." Ben: "Yani, benim içimde yeniden çarmıha gerileceksin."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru tahmin ettin."

Ben: "Sevgili Tanrım, bu yara izleriyle hastanede çalışmak zorunda kalacak mıyım?"

Kurtarıcı: "Gelecek bana aittir, kızım."

Ben: "Evet, efendim, sana geleceğimi çoktan verdim. Tanrım, ama bu yara izleri en büyük acılar."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, öyledir. Ama bu acılarla pek çok ruh kurtarılabilir."

Ben: "Efendim, senin iraden gerçekleşsin, ben tamamen sana aitim." Kurtarıcı: "Kızım, benimle birlikte çarmıh tatlıdır."

Ben: "Tatlı ne demek?"

Kurtarıcı: "Onu benimle birlikte sonuna kadar taşıyacaksın."

Ben: "Rab, bunlar Aziz Fransisus'taki ve Peder Pio'daki gibi yara izleri mi?" Kurtarıcı:

"Evet, Aziz Fransisus'taki ve kutsal Peder Pio'daki ile aynı." Ben: "Ama o zaman Peder Pio da aziz olmalı."

Kurtarıcı: "Evet. Yakında aziz olacak."

Ben: "Peki ya bu yara izleriyle ölürsem?" Kurtarıcı:

"Kızım, ben ölümsüzüm."

Ben: "Efendim ve Tanrım, seni sınırların ötesinde seviyorum." Kurtarıcı: "Sevginin ne sınırı ne de ölçüsü vardır."

Ben: "Bunu duymak çok güzel. Sana teşekkür ederim, seninle çok uzun süredir konuşuyorum. Seninle konuşmaya son veremiyorum."

Kurtarıcı: "Ben başlangıç ve sonum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sevgili İsa'm, damadım, ruh rehberim, seninle birlikte çarmıhı taşımaya hazırım. Ama hangi ruhlar için?"

Kurtarıcı: "Karanlıkta yaşayan ve her an cehenneme gidebilecek günahkarlar için." Ben: "Rahipler de cehenneme girebilir mi?"

Kurtarıcı: "Evet, onlar da gidebilir."

Kurtarıcı: "Kızım, tüm ruhlar için acı çekeceksin." Ben: "Ama onlar çok fazla."

Kurtarıcı: "Kızım, hepsini seviyorum."

Ben: "Bu çok güzel ve biz insanlar da hepimizi böyle sevmeliyiz."

Kurtarıcı: "Benimle birlikte bunu yapabilirsiniz. Bensiz sevemezsiniz. Kızım, seni seviyorum ve sana teşekkür ediyorum. Huzur içinde git."

Akşam, Rochus Şapeli'nde Zaire'den gelen bir rahibin

Kutsal Ayin'i biraz hızlı okudu. Kutsal Komünyon dağıtılırken beni görmemişti, çünkü ben Komünyon sırasına diz çökmüştüm.

Bir rahibe, Kurtarıcı'yı almak istediğimi ona işaret etmek zorunda kaldı. Benden yaklaşık bir metre uzakta duruyordu ama yine de beni görmedi.

St. Rochus Şapeli, bir kaplıca kliniği binası içinde yer alan bir şapeldir. Orada rahipler yaklaşık dört haftada bir değişir. Çoğunlukla rahipler tedavi görmek için oradadır ve bu süre zarfında ruhani hizmet verirler. Rahipler genellikle Steyler Misyonerleri'ndendir ve bu nedenle birçok ülkeden rahipler gelir.

30.07.92 — Perşembe

09.00 - 10.45 evde:

Önce dua ettim, sonra kendimi Tanrı'ya adadım. Sonra çok ağladım, çünkü Kutsal Beş Yara'yı aldığımda buna dayanabilecek miyim diye korkmuştum. Sonuna kadar dayanamayacağımdan ve belki de Kurtarıcı'dan yüzümü çevireceğimden korkuyordum.

Sonra Kurtarıcı'dan bana bunun için lütfet vermesini istedim; o zaman günahkarların kurtuluşu için acı çekmeye hazır olurdum.

Kurtarıcı'yı o kadar çok seviyorum ki, O'nu kaybedeceğimi hayal bile edemiyorum. Bu, başıma gelebilecek en kötü şey olurdu.

Herkesin, Tanrı'ya ve komşularına olan yakınlığı ve sevgisinin ne durumda olduğunu düşünmesini diliyorum. Şimdiden şunu söyleyebilirim ki, Tanrı gerçekten Sevgidir ve bu sevgi olmadan artık yaşayamam.

Sevgimi kaybetmemek ve günahkarları kurtarmak için Kurtarıcı ile bağımlı sürdürmek amacıyla, O'nunla birlikte beş açık yara izini taşımaya hazırım. Kendi başıma hiçbir şey yapamam.

Şu anda artık korkmuyorum ve ağlamıyorum da. Bu his benden alındı.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, seni çok seviyorum. Taşıyacağın yaralar benim yaralarımıdır."

Kurtarıcı: "Bu, benimle birlikte olacağın ve benim seni terk etmeyeceğim anlamına gelir. Biz bir olacağız." Ben: "Efendim ve Tanrım, bunu kavrayamıyorum, ama inanıyorum."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, sevgili merhametli Tanrım."

Kurtarıcı: "Çekeceğin kefaret acıları çok kısa sürede gelecek." Ben: "Bir şey yapmam ya da hazırlanmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Şu anki halin bana yeter. Söylediğin sözüne sadık kal."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, sana söz veriyorum, lütfen bunu yerine getirebilmem ve kendimle çalışmam için bana lütfunu bahşet."

Kurtarıcı: "Bunun için lütfu alacaksın. Kızım, bana sadık kal, beni sevmeye devam et. Huzur içinde git."

Birkaç haftadır sol omzum ve üst kolum ağrıyor. Kemik iltihabı. Ruhların kurtuluşu için bu acıları feda ettim.

Saat 18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

Peder Vogt, tedavi gördüğü yerden geri dönmüştü.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Sana ne söylemek istediğimi biliyorsun. Şüphem yok ve buna inanıyorum, ama emin olmak istiyorum."

Kurtarıcı, ne sormak istediğimi biliyordu ve şöyle dedi:

Kurtarıcı: "Kutsal Beş Yara'yı alacaksın. Çok uzun sürmeyecek. İnan buna. Yanılmadın."

Ben: "Kutsal Komünyon'dan sonra bunu bana teyit ettiğin için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım." Bütün gün boyunca büyük bir sevinç ve sevgi hissettim. Bunu kelimelerle anlatmak imkânsız.

31.07.92 — Cuma

09.00-11.00 saatleri arasında evde:

Dua ettim ve Kurtarıcı ile bir oldum.

Ben: "Sonsuz sevgim, sevgili İsa'm, eğer istersen, yazmaya hazırım."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, yaz; bana sadık olan, öfkemi yatıştıracak birçok ruha ihtiyacım var."

Ben: "Sen, öfkeli olduğunda da Tanrı mısın?"

Kurtarıcı: "Kızım, insanlar itaatsizdir." Ben: "Rahipler Tanrı'nın gazabından bahsetmiyorlar."

Kurtarıcı: "Benim lütufumda olan rahipler, onlara ilham ettiğim şeyleri zaten vaaz ediyorlar. Kızım, ama sayıları çok az. Daha fazla iyi rahip olması için dua et. Rahipler bugün artık vaaz etmiyorlar. Kalplerini benden kapatmışlar."

Ben: "Senden beş yara izini alacağımı anlatmalı mıyım?" Kurtarıcı: "Kızım, bunu şimdilik gizli tut."

Ben: "Neden bunu henüz söyleyemem? Bunu bilmem mümkün mü?"

Kurtarıcı: "Alacağın beş yara izi benim yaralarımıdır ve bunu henüz hiçbirisi kavrayamaz."

Ben: "Senin yaralarını taşıyan diğer kişilerde, örneğin örneğin Aziz Fransis ve diğerleri gibi?"

Kurtarıcı: "Evet, Kilise anladı, ama onlar (rahipler) bunu sürekli alay konusu yapıyorlar." Ben: "Alay etmek yerine başka bir kelime söyleyebilir misin?"

Kurtarıcı: "Kutsal Ekmek ve Şarap'ın dönüştürülmesi sırasında kayıtsız kalıyorlar."

Ben: "Sevgili Tanrım, ben de kutsal yaralar konusunda bunu kavrayamıyorum."

Kurtarıcı: "O zaman sen kendin değilsin, ben senin içindeyim."

Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, şimdi daha iyi anlıyorum. Senin yanında ben bir toz zerresiyim."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, dünya bir krizde. Artık bu krizden çıkamıyor."

Ben: "Krizden neyi kastediyorsun, sevgili Tanrım?"

Kurtarıcı: "Kriz, Tanrı'dan tamamen yüz çevirmektir." Ben: "Bu öfkenin ana nedeni bu mu?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru tahmin ettin."

Ben: "Ama Tanrım, sana sadık kalan o kadar çok insan var ki."

Kurtarıcı: "Kızım, onlar Şeytan'ın ağına düşmüşler."

Ben: "Sevgili Tanrım, o zaman seninle birlikte kimin günahları için kefareti çekeceğim?" Kurtarıcı: "Şeytanın ağına düşmüş olanlar için."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunun için büyük bir savaşçı olmak gerekir."

Kurtarıcı: "Kızım, benimle birlikteyken sen zaten büyüksün. Ben insanlara özgür irade verdim ve insanlar, seçtikleri yere ve ait olmak istedikleri yere ait olacaklar."

Bunu doğru yazıp yazmadığımı sordum. Kurtarıcı: “Bu bana yeter.”

Kurtarıcı: “Kızım, seni seviyorum, bana sadık kal. Huzur içinde git.”

Yazmayı bitirdiğimde, balkona açılan büyük metal sürgülü kapıyı kapattım. Ve bir anda parmağım kapının arasına sıkıştı. Çok acı çektim ve kanadım.

Doktor da tetanos aşısı oldum. Acılarımı Tanrı'nın yüceliği için feda ettim.

18.30'da Tesbih duası ve Kutsal Ayin, kırmızı cüppeli.

01.08.92 - Cumartesi

Saat 7.15'te Waghäusel'deki kilisedeydim. 13.20 –

14.10 saatleri arasında evdeydim:

Kurtarıcı: “Kızım, ben seninleyim. Seni seviyorum.”

Ben: “Bunu yazayım mı?”

Kurtarıcı: “Bunu yazabilirsin.”

Ben: “Birkaç saattir bu kadar güçlü bir şekilde hissettiğim sevgin için sana teşekkür ederim.”

Kurtarıcı ile bu kadar özlemle birleşmek istememin, sabırsızlanmamın sadece benim irademden kaynaklandığını sanıyordum.

Kurtarıcı: “Kızım, seninle birleşmek benim irademdi.”

Ben: “Sevgili Tanrım, senin benimle birleşmek istemen yüzünden başıma bir şey mi gelecek?” Kurtarıcı: “Evet, başına bir şey gelecek.”

Ben: “Bunu bilebilir miyim, Rabbim ve Tanrım? Bana gelecek her şeye dayanabilmem için lütuf diliyorum. Rabbim ve Tanrım, neyle karşılaşacağımı bilmesem de bunu kabul ediyorum. Rab, senin iraden gerçekleşsin, benimki değil.”

Kurtarıcı: “Kızım, sen seçilmişsin, şüphe mi duyuyorsun, kızım?” Ben: “Hayır, efendim.”

Bundan sonra uzun bir süre hiçbir şey olmadı ve ben başıma gelecekleri düşündüm.

Kurtarıcı: “Bunun senden kaynaklandığını söyleyemezsin.”

Ben: “Hayır. Ne olacağını bilmiyorum. Başıma gelecekler yüzünden ağlamam mı gerekiyor?”

Kurtarıcı: “Sevinç duyabilirsin.”

Ben: “Ne olacak ki de sevineceğim? Şu anda neye sevinmem gerektiğini hayal edemiyorum.”

Kurtarıcı: “Sen, Kutsal Meryem Ana ile daima bağlantılı olacaksın.” Ben:

“Onunla bağlantılı değil miydim?”

Kurtarıcı: “Sen de onunla konuşabilirsin.”

Ben: “Ben zaten onunla konuştum.”

Kurtarıcı: “O da seninle konuşacak.”

Ben: “Yani, seni duyduğum gibi onu da duyacak mıyım?”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, onu da beni duyduğun gibi

duyacaksın.” Ben: “O konuştuğunda bunu nasıl ayırt

edebilirim?”

Kurtarıcı: “O sana kendini tanıttiriyor, sesini tanıyacaksın.” Ben: “Evet,

efendim, şimdiden çok seviniyorum. Bu ne zaman olacak?” Kurtarıcı:

“İşaret gelir gelmez.”

Ben: “Ama sen, onun St. Leon-Rot'taki kilisede görüneceğini söylemiştin.”

Kurtarıcı: “Evet, öyle olacak.”

Ben: “Bir kez mi?”

Kurtarıcı: “Birkaç

kez.”

Kurtarıcı: “Her şeyi gizli tut.”

Ben: “Efendim, lütfen bana tüm bunları gizli tutabilmem için lütuf verin. Kalbin neyle doluysa, ağız da ondan konuşur dersiniz. Lütfen dilimin bu konuda sessiz kalması için bana lütuf verin.”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, bunu alacaksın.”

Kurtarıcı: “Kızım, Kutsal Meryem Ana ve ben seni seviyoruz. Huzur içinde git.”

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu kadar lütuf için sana şükrediyorum. Sevgili Meryem Ana'ya, günahkar olan benimle bile konuşmak istediği için teşekkür ederim. Ey Merhamet Ana'sı, günahkarların sığınağı, beni yönlendir ve koru."

15.30 - 18.15: Kilisede kırmızı cüppeli olarak dua ettim ve Peder Vogt'a günah çıkardım.

02.08.92 — Pazar

08.00 - 09.20:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, sen beni benim sevgimle seviyorsun. Bu sevgi, bana 'evet' demene karşılık benim sana verdiğim bir armağandır. Ve bu sevgi, sana verdiğim en büyük armağandır." Ben: "Sanki her zaman seninle bağlantılı olmam gerektiğini hissediyorum. Beni sürekli sana doğru çekiyor. Seninle birleşmeyi o kadar özlemle bekliyorum ki."

Kurtarıcı: "Çünkü sen tamamen bana aitsin."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, senden özbilincini istiyorum." Ben: "Lütfen, bunun için başka bir kelime söyle."

Kurtarıcı: "Sen kendin hiçbir şey yapamazsın, ben senin adına hareket ederim."

Ben: "Sevgili Tanrım, bu nasıl işleyecek ya da gerçekleşecek, ben bunu anlamıyorum. Rabbim, bunu daha iyi anlayabilmem için bana yardım et."

Kurtarıcı: "Yaptığın her şeyi ben yaparım."

Ben: "Yani bunu yapan ben değilim, sen yapıyorsun." Ben:

"Bunu senin yaptığını nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Bir şey yapmadan önce şöyle de: 'Sen yap bunu, Rab, nasıl istersen.' Ben: "O zaman ben, senin kullandığın bir araç oluyorum."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, aynen öyle."

Ben: "Rabbim ve Tanrım, senin istediğin gibi yapacağım. Lütfen, bunu yapabilmem için bana lütuf ver, çünkü bu kesinlikle kolay değil."

O sırada alçakgönüllülüğü düşündüm.

Kurtarıcı: "Doğru söyledin, kızım, bunun için alçakgönüllülüğe ihtiyacın var."

Ben: "Rab, her gün alçakgönüllülük diliyorum, **bu en zor erdemdir.**"

Kurtarıcı: "Buna ancak benimle birlikte olduğunda ulaşabilirsin. Ve senin hiçbir şey olmadığını, her şeyin içindeki ben olduğumu anladığında; kendi başına hiçbir şey yapamayacağını fark ettiğinde, o zaman benim çok hoşuma giden alçakgönüllülüğe ulaşmış olursun."

Kutsal Ayin'e zamanında yetişmek için acele etmek istedim. Kurtarıcı: "Evet, kızım, sana orada da ihtiyacım var. Seni seviyorum, kızım, huzur içinde git."

Saat 10.00'da Kırmızı Kutsal Ayin.

13.30'da Tesbih duası – Ardından Kutsal Yaralara dua ettim. Saat

19.00'da evde Acı Tesbih'i okudum.

03.08.92 - Pazartesi

08.00 - 10.00 saatleri arasında doktor odasında:

Kurtarıcı'ya içtenlikle dua ettikten sonra.

Kurtarıcı: "Kızım, seni çok iyi duydum. Sana ne olacağı, bu benim endişemdir ve gelecekte ne olacağı da öyle. Senin görevin, kızım, benim istediğim şekilde bana hizmet etmektir."

Ben: "Rab, ama lütfen ne istediğini anlamama izin ver. Benden ne yapmamı istediğini söyle."

Kurtarıcı: "Bana tamamen güvenmelisin."

Ben: "Evet, efendim, öyle yapacağım."

Ben: "Sevgili Tanrım, Senin Kutsal Ruhunla birleştiğim için, lütfen yazarken ruhumun araya girmesine izin verme, bu beni tedirgin eder."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, senin için bir plan hazırladım; bu planın gerçekleşmesi gerekiyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, bu plan gerçekleşmezse korkuyorum."

Kurtarıcı: "Sen her zaman benimle olursan, bu plan gerçekleşecektir."

Ben: "Sevgili Tanrım, her zaman seninle birlikte olmak istiyorum. Lütfen beni senden asla ayırma. Sevgili Tanrım, artık sana bir şey daha sormaya cesaret edemiyorum. Eğer yazmam gereken başka bir şey varsa, sen bana söyle. Bana ne istersen yap. Ben tamamen sana aitim."

Kurtarıcı: "Kızım, yaz. Endişelenme, bu işi yerine getirecek biri var."

Ben: "Rab, bunun neden bir iş olarak adlandırıldığını anlamıyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, bu iş benden geliyor ve ruhların kurtarılmasıyla ilgili. Ruhları kurtarmak için yapılan bir iş. Çok az vaktimiz var, kızım."

Ben: "Efendim, bana böyle bir şey söylüyorsan, benden bir şey istiyorsun demektir."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, kefaret acıları."

Ben: "Efendim ve Tanrım, Üçlü Birlik Tanrım, merhametli İsa'm, sana ve insanlara olan sevgimden dolayı ruhların kurtuluşu için seninle birlikte acı çekmeye hazırım. Sevgili Tanrım, fikrimi değiştirmedim, çünkü artık senin fikrin benim fikrimdir. Çünkü senin düşündüğün doğrudur, benim düşündüğüm değil."

Kurtarıcı: "Kızım, yazdıkların hoşuma gitti." Ben: "Artık başka bir dileğim yok."

Kurtarıcı: "Gerçekten hiçbir dileğin yok mu?"

Ben: "Bu kadar layık olmadığım için bir şey dilemeye cesaret edemiyorum." Kurtarıcı: "Dilek tut, kızım, ben istiyorum."

Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, o halde dilek tutayım: Bana verdiğin haçı, sevgi ve sadakatle sonuna kadar seninle birlikte taşıyabileyim ve St. Leon-Rot'taki kilise, Kutsal Baba'nın görüşüne göre örnek bir kilise olsun ki, diğer kiliseler de ondan örnek alsın.

Kutsal Komünyonun, diz çökemayanlar hariç, diz çökmüş halde dağıtılmasını ve patenle ağızdan alınmasını diliyorum.

Her gün Kutsal Günah Çıkarma ve günah çıkarma görüşmesi için hazır bulunan rahipler bahşetmeni diliyorum; ayrıca Kutsal Komünyonun, saygıyla yalnızca rahibin kutsanmış ellerinden dağıtılmasını diliyorum.

Ayrıca, kilisede Meryem Ana'ya, Aziz Yusuf'a, meleklerle ve azizlere yeniden daha fazla saygı gösterilmesini diliyorum.

Rahibin, Kutsal Ayin öncesinde inananlarla birlikte Tesbih duası etmesini ve vaaz hariç olmak üzere, Kutsal Ayin sırasında rahibin, ministranlarla birlikte Tabernakül'e dönmesini diliyorum.

- Evde inşa edilecek şapelde, ruhların kurtuluşu için daima dua edilsin. Özellikle Kutsal Yaraların'a saygı gösterilsin.
- Bu şapelde, Meryem Ana ve Aziz Yusuf'un şefaatiyle insanların bedenlen ve ruhen iyileşmesi.
- Bu şapelde dua eden hiç kimse kaybolmasın.
- Ailemin, şimdiki neslin ve ondan önceki üç neslin kurtarılması için.
- Bu şapel için özel bir koruma diliyorum ve ölümünden sonra da burada dua edilmeye devam etmesini diliyorum.
- Bu şapelde, ey Tanrım, şimdiye kadar hiçbir şapelde sunulmadığından daha fazla şeref, övgü ve şükran sana sunulsun.

"Efendim, saydıklarım çok fazla. Ama Tanrım, şunu söylüyorum: Eğer sen istersen, bu gerçekleşsin; ben bir şey olduğum için değil, sen benim içimde her şey olduğun için."

Kurtarıcı: "Kızım, öyle olacak." Ben: "Efendim, doğru mu duydum?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz, aynen yazdığın gibi gerçekleşecek." Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, ŞÜKÜR."

Şu anda dışarıda çok şiddetli gök gürültüsü ve yağmur var, sanki bir fırtına gibi. Ruhum huzur, barış ve sevgili Tanrı'ya ve Kutsal Meryem Ana'ya karşı büyük bir sevgi içinde. Rot'ta Kutsal Ayin yoktu, saat 19.30'da Rochus Şapeli'ne gittim. Saat 20.15'te dua grubu. Dua grubu beş yıldır faaliyet gösteriyor.

04.08.92 - Salı

Saat 10.55 ile 11.55 arasında evdeydim.

Önce dua ettim, sonra kendimi O'na adadım.

Kurtarıcı: "Hoşuma gitmeyen pek çok şey var." Ben:

"Efendim ve Tanrım, ne hoşuna gitmiyor?"

Kurtarıcı: "Matthias'ın Andreas (Belçika'lı André) ile oruç tutması." Ben: "Ama eskiden havariler de bunu yapardı."

Kurtarıcı: "Kızım, bu benim iradem değil." Ben:

"Matthias hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" Kurtarıcı: "Onun için dua et."

Ben: "Peki Beate ne olacak?"

Kurtarıcı: "Günlüğünü artık okumamalı." Ben: "Ama düzeltmesine izin verebileceğini söylemiştin."

Kurtarıcı: "Ama değiştirmesine değil."

Ben: "Peki ya Fridolin? Alacağım yara izlerini Papaz Stefan'a anlatabilir mi?"

Kurtarıcı: "Bunu gizli tutsun."

Ben: "Yakın zamanda bir inziva programına katılmamı ister misin?"

Kurtarıcı: "Henüz değil."

Kurtarıcı: "Ben senin ruhani rehberinim, sen tamamen bana aitsin." Kurtarıcı'ya musluklu kadından bahsettim.

Kurtarıcı: "Fridolin'e söyle, bu kadına karşı dikkatli olsun. Fridolin için dua et."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, tüm bu konular için dua edeceğim. Ve Fridolin için daha çok dua edeceğim."

Kurtarıcı: "Fridolin'in pazartesi günleri dua grubuna katılmak istemesi beni sevindiriyor." Ben: "O zaman Marion'un günlüğüne yazmaya devam etmemesinden korkuyorum."

Kurtarıcı: "Yazmaya devam edecek."

Ben: "Benim yerimde olsaydın, Matthias'ın annesi için ne yapardın?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu bana bırak."

Ben: "Bir şey daha yazmamı ister misin?" Kurtarıcı: "Evet, bir şey daha yazmanı istiyorum." Ben: "Evet, efendim ve Tanrım."

Belediye başkanını düşündüm.

Kurtarıcı: "Onunla konuş, ona ne söyleyeceğini sana ben ilham edeceğim."

Ben: "Sevgili Tanrım, bir sorum daha var: Ağustos'ta Schio'ya gitmeli miyim?" Kurtarıcı: "Oraya gitmemelisin. Bana itaat et."

Kurtarıcı: "Kızım, şimdi söyleyeceklerimi yazmalısın. Alacağın yara izleri, bu yıl içinde gerçekleşecek."

Ben: "Bu yıl derken hangi yılı kastediyorsun?" Kurtarıcı: "1992."

Ben: "Evet, efendim, merhametli İsa'm, senin söylediğin gibi olsun." Kurtarıcı: "Kızım, beni hayal kırıklığına uğratma."

Ben: "Efendim, seni asla hayal kırıklığına uğratmayayım diye bana lütuf ver."

Kurtarıcı: "Sadece beni dinle, başkalarının etkisine kapılma. Benden alacağın bu işaret, tüm körlerin yeniden görebilmesi ve sağırkların yeniden duyabilmesi için bir kanıt olacak. Yaz, kızım, bu işaret, içindeki yara izlerim, dünyada büyük yankı uyandıracak."

Ben: "Rab, bunu tam olarak anlamadım, lütfen bana başka bir şey söyler misin?"

Kurtarıcı: "Bu bir maya olacak. Kitabın sayesinde hızla yayılacak. Üzerinde alacağın yara izlerine karşı koyamayacaklar, çünkü onlar benden olacak. Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git."

Akşam Malsch'taki kilisedeydim. Önce Mingolsheim'a gittim, orada ayin yoktu. Bu yüzden Kutsal Ayini kaçırmamak için Malsch'a gittim.

05.08.92 - Çarşamba

Saat 10.45 ile 12.45 arasında evdeydim.

Dua ettim ve ardından Kurtarıcı ile birleştim. Tüm günahlarım için büyük bir pişmanlık duydum ve ağladım. Kendimi bir günahkar olarak hissettim ve Yüce Tanrı beni kendi aracı olarak seçmişti. Ah, Tanrı'nın huzurunda kendimi ne kadar layıksız hissediyorum. Günahları fark edebilmek için ne kadar alçakgönüllülük gerekir. Neredeyse her hafta günah çıkarmaya gidiyorum, her gün ama yine de hep günaha düşüyorum. Bazıları için tövbe ettiğim günahlar günah sayılmaz, ama benim için en küçük günah bile en büyüğüdür. Bunu kesinlikle çok az kişi anlayacaktır, hatta Peder Vogt bile.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, sana söylediklerime inanacak mısın?"

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, bana zaten imanı bahşettin, o halde inanabilirim." Kurtarıcı: "Ama hâlâ şüphe duyuyorsun."

Ben: "Lütfen bu şüphemi de ortadan kaldırabilir misin?"

Kurtarıcı: "Ama şüpheler hep geri geliyor."

Ben: "Sana yalvarıyorum, lütfen onları benden tekrar uzaklaştır."

Kurtarıcı: "Kızım, şüphe benden gelmez. Sürekli 'Bizi şüpheden koru' diye dua etmelisin."

Ben: "Evet, efendim, lütfen beni şüpheden koru ki imanım sarsılmaz olsun." Kurtarıcı: "Yaz, kızım, sabırlı ol."

Ben: "Sabır büyük bir erdemdir, onu senden alacağımı sanıyordum." Kurtarıcı: "Onu alacaksın, ama henüz değil."

Ben: "Evet, efendim, sabır göstereceğim. Lütfen sabırsızlığımı bağışla. Lütfen ruhumu arındır ki tamamen saf olayım ve kutsal olabileyim, böylece cennetteki tüm azizlerle birlikte seni daima övüp yüceltebileyim."

Ben: "Efendim, bana söylemek istediğin şey bu muydu, buna inanacak mıyım?"

Kurtarıcı: "Tamamen farklı bir şey gelecek. Kelime kelime yaz."

Kurtarıcı: "Senden tüm varlığını istiyorum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, merhametli İsa'm, sana veriyorum, tüm varlığımı." Ben: "Bana bununla ilgili bir şeyler söyleyebilir misin?"

Kurtarıcı: "Kızım, senin çekeceğin kefaret acıları benim acılarımdır." Ben: "Ama bunu bana daha önce de söylemiştin."

Kurtarıcı: "O zaman sen benim içimde olacaksın."

Ben: "Peki bedenime ne olacak?"

Kurtarıcı: "Bedenin, insanlar için görünür bir işarettir." Ben: "O kadar aptalım ki bunu anlayamıyorum."

Kurtarıcı: "Eğer anlayabilseydin, o zaman benden gelmezdi. Teologlar için bile bu zordur, çünkü onlar da anlayamazlar."

Ben: "Efendim, eğer ben insanlar için bir işaret isem, insanlar benim aracılığım ile neye ulaşacaklar?"

Kurtarıcı: "Karanlıktan çıkacak olan ışık." Ben: "Yani körler yeniden görecek mi?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım. Açık yara izlerin herkes için parlayacak. Körler bile yeniden görecek. Alacağın bu yara izleri yüzünden çok alay edilecek ve aşağılanacaksın. Hepsini kabul et, böylece birçok ruh

Ben: "Efendim, bunu doğru yazdım mı? Yanlış olan yerleri çizip silsem mi?"

Kurtarıcı: "Hayır, bunu ben yazdım, sen değil. Ellerin benim aracımdır. Kızım, seni çok seviyorum, bana sadık kal. Huzur içinde git."

Tespih duası ve Kırmızı Kutsal Ayin.

06.08.92 — Perşembe

Kurtarıcı ile birleşmeden önce bir saat boyunca içtenlikle dua ettim. Her şeyi İsa'ya adadım.

Kurtarıcı: "Evet, kızım, doğru yaptın."

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, insanlar acilen tövbe etmelidir. Önlerinde çok az zaman kaldı. Şeytan güçlüdür. O, dualarla boyun eğdirilmelidir. İnsanlar Şeytan’a karşı çok az dua ediyorlar. Belediye başkanına söyle, seni

Federal Şansölye Kohl ile bağlantı kurmaya çalışsın. Bunu yapmakta tereddüt etmesin.” Ben: “Ona Federal Şansölye Kohl’un mektubunu göstermeli miyim?”

Kurtarıcı: “Evet, gösterebilirsin. Eğer isterse, Federal Şansölye’ye senin onunla konuşman gerektiğini yazsın. Belediye başkanının da insanların barış içinde yaşaması konusunda bir sorumluluğu olduğunu söyle ona.”

Ben: “Bunu ona okuyabilir miyim?”

Kurtarıcı: “Evet, okuyabilirsin, ama başka bir şey yapma.”

Ben: “Ne yazmam gerektiğini sana sormuyorum, lütfen sen söyle. Belki bu yeterlidir.”

Kurtarıcı: “Yeterli değil, kızım, yaz şunu. Dünya hiç bu kadar kargaşa içinde olmamıştı. Herkes büyük bir tehlikeyle karşı karşıya. Neredeyse hepsini tükürebilirim, ama onları hâlâ seviyorum. Hepsi benim çocuklarım. Ama sadece çok azı kurtulacak!”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, yazmaya devam etmeni istiyorum. Kızım, dileğimi yerine getir.”

Ben: “Ne dileği? Sana her şeyimi verdim, ben hiçbir şey yapamam.”

Kurtarıcı: “Evet, benimle her şeyi yapabilirsin.”

Ben: “Rab, dileğin nedir? Seninle birlikteysen, her dileğini yerine getireceğim.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, dileğim seni yanımda taşımaktır.”

Ben: “Bunu nasıl anlayayım? Ama eğer bu senin dileğinse, o zaman bu dileğini yerine getireceğim, o zaman beni istediğin yere taşıyabilirsin.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, sen aynı anda hem burada hem de benim istediğim yerde olabilirsin.”

Ben: “Efendim, senin istediğini yapacağım, çünkü biliyorum ki yaptığın her şey iyidir ve bu yüzden seni her şeyden çok seviyorum ve her şey için sana teşekkür ediyorum.”

Sonra kocam beni rahatsız etti. Tepki göstermedim, çünkü Kurtarıcı benim için artık daha önemliydi.

Kurtarıcı: “Kızım, kalbin delik deşik olacak.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, senin istediğin gibi olsun.”

Kurtarıcı: “O zaman kalbin benim kalbim olacak. Kalbinden akacak kan, benim kanımdır. Bu kan, ruhların kurtuluşu için akıtılacaktır. Her bir kan damlası değerlidir.”

Ben: “Ah, Rabbim, bunu böyle anlayamıyorum. Bana daha basit bir şekilde anlat.”

Kurtarıcı: “Benim kanım, sizin kurtuluşunuzdur.”

Ben: “Ey Tanrım, Kutsal Ekmek’i eliyle alırken

Kutsal Parçacıklar yere düşerse ne kadar kötü olur. Ey Tanrım, rahipler ne kadar da kör olmalılar. Tanrım, lütfen onları bağışla, Kutsal Ekmek’i ele verdiklerinde ne yaptıklarını bilmiyorlar.

Kurtarıcı: “Evet, kızım, aynen öyle.”

Ben: “Efendim, yazmak bana çok zor geliyor. Bu kutsal saygısızlıklar, saygısızlık ve Üçlü Birlik Tanrı’ya karşı kayıtsızlık yüzünden kanlı gözyaşları dökmek gerekir. Kutsal Işığın parlasın ki, karanlıktan çıksınlar ve senin değerli kanınla kurtulsunlar.”

Kurtarıcı: “Kızım, öyle olacak. Sevgili kızım, yazmaya devam etmen beni sevindirdi. Beni sev, huzur içinde git.”

Saat 16.15 civarında Belediye Başkanı Bay Martin’in yanımdaydım. Onunla Federal Şansölye Bay Kohl hakkında konuştum. Bana, Federal Şansölye Kohl ile beni görüştürmeye çalışacağını söyledi. Son olarak ona kiliseye gitmeyi ihmal etmemesi gerektiğini söyledim.

Saat 18.30’da Rot’ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

07.08.92 - Cuma - İsa'nın Kalbi Cuması

10.00 - 11.30 Evde:

İçtenlikle dua ettim ve Kurtarıcı'ya şöyle dedim: "Senin istediğin her şeyi yapacağım, ama tek bir şeyden korkuyorum, o da acı çekerken senden ayrılmak,"
Kurtarıcı: "Acı çektiğinde ben seninleyim. Ben de seninle birlikte acı çekiyorum." Bir süre sessizlik.

Ağladım.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, **Söz beden oldu**, kalbin benim olacak. Kalbinden çıkacak sözler benim sözlerim olacak."

Ben: "Kutsal Ruh benim aracılığımla mı konuşacak?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, Kutsal Ruh senin aracılığıyla konuşacak."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, diğerleri bunu fark edecek mi?"

Kurtarıcı: "Hepsi değil. Sadece Tanrı'nın lütfunda olanlar." Ben: "Peki ya bunu fark etmeyen diğerleri ne olacak?"

Kurtarıcı: "Onlar seninle alay edecek, gülecek ve seni deli ilan edecekler." Ben: "O zaman ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Sen bir şey yapmayacaksın, ben bir şey yapacağım. Kızım, o zaman sen benim aracım olacaksın."

Ben: "Senin olduğunu anlayabilecek miyim?"

Kurtarıcı: "Evet, bunu daha önce de birçok kez anladın."

Ben: "Efendim ve Tanrım, başıma başka bir şey daha gelecek mi? Sen benimle olduğunda ne olacak, o zaman yemek yiyebilecek miyim? Yani, senden yara izlerini aldığımda? Ama şimdiden söylüyorum, Efendim, nasıl istersen öyle olsun."

Kurtarıcı: "Kızım, gelecek bana aittir."

Ben: "Evet, Efendim, yine unuttum. Lütfen beni affet." Ben: "Başka bir şey daha yazayım mı?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, senden bir şeye daha ihtiyacım var."

Ben: "Sevgili Tanrım, istediğini alabilirsin."

Kurtarıcı: "Yaz şunu, bana tam bir adanmışlığa ihtiyacım var."

Ben: "Efendim, sana zaten her şeyimi verdim. Sana yine her şeyimi veriyorum. Bana ne istersen yap. Ben tamamen sana aitim."

Kurtarıcı: "Kızım, seni seviyorum, bana sadık kal, ben ne istersem onu yapacağım. Huzur içinde git, kızım."

18.30 Tesbih duası ve Kırmızı Ayin.

08.08.92 - Cumartesi

11.00 - 12.45: Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı'ya, Peder Vogt'a beş yaranın bana vereceğini ve kalbimin delineceğini söylemeli miyim diye sordum.

Kurtarıcı: "Evet, rahibine, Peder Vogt'a söyle ki, benden beş yara izi alacaksın ve kalbin delinecek."

Ben: "Ama Tanrım, o yine inanmayacaktır. Ne yapmalıyım?" Kurtarıcı: "Kızım, çok geç olduğunda inanacaktır."

Ben: "Sevgili Tanrım, o zaman ona söylemenin bir anlamı yok."

Kurtarıcı: "Hayır, bir anlamı var, kızım."

Ben: "Bunun ne anlamı var?"

Kurtarıcı: "Artık 'hiçbir şey bilmiyordum' diyemez."

Kurtarıcı ile bir süre daha konuştum, ama hiçbir şey yazmadım. Kurtarıcı:

"Şimdi yaz, kızım. İyi dinle."

Ben: "Evet, Kurtarıcı, dikkatle dinliyorum. Aklımın bunu kavrayamayacağını biliyorum, ama kalbim bunu anlayacak ve hissedecek, çünkü kalbim senden ne istediğini biliyor, ama insanlar bilmiyor. Bu yüzden her zaman önce seni dinleyeceğim, çünkü sevgin beni henüz aldatmadı."

Kurtarıcı: "Yazdığın her şeyi iyi sakla." Ben: "Ama bunu bana daha önce de söylemiştin."

Kurtarıcı: "Şeytan'ın, yazdıklarını iyi niyetli insanlar aracılığıyla yok etmekten daha çok sevdiği bir şey yoktur." Ben: "Sevgili İsa, daha iyi saklayacağım."

Bir süre sessizlik ve sükûnet hakim olduktan sonra, yazdıklarımın yeterli olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Hayır, kızım, yazdığın her şey ileriki zamanlar için de önemlidir." Kurtarıcı: "Eserim tamamlanacak. Büyükler hâlâ hayretler içinde kalacaklar."

Ben: "Büyükler kimlerdir?"

Kurtarıcı: "Piskoposlar. Bu eserde meyveleri görecekler. Bu eserin asması benim. Herkes için kanımı dökeceğim, yani en büyük günahkar bile isterse tövbe edebilir. Ben günahkarlar için dünyaya geldim. Her günahkar, erdemliler gibi benim için değerlidir. Kızım, ruhların kurtuluşu olan bu işi benimle birlikte gerçekleştireceksin. Başlattığım işi tamamlayacağım. Hâlâ kurtarılabilecek olan çocuklarımı kurtarıyorum. Senin yolun, kızım, benim yolumdur."

Ben: "O halde bu yolda kaybolmayacağım."

Kurtarıcı: "Bu yolda kaybolmayacaksın. Sen benimlesin. Sevgili kızım, bana geldiğin için teşekkür ederim. Huzur içinde git."

16.30 Rot'taki kilisede: Tesbih duası ettim. Bugün Rot'ta günah çıkarma yapılmadığı için, saat

17.45 civarında Rochus Şapeli'ne günah çıkarmaya gittim.

19.00'da Mingolsheim'daki kilisede Kutsal Ayin'e katıldım.

09.08.92 — Pazar

08.15 - 09.45: Dua ettikten sonra Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı ile birleştiğimde, her zaman ruhsal komünyon yaparım ve içtenlikle dua ederim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, efendim, yazacağım."

Kurtarıcı: "Seni seviyorum, kızım. Çocuklarımı sonuna kadar sinamalıyım, çünkü onlara verdiğim görevlerin yerine getirilmesi gerekiyor. Yazdığın her şey için, her şeyin gerçekleşmesini çoktan sağladım."

Kurtarıcı'nın bunu önceden yapıp yapmadığını düşündüm.

Kurtarıcı: "Evet, önceden. Bu yüzden bir şeyin ne zaman olacağı konusunda endişelenme. Senin görevin beni ve insanları sevmek ve irademi yerine getirmektir. Benden hâlâ alacağın sevgi, her yönden parıltı veren değerli bir mücevher gibidir. Ve onun parladığı her yere sevgi akacaktır."

Ben: "Efendim, daha fazla sevgi alacak mıyım?"

Kurtarıcı: "Evet, benimle birlikte acı çekersen, daha fazla sevgi alacaksın ve vereceksin. Çok fazla sevgi verebileceksin. Kızım, şunu da yaz: Alacağın yara izleri, birçok ruhun kurtarılması için uzun süre kalacak. Dün rahip (Rochus Şapeli'nde) sana yara izlerinin bir lütuf armağanı olduğunu söyledi. Şöyle yazabilirsin: Bu, nadir görülen büyük bir lütuf armağanıdır. Ben bunu dilediğime veririm. Şunu da yaz: Yara izleriyle çalışabileceksin ve onları uzun süre taşımak zorunda kalacaksın. Ben istediğim sürece." Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, sevgi dolu Babam. Alacağım bu nadir görülen büyük lütuf armağanı için şimdiden sana teşekkür ederim. Hazırım ve senin istediğin sürece bu yara izlerini seninle birlikte taşıyıp katlanabilmeyi diliyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, yara izleri yüzünden endişeleniyorsun. Bu endişeni benim ellerime bırak. Artık bu benim endişem olsun, senin değil."

Ben: "Ah, Rabbim, şu anda senin sevgine o kadar susamış durumdayım ki. Lütfen bana bolca sevgi bahşet."

Kurtarıcı: "Sana bolca sevgi vereceğim, ama henüz değil. Şu anda buna dayanabilir misin?" Ben: "Artık başka bir şey yazmam gerekmiyor mu?"

Kurtarıcı: "Evet, hâlâ bir şey yazmalısın." Ben: "Evet, efendim, ne yazayım?"

Kurtarıcı: "Kalbinde hissettiğin acı, benim acımdır."

Ben: "Bunun belki de sıcağın kaynaklandığını düşünmüştüm. Yanıcı bir acı." Kurtarıcı: "Sevgimi hissetmen için buna biraz izin veriyorum."

Ben: "Senin çektiğin acılar sevgi mi?"

Kurtarıcı: "Evet, sizlere olan gerçek sevgi, çocuklarım."

Ben: "Efendim, bana verdiğin tüm acılar için sana teşekkür ederim, seni her zaman sevmeyi diliyorum. Lütfen, ağır acılar çeksem bile senden asla ayrılmayayım."

Kurtarıcı: "Kızım, yazdıklarından hoşlandım. Sana teşekkür ederim. Seninle birlikte olmak ve yanında bulunmak benim arzumdur. Sevgili kızım, huzur içinde git."

13.30'da kilisede Kırmızı Tesbih duası. Bugün dua toplantısı yoktu, ben kilisede bir çocuğun vaftiz törenine katıldım.

19.00, Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin'e katıldım.

10.08.92 - Pazartesi

Dua sonrasında:

Kurtarıcı'ya hiçbir şey sormak istemedim, çünkü buna layık değilim.

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, bir şeyler yazmamı ister misin?" Kurtarıcı:

"Evet, yazmanı istiyorum, kızım." Ardından bir sessizlik oldu.

Kurtarıcı: "Kızım, kelime kelime yaz." Ben: "Evet, efendim."

Kurtarıcı: "Çektiğin her acıyı, ağır günahkârlar için bana adak olarak sun. Korkunu senden aldım."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Ben: "Sevgili Tanrım, az önce ağlarken ve yara izlerine dayanamayacağımdan korktuğumda bunu hissettim. Sonra birdenbire ağlamam kesildi ve artık korkmuyordum." Kurtarıcı: "Kızım, şunu yaz: Bosna-Hersek'teki savaş daha da şiddetlenecek. Komşu ülkeler tehlike altında."

Ben: "Efendim, sana bir şey sormak istiyordum: Eğer sen istersen, Federal Şansölye Kohl'a faksla yazmalı mıyım?"

Kurtarıcı: "Evet, yap bunu."

Ben: "Yanımda olacak mısın?"

Kurtarıcı: "Kızım, tam bir gizlilik istiyorum, kimseye söylememelisin." Ben: "Peki ya Rahip Dochart'a?"

Kurtarıcı: "Ona evet, ama başka kimseye değil. Yara izlerine sahip olduğunda, hepsi onları görecek. Kızım, beni şimdiye kadar olduğu gibi sevmeye devam et. Her zaman bir arada olmamız hem benim iradem hem de senin iraden. Kimse bu iradeyi senden alamaz, onu bana sen verdin."

Ben: "Ah, efendim ve Tanrım, şimdi bana söylediklerin içimi rahatlattı. Sana teşekkür ederim, büyük aşkı. Sevgili İsa'm, kefaret acısına hazırlanmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Kızım, uyanık kal ve kalbini benden asla kapatma."

Ben: "Rab, 'kalbini benden saklama' dediğinde tam olarak anlamıyorum, lütfen bana bunu ne demek istediğini söyle, lütfen başka bir kelimeyle anlat."

Kurtarıcı: "Senin kalbine, senin istediğin zaman değil, benim istediğim zaman girmek istiyorum."

Ben: "Ama Tanrım, bunu her zaman yapabilirsin ve ben senin her zaman benimle kalmanı ve beni asla terk etmemeyi diliyorum."

Kurtarıcı: "Her zaman seninle kalacağım, buna inan."

Ben: "Ama bazıları terk edildiklerini söylediler."

Kurtarıcı: "Tanrı çocuklarını asla terk etmez."

Kurtarıcı: "Kızım, bir şey daha yaz."

Ben: "Ama Efendim, kalbimi kapattığımda bana bunu söylemeni istiyorum." Kurtarıcı: "Bunu sık sık yapıyorsun."

Ben: "Ama ben bunu bilmiyorum. Kalbimin kapısında durduğunu nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Dünyevi şeylerden önce beni tercih et."

Ben: "Ama senin ne zaman kapımın önünde durduğunu henüz bilmiyorum." Kurtarıcı: "Kalbini, hazinenin olduğu yerde tut."

Ben: "Bunu da tam olarak anlayamıyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, beni olduğun gibi sev."

Ben: "Rab, beni bağışla, bana söyleyeceğin başka bir şey daha vardı." Kurtarıcı: "Dileğimi yerine getir."

Ben: "Evet, ey Rabbim ve Tanrım, sana yalvarıyorum, başıma ne geleceğini önceden bilmeden, benden istediğin şeyi yerine getirebilmem için bana merhamet et. Senin yardımınla dileğinin gerçekleşmesine izin ver."

Kurtarıcı: "Senden istediğim, benden alacağın yara izlerini eldiven giymeden taşıman."

Ben: "Sevgili Tanrım, İsa'm, ruhani rehberim, nasıl lütfen? Belki de bunu anlamadım ya da zihnim araya girdi. Lütfen bana bir kez daha söyle."

Kurtarıcı bunu bir kez daha tekrarladı, eldiven giymemem gerektiğini söyledi. Ben: "Peki ya doktorlar giymem gerektiğini söylerse?"

Kurtarıcı: "O zaman benim söylediklerimi söyle."

Ben: "Peki ya diğerleri, övünmek istediğimi söylerse?"

Kurtarıcı: "Başkalarının söylediklerine kulak asma."

Aids ya da enfeksiyonları düşündüm.

Kurtarıcı: "Bu yaralar iltihaplanmaz."

Ben: "Onları tamamen açıkta mı tutayım, tamamen açıkta mı?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, senin istediğin gibi yapacağım."

Ben: "Efendim ve Tanrım, yara izlerini aldığım da bayılacak mıyım?" Kurtarıcı: "Onları bilincin yerindeyken alacaksın."

Ben: "Evet, Efendim ve Tanrım, anladım."

Ben: "Hepsini birden mi alacağım, yoksa önce ellerimde mi?" Kurtarıcı: "Bunu bana bırak."

Ben: "Evet, Efendim, senin istediğin gibi olsun." Kurtarıcı:

"Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git."

Kurtarıcı ile geçirdiğim bu 1,5 saat bana 5 dakika gibi geldi.

Kilisede tesbih duası ve Kırmızı Ayin.

20.00 - Dua grubu

11.08.92 - Salı

Saat 09.00 - 10.00 arasında Fridolin ile dua ettim.

11.00 - 13.00 saatleri arasında tek başıma dua ettim ve kendimi

O'na adadım. Kurtarıcı: "Sevgilim, bunu yaz."

Bugün "kızım" demedi diye düşündüm.

Kurtarıcı: "Sevgilim, şöyle yazmalısın." Ben:

"Teşekkür ederim, Efendim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Yazdığın her şey, benim istediğim gibi en kısa sürede basılacak. Bunu sana vereceğim rahibe bırak. O, benim istediğim gibi yapacak. Yaz, kızım, hatalarına aldırma. Onlar en önemli şeyi göz ardı ediyorlar."

Ben: "Efendim, neden bu yazıyı bu kadar aceleye getiriyorsunuz ki, bu bir kitap olacak."

Kurtarıcı: "Zamanı yine kısaltmam gerekiyor. İnsanlar, kendilerini seven Babalarına dönmek istemiyorlar."

Ben: "Bu kitap, insanların tövbe etmelerine yardımcı olacak mı?"

Kurtarıcı: "Bunu anlayacaklar. Geri kalanı da gelecek. Bu kitabın birçok kişiye yardım edeceğinden emin ol."

Ben: "Efendim, bu konuda bir şey söylemek istemiyorum. Senin istediğin gibi olsun."

Sonra: Fridolin'i düşündüm.

Kurtarıcı: "Birlikte dua etmenizi beğendim. Ben her zaman sizinleyim." Fridolin'de de biraz merak olduğunu düşündüm.

Kurtarıcı: "Kızım, o bir rahip olacak. Onunla dua etmeye devam et."

Ben: "Teşekkür ederim, efendim, bunu yapmaya devam edeceğim."

Sonra aklıma Papaz Dochart geldi ve Kurtarıcı'nın isteğine uygun olup olmadığını düşündüm.

Kurtarıcı: "Ona bunu anlattığına sevindim."

Sonra Fridolin'i düşündüm, çünkü ona yara izlerini alacağımı söylemiştim. Ona bunu söylemiş olmamın doğru olup olmadığından korkuyordum.

Kurtarıcı: "Ona bunu söyleyebilirsin, bunu biliyorsun, kızım."

Ben: "Evet, Efendim, bunu bana daha önce de söylemiştin, ama emin olamamıştım." Kurtarıcı'ya şöyle sordum:

"Yaraların izlerini alacağım zaman neden eldiven giymememi istiyorsun?" Kurtarıcı: "Cömert iman sahiplerine ihtiyacım var ve bunun için ışık, karanlıkta olanların üzerine parlamalı."

Saat 12.00 olmuştu ve ben, Rab'bin Meleği'ne dua etmek için konuşmayı kesmiştim. Dua ettikten sonra Kurtarıcı'ya şöyle dedim:

"Ben Meryem Ana'ya dua ettiğimde sen sevinirsin."

Kurtarıcı: "Ben de oradayım."

Ben: "Evet, efendim, bu doğru. Efendim, kalbimde çok güzel bir duygu var, kendimi çok özgür hissediyorum ve bunu kelimelerle tarif edemiyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, bana her şeyi verdin, hatta bugün ve yarın seni bekleyen günü bile. Öyle de olsun."

Ben: "Evet, Efendim, nasıl istersen öyle yap."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu da yaz. Senden istediğim şey hakkında düşünmen için sana biraz daha zaman veriyorum. Bu süre sınırlıdır."

Ben: "Efendim ve Tanrım, şimdiden 'EVET' diyorum. Ben senin asmanın dalıyım. Sadece asmaya bağlı kaldığımda meyve verebilirim. İyi meyve verebilmem için benimle ne istersen yap. Ve bunu, Tanrım, sadece seninle yapabilirim."

Kurtarıcı: "Kızım, o zaman iyi meyve verebilmen için budanacaksın." Ben: "Ne yapmam gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Kibirden vazgeç. Daha mütevazı giyin. Giysilerini yoksullara bağışla. Azıyla idare edeceksin. Ayakkabılarını yoksullara bağışla."

O sırada bunlardan ne kadarını saklamam gerektiğini düşündüm, belki iki çift.

(Ayakkabılarla ilgili kısmı yazmak istememişim. Ama sonra yine de yazdım, çünkü yazmam gerektiğini hissettim.)

Ben: "Sana daha önce hiç sormadığım bir şey sormak istiyorum.

kafama bir başörtüsü ya da fular takmamı ister misin? Senin gelinin olduğum için bu önemli mi?"

Kurtarıcı: "Evet, bu benim için çok önemli." Kurtarıcı:

"Tak onu, kızım, o başörtüsünü." Ben: "Hastanede mi, yoksa kilisede mi?"

Kurtarıcı: "Her yerde."

Ben: "Ama baş örtüsü takmak benim için zor olacak. Ben: "Neden?"

Kurtarıcı: "Kibirlenmemek için ve ayrıca, seçilmişlerim her zaman başörtüsü takmışlardır."

Ben: "Bu gelenek yüzünden mi, yoksa sen öyle istediğin için mi?" Kurtarıcı: "Çünkü ben öyle istiyorum."

Ben: "Ama Papaz Vogt bunu anlamayacak." Kurtarıcı: "Sen benim gelinim misin?"

Ben: "Peki ya diğerleri? Onlar da başörtüsü takmalı mı?" Kurtarıcı: "Evet, ama herkesten bunu talep etmiyorum."

Ben: "Bunu yaparsam, diğerleri benim deli olduğumu söyleyecekler." Kurtarıcı: "Yap bunu, kızım."

Ben: "Evet, efendim, başörtüsü takacağım, çünkü sen öyle istiyorsun ve sana olan sevgimden dolayı."

Kurtarıcı: "Kızım, senden istediğim şeyi yap."

Ben: "Sevgili Tanrım, senden ne istediğini her zaman anlayabilmem için bana lütuf vermeni diliyorum."

Kurtarıcı: “Kızım, sen benim korumam gereken incimsin. Bana sadık kal. Huzur içinde git.”

Saat 18.30’da Fridolin ile birlikte Rot’taki kilisede, Tesbih Duası ve Kutsal Ayin için bulunuyordum. Kutsal Komünyon’dan önce ve sonra Kurtarıcı’ya, benden ne istediğini iyice düşündüğümü söyledim ve buna “EVET” dedim. Sonra Kurtarıcı’dan, Meryem Ana’nın haçı taşımama yardım etmesini ve acılarımda bana teselli kaynağı olmasını diledim.

O’na, O’ndan asla ayrılmak istemediğimi söyledim.

İsa’ya ve insanlara olan sevgimden dolayı, ruhların kurtuluşu ve günahkarların tövbe etmesi için bu kefareti acılarını O’nunla birlikte taşımaya hazır olduğumu tekrarladım.

Kutsal Komünyon’dan sonra, Kurtarıcı birleşme anında bana şöyle dedi:

Kurtarıcı: “Teşekkür ederim, kızım, seni seviyorum, bana sadık kal. Bunu kabul ediyorum.”

12.08.92 - Çarşamba

Gece 02.30 – 03.30 arasında ve sabah 09.30 – 11.30 arasında dua ettim.

Sabah dua ettim ve birleştim:

Kurtarıcı: “Kızım, bunu yaz.”

Ben: “Evet, sevgili merhametli Baba, sevgili İsa, sevgili Kutsal Ruh.”

Kurtarıcı: “Benden alacağın yara izleri, ellerine, ayaklarına ve kalbine kazınacak. İyi niyetli ruhlar için çok kan akacak. Ruhların kurtuluşu için bu benim kanım olacak, kızım. Kanıma çok saygı gösterilmeli. Ben bu kanı döktüğümde, senin görevin benim irademi yerine getirmektir. Bu büyük bir acı olacak. Sana, dayanabileceğin kadar izin verilecek. Senin ne kadarını kaldırabileceğini biliyorum. Bana güven. Ben senin damadınım. Her zaman seninle birleşmek de benim irademdir. Benimle birlikteyken hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın.”

Ben: “Rab, ne demek istiyorsun? Hiçbir şeyim eksik olmayacak mı?” Kurtarıcı: “İhtiyacın olan her şeye sahibim.”

Ben: “Evet, efendim, buna inanıyorum. Sevgili Tanrım, sana şunu söylemek istiyorum: Seni şu anda o kadar çok seviyorum ki, ne istersen yaparım.”

Kurtarıcı: “Kızım, yara izlerim kanayacak, ilk olarak Cuma günü. O gün çalışmana gerek yok. Seni işten muaf tutacaklar.”

Ben: “O zaman dua edebilecek miyim?”

Kurtarıcı: “Diğerleri çok dua etmek zorunda kalacaklar. Kızım, emin ol, bunu yapacaklar.”

Kurtarıcı: “Ben tüm insanları seviyorum.” Dikenli tacı düşündüm.

Kurtarıcı: “O da gelecek. Dikenli taç da bunun bir parçası. Önce kırbaçlanacaksın, ardından dikenli taç giydirileceksin. Her şey, benim Kalvaria’da çektiğim acılar gibi olacak. Bu, senin içindeki çarmıha gerilişimdir. Senin acın benim acım olacak. Bu kefareti acıları benim kefareti acılarımdır. Ben senin içindeyim, sen de benim içimdesin. O zaman biz bir olacağız.”

Ben: “Lütfen, Rabbim ve Tanrım, sadece korkumu gider ve şeytandan korkmayayım, o bana hiçbir şey yapmasın. Eğer bana bir şey yaparsa, sayısız ruh lanetlenmekten kurtulsun.”

Kurtarıcı: “Kızım, bunun için ben ilgileneceğim.”

Kurtarıcı: “Sen diğer ruhlardan daha fazla sınanacaksın. Bunun için senin adına da çok dua edilecek. Çok dua edilmesi benim irademdir.”

Kurtarıcı: “Senin görevin ise bana daima sadık kalmaktır.”

Ben: “Sana sadık kalmam için bana lütfu zaten verdin.” Kurtarıcı: “Evet, bunu zaten yaptım.”

Ben: “Ama bir rahibe ihtiyacım var.”

Kurtarıcı: “Bir rahip gelecek. Rahip konusunda bir sıkıntı

yaşamayacaksın.” Kurtarıcı: “Sevgili kızım, bugünlük bu kadar yeter.

Huzur içinde git.”

Saat 19.00’da Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

13.08.92 — Perşembe

09.50 - 11.00 Evde:

Derinlemesine dua ettim ve kendimi O'na adadım.

Kurtarıcı: "Ah, kızım, bunu yaz. Yazdığın her şey benim irademdir. Bensiz hiçbir şeysin ve benden başka hiçbir şey yapamazsın. Bunun için her şeyde bana ihtiyacın var. Ben herkes için Rab ve Tanrı'yım. Her şey bana göre düzenlenmelidir. Siz günahkâr insanlar uyanmalısınız. Size, bana sunduklarınızla ölçüleceğiniz zaman geldi.

Herkes benden hesap verecek. Benden hiçbir şeyi gizleyemezsiniz. Size görmek için gözler, duymak için kulaklar verdim. Ne yapıyorsunuz ki, ne görüyorsunuz ne de duyuyorsunuz. Her şey sadece delilik. Öfkem herkesin üzerine çökecek. İtaatsiz çocuklarım, uyanın! Ben ışığın Tanrısıyım, karanlığın değil. Işığımda kalın. Sizi aydınlatacak ışığı dileyin. Çünkü karanlık çöktüğünde artık dilek tutamayacaksınız. Ve o zaman karanlığın Tanrısına ait olacaksınız. O zaman

onların ıstırapı sonsuz olacak. Kızım, hepsini duaya çağır. Annem ve sizin anneniz hepimizi seviyor ve sevgiyle kucaklıyor, hepimiz ona dönün. O, kollarını açmış sizi bekliyor. Onu sevin. O, dualarınızı (şefkatini) bana iletecek.

Ondan gelen hiçbir şefaati reddetmeyeceğim. Kızım, başına gelecek her şeyi Meryem'in lekesiz kalbine emanet et, çünkü O'nun kalbi benim kalbidir. Düşman orada geri çekilmek zorunda kalır. Sevgili kızım, yazmaya devam et."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, sevgi dolu Babam."

Kurtarıcı: "Kefaret acıların konusunda bu kadar endişelenme. Bu benim sorunum, senin değil. "Evet" için sana teşekkür ederim ve ben bunu kabul ettim. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın. Güven. Ben senin hayatınım, kızım. Zayıflığını biliyorum.

İhtiyacın olan her şeyi sana doğru zamanda vereceğim. Önceden endişelenme. Yaşayacağın kefareti acıları kapının eşiğinde. Saat geldiğinde kapıyı çalacağım. Bende her şey doğru zamanda gerçekleşir.

Kızım, seni çok seviyorum ve şimdi seni kutsuyorum."

Kutsamayı almak için yere diz çöktüm.

Kurtarıcı: "Seni kutsuyorum, kızım, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla. Huzur içinde git."

Ben de "Amin" dedim.

Ardından: "Tanrı'ya şükürler olsun."

Bunu doğru söylemiş miydim, bilmiyordum.

Kurtarıcı: "Kızım, bu hoşuma gitti."

Öğle yemeğinden kısa bir süre önce oğluma, Tanrı'yı daha ciddiye alması gerektiğini söyledim. Ona ayrıca günah çıkarmaya gitmesi gerektiğini de söyledim.

O da şöyle dedi: "Zaten sana inanmıyorum."

Sonra ona, Thomas gibi, ancak yaraları gördüğünde inanacağını söyledim. Uzun zamandır, bazen katılabileceği halde dua grubundan kaçındığını fark etmiştim.

Şu anda tüm ailem, kirli ruhun onlara fısıldadıklarına kulak veriyor. Ben, tek başıma kalsam bile Rabbimize ve Tanrımıza sadık kalacağım.

18.30'da Rosary ve Kutsal Ayin, Rot'ta.

Bugün İncil'de, diğer havariler ona anlattıklarında İsa'nın dirildiğine inanmayan

Thomas'tan bahsedileceğini hiç bilmiyordum.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya, Peder Vogt'a gidip O'ndan Kurtarıcı'nın yara izlerini aldığımı söylemem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Ona git, onunla konuş."

Böylece kiliseden çıktıktan sonra Rahip Vogt'un yanına gittim ve ona anlattım. O biraz gülümsedi ve şöyle dedi: "Buna inanıyorsunuz."

Ben: "Evet, inanıyorum."

Sonra ona, Kurtarıcı'nın, onun ancak çok geç olduğunda buna inanacağını söylediğini de anlattım. Ondan kutsamasını da istedim ve neşeyle eve döndüm.

14.08.92 - Cuma

10.00 - 11.45 evde:

Dua - Birleşme

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, yazmanı istiyorum." Ben: "Evet, sevgili İsa, ruhani rehberim."

Kurtarıcı: "Kızım, savaş şiddetleniyor. Dünyada bir kaos var. Düşman çoktan büyük bir ganimet elde etti. İnsanlar, Tanrı'yla barışmak için çok uzun süre bekliyorlar. Savaş zaten yeterince zarar verdi, ama daha da fazlasını verecek. Politikacıları tövbe etmeye çağır. Onlar Şeytan'ın peçesiyle gözleri kör olmuş durumda. Benim huzurumda büyük bir sorumluluk üstlenmek zorunda kalacaklar. Hiçbir politikacı bundan muaf tutulmayacak. Birçoğunu reddetmek zorunda kalacağım."

Kurtarıcı: "Kızım, her şeyi yazmana sevindim. Bu çalışmanı özellikle ödüllendireceğim."

Ben: "Rab, sana yara izleri hakkında bir şey daha sormak istiyorum. Kapının önünde durduğunu söylemiştin ve Papaz Vogt bu konuda pek iyi konuşmadı. Kalbimin kapısını çalmadan önce bilmem veya fark etmem gereken başka bir şey var mı? Çünkü kirli ruhun araya girmemesi için dikkatli olmak gerekir."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, alacağın yara izleri bana aittir ve kolayca tanınır."

Ben: "Nasıl yani, sevgili Üçlü Birlik Tanrım?"

Kurtarıcı: "Yaralardan akacak kan benim kanımdır. Bir insanın vücudunda o kadar kan yoktur ki, o kadar kan akabilsin."

Ben: "Ama bu, bilim insanlarına yetmez."

Kurtarıcı: "Bu yaralar iyileşmez ve iltihaplanmaz. Bu yaralar, körlerin yeniden görmesini sağlayan ışığı yayacak. Senin aracılığınla akıtacağım bu kan, onların kurtuluşu olacak.

Kızım, o zaman hâlâ inanmayan biri varsa, daha sonra da inanamaz.

Yaz, kızım, bazıları için boşuna çarmıha gerildim, bazıları için de boşuna çarmıha gerileceğim. Bu ruhlar, babalarını çoktan seçmişlerdir."

Kurtarıcı ile bir süre daha konuştum. Sonra:

Kurtarıcı: "Yaz bunu, kızım. Kilisede yara izleri kazınırken yüksek sesle çığlık atacaksın. Acı çığlığı kaçınılmazdır."

Ben: "Rab, bu o kadar acı verir mi?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, bu en büyük acılardır." Ben: "O zaman birçok kişi korkacak mı?"

Kurtarıcı: "Kızım, hissedeceğin acıya kıyasla korkmak önemli değil. Bu cehennem gibi acı, cehenneme kıyasla bir damla gibidir."

Ben: "Evet, efendim, anladım. Nasıl isterseniz, öyle olsun." Şimdi başka bir şey daha olacak mı diye düşündüm, Kurtarıcı bana başka bir şey daha söyleyecek mi diye.

Kurtarıcı: "Evet, bir şey daha var. Yara izlerini mümkün olduğunca çabuk sana kazıyacağım."

Ben: "Efendim ve Tanrım, kendimi senin iradene teslim ediyorum. Bırak da sadece seni seveyim ve seninle birlikte olayım, şimdi ve sonsuza dek."

Kurtarıcı: "Kızım, seni seçtim. Sen benim en sevdiğimisin, şimdi ve sonsuza dek."

Ben: "Sevgili Tanrım, 'en sevdiğim' kısmını çizip atayım mı?"

Kurtarıcı: "Kime istediğimi söyleyemez miyim?"

Ben: "Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım."

Ben: "Kendimi 'en sevdiğim' kelimesine layık hissetmiyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, şimdi seni kutsuyorum."

- Diz çöktüm -

Kurtarıcı: "Seni Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına kutsuyorum. Huzur içinde git, kızım."

Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun. İsa Mesih'e şükürler olsun, şimdi ve sonsuza dek. Amin."

Her zamanki gibi bir şükran duası ettim ve tüm insanlar ve arafta bulunan tüm zavallı ruhlar için manevi komünyonu adadım.

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

Kutsal Komünyon'dan sonra Kurtarıcı'ya, Federal Şansölye H. Kohl'a bir faks göndermem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Bunu yap, kızım, ben öyle istiyorum."

Akşam geç saatlerde Roswitha'nın yanına gittim. Oğlu, Şansölye'ye bir mektubu fakslamama yardım etti.

Saat 23.30 civarında bir kez daha Tesbih duası ettim.

15.08.92 — Cumartesi - Meryem'in Göğsü

Yükselişi Sabah saat 4.15'te dua etmeye

başladım. Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: "Mektup doğruydı. Mektup konusunda endişelenme."

Gözlerimden, benim hiçbir müdahale etmem gerekmeden, kendiliğinden gözyaşları akmaya başladı.

Kurtarıcı: "Yaz bunu, kızım, savaş şiddetleniyor. Almanlar bu savaşa karışmamalı."

Ben: "Bunu söylemek zorunda mıyım?"

Kurtarıcı: "Sana sorulursa söyle. Halk dua etmeye çağırılmalı. Dua sayesinde pek çok şeyi değiştirebilirim. Kızım, bol bol dua et. Şeytan güçlüdür. Pek çok iyi Hristiyan onun tuzağına düşecek.

Şu anda yazdığın her şeyi iyi sakla. Sana özel bir koruma vereceğim. Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git."

10.30 - 12.30 saatleri arasında Marion'un yanındaydım ve yazıştık.

16.30 - 19.45 saatleri arasında Rot'taki kilisedeydim. Orada günah çıkardım ve saat 19.00'daki Kutsal Ayin'e de katıldım.

16.08.92 - Pazar

08.30 - 10.00 saatleri arasında dua ettim.

Kutsal Meryem'in Lekesiz Kalbi aracılığıyla birçok ruhu ve zavallı ruhları da Kurtarıcı'ya emanet ettim.

Yürekten ağlayarak Kurtarıcı'ya şöyle dedim:

"Sevgili İsa, tüm ruhlar için kefareti çekmeye hazırım."

Birdenbire gözlerimden iri ve ağır gözyaşları akmaya başladı. Evet, bunlar benim gözyaşlarım değildi. Dökülenler Kurtarıcı'nın gözyaşlarıydı.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, tüm ruhlar için acı çekeceksin. Hepsini seviyorum. Hepsi benim çocuklarım. Hepsi benim irademi yerine getirmek istemiyor. Senin kefareti acıların çok yakındır."

Kurtarıcı: "Kızım, seni çok seviyorum. Bunu yaz. Sana verdiğim ve vereceğim sevgi, benim sevgim ve sana armağanımdır."

Ben: "Ama efendim, bu en büyük erdemdir."

Kurtarıcı: "Evet, bunu yaz. Bu erdeme çok az kişi nail olur. Ben bunu dilediğime verebilirim. Bu sevgiyle her şeyi yenebilirsin."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu büyük armağan için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Kurtarıcı: "Kızım, bana her şeyini vererek zaten teşekkür ettin. İstersen bu sevgimi başkalarına da aktarabilirsin. Sevgiden mahrum kalmayacaksın. Senin aracılığınla birçok ruh bu sevgiden yararlanabilir. Kızım, sen benim kutsal tapınağımsın."

Ben: "Ah, Rabbim, bunların hiçbirini kavrayamıyorum."

Kurtarıcı: "Eğer anlayabilseydin, bu benden gelmezdi.

Yaz, kızım, ben aynı zamanda kavranamaz sevgiyim. Rahibine, kalbinin bunu kavrayabileceğini söylemiştin. Akıl, kalbin kavradığını kavrayamaz. Ben senin kalbindeyim, kızım. Bensiz hiçbir şey yapamazsınız.

Sadece sevgi her şeye kadirdir. O olmadan yaşayamazsınız. Sevgiyi sadece ben verebilirim.

Kızım, beklediğin rahip henüz gelmedi. Bu konuda endişelenme. Önceden endişelenme."

Ben: "Kurtarıcı, lütfen büyük acılar içindeyken benden ayrılmama izin verme." Kurtarıcı:

"Kimse seni benden ayıramaz, çünkü sen tamamen bana aitsin."

Kendi kendime ayrılabilir miyim diye düşündüm. Kurtarıcı:

"Kendi başına hiçbir şey yapamazsın."

Ben: "Ah, Rabbim, şimdi içim rahatladı ve rahatladım."

Kurtarıcı: "Aynen öyle, kızım."

Ben: "O halde, ruhların kurtuluşu için, sen ne kadar istersen o kadar seninle birlikte kefareti acısı çekmeme izin ver." Kurtarıcı: "Kızım, yazdıkların bana özellikle hoş geldi."

Benim isteğim, senin bunu yapman. Benimle birlikte hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın.

Söylediğin her şey benim. Evet, kızım, ben senin Rabbin ve Tanrınım. Senin bedenim benim bedenimdir. Senin iraden benim irademdir. Senin kutsaman benim kutsamamdır."

Ben: "Efendim, ben de kutsayabilir miyim?"

Kurtarıcı: "Kızım, bol bol kutsamalısın." Ben,

kutsamanın çok büyük bir şey olduğunu

söyledim. Kurtarıcı: "Ben de büyüktüm."

Ben: "Nasıl kutsayayım?"

Kurtarıcı: "Elini ben yönlendireceğim."

Ben: "Ah, Rabbim, artık hazırım. Hala bir şey yazmam gerekiyor mu? İstiyor musun?" Kurtarıcı:

"Sevgili kızım, komşunda beni daha çok sev."

Ben: "Evet, efendim, öyle yapacağım."

Kurtarıcı: "Kızım, şimdi seni kutsuyorum. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına."

Ben: "Amin. Tanrı'ya şükürler olsun. İsa Mesih ve Meryem'e şimdi ve sonsuza dek övgüler olsun. Amin."

Ben: "Sevgili Tanrım, Meryem'e de şükranlarımı sunmam doğru

muydu?" Kurtarıcı: "Bunu duymak beni sevindirdi."

13.00'da Rot'ta Tesbih Duası ve İbadet.

19.00 Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin.

17.08.92 - Pazartesi

Saat 10.00, doktor odasında:

Kurtarıcı: "Kızım, seni her şeyden çok seviyorum."

Ben: "Tanrım, bunu yazamam ki."

Kurtarıcı: "Yaz bunu. Kızım, davranışlarından hoşlanıyorum. Böyle devam et. Yeterince sevgi alamayacağından korkma. Ben sevginin Tanrısıyım. Benden aldığın sevgiyi sürekli başkalarına aktar. Sevgiden mahrum kalmayacaksın. Alçakgönüllü ve yumuşak huylu ol. Ben seninleyim."

Ben: "Rab, yaraların izlerini aldığımda seninle olacağımı sanıyordum?" Kurtarıcı:

"Kızım, sen şimdiden benimlesin. Ben senin içindeki her şeyim."

Ben: "Rab, kalbimde bir yanma hissediyorum."

Kurtarıcı: "Ben sevginin ateşiyim. Bu ateşi kimse söndüremez. O, benim istediğim yerde yanar."

Ben: "Efendim, şimdi ağlayabilirim. Seni ne kadar sevdiğimi sadece sen bilirsin. Sevgili Kurtarıcı, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Bırak her şey kendi akışında olsun. Önceden endişelenme."

Ben: "Efendim, seninle aşk içinde olmaktan daha güzel bir şey olmadığını düşünüyorum.

Ah, sevgili İsa'm, sen Üniversite Hastanesi'ndeki bu doktor odasına gelip, böylesine zavallı bir röntgen asistanına alçakgönüllülükle yaklaşıyorsun.

Böyle bir şeyin var olduğunu eskiden asla hayal edemezdim. Efendim, sana kelimelerle teşekkür edemem. Sana ve komşularıma olan sevgimle teşekkür ediyorum.”

Ben: “Ah, Tanrım, sen sevginin kaynağısın. Şu anda onu çok güçlü hissediyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, senden istediğim şeye hazır ol.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, sana bu şekilde yetiyorsam hazırım.”

Kurtarıcı: “Kızım, olduğun haliyle bana yetiyorsun.”

Ben: “Sevgili İsa’m, o zaman fazla tereddüt etme. Ben de susadım.”

Kurtarıcı: “Bunu senden duymak beni sevindirdi.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, huzur içinde git.” Ben:

“Tanrı’ya, Rab’be şükürler olsun.”

Tespah duası ve Kırmızı Ayin.

Saat 20.00 Dua grubu.

18.08.92 — Salı

Saat 10.00, doktor odasında:

Derin ve samimi bir duadan sonra yine gözyaşları akıyor.

Kurtarıcı: “Kızım, seni seviyorum, bunu yaz. Eserimi tamamlayacağım zaman geldi. Sen tamamen bana aitsin.”

Gözlerimden, bana ait olmayan gözyaşları akıyordu. Sordum:

“Bunlar senin gözyaşların mı?”

Kurtarıcı: “Evet, bunlar benim gözyaşlarımdır. Bunlar senin için çektiğim acılar. Kızım, işimin senin içinde etkisini göstermesine izin ver.”

Ben: “Rab, işine ne ad veriyorsun?”

Kurtarıcı: “Kızım, bu senin içindeki çarmıha gerilişimdir.”

Ben: “Bu kaç saat sürecektir?”

Kurtarıcı: “Kalvaria’da olduğu gibi.”

Ben: “Meryem Ana da orada olacak mı?”

Kurtarıcı: “Göksel Annen her çarmıha gerilme anında oradadır. Sana teselli verecektir. Onu da beni sevdiğin gibi sev.”

Ben: “Çarmıha gerilme sırasında çok kan akıtacak mıyım?” Kurtarıcı: “Neredeyse hepsini.”

Ben: “O zaman hâlâ yaşayabilecek miyim?”

Kurtarıcı: “Kızım, işte bu sizin için anlaşılabilir olan şey.”

Kurtarıcı: “Eksik olan her şeyi telafi edebilirim. Hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın. Ben senin hayatını.”

Ben: “O zaman bu dökülen kan sayesinde ruhlar kurtulacak.”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, çok sayıda insan bu sayede tövbe edecek. Şifalar olacak.”

Ben: “Peki kimler iyileşebilir?” Kurtarıcı:

“Herkes.”

Ben: “Rab, ama herkes hasta değil ki.”

Kurtarıcı: “Evet. En büyük hastalık, neredeyse hepsinin artık beni sevmemesidir.”

Ben: “Sevgili Tanrım, ben seni seviyorum.”

Kurtarıcı: “Bunu biliyorum, kızım.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, alacağın yara izlerini; bu önümüzdeki günlerde gerçekleşecek. Hazır ol, kızım.”

Ben: “Sevgili İsa, her şeye dayanabilmem, kararlı ve sadık kalabilmem ve bunlar gerçekleşikten sonra seni daha da çok sevebilmem için sana merhamet diliyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, emin ol ki bundan sonra beni daha çok seveceksin.” Ben:

“Bu kilisede mi oluyor?”

Kurtarıcı: “Evet, bu kilisede gerçekleşecek.”

Kurtarıcı: “Kızım, her şeyi bana bırak, sen benim aracısın.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, sevgi dolu Babam, senin istediğin gibi olsun.” Kurtarıcı: “Kızım, sana bol bol lütuf bahşedeceğim. Sevgili kızım, huzur içinde git.”

Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun."

18.30'da Rot'ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

08.09.1992 — Çarşamba

Saat 10.00 – Doktor odası:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, kelime kelime. Benden alacağın yara izleri, büyük bayramlar hariç her Cuma kanayacak. Akacak olan kan, kutsal kandır."

Ben: "Rab, ama ben kutsal değilim."

Kurtarıcı: "O zaman sen değilsin. Benim. Alacağın yara izleri derin olacak."

Ben: "Efendim ve Tanrım, 'derin' kelimesini anlamıyorum, ne demek istiyorsunuz?"

Kurtarıcı: "Bunlar yüzeysel yara izleri değil. Yaz, kızım, bu yüzden çok kan akacak. Akacak bu kadar çok kandan korkmana gerek yok

dökülecek olan bu kan miktarından korkmana gerek yok."

Kurtarıcı: "Kızım, yara izlerini alacağın günü senin için ben belirledim. Bu, hem benim hem de benim ve sizin annenizin hoşuna giden gündür."

Ben: "Rab, ne zaman olacağını bilmek istemiyorum. Yoksa bilmem mi gerekiyor? Bu kararı sana bırakıyorum. Sana yalvarıyorum, o gün geldiğinde bana bolca lütuf bahşet ki cesur olayım, korkmayayım, şüphe duymayayım ve kirli ruh yanımda olmasın."

Kurtarıcı: "Kızım, öyle olacak."

Ben: "En sevgili İsa'm, daha başka bir şey yazmalı mıyım, bilmiyorum." Kurtarıcı: "Yaz, kızım, her şeyi sessizlik içinde saklamayı istiyorum." Ben: "Nedenini öğrenebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Yer yetersizliği yüzünden ve meraklılar önce gelir." Ben:

"Evet, efendim, senin iradene uyacağım."

Ben: "Efendim, artık başka bir şey bilmem gerekmiyor mu?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, her şeyi sabırla ve sevgiyle katlanmalısın."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunda bir eksiklik hissetmeyeceğim, çünkü bana sabır erdemini verdin ve sevgiyi de bana vereceksin. İnanıyorum ve bunu yapabileceğimi umuyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, ben seninleyim ve her zaman seninle olacağım."

Ben: "Tanrım, o an geldiğinde (yara izleri), önceden bir şey hissedecek miyim?"

Kurtarıcı: "Sevgimi hissedeceksin. Ben sevgiyim, kızım."

Ben: "Evet, efendim, anladım. Sana şükrediyorum, efendim ve Tanrım." Kurtarıcı:

"Sevgili kızım, seni yanımda taşıyorum."

Ben: "Evet Efendim, beni istediğin yere taşıyabilirsin."

Ben: "Ah, Rabbim, sevgili İsa'm, seni çok seviyorum. Seninle birlikteyken her zaman çok mutluyum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, huzur içinde git." Ben:

"Tanrı'ya şükürler olsun."

Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

20.08.92 - Perşembe

Saat 10.00, doktor odasında:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, hareketini istiyorum."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunu bana en başından beri sormuştun, ama henüz tam olarak anlamış değilim; yine de sana hareketlerimi sunuyorum."

Kurtarıcı: "Nereye gideceğini ben belirlerim."

Ben: "Rab, nereye istersen oraya gideceğim. Lütfen bunu yaptığımı fark etmemi sağla."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Ben, hareket eden her şeyin Rabbi ve Tanrısıyım. Bana ait olan, bana göre düzenlenmelidir."

Yaz, kızım, sana kendinizi bana sıkı sıkıya uydurmanı istiyorum."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunu yapmak istiyorum, lütfen bana yardım et. Çok zayıfım ve lütfen susmam gerektiğinde dilimi sustur."

Kurtarıcı: "Kızım, sen benim istediğim zaman konuşursun. Bu konuda endişelenme." Ben: "Ama Rab, 'sıkı' kelimesini anlamıyorum. Bana bununla ilgili bir şeyler söyle."

Kurtarıcı: "Başladığım işi tamamlayacağım."

Ben: "Şimdi bir şeyleri yanlış yapacağımdan korkuyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, benimle birlikteyken bunu yapmayacaksın."

Ben: "Bana 'sıkı bir düzen' hakkında biraz daha şey söyleyebilir misin?"

Kurtarıcı: "Senin 'evet'in 'evet', 'hayır'ın da 'hayır' demektir."

Ben: "Sevgili Tanrım, bugün her zamankinden daha çok senin aynı zamanda katı bir baba olduğun hissine kapılıyorum. Bunu hayal mi ettim?"

Kurtarıcı: "Kızım, dünyada büyük zulümler yaşanıyor. Zamanı kısalttım. Düşman her yerde. İnsanlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Düşmanın istediği pek çok şeye izin vereceğim. İnsanlar tövbe etmeliler."

Ben: "Sevgili Tanrım, lütfen herkese merhamet ve şefkat göster. Seninle birlikte ruhları kurtarmaya hazırım. Ben tamamen senim. Bana ne istersen, ne zaman istersen yap. Seni çok seviyorum, benim iyi ve merhametli Üçlü Birlik Tanrım."

Kurtarıcı: "Kızım, doğru zaman gelene kadar biraz daha sabret. Ben seninleyim, bu konuda endişelenme. Elime sıkıca tutun."

Ben: "İsa, tüm kralların Kralı, yapacağım." Kurtarıcı: "Kızım, seni seviyorum. Huzur içinde git." Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun."

Saat 12.00, klinikteki şapelde.

Kurtarıcı: "Bir şey yazmanı istiyorum. Benim irademi yerine getirmeni istiyorum." Ben: "Efendim ve Tanrım, iraden nedir?"

Kurtarıcı: "Alacağın yara izlerini sonuna kadar taşıman."

Ben: "Efendim, bunu seninle birlikte yapacağım, çünkü seni seviyorum, çünkü bu senin iraden ve çünkü ruhların lanetten kurtulmasını istiyorum."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, bu yara izleri sana pek çok sorun ve sıkıntı getirecek. Bütün sorunları, bütün sıkıntıları bana ver, ben her şeyi çözeceğim. Hiçbir şeyi tek başına yapmaya kalkışma. Bana itaat etmelisin. Kızım, önce beni dinlemelisin."

Kızım, sana itaat etmeni istiyorum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sana itaatkar olabilmem için lütfen diliyorum. Bu, benim için çok gerekli olan büyük bir erdemdir."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz, bugün bile itaatkar olacaksın. Sana bunu vermek benim arzumdur."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, sana şükürler olsun." Kurtarıcı: "Sevgili kızım, huzur içinde git."

Saat 18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

21.08.92 - Cuma.

Saat 10.00, doktor odasında:

Dün yazmayı neredeyse tamamen bırakacaktım. Yazma ve anlama becerim çok zayıf olduğu için üzülüyordum. İsa'ya olan sevgimden dolayı yazmaya devam ediyorum.

Kurtarıcı: "Senin yazman benim irademdir. Kızım, yazmaya devam etmen çok uzun sürmeyecek. Başka biri senin yerine yazacak. O zamana kadar Gedund'a sahip olmalısın."

Yaz, kızım, kocana çile vereceğim." Ben: "Bunu yazmalı mıyım?"

Kurtarıcı: "Evet, yaz bunu. O bunu kabul etmek zorunda ve başka seçeneği yok."

Ben: "Tanrım, onun hangi acıları çekeceğini bilmek istemiyorum. Tek bildiğim, eğer ona acı verirsen, bunun onun için iyi olacağıdır. Lütfen, onun kaybolmasına izin verme. Onun pervasız olduğunu biliyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, ona tövbe edebileceği bir süre veriyorum."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Kocan benim istediğimi yapacak. Bu terbiye gerekli." Ben:

"Kurtarıcı, dün beni anlamadılar."

Kurtarıcı: "Kızım, sen bana aitsin. Seni çok az kişi anlayacak, çünkü bu sen değilsin, benim ve onlar beni anlamak istemiyorlar. Herkes gerçeği kaldıramaz. Yaz, kızım, Ben Gerçeğim. İnsanlar sana böyle davrandığında şaşırma.

O zamanlar da bana böyle davranmışlardı. Alçakgönüllü ve yumuşak huylu olmaya devam et." Ben: "Rab, senden alçakgönüllülük ve yumuşak huyluluk diliyorum. Bana yetmiyor.

Lütfen bana bolca sevgi bahşet ki, ben de başkalarına aktarabileyim. Sadece senin sevginle her şeyi başarabilirim."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, davranışlarından hoşlanıyorum. Bunun doğru olmadığını düşünerek kendine suçlama. Seninle ne istersem onu yaparım. Bu, diğerlerinin hoşuna gitmeyecek.

Herkes bana göre hareket etmelidir. Bu da benim irademdir."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sen nasıl istersen öyle yap."

Bir süre sonra:

Kurtarıcı: "Evet, kızım, bunu yaz. Planımı gerçekleştirmek için karar verdim. Benden beş yara izini alacaksın. Benim "EVET"im bir "EVET"tir. Acıdan ve lütuftan mahrum kalmayacaksın. Uyanık ol ve hazır ol."

Ben: "Sevgili Tanrım, seni şimdi çok seviyorum. Şimdi kendimi kollarına atıyorum ve daima kalbimde kalmak istiyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, sen sonsuza dek bana aitsin. Artık kimse bizi ayıramaz. Artık biz ayrılmazız. Şimdi, başına gelecek her şeyi atlatabilmen için sevgimi üzerine döküyorum. Bu sevgiyle herkesi yeneceksin.

Ben: "Rab, kalbimde bir sıcaklık hissediyorum ve giderek daha da ısınıyor." Ben:

"Bunu nasıl başarıyorsun?"

Kurtarıcı: "Ben sevginin Tanrısıyım."

Ben: "Bu çok güzel. Artık öfkeyi düşünmüyorum. Sanırım sevgi öfkeyi sildi."

Kurtarıcı: "Aynen öyle, kızım."

Ben: "Bu büyük lütuf için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Huzur içinde git, sevgili kızım."

Her zamanki gibi bir şükran duası ettim.

Saat 18.30'da Tesbih duası ve Rot'ta Kutsal Ayin.

22.08.92 — Cumartesi

07.30 – 09.00 Dua – Birleşme.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, kelime kelime." Ben: "Evet, asil sevgilim."

Kurtarıcı: "Kızım, tüm adanmışlığını istiyorum."

Ben: "Rab, sana zaten her şeyimi verdim. Sana henüz vermediğim başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Bana duyu organlarını armağan et."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sana sunuyorum. Her şey sana ait olsun."

Kurtarıcı: "Senin için görecektir ve duyacağım."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, benden başka duyu organları alacaksın. Başkalarının görmediği ve duymadığı şeyleri görecektir ve duyacaksın."

Ben: "Efendim, bu mistik bir şey mi?"

Kurtarıcı: "Evet, bu mistik bir şeydir."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, senden yara izlerine rıza göstermeni de istiyorum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sevgili ve merhametli İsa'm, anlaşılmaz ve sonsuz aşkı, bedenime Yara İzlerini kazıman için sana rızamı veriyorum; bedenim artık senin bedenindir. Ve bu, tüm ruhların kurtuluşu ve iyi niyetli günahkarların tövbe etmesi içindir."

Kurtarıcı: "Kızım, bu bana yeter." Kurtarıcı:

"Bunu bir kez daha kontrol etmem gerekiyordu."

Kurtarıcı: "Sen benim en sevgili kızımısın."

Ben: "Rab, bunu yazayım mı?" Kurtarıcı:

"Evet, yaz."

Ben: "Rab, senin için en sevdiğin kişi olduğumu anlayamıyorum."

Kurtarıcı: "Öylesin, kızım."

Ben: "Efendim, en büyük günahkar olduğumdan korkuyorum."

Kurtarıcı: "Bunu düşünüyorsun çünkü çok küçüksün."

Ben: "Ah, Tanrım, yine sevgine susadım, ben o kadar doyumsuzum ki. Lütfen beni sevgi kaynağına daldır ki, bir daha asla susamayayım."

Kurtarıcı: "Kusursuz olman ve asla susamaman, ancak cennette gerçekleşecek." Ben:

"Tanrım, yeryüzünde sana her şeyi verdiğinde, orası zaten cennet olur diye düşünmüştüm." Kurtarıcı: "Kızım, hâlâ elbiseni giyiyorsun."

Ben: "Giysiden neyi kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Vücudunu. Sen cennetin bir ön aşamasındasın, tıpkı cehennem de bir ön aşaması olduğu gibi."

Ben: "Yani, hâlâ araf'a gidebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu bana bırak. Benimle birlikte olmanın sevincini yaşa."

Kurtarıcı: "Şimdiye kadar benim irademi yerine getirdin. Bende ve benimle kalmaya devam et, o zaman sana gelecek olan diğer şeyleri de yerine getireceksin."

Ben: "Efendim, Sevgi Dolu Babam, seni o kadar çok seviyorum ki, senin iradeni yerine getirmekten ve her zaman senin içinde ve seninle olmaktan başka bir arzum yok."

Kurtarıcı: "Seni kutsuyorum, kızım, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla. Huzur içinde git, sevgili kızım."

Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun. İsa ve Meryem'e şükürler olsun, şimdi ve sonsuza dek. Amin."

16.30 - 17.15 saatleri arasında Rot'taki kilisede dua ettim ve Peder

Vogt'a günah çıkardım.

Saat 18.15'te Mingolsheim'daki kilisede Kutsal Ayin'e katıldım. Adriana da oradaydı. Ben yere diz çöküp Peder Kesenheimer'dan Kutsal Komünyon'u aldığımda, o da çok güzel bir an yaşadı.

Saat 21.00 civarında Acı Çile Tesbihini okudum.

23.08.92 - Pazar

Saat 08.20: Her zamanki gibi, birleşmeden önce dua ettim.

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Senin görevin, birçok ruhu bana yönlendirmektir. Hepsini sev. Her ruh benim için sevgidir, biri diğerinden farklı değildir. Hiçbirini yargılama."

Dün, Mingolsheim papazının önünde diz çökmüşken saldırılara maruz kaldığım anı sordum.

Kutsal Komünyon'dan önce huzur içindeydim ve ancak Komünyon'u aldıktan ve birleşmeden sonra tekrar huzura kavuştum.

Kurtarıcı: "Kirlilik ruhları her zaman etrafında ve onlar tarafından her zaman saldırıya uğrayacaksın. Bundan kurtulamayacaksın. Korkmana gerek yok, ben seninleyim."

Ben: "Rab, eğer benimle birlikteysen, neden diz çöktüğümde kirli ruhların bana saldırmasına izin verdin?"

Kurtarıcı: "Biri benim huzurumda diz çöktüğünde, kirli ruhların nasıl mücadele ettiğini görmem için."

Ben: "Teşekkür ederim Tanrım, umarım diğerleri de bu öğretiyi benimser ve fedakarlıkta bulunurlar, Kutsal Komünyon'u alırken önünde diz çökerler."

Kurtarıcı: "Kızım, senden bir şey istiyorum."

Ben: "Evet, Rabbim, ne istediğini bilmesem de sana veririm."

Kurtarıcı: "Her şeye 'evet' demeni istiyorum."

Ben: "Efendim, doğru mu duydum?"

Kurtarıcı: "Evet, bunu yaz."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sevgi dolu Üçlü Birlik Tanrım, sana her şeye 'evet' diyorum." Ben:

"Sevgili Tanrım, ama lütfen, bu 'evet'i söylediğimde bunun senden geldiğini de anlamamı sağla. Bunun için ruhları ayırt etme yeteneğine de sahip olmam gerekiyor."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, ruhları ayırt etme lütfunu alacaksın, artık çok uzun sürmeyecek."

Kurtarıcı: "Kızım, sen bana gerçekten her şeyi verdin." Bunu yazmak istemedim.

Kurtarıcı: "Yaz bunu. Eserim başlayabilir."

Ben: "Efendim, bana biraz daha sevgi bahsedebilir misin? Ruhum daha fazla sevgiye özlem duyuyor. Çok sevgiye ihtiyacım var, bu bana yetmiyor. Kendimi ekmek dilenen bir dilenci gibi hissediyorum. Sen sevginin yanan ocağısın. Kendimi bu sevgiye dalıyorum"

Kurtarıcı: "Buna henüz hazır değilsin. Kefaret acılarını çektiğinde, bunu yapacağım. Kızım, sevgiden yoksun değilsin, ben yanımdayım."

Ben: "Evet, efendim. Elindekiyle yetinmek gerekir." Ben: "Federal Şansölye Kohl'un mektubuyla ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: "Kızım, biraz daha bekle. Ne yapman gerektiğini sana yine ben söyleyeceğim. Politikacılar için dua etmeye devam et."

Kurtarıcı: "Kızım, seni seviyorum. Huzur içinde git." Ben: "Her şey için sana şükürler olsun, Efendim ve Tanrım."

Saat 10.00'da Kırmızı Kilisede Kutsal Ayin.

13.00'da Tesbih duası ve ibadet.

Öğleden sonra şiddetli baş ağrısı çektim, ancak o sırada Kurtarıcı'ya karşı büyük bir sevgi hissettim."

24.08.92 - Pazartesi

Saat 9.45:

Ben: Sevgili Tanrım, dün ve bu sabah 3.00 - 6.00 saatleri arasında keskin ve şiddetli baş ağrılarım vardı.

Kurtarıcı: "Kızım, bunlar benim kefareti acılarımdı."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, bu gece 2 buçuk saat uyudum, şimdi çalışmam gerekiyor ve bu akşam da dua grubu var. Şu anda sanki bütün gece uyumuşum gibi zindeyim. Bu senin lütfün mu?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, aksi takdirde dayanamazdın."

Ben: "Sana sormak istiyorum, hafta sonu Peder Gebhard Heyder'e gitmeli miyim, bu senin isteğin mi?"

Kurtarıcı: "Kızım, Peder Gebhard'a git, ona git."

Ben: "Senden alacağım yara izlerinden ona bahsedebilir miyim?" Kurtarıcı: "Ona anlatmalısın ya da yazdıklarını ona okumalısın."

Ben: "Rab, tatilimi ne zaman almalıyım?" Kurtarıcı: "Eylül ayında izin almalısın."

Ben: "Dün, Lüksemburglu Claudius'a (yara izleri hakkında) anlattıklarımın doğru olup olmadığı konusunda endişelendim."

Kurtarıcı: "Bunu sen değil, ben söyledim. Artık bu konuda endişelenme. Sen sadece benim aracısın."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, dün kefareti acılarının başlangıcı mıydı?" Kurtarıcı: "Evet, başlangıcıydı."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, benden alacağın yara izlerini; bu çok kısa sürede gerçekleşecek."

Ben: "Rab, bunu bana daha önce de söylemiştin." Kurtarıcı: "Hazır olmanı istiyorum." Ben: "Hazır olmaktan neyi kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Benim, bana uygun olan zamanda harekete geçebilmem." Ben: "Sevgili Tanrım, en kısa sürede derken neyi kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Bu her an, her saat veya her gün olabilir." Ben: "Bana 'hazır ol' demiştin, peki hazır olmaya başka ne ad veriyorsun?"

Kurtarıcı: "Cömert olmalısın."

Ben: "Efendim ve Tanrım, cömert olabilmem ve senin istediğin şekilde hazır olabilmem için lütuf diliyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, sana bu lütfu şimdiden veriyorum. Ama cömertlik sahibi çok azdır."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu büyük lütuf için sana şükrediyorum."

Ben: "Sevgili İsa'm, kalbim ateş gibi yanıyor. Ah, yanan aşkım, seni her şeyden çok seviyorum. İnaniyorum ki, aşk tüm acıları yener."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, öyle olacak."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, senden her şeye karşı sabır ve sevgi bekliyorum. Bunlardan yoksun kalmayacaksın, sadece onları başkalarına vermeye devam etmelisin."

Ben: "Evet, Rabbim, öyle yapacağım."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, dün seninle birlikte acı çekmekten mutluluk duydum." Ben: "Ve ben de, Efendim, acı çekerken seni o kadar çok sevdim ki, bu benim için akıl almaz bir şey."

Kurtarıcı: "Evet, kızım, aynen öyle. Sevgili kızım, sana teşekkür ederim. Huzur içinde git."

Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun."

Hırvatistan'dan gelen bir hastaya röntgen çektim. Ona Tanrı'dan bahsettiğimde ikimiz de lütuf bulduk. Hasta ağladı ve mutlu bir şekilde ayrıldı.

Başka bir hasta Hamburg'dan gelmişti, 1909 doğumluydu.

Bana Tanrı'nın olmadığını söyledi ve geçmişi eleştirip durdu. O fark etmeden üzerine kutsal su serptim ve onu kutsadım. Sonra özellikle Kutsal Baba hakkında eleştirmeye devam etti.

Ona, şu anda Tanrı'nın huzurunda duruyor olsaydı cehenneme gideceğini söyledim. Sonra ona dua etmesi gerektiğini söyledim.

Buna karşılık, dua etmektense burnunu ısırmayı tercih edeceğini söyledi. Ona burnunu ısırp gitmesini söyledim.

Kısa bir süre önce onun için dua etmişim, ardından İncil'deki şu söz aklıma geldi: "İncileri domuzların önüne atma."

Bir başka hasta da Rusya'dan, Volga bölgesinden gelmişti. Yıllarca Sibiry'a'da çalışmıştı. Alçakgönüllü biriydi ve ona verdiğim dua notlarından çok memnun oldu.

18.30 - Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

20.00 Dua grubu.

25.08.92 - Salı

26.08.92 - Çarşamba

10.00 Doktor odası:

Ben: "Sana yalvarıyorum, Rabbim ve Tanrım, bana 'en kısa süre' yerine başka bir kelime söyleyebilir misin?"

Almanca'da böyle bir ifade yok."

Kurtarıcı: "Kızım, ama sen anladın." Ben: "Evet, ama diğerleri anlamıyor."

Kurtarıcı: "Kızım, eğer bunu diğerlerinin anlayacağı şekilde sana iletsem, sen anlamazdın. Ben sana konuşuyorum, diğerlerine değil."

Ben: "Evet, Efendim, bunu tam da söylediğin gibi kabul edeceğim."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, yara izlerini almana çok az zaman kaldı. Kızım, beni iyi dinle. Ben senin Efendin ve Tanrınım. Diğerleri seni her şeyden vazgeçirmeye çalışacaklar. Onları dinleme. Benimle birlikte hepsini tanıyacaksın. Gerçek sevgi bende. Sevgili çocuğum, bunu yaz, şimdiye kadar kimsenin sahip olmadığı kadar çok kıskançın olacak."

Ben: "Rab, tüm bunlara katlanmam mı gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Bunu sen yapamazsın, kızım, ben seninle birlikte katlanacağım."

Ben: "Efendim, benden bu 'ben'i al."

Kurtarıcı: "Kızım, senin 'ben'in Ben'im."

Ben: "Bu hâlâ benim bir alışkanlığım, bundan vazgeçmem gerekiyor."

Ben: "Efendim, bir süredir bekledim, hiçbir şey olmadı, siz hiçbir şey söylemediniz, şimdi işime geri dönmem mi gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Kızım, ruhunu güçlendirdim ki her şeye cesaretin olsun." Ben: "Yani artık cesaretliyim."

Kurtarıcı: "Evet, kızım. Kızım, cesur olanları özellikle severim. Seni seviyorum, huzur içinde git."

Ben: "Teşekkür ederim, efendim ve Tanrım."

19.00 — Hl. Ayin, Rochus Şapeli'nde.

27.08.92 — Perşembe

Saat 10.00 — Dernek binasındaki doktor odası:

Kurtarıcı: "Kızım, beni duyuyor musun?"

Ben: "Evet, efendim, sizi duyuyorum."

Sonra bir süre hiçbir şey duymadım, çünkü Dr. Hermann içeri girdi.

Daha sonra:

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, başıma bir şey mi gelecek?" Kurtarıcı: "Evet, çarmıha gerilme, her şeyi kabul et." Ben: "Evet, efendim, öyle yapacağım."

Ben: "Bunun senden geldiğini nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Sevgiden mahrum kalmayacaksın. Bunu ağır günahkârlar için feda et."

Ben: "Evet, efendim, onları ağır günahkârlar için feda edeceğim."

Kurtarıcı: "Hazır ol, kızım." Ben:

"Gündüz mü olacak, gece mi?"

Kurtarıcı: "Gece, kızım."

Ben: "Çarmıha gerilme kansız mı olacak, yoksa kanlı mı?" Kurtarıcı:

"Kanlı bir çarmıha gerilme olacak."

Kurtarıcı: "Acıya katlan."

Ben: "Evet, yapacağım, sevgili Tanrım, çünkü seni çok seviyorum. Efendim ve Tanrım, çarmıha gerilmenin ertesi günü kendimi senin ellerine teslim ediyorum. Bundan sonra ne olacağı konusunda endişelenmiyorum ve ne olacağı konusunda endişelenmiyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, senin endişeni ben üstlendim."

Ben: "Evet, Rabbim, senin istediğin gibi olsun. Seni seviyorum, Rabbim ve Tanrım, seni sevebileceğimi düşündüğümünden daha çok."

Kurtarıcı: "Kızım, ben senin içinde kırbaçlanıyorum. Acıyı birlikte hissedeceğiz. Senin dayanabileceğin kadarına izin vereceğim. Kızım, benim boyunduruğum tatlıdır."

Ben: "Başka bir şey yazayım mı?"

Kurtarıcı: "Yeter. Sevgili kızım, huzur içinde git." Ben:

"Teşekkür ederim, Efendim ve Tanrım."

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

28.08.92 - Cuma

Saat 10.00:

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz."

Ben: "Efendim ve Tanrım, şimdiden söylüyorum, çünkü benden ne istediğini ya da bir şey yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum, buna 'EVET' diyorum. Efendim, senin istediğin gibi olsun. Her şey senin yüceliğin ve ruhların kurtuluşu için olsun."

Kurtarıcı: "Kızım, isteklerini biliyorum. Bunlar hoşuma gidiyor. Benim isteğim, seni içimde taşımaktır. Şimdiye kadar sınavları geçtin. Diğerleri de gelecek."

Ben: "Efendim, bunları geçemeyeceğimden korkmalı mıyım?"

Ben: "Ah, Rabbim ve Tanrım, şu anda tek bir dileğim var, o da büyük acılar içinde bile senden asla ayrılmamak."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Büyük acılar benim acılarımdır. Kefaret acılarını, yani beş yara izini birden alacaksın. Onların etkisini hisset." Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, etkilerini hissedeceğim."

Kurtarıcı: "Ben senin içinde, yanında ve seninle birlikte olacağım. Kötü ruh senin yakınında olmayacak."

Ben: "Bu olay çok yakın mı?"

Kurtarıcı: "O kadar yakın ki, her an gerçekleşebilir."

Ben: "Efendim, bunun Rot'taki kilisede gerçekleşeceğini söylemiştin."

Kurtarıcı: "Zamanı kısaltarak, nasıl istediğimi ben belirleyebilirim." Ben:

"Evet, efendim, anlıyorum. Efendim, sen her zaman haklısın." Kurtarıcı:

"Yaz, kızım, bende yanlış olan hiçbir şey yoktur."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, benimle birlikte katlanmak zorunda olduğun her şey, cennetteki büyük ödülün olacak."

Ben: "Sevgili Tanrım, yara izlerini açıkta taşımam gerekip gerekmediğini ve bunu son seferinde doğru anlamış olup olmadığını bir kez daha sormak istiyorum. (Eldiven ya da örtü olmadan demek istedim.)"

Kurtarıcı: "Evet, kızım, onları aldığında açıkta taşı. Onları bu şekilde taşıman benim isteğimdir."

Ben: "Evet, Efendim, anladım, öyle yapacağım." Ben: "Peki ya cuma günleri kanarsa?"

Kurtarıcı: "O zaman sana ilham ettiğim şeyi yapacaksın. Başkalarının ne dediğine aldırma, her zaman sana söylediğim şeyi yap."

Ben: "Sevgili Tanrım, başka bir şey yazmam gerekiyor mu, yoksa arkaya röntgen çekirmek için gidebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Git, görevini yerine getir, sevgili kızım, ben seninleyim. Ben senin huzurumum."

Ben: "Sevgili İsa'm, o zaman işe gidelim."

Ben: "Her şey için sana tüm kalbimle teşekkür ederim."

18.30'da Tesbih duası ve Kutsal Ayin, kırmızı cüppeli.

Kutsal Komünyon'dan sonra, Peder Gebhard Heyder hakkında Kurtarıcı'ya, ona gitmem gerekip gerekmediğini sordum.

Kurtarıcı: "Ona git, kızım, git." Ben: "Beni

kabul edecek mi?" Kurtarıcı: "Seni kabul edecek."

29.08.92 — Cumartesi

Saat 7.15, Rot'ta, evde:

Aslında Regensburg'a Peder Gebhard'ın yanına gitmek istiyordum, ama önce yazmam gerektiğini hissettim. Dışarıda fırtına kopuyordu. Gök gürliyordu ve sabahın erken saatlerinde şiddetli bir gök gürültülü fırtına vardı.

Kurtarıcı: "Evet, kızım, yaz bunu. Karşına çıkacak birçok zorluk var. Bu zorluklardan biri de, henüz yanında duran bir rahibin olmaması. Peder Gebhard tek kişi. Ona gitmene sevindim. Onu iyi dinle. Seninle onun aracılığıyla konuşacağım. Peder Gebhard senin için doğru rahip."

Ben: "Sevgili Tanrım, söylediklerini yüksek sesle okuyabilir miyim?"

Kurtarıcı: "Evet, okuyabilirsin."

Ben: "Başka ne gibi zorluklar var?"

Kurtarıcı: "İnsanlar inançsız. Görünüşte imanları var. Etrafında birçok düşman var."

Kurtarıcı: "Seni terk etmeyeceğim. Benimle birlikte hepsini yeneceksin. Kızım, kelime kelime yaz."

Ben: "Evet, efendim, öyle yapacağım."

Ses: "Alacağın yara izleri, bu her an olabilir, ama zamanı ben belirlerim."

Ben: “Şu anda ‘ben’ kimim?”

Ses: “Yaz, kızım, şimdi sana Tanrı Baba sesleniyor.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, bunu kavrayamıyorum, ama söylediklerine inanıyorum.” Tanrı

Baba: “Sen benim, Oğlumun ve Kutsal Ruh’un tarafından seçildin. Ve sen Üçlü Birlik Tanrı’ya aitsin. Göksel Annen, Oğlumla birlikte kefarete çekerken sana destek olacak ve yanında kalacak. Ben, Oğlum ve Kutsal Ruh seninleyiz. Kızım, başına gelecek olan tüm zorlukları, tek tek,

bizimle birlikte aşacaksın. Senin çarmıh yolun, benim de çarmıh yolumdur. Onu sonuna kadar yürümek zorunda kalacaksın.”

Ben: “Teşekkür ederim Rabbim ve Tanrım, çarmıh yolunu seninle sonuna kadar yürüyeceğim.” Ben: “Senden sabır, azim, dayanıklılık ve bolca sevgi diliyorum.”

Tanrı Baba: “Kızım, bunlardan mahrum kalmayacaksın.”

Ben: “Sevgili Tanrım, İsa’nın yara izleri için saati seçtiğini sanıyordum.” Baba Tanrı: “Ben neysem, İsa ve Kutsal Ruh da odur. Biz biriz. Biz ayrılmazız.”

Ben: “Acılarım sırasında çok az sevgi alacağımı düşünmüştüm.”

Tanrı Baba: “Ben sevgiyim, acı ise kefarettir. Günahkarlar için acı çekeceksin, kızım.”

Ben: “Anladım, Rabbim ve Tanrım. Ah, büyük aşkı, beni senden asla ayırma.”

Tanrı Baba: “Kızım, Üçlü Birlik Tanrı’nın yanında hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın. Şimdi seni kutsuyorum, kızım:

Tanrı Baba, Tanrı Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git, seçilmiş kızım.”

Ben: “Tanrı’ya şükürler olsun. Her şeye gücü yeten ve merhametli Üçlü Birlik Tanrı’ya övgü ve şükürler olsun.”

-Regensburg-

Mektubu yazdıktan sonra Regensburg’a doğru yola çıktık. Yolda kocam kötü ruh tarafından rahatsız edildi. Çok dua etmek zorunda kaldım. Dışarıda fırtına kopuyordu.

Regensburg’a vardığımızda kocamın durumu düzelmişti ve fırtına da dinmişti.

Peder Gebhard ile buluştum ve önce yarım saat kadar konuştuk.

Sonra manastırın içinde bulunan kiliseye gittim. En Kutsal Ekmek ve Şarap sergilendi ve ona tapındık. Rahip, tesbih duasını yönetti. Ardından sessizlik oldu.

Akşam saat 17.15’te Karmelit Manastırı’nda Kurtarıcı’yı duydum ve ardından Kutsal Ekmek ve Şarap’ın önünde not aldım.

Kurtarıcı: “Peder Gebhard aracılığıyla kocana, benden yara izlerini alacağın konusunda konuşacağım. Emin ol, her şey yoluna girecek, korkmana gerek yok.”

Ben: “Rab, oğlum ne olacak?”

Kurtarıcı: “Yaralar ortaya çıktığında kocan bunu oğluna söyleyecek.” Kurtarıcı:

“Buraya geldiğin için sana teşekkür ederim.”

Ben: “Buraya gelmemi mi istedin?” Kurtarıcı:

“Evet, buraya gelmeni istedim.” Ben: “O halde senin isteğini yerine getirdim.”

Kurtarıcı: “Yaptın, kızım. Sen bir mücevhersin.” Bunu yazmak istemedim.

Kurtarıcı: “Yaz şunu.”

Ben: “Rab, neden bana mücevher diyorsun?”

Kurtarıcı: “Bir mücevher değerlidir, ona iyi bakılmalıdır.”

Ben: “Rab, ben senin ve Meryem Ana’nın koruması altındayım.” Kurtarıcı:

“Bunu yaz. Evet, öylesin, kızım. Huzur içinde git.”

Ben: “Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım.”

Manastırın kilisesinde kendimi unuttuğum için, kocam beni bir saatten fazla beklemek zorunda kaldı. Hemen yanına gitmek için acele ettim.

Karavanımızı Donau otoparkına park etmiştik. Peder Gebhard ile saat 18.30 civarında randevum vardı.

Peder Gebhard geldi ve sohbet ettik. Sonra Peder Gebhard, manastırdaki odasına yaklaşık iki saatliğine çekildi.

Geri döndüğünde Peder Gebhard, şapelimiz için ayrılmış büyük bir Meryem Ana heykeli getirdi. Peder Gebhard, kocama benim hakkımda ve başıma gelecekler hakkında bilmesi gerekenleri anlatmıştı. Kocam da Peder Gebhard'a günah çıkardı.

Kocam gittikten sonra, Peder Gebhard ile din hakkında sohbet ettik ve ben ona günlüğümden okumaya devam ettim. Saat 21.00 civarında, kocam ve ben Peder Gebhard'ı manastıra kadar uğurladık.

Peder Gebhard'da İsa'yı buldum ve O'nunla yeniden birlikte olabilmek benim için bir lütuf. O, alçakgönüllü, sevgi ve huzur dolu bir rahip. Gerçeği açık ve net bir şekilde, her konuda kesin bir dille söylüyor; İncil'i iyi açıklayabilen iyi bir İncil araştırmacısı. Şimdi, iyi bir rahibe bu kadar çok ihtiyacım varken, o bana yardım etmek için yanımda.

Ne yazık ki modern rahipler yardım edemiyor, bu yüzden

Peder Gebhard Maria Heyder'e gitmek zorundayım. Tanrı'ya, bana bu rahibi verdiği için şükreliyorum.

30.08.92 - Pazar

Regensburg'daki "Salve Regina" karavanında, Donau otoparkında:

Sabah saat 7.45, Dua Topluluğu:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, yaz." Aniden sıcaklık ve sevgi hissettim.

Kurtarıcı: "Sevgi benim. Kızım, seni terk etmedim, yanımdayım." Ben: "Yanımda kalacak mısın?"

Kurtarıcı: "Sen bana aitsin."

Ben: "Ah, Tanrım, seninle olmak ne kadar güzel."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Dün Peder Gebhard ile konuştukların doğrudur. Benden alacağın yara izleri çok kısa bir süre içinde gerçekleşecek. O kadar yakındır ki, sanki çoktan olmuş gibi. Ben seninleyim, hiçbir şey için endişelenme." Ben: "Sevgili Tanrım, çarmıha gerilme izlerini daha sonra almam mümkün mü?" Kurtarıcı: "Ben istediğim gibi yapabilirim."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, elindeki yara izlerini açıkta taşımanı istiyorum, bağlı değil. Senden bunu talep ediyorum."

Ben: "Ama bu neden bu kadar önemli?"

Kurtarıcı: "Yaralardan ışık yayacağım." Ben: "Rab, bu görünür bir ışık mı?"

Kurtarıcı: "Karanlıkta olanlar onu görecekler. Ah kızım, karanlıkta olanlar o kadar çok ki. Tekrar görebilmek için bu ışığa ihtiyaçları var."

Ben: "Peki ya soğuk ne olacak?"

Kurtarıcı: "Ben sevginin yanan ateşiyim. Benimle birlikte üşümeyeceksin."

Kurtarıcı: "Kızım, bir şey daha yazmanı istiyorum. Başlangıçta hiçbir muhabirin fotoğraf çekmesine izin verme. Böylece çok fazla merakı önlemiş olursun. Merak, kirli ruhtan gelir. Muhabirler olmadan insanları sana yönlendireceğim. Meraklıların etkisine kapılma. Unutma, ben çarmıh izlerine sahip Rab'bim. Sen benim aracısın. Kızım, benimle birlikteyken korkmana gerek yok. Seni seviyorum ve tehlikeler karşısında seni uyaracağım. Sesime iyi kulak ver. Koyunlarım sesimi tanır."

Ben: "Sevgili İsa'm, anladım. Şimdiye kadar bana bahsettiğin tüm dönüşümler ve sayısız lütuflar için sana şükreliyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, dikkatli ol, huzur içinde git." Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun."

Saat 9.30'da Kutsal Ekmek ve Şarap Ayini'nin sergilenmesi sırasında dua ettim.

Saat 9.45'te Karmelit Manastırı'nda Kutsal Ayin vardı, biz de ona katıldık.

Öğle yemeğinden sonra Peder Gebhard tekrar karavanımıza geldi.

Bize bir haç hediye etti. Gözlerimden yaşlar aktı. Evimizde de yaklaşık aynı büyüklükte bir haç asılıydı ve onu geri vermek zorunda kalmıştım, çünkü bize ait değildi. O haça çok bağlanmıştım ve onu ağır bir yürekle vermiştim.

Ve şimdi, 24 saat içinde, üzerinde beş Kutsal Yara izi kırmızı renkle işaretlenmiş başka bir haç aldık.

Regensburg'a gitmeden önce, Kurtarıcı'dan, eğer O da isterse, doğru yolda olup olmadığını gösteren küçük bir işaret vermesini dilemiştim. Artık biliyorum, bana bir haç aldım.

Yine Peder Gebhard'a günah çıkarmaya gittim. Günlüğümden okuduğum şeyleri dinledi ve bana öğütler verdi, güç ve cesaret verdi; başıma gelecek acılar yüzünden beni teselli etti. Onun tesellisi benim için cesaret kaynağı oldu.

Peder Gebhard mistik konularda çok bilgili ve bana öğrettikleri için kendisine minnettarım. Sanki Kurtarıcı onun aracılığıyla konuşuyormuş gibiydi ve sözleri kalbime derinlemesine kazındı.

Peder Gebhard bize birçok mum ve kutsal su kutsadı.

Eve dönüş yolunda kocam, herhangi bir sıkıntı yaşamadan yolu tek başına sürdü. Mutlu ve neşeliydi.

31.08.92 - Pazartesi

Saat 10.00 - Doktor odası:

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, yaz şunu."

Ben: "Evet, Üçlü Birlik Tanrım, sevgili İsa'm."

Kurtarıcı: "Bu günlerde alacağın yara izleri bekleniyor. Kızım, hazır ol. Bu, kilisede gerçekleşecek. Bu benim irademdir. Sonrasını dert etme.

Tüm endişeleri üstüme aldım. Sen benim aracısın. Yazdığın her şeyi iyi sakla."

Ben: "Sevgili Tanrım, yara izleri konusunda en önemlisi neyi bilmem gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Beni sevmek. Sevgi sayesinde her şeye göğüs gerebileceksin. Sevgiden mahrum kalmayacaksın. Ben senin yanındayım, seninle birlikteyim ve senin içindeyim. Sen tamamen içimdesin."

Kurtarıcı: "Bu günlerde kalbinde büyük bir ateş hissedeceksin. Bu, sevgimin ateşidir.

Seçilmişlerimden birçoğu bu ateşe dayanamadı." Ben: "Sevgili Tanrım, peki ben bu ateşe dayanabilecek miyim?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. İlk seferden sonra belirli bir süre yatakta kalmak zorunda kalacaksın (acı çekmek – belki de yara izleri, diye düşündüm)."

Ben: "Peki ya dua grubu?" Kurtarıcı:

"Dua ediliyor."

Ben: "Yatakta kalsam bile benimle birlikte olur musun?"

Kurtarıcı: "Her zaman seninleyim."

Ben: "Efendim, senin istediğin gibi olsun. Seni çok seviyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, ben de seni çok seviyorum, huzur içinde git." Ben: "Bunu yazdığım şekliyle doğru mu?"

Kurtarıcı: "Evet, teşekkür ederim."

18.30'da Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

20.00 Dua grubu

01.09.92 — Salı

Doktor odasında:

Kurtarıcı: "Kızım, dün her şeyi doğru yaptın, başkalarının seni etkilemesine izin verme."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Dünkü gibi bu tür ayartmalarla sık sık karşılaşacaksın. Güçlü kal. Bu kişileri her zaman bana bırak."

Ben: "Evet, Rabbim, öyle yapacağım."

Ben: “Efendim, ben kendi istediğimi değil, senin istediğini yazmak istiyorum.” Kurtarıcı: “Kızım, söylediklerin hoşuma gitti.”

Kurtarıcı: “Kızım, bundan sonra her şeyi benimle görüşmeni istiyorum. Önce benimle konuş. Bana derdini anlat. Hoşuna gitmeyen şeyleri önce bana anlat. Bir şeye ihtiyacın olursa, önce bana sor. Sana her şeyi verebilir ve yerine koyabilirim. Hiçbir şeyden yoksun kalmayacaksın. Bu kefareti acıları sayesinde birçok ruh kurtulacak.

Daima neşeli ol, kızım.”

Ben: “Efendim, lütfen bana her zaman neşeli olmam için lütuf ver.”

Kurtarıcı: “Kızım, bu lütfü elde edeceksin. Kızım, ben seninleyim. Huzur içinde git.”

Ben: “Sana teşekkür ederim, büyük aşkım.”

Saat 18.30’da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

Saat 20.30 civarında Peder Gebhard Heyder aradı ve ben de Kurtarıcı’nın bu sabah bana verdiği ve sadece bana özel olan sırrı anlattım. (Kurtarıcı, saat 12.15’te ve kilisede Kutsal Komünyon’dan sonra bu sırrı bana bir kez daha teyit etmişti.)

Peder Gebhard, sırrımı ona açtığımda beni teselli etti.

02.09.92 — Çarşamba

Saat 10.00, doktor odasında:

Dua Topluluğu!

Kurtarıcı: “Bunu yazmanı istiyorum.” Ben:

“Evet, efendim, neyi?”

Kurtarıcı: “Peder Gebhard’ın seni aramasını ben istedim, sana onun benim sesimi duyduğunu kanıtlamak için. Seni tekrar arayacak. Onu iyi dinle.

Kızım, şunu yaz: Kefareti acıları bugün başlayacak. Ben seninle olduğum için onları tanıyacaksın.”

Ben: “Acılar nasıl olacak? Kanlı mı, yoksa başka türlü mü?” Kurtarıcı: “Onların sana gelmesine izin ver.”

Ben: “O zaman yarın ve yarından sonra işe gidebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Evet, gidebilirsin.”

Ben: “Evet, Rabbim ve Tanrım, anladım.” Ben: “Bugün yüzmeye gidebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Yüzmeye git.”

Kurtarıcı: “Kızım, sana söyleyeceğim bir şey daha var.”

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım.”

Kurtarıcı: “Sana bahsettiğim şeyin etkisini hisset.” Ben:

“Efendim, lütfen bana ne bahsediyorsun?”

Kurtarıcı: “Benim kutsal beş yara izim.”

Ben: “Efendim, bunların içimde etkisini göstermesine izin vereceğim. Lütfen bana güç ve cesaret, sevgi ve ihtiyacım olan her şeyi ver ki, içimde etkisini gösterebilesin; çünkü ben zayıfım ve kendi başıma hiçbir şey yapamam.”

Kurtarıcı: “Kızım, hepsine kavuşacaksın.”

Ben: “Rab, korkmuyorum, şüphem yok ve inanıyorum. Sana büyük bir güvenim var. Sana sadık kalacağım, çünkü senin benimle olduğunu, yanımda olduğunu ve içimde olduğunu biliyorum. Sana olan sevgimle sana şükrediyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, böyle kal. Sen benim irademi yerine getiriyorsun.”

Kurtarıcı: “Seni kutsuyorum, kızım. Artık oturmaya devam edebilirsin.”

(Belki de oturmaya devam edebildim, çünkü tam o sırada bir doktor içeri girdi ve muhtemelen benim yerde ne aradığımı merak ederdi.)

Kurtarıcı: “Tanrı Baba, Tanrı Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git, sevgili kızım.”

Ben: “Tanrı’ya şükürler olsun, Üçlü Birlik Tanrı’ya övgüler olsun.”

Hi. Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’nde düzenlenen ayin.

03.09.92 - Perşembe

Röntgen bölümü — Arşiv, 10.30 - 11.05 saatleri arasında:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım,

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, ruhani rehberim.

Kurtarıcı: "Benim için bir şey yapmalısın, kızım. Benden aldığın her şeye sabırla katlan. Başlangıç çok zordur. Seçilmişlerimden hiçbiri kolay bir yol izlememiştir. Hepsi şu anda senin izlediğin yolla aynı yolu izlemiştir. Benim Kutsal Beş Yara İzi'ni alacaksın, ne zaman olacağını biliyorsun.

Ben: "Günü biliyorum, ama saati bilmiyorum. Sabah mı, akşam mı?"

Kurtarıcı: "Kutsal Komünyon'dan sonra. Beş yara izini de bir kerede alacaksın." Ben: "O zaman acıdan ölürüm."

Kurtarıcı: "Ölmeyeceksin. Ben seninleyim. Dayanabileceğin kadar acıya izin vereceğim."

Ben: "Hala doktora gitmem gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Hayır, ondan sonra yatağına gidebilirsin."

Ben: "Hala yürüyebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Evet, hâlâ yürüyebilirsin."

Ben: "Şimdiye kadar yanlış bir şey mi yaptım?"

Kurtarıcı: "Hayır, şimdiye kadar olduğu gibi devam et."

Ben: "Bazılarına kiliseye gelmelerini söyleyebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Evet, ama ne olacağını söyleme. Sadece birkaç kişiye söyle. Bugün yine kefaret acısı çekeceksin. Bugün kanlar içinde kalacaksın."

Ben: "Kırbaçlanmayı mı

kastediyorsun?" Kurtarıcı: "Evet, kızım."

Ben: "Lütfen bana her şeye dayanabilmem için lütuf ver."

Kurtarıcı: "Kızım, lütuftan mahrum kalmayacaksın. Ben seninleyim, kızım. Seni çok seviyorum, bana sadık kal."

Ben: "Evet, sevgili İsa'm, ben de seni çok seviyorum. Sana sadık kalacağım."

Kurtarıcı: "Kızım, yazmaya devam et. Senin için cennette güzel bir ev hazırladım."

Ben: "Bunu da yazmam mı gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Evet, bunu da yaz."

Kurtarıcı: "Bu yüzden senden rica ediyorum, bu Çarmıh Yolunu sonuna kadar yürü. Benimle birlikte bunu başaracaksın."

Ben: "Sevgili İsa, istediğin her şeyi yapacağım, ama sadece her zaman seninle birlikte olursam."

Kurtarıcı: "Ya, yara izlerini zihnime kazımam ve yatakta kalmam gerektiği konusunu doğru anlamış mıyım diye sordum.

Kurtarıcı: "Belirli bir süre yatakta kalmalısın. Çok dua etmelisin." Kurtarıcı: "Kutsal Komünyon'u evde alacaksın. Bunun için ben ilgileneceğim." Ben: "Lütfen, yara izlerini kazımadan önce bana bolca sevgi bahşet."

Kurtarıcı: "Bunu yapacağım."

Kurtarıcı: "Şimdi seni kutsuyorum, kızım." Yere diz çöktüm.

Kurtarıcı: "Tanrı Baba, Tanrı Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git." Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun."

Ben: "İsa Mesih ve Meryem'e şükürler olsun. Her şey için teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım, sevgili İsa'm."

04.09.92 — Cuma

Ben: "Rabbim ve Tanrım, sevgili İsa'm, ruhani rehberim. Şimdi kalbimden geçenleri yazmak istiyorum. Dün benden, gece kanlı bir kırbaçlanmaya maruz kalmamı istedin. Kırbaçlanmaya hazırdım, ama sen buna izin vermedin ve bugün Kutsal Yara İzleri'nin bana kazınması gerekiyor. Bunu nasıl anlamalıyım? Sana yalvarıyorum, bana yardım et. Bu yüzden seni daha az seviyorum ve sana sadık kalmaya devam etmek istiyorum."

İbrahim ve Eyüp'ü düşündüm ve bazı şeyler netleşti.

Ben: "Kefaret acılarından beni esirgemedin. Bu kadar uzun süren, bu kadar şiddetli baş ağrıları hiç yaşamamıştım. Onları kurban ettim ve tekrar yaşamayı reddetmedim. Modern bir rahip belki de bu imtihanın şeytandan geldiğini söylerdi, ama ben buna inanmıyorum, çünkü senin sevgin ve huzurun eksik olmadı. Başıma ne geleceğinden korkmadım. Bununla ilgili bana ne diyeceksin, Rabbim ve Tanrım?"

Kurtarıcı: "Kızım, yaz. Beni duyuyor musun?" Ben:

"Evet, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Yazdığın her şey doğrudur. Beklediğin her şey henüz gerçekleşecek. Zamanı ben belirlerim. Kızım, bunu yaz. Bu akşam kilisede olacak herkes, olacıklara hayret edecek.

Neredeyse hepsi kördür. Onlar için bir ışık parlayacak. Şimdiye kadar olduğu gibi görevini yerine getirmeye devam et.

Benim eserimden meyve toplayacaklar. Ben yaşayan ağaçım, sen ise benim meyvemisin. Kızım, seni seviyorum, huzur içinde git."

18.30'da Rot'ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

05.09.92 - Cumartesi

08.00 — Dua Topluluğu

Kurtarıcı: "Kızım, seni seviyorum. Planımı değiştirdim. Her şey benim istediğim gibi devam edecek.

Ben: "Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüştüm, çünkü senin söylediğin her şeyin gerçekleşmesine hazırdım."

Kurtarıcı: "Kızım, her şeyi doğru yaptın. Zamanı ben belirlerim." Ben: "Kutsal Komünyon'dan sonra olacağını söylemiştin."

Kurtarıcı: "Bunu değiştirebilirim."

Ben: "Sevgili Tanrım, artık sana soru soramam. Ne istiyorsan onu söyle. Bunların hiçbirini anlamıyorum, bu yüzden her şeyi sana bırakıyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, başka çarenizin kalmayacağı ve benim istediğimi yapmak zorunda kalacağınız zaman gelecek."

Ben: "Sevgili İsa, bunu bana daha açık bir şekilde söyleyebilir misin? Anlamıyorum."

Kurtarıcı: "Daha kötü zamanlar gelecek."

Ben: "Lütfen söyle bana, Sevgili Tanrım, gelecek en kötü şey nedir?"

Kurtarıcı: "Avrupa'daki büyük savaş."

Ben: "O zaman bir şapel inşa etmeme gerek yok mu?"

Kurtarıcı: "Evet, inşa et. O yer zarar görmeyecek. Savaş yaklaşıyor ve hızla yayılıyor."

"Yaraların izlerini hâlâ alabilecek miyim?" diye düşündüm. Kurtarıcı:

"Soruyorsun. Evet. Alacaksın. O günü ben belirleyeceğim." Ben:

"Efendim ve Tanrım, senin iraden de gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Çok dua edin, çocuklarım, dua edin. Şeytan'ın gücü paha biçilemez. Ben öyle olmasına izin verdim. Benden yüz çeviren her şeyi elinden alsın. İnsanlar böyle olmasını istiyor. Geniş yolu seçtiler. Bana sadık kal, kızım, şimdiye kadar olduğu gibi. Sadık çocuklarıma göksel anneniz Meryem'in korumasını bahşettim. Onlar onun koruma pelerininin altındalar; orada düşmanın yeri yoktur. Annenize bol bol dua edin. Onun şefaatinin reddetmeyeceğim. O, çocuklarını terk etmez."

Ben: "Ama bu savaş durdurulabilir." Kurtarıcı:

"Sadece oruç ve dua ile."

Ben: "Bir şey yapmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Önceden endişelenme. Her şey zamanı geldiğinde gerçekleşecek."

Ben: "Sevgin, tavsiyen ve başımıza gelecekler hakkında verdiğin haber için sana şükrederim, Rabbim."

Kurtarıcı: "Seni kutsuyorum, kızım." Diz çöktüm.

Kurtarıcı: "Kızım, Baba Tanrı, Oğul Tanrı ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım. İsa Mesih'e şimdi ve sonsuza dek şükürler olsun. Amin."

16.30 - 19.45 saatleri arasında kilisede dua ettim ve günah çıkardım. Sonra Kutsal Ayin için orada kaldım.

06.09.92 - Pazar

07.30 - 09.20:

Dua ettim ve yine biraz şüpheye kapıldım. Aklımda birçok soru vardı. Ardından içtenlikle dua ettim.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, alacağın Yara İzleri bu günlerde gerçekleşecek. Saati ben belirleyeceğim."

Ben: "Rab, sen şimdi kimsin?"

"Ben!" Kızım, şimdi sana Baba Tanrı, Oğul Tanrı ve Kutsal Ruh Tanrı konuşuyor. Şüphe etme, kızım, beni kırıyorsun. Sen tamamen bana aitsin. Korkmana gerek yok. Bana sadık ve kararlı kal.

Ben: "Ah, Rabbim ve Tanrım, lütfen beni bağışla, seni asla tam olarak anlayamayacağım, ama kendimi kollarına atıyorum ve küçük bir çocuk gibi sana sarılıyorum. Sevgi dolu Babam, her şey senin istediğin gibi olsun."

Kurtarıcı: "Kızım, bu beş yara izini benden alacaksın."

Ben: "Azize Teresa de Ávila'da olduğu gibi bir melekten alacağımı sanmıştım. Belki de bir rahip bana öyle anlatmış olduğu içindir."

Kurtarıcı: "Bunu istediğim gibi yapabilirim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, her şey benim için çok daha netleşti. Bazı kitaplarda yazanlara güvenmemek gerekir. Sen nasıl istersen öyle yaparsın." Kurtarıcı: "Evet, aynen öyle, kızım."

Ben: "Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım. Kalbin, benden gelecek bir ışıkla delik deşik olacak. Bu ışık kalbine nüfuz edecek. Kalbinde bir ateş yanacak. Bu ateş benim sevgimdir. O zaman artık istediğini yapamayacaksın. Ben senin içindeki her şeyim. Sen benim istediğim her şeyi yaparsın."

Ben: "Bu, Aziz Pavlus'taki gibi geliyor."

Kurtarıcı: "Kızım, ben zaten gerçekleşmiş olanı tekrarlıyorum. Ben o zamanki ile aynı Tanrı'yım. Kızım, sen sadece benim aracısın ve olacaksın; ben de seni kullanacağım."

Ben: "Rab, şimdi kiliseye gitmem mi gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Evet, git kızım."

Ben: "Saat 9.15 oldu bile."

Kurtarıcı: "Seni kutsuyorum, sevgili kızım." Diz çöktüm.

Kurtarıcı: "Tanrı Baba, Tanrı Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git, sevgili kızım."

Ben: "İsa Mesih'e şükürler olsun. Rab Tanrı'ya şükürler olsun. Amin."

Saat 10.30'da Kırmızı Ayin.

13.00'da Tesbih duası ve ibadet.

07.09.92 - Pazartesi

Üç haftalık tatilim var.

Saat 8.30:

Kurtarıcı: "Yaz, kızım."

Ben: "Evet, Sevgi Dolu Babam, Damadım."

Kurtarıcı: "Kefaret acın yakında gelecek." Ben:

"Ne demek, YAKINDA, Efendim?"

Kurtarıcı: "Bu 'YAKINDA'yı, doğru zaman geldiğinde ben belirleyeceğim. Kızım, her şey benim istediğim gibi olacak."

Ben: "Efendim, senin istediğin gibi olacak olan şey nedir, bunu bilmek mümkün mü?" Kurtarıcı: "Senin geleceğin."

Ben: "Efendim ve Tanrım, senin istediğin ve hoşuna giden şekilde olsun."

Ben: "Sevgili İsa, şu anda zorlanıyorum çünkü bu akıl almaz bir şey ve kendimi dünyanın en aptalı gibi hissediyorum. Sanki bu dünyaya ait değilmişim gibi hissediyorum. Bana öyle geliyor ki herkes benden daha akıllı, sanki birinci sınıfa gidiyormuşum gibi. Ağlayasım geliyor. Herkes tarafından terk edilmiş gibi hissediyorum. Senden bile terk edilmiş gibi hissediyorum. Doktorlar şimdi, 'Bu kızın psikiyatriste gitmesi lazım' derdi, ama ben ayık kafadayım ve benden ne istediğini bekliyorum.

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, senin görevin bana uymak ve ne istersem onu yapmaktır, her ne kadar her şey öyle görünse de. Kızım, seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor, yaptığın her şey hoşuma gidiyor. Şu anda sahip olduğun endişeleri benim ellerime bırak."

Ben: "Bunların hepsini kavramak zor. Anlayamadığım her şeyi senin ellerine bırakıyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Şu anda yaşadığın bu sınav da olması gereken bir şey. Her şey benim irademdir. Alacağın beş yara izi, beni daha iyi anlayabilmen için sana ve başkalarına ışık verecek. Benim ışığım olmadan hâlâ karanlıkta kalırsınız. Işık karanlığı delip geçtiğinde göreceksiniz. Ben ışık ve gerçektir.

Sevgili kızım, bugün yine de yazdığın için sana teşekkür ederim. Seni kutsuyorum, kızım. Diz çöktüm...

18.30'da Tesbih duası ve Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

20.00 Dua grubu.

08.09.92 - Salı

Sabah: Dua sonrası - Birleşme

Kurtarıcı: "Beş Kutsal Yara izi çok kısa bir süre içinde kazanacak, bu yüzden her an hazır ol. Kızım, zamanı değiştirdim, böyle olması gerekiyordu.

Her şey benim istediğim gibi gerçekleşecek. Sevgiden mahrum kalmayacaksın."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, insanlar bana senin sesini duyup duymadığımı sorarsa, onlara bunu söyleyebilir miyim?"

Kurtarıcı: "Söyleyebilirsin, inkar etmene gerek yok. Kızım, sana sadece senin için değil, başkaları için de konuşuyorum."

Ben: "Efendim, yara izlerim olduğunda ve yanımda bir rahip olmadığında, o zaman da ruhen bana gelir misin?"

Kurtarıcı: "Ben her zaman seninleyim, kızım. O zaman ben senin içinde her şey olacağım, sen ise artık hiçbir şey olmayacaksın."

Ben: "Sevgili Tanrım, ama ben hâlâ yaşıyorum." Kurtarıcı: "Senin hayatın benim hayatımdır."

Ben: "Efendim, bunu kabul edeceğim, ama bunu kavrayamıyorum. Efendim, senin iraden gerçekleşsin. Ben sadece senin aracınım."

Bundan sonra Rab beni kutsadı.

Saat 9.00: Fridolin ile birlikte Waghäusel'de Kutsal Ayin'e katıldım.

18.30: Rot'ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin; bu sabah Waghäusel'de Kurtarıcı'yı kabul ettiğim için Rot'ta Komünyon almadım.

20.30: Kurtarıcı'nın söylediği gibi Peder Gebhard aradı. Yaklaşık 25 dakika konuştuk. Bu telefon için Tanrı'ya şükrediyorum.

09.09.92 - Çarşamba

Evde — Dua — Birleşme Kurtarıcı:

"Yaz, kızım." Ben: "Evet, Sevgi

Dolu İsa'm."

Kurtarıcı: "Yazdığın her şey benim eserimdir. Sen benim istediğim gibi konuşuyorsun. Senin görevin yazmaya devam etmektir; hataların ne kadar çok olursa olsun, bu hoşuma gidiyor.

Hataların, teologların hatalarına kıyasla zararsızdır; çünkü teologların hataları insanları uçuruma sürükler. Kızım, yazmaya devam et.

Zorluklarını biliyorum. Bana olan sevgini biliyorum. Sende her ikisi de hoşuma gidiyor. Çektiğin kefaret acıları, sana olan sevgimdir. Benden ne kadar acı çekersen, o kadar sevgi de alırsın. Acı içinde ruhların kurtuluşu vardır. Birçok ruhu kurtarmak istediğim için, senin içinde çok acı çekmek zorunda kalacağım.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, şimdi daha iyi anlıyorum. Efendim, sen nasıl istersen öyle yap.”

Kurtarıcı: “Biraz daha yaz. Benden alacağın beş Hl. Yara izi, kısa bir süre içinde gerçekleşecek. Acılar geldiğinde, onların etkisini hisset.”

Ben: “Acılar geldiğinde bunu önceden bilecek miyim?”

Kurtarıcı: “Bunu bilmen için seni şimdiden hazırlıyorum. Sevgili kızım, beni olduğun gibi sevmen hoşuma gidiyor. Alçakgönüllü kal ki, seni bol bol lütuflarla donatabileyim. Beni şimdiye kadar olduğu gibi sevmeye devam et. Senin sevgin benim sevgimdir. Beni her geçen gün daha çok sevmek istemen hoşuma gidiyor. Sana daha fazla sevgi vermek için her zaman hazırım.”

Ben: “Şimdi ne yapmalıyım?”

Kurtarıcı: “Görevini yerine getir, şu anda yapman gerekeni yap. Seni kutsuyorum, sevgili kızım.”

Diz çöktüm ve Kurtarıcı’dan, birazdan gelecek olan iki kadını, Marianne’i ve Bayan Müller’i de kutsamasını rica ettim.

Kurtarıcı: “Evet, onları da

kutsuyorum.” Kurtarıcı kutsamasını

verdi.

Hl. Mingolsheim’daki Rochus Şapeli’nde ayin.

10.09.1992 - Perşembe

Saat 10.30, evde:

Birleşme duası.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Yazmanı istiyorum. Bütün bunlar gerçekleşene kadar çok sıkıntı olacak.”

Ben: “Ne olacak, Rabbim ve Tanrım?” Kurtarıcı:

“Seninle gerçekleştirmek istediğim şey.”

Ben: “Efendim, ne istiyorsun? Seninle ne gerçekleştirmem gerekiyor?” Kurtarıcı: “Çarmıh yolunun tamamını sonuna kadar.”

Ben: “Bu sıkıntıyı kabul etmek zorunda mıyım?”

Kurtarıcı: “Bu sıkıntı senin için değil, benim için; ama öfkem onlara etki edecek. Dökeceğin kan, iyi niyetli olanlar içindir, küfür edenler için değil.” Ben: “Ama Rab, sen kanını herkes için döktün.”

Kurtarıcı: “O zaman öyleydi kızım, bugün artık değil; onlar çoktan babalarını seçtiler. Küfür edenlerle konuşmana gerek yok.”

Ben: “Onların küfürbaz olduğunu nasıl anlayacağım?”

Kurtarıcı: “Onları ben tanıyacağım, sen değil. Kızım, bir şey daha yaz. Alacağın yara izleri bu günlerde ortaya çıkacak.”

Ben: “Efendim, nasıl ve ne zaman istersen öyle olsun, korkmuyorum ve şüphem yok, tamamen sana aitim.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Başkaları seni azarladığında dinlememelisin. Onların zayıflıklarını fark edemezsin. Beni iyi dinle, ben senin ruh rehberinim; yanlış bir şey yapsan ve diğerleri bunu fark etse bile, benim için yine de doğrudur. Ben böyle istiyorum. Çoğu kişi kendi hatalarını görmezden gelir. Herkesten öğüt alırsan, benden uzaklaşırsın. Şeytan kurnazdır, dikkat et; kötü bir şey yaparsan ve bu başkalarının hoşuna gitmezse, bu benden gelmiştir. Meraklıları etrafında tutmana gerek yok. Meraklıları önce günahlarından tövbe etmeleri için dua etmeye gönder, böylece kendine çok fazla sıkıntıdan kurtulursun.”

Ben: “Sevgili Tanrım, bunun için alçakgönüllülüğe ihtiyacım var. Lütfen bana alçakgönüllü olabilmem için lütfet.”

Kurtarıcı: “Kızım, benim olduğum gibi alçakgönüllü ve yumuşak huylu olacaksın. Çünkü o zaman

tamamen içimde olacaksın.”

Ben: "O zaman rahipler henüz inanmıyorsa bu çok kötü olur."

Kurtarıcı: "Her rahip ikinci Mesih'tir, her rahip için dua edilmelidir. Ben hepsini seviyorum, kızım."

Ben: "Ama Tanrım, ben de hepinizi seviyorum, ama hepiniz beni sevmiyorsunuz." Kurtarıcı: "Öyle, kızım, siz de beni sevmiyorsunuz."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

Tespih ve Kırmızı Kutsal Ayin

11.09.1992 - Cuma

07.40 – 08.30

Kocam işleri benim için zorlaştırmıştı.

Peder Gebhard Heyder'den çok sayıda İncil geldi.

Kurtarıcı: "Yazmanı istiyorum. Seni çok seviyorum. Önümüzdeki dönemde Şeytan'ın saldırılarına daha sık maruz kalacaksın. Ailenle ilgili olanlara gelince, sana hak veriyorum. O en kısa yolu arıyor; tıpkı sizin Meryem aracılığıyla bana ulaşmak için en kısa yolu aradığınız gibi, kirli ruh da size ulaşmak için en kısa yolu arıyor. Kızım, dün doğru olanı yaptın. Kızım, kirli ruhlar sana karşı özellikle öfkeli, ama benimle birlikte hepsini yeneceksin. Kızım, kocan için dua et, senin yardımına ihtiyacı var."

Kurtarıcı bana şöyle dedi: "Yazmaya devam et kızım. Üzerine yanan bir ateş gelecek."

Ben: "Bunu yazmayacağım. Bu kesinlikle Senden gelmiyor, Sevgili Tanrım." Kurtarıcı: "Evet! Aşkın yanan ateşi."

Ben: "Efendim, şimdi yanacağım diye korktum." Kurtarıcı: "Benim sevgimde yanacaksın. Bu ateşle tamamen arınmış olacaksın."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, lütfen beni arındır ki, daima seninle birlikte olayım ve senden asla ayrılmayayım."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, seni kutsuyorum." Ben:

"Kurtarıcı beni kutsadı..."

Kırmızı Renkli Tesbih ve Kutsal Ayin

12 Eylül 1992 Cumartesi

07.30 – 09.00

Kurtarıcı: "Kızım, yaz. Benim istediğimi yapmanı istiyorum. Seni nereye götürürsem, oraya gitmelisin."

Ben: "Rab, beni yönlendirdiğini nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Bana sorabilirsin! Bana giden yol daha dik hale geliyor." Ben: "Rab, 'daha dik' ne demek?"

Kurtarıcı: "Yol daha yorucu hale gelecek ve çok güç gerektirecek. Bu gücü ancak benden alabilirsin. Kendin ve çevrendeki insanlar için, seninle birlikte bu yolda yürümeleri için dua et. Aksi takdirde, bu dik yolda onları kaybedebilirsin."

Ben: "Evet efendim, bundan sonra kendim ve çevremdekiler için daha fazla güç dileyeceğim."

Kurtarıcı: "Kalbin zaten benim kalbim. Onu istediğim gibi düzeltmeliyim. Bu kalpten bolca lütuf yayılacak ve bu yaralı kalp sevginin kaynağı olacak."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sevgili İsa'm, bunun şimdiden senin kalbin olduğunu nasıl anlayabilirim?"

Kurtarıcı: "Kalbinde hissettiğin bu yanma hissi, sevgimin ateşidir; ben istediğimde daha da güçlenir."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu ateşi hissediyorum, ama bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu ateşle seni daha çok sevebileceğimi anladım. Ruhum senin yanında olmaya can atıyor. Şu anda kalbimin yanan bir fırın gibi olduğunu ve bu ateşin asla sönmeyeceğini hissettim. Artık 'İsa'nın Kalbi Litanyası'nı okuduğumda daha iyi anlıyorum:

Sen, sevginin yanan ocağı.

Şimdiye kadar bu benim için belirsizdi, ama artık anlıyorum. Bu büyük lütuf ve aydınlanma için sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım.

Buna ek olarak şunu da söyleyeceğim, Rabbim ve Tanrım, senin kalbin sevginin canlı, yanan bir ocağıdır. Ah, bu ateş asla sönmesin ki, o zaman senin her zaman benimle olduğunu bileyim. İsa, seni tüm kalbimle, tüm gücümle seviyorum, seni her şeyden çok seviyorum.
Kurtarıcı: “Sevgili kızım, bunu fark etmen beni sevindirdi, olduğun gibi kal, elime sıkıca tutun.” Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

16.30 – 19.45 saatleri arasında Rot’taki kilisede dua ve kutsal ayin.

13.09.1992 - Pazar

09.30 – 11.15 Evde

Bu gece saat 02.30’dan 03.30’a kadar evimin önünde bir kargaşa yaşandı. Sarhoşlar evimin karşısına park etmişlerdi. Polis gelmek zorunda kaldı.

Dua Birliği!

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, ben seninleyim, senin içindeyim ve seninle birlikteyim, sen tamamen bana aitsin. Başkalarının seni etkilemesine izin verme. Dün ve bu gece gördün. Şeytan, seni benden uzaklaştırmak için her yolu deniyor. O güçlüdür, kızım, ama sen benimle birlikteyken daha da güçlüsün. Kızım, şimdiye kadar olduğu gibi dua grubuna sadık kal. Şeytan’ın en çok istediği şey, dua grubunu dağıtmaktır.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, dün hissettiğin o yakıcı ağrılar benim ağrılarımdı.”

Ben: “Bütün gün o yanma ve batma hissini hissettim, ama şimdi artık yok.” Kurtarıcı: “Seni bu günlerde olacaklara hazırlıyorum. Şu anda kalbinde bir yanma hissediyorsun.”

Ben: “Ama o kadar şiddetli değil.”

Kurtarıcı: “Ama çok şiddetli olacak.” Ben:

“Buna dayanabilecek miyim?”

Kurtarıcı: “Başa çıkacaksın.”

Ben: “O zaman bir doktor çağırmam gerekir mi?”

Kurtarıcı: “Gerek yok, sen ne yapacağını biliyorsun.”

Ben: “Evet efendim, ne isterseniz yapacağım.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, yara izlerini kilisede alacaksın.” Ben: “Kırmızı mı?”

Kurtarıcı: “Evet, kırmızı renkte.”

Ben: “O zaman seni görecek miyim?”

Kurtarıcı: “Beni göreceksin. Benden yayılan ışıkla yara izlerini alacaksın ve bu ışık, ben istediğim sürece seninle kalacak. Ben ışığım ve karanlığı kovuyorum. Kızım, alacağın yara izleri, benim yara izlerimdir.”

Ben: “Ama bunu bana daha önce de söylemiştin.”

Kurtarıcı: “Dünya bunları sana taklit edemez. Piskoposlar bile artık bunu açıklayamıyor, çünkü onlarda ışık yok. Bu yüzden alçakgönüllü ol, çünkü onların bu ışıkla aydınlatılması gerekiyor.

Kızım, ben hepsini seviyorum.”

Ben: “Efendim, ya onlar küfür ederse?”

Kurtarıcı: “Küfredenler de artık kurtarılabilir.” Ben: “Nasıl, Efendim ve Tanrım?”

Kurtarıcı: “Onlara eksik olan sevgiyi vererek.” Ben: “Onlara sevgiyi nasıl verebilirim?”

Kurtarıcı: “Sevgi benim.” Ben:

“Bunu yapacağım.”

Kurtarıcı: “Sen, benim kullandığım aracım.”

Ben: “Ah, Efendim ve Tanrım, bunu kavramak çok zor.”

Kurtarıcı: “İyi niyetli olanları aydınlatacağım. Tıpkı senin anladığın gibi, onlar da kalplerinde benim sevgi olduğumu anlayacaklar.”

Ben: "Evet efendim, şimdi anlıyorum. Bilim, zihniyle bunu kavrayamaz. Kalbimizdeki sevgi, bilimin ötesindedir. Sevgili Kurtarıcı, bizi bekleyen göksel olanın yanında, dünyevi bilimin ne kadar önemsiz olduğu ortada."

Kurtarıcı: "Kızım, yazdıklarından hoşlandım. Şimdi seni kutsuyorum." Ben: "Dedim ki: Lütfen tüm dünyayı da kutsayın."

Kurtarıcı: "Tanrı Baba, Tanrı Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git, sevgili kızım."

Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun. İsa Mesih ve Meryem'e şimdi ve sonsuza dek övgüler olsun. Amin."

Saat 12.45'te, kırmızı renkli tesbih ve dua kitabıyla dua ettim.

Saat 14.30'da Hetwig ile birlikte Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'nde Acı Çelenk Duası'nı ve Kutsal Ayin'i kıldım. Kutsal Ayin'den sonra Peder Steiler adlı bir misyonerle 30 dakika kadar konuştum.

9 Eylül 1992 - Pazartesi

Evde:

Gece 2.10'dan 3.05'e kadar dua ettim

09.30'dan 11.15'e kadar dua topluluğu

Ağladım! Dün akşam Rochus Şapeli'ndeki bir rahip kafamı karıştırdı. El ile komünyonu savunuyordu. Kurtarıcı'ya, eğer isterse bana bir cevap vermesini rica ettim. Çünkü doğru yolun ağızla komünyon olduğundan eminim.

Bu rahibe inanmadım. "Sevgili Kurtarıcı, yanılmış mıyım?"

Kurtarıcı: "Kızım, yanılmadın; hâlâ el ile komünyon veren rahipler büyük bir günah işliyorlar. Onlar bunu hâlâ savunuyorlar, bu yüzden sen de sorumluluğa tabi tutacağım. Hâlâ elden komünyon verenler benim için önemsizdir. Kızım, şimdiye kadar yaptıkların doğrudur. Yaz, kızım, alacağın yara izleri çok acıtacak."

Ben: "Bunu duyunca şimdiden korkmaya başladım." Kurtarıcı:

"Kızım, şimdi korktun mu?"

Ben: "Hayır."

Kurtarıcı: "Benimle birlikteyken korkmayacaksın. Dua az olduğunda çekeceğin acılar daha şiddetli olacak."

Ben: "Ah Tanrım, o zaman kim beni duyacak ve dua edecek?"

Kurtarıcı: "Kızım, kurtulmak isteyenler dua edecek. Ruhların kurtuluşu için senin içinde çarmıha gerileceğim. Kızım, herkesin kendine ait kısa bir zamanı vardır. Dua edecekler. Yaz, kızım, sadece çok azı kurtulacak."

Ben: "Ben tüm ruhlar için acı çekeceğim."

Kurtarıcı: "Kızım, neredeyse hiçbirisi tövbe etmek istemiyor."

Ben: "O zaman herkes için acı çekmeme gerek yok mu?"

Kurtarıcı: "Evet, yoksa 'Onlar için acı çekmedim' diyemezler." Ben: "Sevgili İsa, yazmak benim için çok zor, çok acı verici."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, seni kutsuyorum.

tüm dünyayı, özellikle de tüm hastaları ve ölmek üzere olanları kutsamama dahil ediyorum."

18.30 Rosary ve Kutsal Ayin (Kırmızı)

20.00 Kırmızı Dua Grubu.

İlk üç yıl boyunca yaklaşık bir saat dua ediliyordu. Son iki yıldır ise yaklaşık iki ila iki buçuk saat dua ediyoruz.

Kurtarıcı benden çok dua edilmesini istemişti.

15.09.1992 - Salı

10.30 - 13.00

Öncesinde Fridolin ile birlikte dua ettim. Sonrasında tek başıma dua ettim ve Kurtarıcı ile birleştim.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, çekeceğin acıları Meryem’in acılarıyla birleştir. Meryem’in acıları benim de acılarımdır. Her şeyi göksel Babaya adak olarak sun. Sizin fedakarlıklarınız sayesinde birçok ruh iyileşecek.”

Ben: “Sevgili İsa’m, seni çok seviyorum, istediğin gibi yapacağım. Sadece bana söyle ki bileyim. Şu anda tarif edilemez derin bir huzur içindeyim. Bu huzurda o kadar çok sevgi var ki, ondan ayrılmak istemiyorum. Kendimi bedenimde hissetmiyorum. Anlaşılmaz derecede hafif ve özgür hissediyorum, endişe ve acı yok. Dünyevi olan her şey benden uzaklaşmış gibi. Ben h i ç b i r ş e y i m.

İçimdeki her şey Tanrı’dır. Bu inanç ve lütuf için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım. Şimdi bir dileğim var ve bunu sana yazıyorum, çünkü benim için çok güzel:

İsa, Yuhanna gibi göğsüne yaslanmama izin ver. Ve şimdi sana sarılmak istiyorum, çünkü kalbim seni çok seviyor. Bunu kimseye açıklayamam, çünkü sevgi sadece orada. Seni sevdiğim için gözlerim doluyor.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, seni her zaman şu anki halinle istiyorum. Görüyorsun, sevgiden yoksun değilsin. Acı çekerken onu çok daha fazla kazanıyorsun. Beş yara izi çok yakında.

Ben: “Sevgili Tanrım, bunu daha önce de söylemiştin.”

Kurtarıcı: “O zaman henüz pek çok şeyi bilmiyordun. Şimdi gelecek her saat için hazır ol. Çok sinanacaksın, kızım.”

Ben: “Ah Kurtarıcı, zaten o kadar çok sinandım ki.”

Kurtarıcı: “Yeterince değil.”

Ben: “Peki ya teologlar inanmazsa?”

Kurtarıcı: “Sen teologlar için değil, tüm ruhlar için kendini feda ediyorsun. Işıktaki olan teologlar zaten inanacaklar. Sevgili kızım, seni çok seviyorum. Bunu yaz, kefareti acıları çoktan başlayacak.”

Ben: “Kefaret acıları neleri içerir?”

Kurtarıcı: “Baş ağrıları ve kalp ağrıları; bunlar hazırlık acılarıdır. Burada hiçbir ilaç sana yardımcı olmaz. Bu acılar benden gelir. Ruhların kurtuluşu için acı çekiyorsun, bu yüzden hiçbir ilaç sana yardımcı olmaz. Her şeyi sevgiyle sabırla katlanmalısın. Sana, bunları katlanabilmen için o kadar çok sevgi vereceğim ki. Her şey senin içinde olacağım. Ruhun benimle birleşecek ve sen benim acılarımdan sadece bir kısmını paylaşacaksın. Böylece, kızım, artık sen sen olmayacaksın. Ben olacağım. Kurtarıcı: “Seni ve sana yakın olan herkesi kutsuyorum.”

Kurtarıcı bizi kutsadı.

Saat 18.30’da Mingolsheim’da Perulu bir rahibin yanındaydım. Ona Peder Gebhard Heyder’in bir İncil’ini hediye ettim. O rahibin huzurunda günah çıkardım. Hedwig de benimle birlikte o rahibin yanındaydı ve beni kötiledi. Kendimi alçaltmak zorunda kaldım. Onu affettim.

Saat 18.30’da Rot’ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin

16.09.1992 - Çarşamba

09.30 – 10.20

Kurtarıcı: “Yaz, kızım.” Ben: “Evet, sevgili İsa’m.”

Kurtarıcı: “Bana giden Çarmih Yolu, ışık içindedir. Bütün çocuklarım onu tanır. Sizi aydınlatan bu ışık, benim. Kızım, kimse seni bu yoldan saptıramaz. Aydınlanmış yolu tanıyan kimse, artık karanlık yola girmek istemez. Aldığın isimsiz mektup, Şeytan’ın bir tuzağıdır. Seni aydınlık yoldan saptırmak istiyor, ama ben senin yanında olduğum için bunu başaramaz. Herkesi şimdiye kadar olduğu gibi sev. Sevgili kızım, başına gelecek her şeyi kabul etmeye hazır ol. Senin için çok ağır gelenleri bana ver. Kutsal beş yara izini benden alacaksın, emin ve ikna ol.”

Kurtarıcı: “Sözümünden dönmem. Önünde duran sınavları geçmelisin. Ben senin ruh rehberim ve sen bunları geçeceksin. Kızım, yaptıklarından ve insanlarla nasıl davrandığından memnunum.

Sana ders vermek isteyen diğerleri ise kıskançlıktan hareket ediyorlar. Dikkatli ol. Kızım, etrafında birçok düşman var. Onların önünde sözlerini sakın. Tek bir sözünü bile alay etmek için on söz haline getirirler. Kızım, tüm endişelerini her zaman bana ver.”

Ben: “Şimdi başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?”

Kurtarıcı: “Hayır kızım, gitmen gereken yere git. Seni kutsuyorum sevgili kızım.”

Ben: “Kurtarıcı’ya, hastaları, ölmek üzere olanları, Araf’taki zavallı ruhları ve düşmanlarımı da bu kutsamaya dahil ettiğimi söyledim.”

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

Saat 12.00’de Speyer Katedrali’nde Rab’bin Meleği duası ve diğer duaları okudum.

Saat 19.30’da Rochus Şapeli’nde Kutsal Ayin.

Saat 20.30’da Marion ile birlikte günlüğümü yazdım.

17.09.1992 - Perşembe

Evde, saat 10.30’dan 11.30’a

kadar; şu anda hâlâ tatildeyim.

Bu gece saat 20.30’dan 03.30’a kadar dua ettim. Dua Birliği:

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, kutsal beş yara izi zihnine kazınacak. Kilisenin önünde gökyüzünde bir işaret olacak, ona bakmalısın. Bu, olan bitenin benim onayım olacaktır.”

Ben: “Peki ya görmezsem, planın değişir mi?” Kurtarıcı: “Göreceksin kızım.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, bunun gerçekleşeceğine inanıyorum. Sarsılmaz bir inancım var, bu yüzden inanıyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, içindeki gücün etki etmesine izin ver. Seni çok seviyorum, kızım. Seni seçtim. Seninle birlikte birçok ruhu kurtarmak istiyorum! Bunu yapmak uzun zamandır arzumdu. Zamanı geldi ve kimse benim zamanımı değiştiremez!

Ben sonsuzluğum. Sevgili kızım, her şey doğru zamanda gerçekleşir.

Kabul ettiğin için sana teşekkür ederim kızım. Kabulün, denizdeki bir kaya kadar sağlam. Senin “Evet”in benim “Evet”imdir ve kimse bunu senden alamaz.

P. Heyder: Regensburg’daki Peder Gebhard Heyder, günlüğü inceledikten sonra, bunun Kurtarıcı’nın bir lütuf armağanı olduğu için yazmaya devam etmem gerektiğini söylüyor.

Ben: “Şu anda, ‘Tanrım, seni çok seviyorum’ diye düşündüm.”

Kurtarıcı: “Senin sevgin benim sevgimdir. Bu sevgiyi, sevgiye özlem duyanlara aktarabilirsin.”

Ben: “Rab, şu anda seninle içtenlikle konuştuğum her şey, senin istediğin ve hoşuna gittiği şekilde gerçekleşsin. Her şey benim için açık ve net; bunu anlamam gerektiğini şimdi anladım, geri kalanını ise sen bana öğreteceksin. Sana güveniyorum ve sana sadık kalacağım. Bana verdiğin ve daha önce vermiş olduğun erdemlerinle.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, sana teşekkür ederim; yazdıkların bana büyük sevinç veriyor. Seni kutsuyorum ve ihtiyacın olduğu kadar lütuf yağıdırıyorum. Sana, sana vereceğim her şeye dayanabilmen için bolca sevgi bahşediyorum.”

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

Ben: “Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım. Sana şükürler olsun, büyük aşkı. İsa Mesih ve Meryem Ana’ya şimdi ve sonsuza dek şükürler olsun. Amin.”

Saat 18.30’da Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

9 Eylül 1992 - Cuma

evde,

04.00’dan 05.30’a kadar dua ettim.

Meryem Ana’ya adanmış dua!

Kutsal Yaralar’a tapınma, düşmanlar için dualar, ardından Kurtarıcı ile birleşme.

Kurtarıcı: “Kızım, senin için planlarım var. Ne istersem onu yaparım. Sabırlı ol. Her şey söz verdiğim gibi olacak. Zamanı ben belirlerim. Her şey benim istediğim gibi gerçekleşmelidir.”

Ben: “Tanrım, yanlış bir şey yaptığımı sanmıştım.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, sen asil bir gülsün, kokunu düşman sevmez. Her an bana hazır ol. Sinanman gerekiyor kızım. Kızım, seni seviyorum, uyumaya devam et.”

11.45 – 12.45 Dua Birleşimi!

İçtenlikle dua ettim ve bunu yazmaya tereddüt ettim. Ama Kurtarıcı, bunu yazmamı istiyor.

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, bana olan sevgin gerçektir. Beni seven çocuklarımı tanırım. Ama sayıları çok azdır. Ruhları benim sevdiğim gibi sevdiğin için benimle birlikte onlara susamışsındır. Beni seviyorsun, ama beni yakından henüz görmedin. Ancak beni görmeden de sevmen, buna daha büyük bir değer katıyor. İşte bu, asla aldatmayacak olan gerçek ve asil sevgidir. Beni hayatında ilk sıraya koyduğun için sana teşekkür ederim. Bu ruhu cennette çok özel bir şekilde ödüllendireceğim.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, dünyada durum iyi görünmüyor. Her şey bir ipin ucunda asılı ve bu ip her an kopabilir. Ben bu ipi kopmaması için hâlâ sıkıca tutuyorum. Savaş daha da şiddetleniyor. Tüm kiliselerde ve evlerde barış için dua edin ki, barış tüm kalplere yerleşsin. Ruhların kurtarılması için zaman kısadır ve benden başka kimse bunu uzatamaz. Daha birçok ruhun kurtarılması için dua edin. Ben sizin Kurtarıcınız ve İlaçınızım.

Sadece benim çaremlle kurtulabilirsiniz.” Ben: “Çarem nedir, Rabbim ve Tanrım?” Kurtarıcı: “Sevgi. Her şey sevgidir, kızım.”

Ben: “Yine çok yazdım. Gerçekten bu kadar çok yazmam mı gerekiyor?” Kurtarıcı: “Her gün yaz.”

Ben: “Evet, Tanrım, sana şükürler olsun.”

13.45’ten 15.45’e kadar ormanda Mezmurlar’ı okudum.

Saat 18.30’da Rot’ta Kutsal Ayin ve Tesbih duası

9 Eylül 1992 - Cumartesi

08.00 – 10.00 Dua

Toplantısı!

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, b e n b u y u l a m a k bunu!

Sen benim sevgili kızsın. Senin acın benim acımdır. Seninle birlikte ruhları kurtaracağım. Döküldüğün gözyaşlarını bana adak olarak sun.”

Ben: “Evet, Rabbim, ruhların lanetlenmemesi için sana adak sunuyorum. Bu kadar çok ruhun kayb olduğunu ve insanların ilgisiz ve körlükle vurulduğunu bilmek benim için çok zor. Görüyorlar ama aslında hiçbir şey görmüyorlar. Günah ne kadar büyük olmalı.” Kurtarıcı: “Sevgili kızım, her şey değişecek.”

Ben: “Nasıl, Efendim, her şey nasıl farklı olacak?”

Kurtarıcı: “Sonuncular ilk olacaklar. Onlar benim halkım olacaklar. Ben yoksulların Babasıyım. Kızım, senden sahip olduğun şeyi istiyorum.”

Ben: “Benim hiçbir şeyim yok ve ben bir hiçim, her şey sana ait.” Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

Saat 14.30’da Peder Buran beni ziyaret etti ve ona alacağım yara izlerinden bahsettim. Onun öğretilerinden memnun değildim. Kurtarıcı’nın bana anlattıklarına karşı çıktı.

Saat 16.15’ten 19.45’e kadar Rot’taki kilisede dua etmek için bulundum. İlk saat çok yorucuydu, çünkü o sırada kilisede bir koro prova yapıyordu. Tam da günah çıkarma ve tesbih duası yapıldığı sırada koronun prova yapmak zorunda kalması beni üzdü. Bu niyetler için, rahipler için ve tüm dünya barışı için dua ettim.

Koro yüzünden kiliseden ayrılmadım. Kilisede kalmaya devam ettim ve dua etmeye devam ettim.

20.09.1992 Pazar

Evde, saat 7.45'ten 8.50'ye

kadar Dua Birliği!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, alacağın yara izleri acı verecek. Bu acı, benim sevgimle bağlantılıdır. Alçakgönüllü olma lütfuna kavuşacaksın. Mannheim'lı rahip Peder Buran'ın sana söylediği şeyi sen de hissettin; bu doğru değil. Senden akacak kan, benim kanımdır. Bu rahip için çok dua etmelisin. Sana yazman için ilham verdiğim şeylere inan. Ben senin ruhani rehberim."

Ben: "Rahiple konuşmamdan sonra birkaç saat boyunca kalbimde ağrı hissettim. Bunun anlamı nedir?"

Kurtarıcı: "Bu ağrılar benim ağrılarımdır. Bir rahip yalan söyleirse, bu ağrıları daha fazla hissedeceksin."

Ben: "O halde belki de onun önünde sessiz kalmak daha iyidir. Böylece seni o kadar kırmaz."

Kurtarıcı: "Ben istediğim zaman konuşacaksın."

Ben: "Efendim ve Tanrım, kutsal ekmeklerde senin gerçekten, özünde, tam anlamıyla et ve kan, beden ve ruh, tanrısallık ve insanlık olarak mevcut olduğuna inanmayan rahiplerden beni koru."

Kurtarıcı: "Sen ışıık olacaksın. Bir şey daha yaz, kızım; senin için doğru zaman geldiğinde yara izlerini alacaksın. Emin ol, onları alacaksın. Beni sev, kızım. Beni sevme şeklin hoşuma gidiyor. Sevgili kızım, biraz daha sabret; sevgiden mahrum kalmayacaksın. Sana istediğim zaman sevgi bahşedeceğim; doğru zamanı seçmek benim hakkımdır."

Ben: "Sevgili İsa'm, sana tüm kalbimle teşekkür ederim."

Kurtarıcı: "Sana kıskançlık duyanlara karşı dikkatli ol. Bu insanlarla özellikle iyi geçinmelisin."

Ben: "Nasıl yani Kurtarıcı?"

Kurtarıcı: "Onların konuşmasına izin ver, sen ise sessiz kal. O zaman haksız olduklarını anlayacaklar."

Ben: "Evet sevgili İsa, anladım." Kurtarıcı beni

kutsadı.

13.30'da Tesbih duası ve ibadet.

15.30 Evde, Peder Pio'nun aziz ilan edilmesi için tesbih ve diğer duaları okudum.

18.30'da Rochus Şapeli'nde tesbih duası ve Kutsal Ayin. Ayinin sonunda misyoner pek iyi konuşmadı. Hayal kırıklığına uğradım ve büyük bir üzüntüyle eve döndüm.

21.09.1992 - Pazartesi

08.15 – 09.45 Dua

Topluluğu!

Ben: "Misyoner, dün akşam Kutsal Ayin'in sonunda, bir piskopos ve Peder Kessenheimer tarafından onaylandığı iddia edilen bir mektubu okudu. Mektupta, Kutsal Komünyon'u sadece rahiplerden almak isteyen ve layiklerin almayı reddeden inananların yanıldıkları yazıyordu.

Bu, beni inciten ve tedirgin eden büyük bir tokat gibiydi.

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, kutsal ayinin ardından, rahibin doğruyu söyleyip söylemediğini sorduğumda, bunun saçmalık olduğunu söylemiştin.

Sana bir kez daha sormak istiyorum: Laiklerin Kutsal Komünyon'u dağıtması doğru mu?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Kutsal Komünyon'un, rahibin kutsanmış ellerinden alınmasını istiyorum ve talep ediyorum. İnananlara Kutsal Komünyon'u sunmanın doğru yolu budur. Buna uymayanlar, benim huzurumda hesap vermek zorunda kalacaklar. Kızım, tek başına olsan bile şimdiye kadar yaptığın gibi devam et. Ben seninleyim, kızım."

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.30 civarında kırmızı cüppeli rahiplerin önderliğinde tesbih duası ve Kutsal Ayin.

Saat 20.00'de dua grubu.

22.09.1992 Salı

08.30 – 09.45 Dua

Birliği!

Kurtarıcı: "Yaz, kızım! Alacağın yara izleri yakında ortaya çıkacak, süreyi tekrar kısalttım. Hazır ol, kızım."

Ben: "Sevgili Tanrım, 'yakında gelecekler' ne anlama geliyor?" Kurtarıcı: "Fazla uzun sürmez."

Ben: "Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Tamamen farklı bir şey yaz. Her şeyi, benim istediğim gibi kabul etmeni istiyorum." Ben: "Efendim ve Tanrım, istediğin şey nedir?"

Kurtarıcı: "Başına gelecek her şey."

Ben: "Bunun senden geldiğini nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Bunu benim sevgimden anlayacaksın, kızım; hoşuna gitse de gitmese de kabul etmelisin."

Ben: "Sevgili İsa'm, sevgilim, sen söylüyorsan, yapacağım! Hoşuma gitmeyenleri de, ama senin olduğundan emin olmalıyım."

Ben: "Efendim, daha ne kadar yazmam gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Biraz daha, kızım. Biraz daha yaz!" Ben: "Evet, efendim."

Kurtarıcı: "Hâlâ sınanıyorsun."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sevgili İsa'm, neden ağlıyorsun? Sağ gözümünden gözyaşları o kadar hızlı akıyor ki, bu doğaüstü bir şey. Bu ne anlama geliyor?"

Kurtarıcı: "Önünüzde bir tehlike var. Avrupa'daki savaş yayılıyor. Pek çok ruh kaybolacak. Onlar için çarmıha gerilmem boşuna oldu. Sen de pek çokları için boşuna acı çekeceksin. Onların itaatsizlikleri yüzünden ruhlarını kaybetmek benim için büyük bir acıdır."

Dua et kızım, benim huzuruma çıktıklarında derin bir pişmanlık duysunlar ki, kurtulmak için bir şans daha elde etsinler. Karar verebilmeleri için onlara hâlâ bolca zaman veriyorum. Cehennem acımasızdır kızım, ama yine de pek çok kişi oraya giriyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, artık yazamıyorum, bana merhamet et." Kurtarıcı: "Sen de benimle birlikte bu acıyı hissediyorsun. Seni kutsuyorum sevgili kızım."

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.30 civarında Rot'ta tesbih duası ve ayin.

23.09.1992 - Çarşamba

Saat 08.00'dan 12.30'a kadar evde

Ben: "Her zamankinden farklı bir şekilde içtenlikle dua ettim."

Kurtarıcı: "Kızım, yazmanı istiyorum. Bugün Zönakel'e gitmemelisin. Ben senin Zönakel'inim."

Ben: "Bunu yazayım mı?" Kurtarıcı:

"Evet, yaz."

Ben: "İş gezisini düşünüyordum."

Kurtarıcı: "Oraya gitmelisin. Ama lütfen alçakgönüllü ve tevazu dolu ol, onlarla birlikte sevin."

Ben: "Sevgili Tanrım, sana bu kadar farklı şekillerde hitap etmem doğru mu?"

Kurtarıcı: "Bana nasıl hitap ettiğin hoşuma gidiyor. Kızım, şunu yaz: Çektiğin acıları sevgiyle katlanmalısın."

Kurtarıcı: "Bunu bana daha önce de söylemiştin."

Ben: "Onlar senden alınamaz. Kutsal su bile sana yardım edemez. Bir çare aramaya çalışma."

Ben: "Peki ya doktorlar bu işe karışırsa?"

Kurtarıcı: "Senin rızana ihtiyaçları var." Ben:

"Peki ya rızanı alırlarsa?"

Kurtarıcı: "Yine de sana yardım edemezler. Aksine, o zaman acılar daha da artar. Günahkarlar için acı çekeceksin. Senden istediğim şeyi yapmak zorundasın."

Ben: "Sevgili Tanrım, kafamın karışacağından ve yeterince güvenim ve sabrım olmayacağından korkuyorum. İnsanlardan korkmaya başlayacak mıyım?"

Kurtarıcı: "Bütün bunları bana tekrar tekrar sen veriyorsun."

Ben: "Sevgili Tanrım, kalbim yine yanıyor."

Kurtarıcı: "Bu, sevgimin yanan ateşidir. Beni dışında kimse bunu söndüremez."

Ben: "Bütün sabah çok mutluydum ve daha önce hiç olmadığı kadar içten dua edebildim. Bir rahip gibi doğru sözleri bulabildim."

Kurtarıcı: "Kızım, o bendim. Senin İsa'n. Sen değilsin, ben oyum."

Ben: "İçten bu kadar derin bir şekilde dua edebilmek çok güzel bir duygu, özellikle de göksel Babaya karşı, ki bu insanlar tarafından sıklıkla unutulur. Kalbimin derinliklerinden böylesine değerli bir dua çıktığına ben de şaşırdım. Sanırım göksel Baba bu duayı kabul etti."

Kurtarıcı: "Kızım, bana sevgiyle her şeyi verdin."

Ben: "Efendim, şu anda dört saattir seninle bağlantıda olduğumu kimseye söyleyemem ve bunun fazla olduğunu fark etmiyorum. Tatilim daha uzun sürmediği için üzülüyorum. Tatile çıkmamam gerektiğini söylediğin için sana teşekkür ederim."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Bir dileğimi yerine getir."

Ben: "Ah Rabbim, bir dileğin mi var! Seninle birlikte olduğum ve seni sevdiğim için bu dileğini yerine getireceğim."

Kurtarıcı: "Evet, seninle olacağım."

Ben: "Sevgili Üçlü Birlik Tanrım, sana ne tür bir dileği yerine getirmem gerektiğini henüz bilmesem de, sana 'evet' diyorum. Kalbim titremiyor, aksine ne söyleyeceğin için sevinçle doluyor. Tanrım ve Rabbim, dileğinin gerçekleşeceğine sana güveniyorum."

Saat 12.00'ydi, kollarımı açarak huşu içinde Rab'bin Meleği duasını ve Babamız duasını ettim; tek başıma dua ederken bunu sık sık yaparım.

Dua ettikten sonra tekrar Kurtarıcı'yla birleştim. Ben: "Rab, sana ne tür bir dileği yerine getirmeliyim?"

Sessizce bekledim ama hiçbir şey duymadım.

Ben: "Bu ne demek oluyor? Tekrar birleştim ve Kutsal Ruh'a dua ettim. Lütfen başka bir ruhun araya girmesine izin verme, çünkü sana güveniyorum. Ne yazmam gerektiğini söyle."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım! Senin içinde istediğim her şeyi gerçekleştirebilirim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, içimde istediğin her şeyi gerçekleştirebilirsin ve bu dilek senin için gerçekleşsin. Ah sevgili Babam, sevgiye karşı çıkılabilir mi?

Tek oğlunu biz günahkarlar için feda etmeyi reddettin mi? Kurtuluşumuz için çarmıha gerilmeyi reddettin mi? Ateşli dillerle havarilerin üzerine inmeyi reddettin mi? Sen sevgisin ve ben kendimi sana teslim ediyorum, çünkü sen benim sonsuz hayatım ve mutluluğumsun."

Kurtarıcı: "Bana bir sevinç verdin, böylece senin içinde her şeyi gerçekleştirebileyim."

Kurtarıcı beni kutsadı.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim; Kurtarıcı ile geçirdiğim dört buçuk saat, sanki Bir şimşek kadar kısa ve bu akıl almaz.

Artık, birinin kilisede bir saatin bile fazla olduğunu söyleyip sızlanmasını anlıyorum; bunun tek nedeni, onda sevginin eksik olmasıdır.

Saat 19.00'da Rochus Şapeli'nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin

24.09.92 - Perşembe

08.30 - 09.45 Birleşme

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, istiyorum ki sen....."

Kafam karışmış sanıyordum.

Kurtarıcı: "Kızım, kafan karışık değil. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Bütün zorluklarını bana ver."

Acı içinde ağladım ve zorluklarımı Kurtarıcı'ya teslim ettim. Sorunlarımı içimden silkeledim ve Kurtarıcı'ya verdim. Anlaşılmaz bir şekilde, bir rahatlama hissettim. Kurtarıcı: "Görüyorsun ya kızım, zorluklarını her zaman bana vermelisin. Hepsini senin için çözeceğim."

Belirli bir nedenden ötürü kilisede bir işaret istedim. Kurtarıcı: "Sana vereceğim, kızım,

yara izlerini alacağının bir işaretini vereceğim."

Ben: "Rab, diğerleri de görececek mi, yoksa sadece ben mi?"

Kurtarıcı: "Diğerleri de görecek. Bu, kilisede gerçekleşecek." Ben: "Ne zaman?"

Kurtarıcı: "Hazır ol, kızım."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bunun yara izleri için bir işaret olduğunu nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Bu senin üzerinde gerçekleşecek."

Ben: "Bu sırada acı çekecek miyim, korkacak mıyım yoksa sevinecek miyim?"

Kurtarıcı: "Kızım, beni daha çok seveceksin. Sakin ol, kızım. Seni kutsuyorum." Kurtarıcı beni kutsadı

18.30'da Rosary ve Kutsal Ayin, kırmızı cüppeli.

25.09.92 Cuma

Tatilimin son günü. Dua

Topluluğu

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, ben....."

Hemen sözünü kesip sordum:

"Ama lütfen, senin olduğunu anlamamı sağla."

Kurtarıcı: "Kızım, benim, senin İsa'n." Ben: "Evet, efendim, ne istiyorsun?"

Kurtarıcı: "Senin kefaret acılarına başlamak istiyorum. Hazır ol. Zamanı geldi." Ben: "Şimdi şirket gezisine mi gitmeliyim?"

Kurtarıcı: "Şirket gezisine gitmelisin."

Ben: "Ama gelecek hafta çalışmam gerekiyor ve iş arkadaşım şu anda hasta."

Kurtarıcı: "Yarın için endişelenmemelisin."

Ben: "Efendim, kefaret acısı derken baş ağrısını mı kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Sana kazınacak yara izlerini kastediyorum. Çok az vaktin var."

Kurtarıcı şöyle devam etti:

"Yaz, kızım, diğer erdemleri de alacaksın." Ben: "Sevgili Kurtarıcı, hangileri?"

Kurtarıcı: "Acıya katlanmak için ıstırapta sebat. Sana ışığımı bahşediyorum ki körler de görebilsin. İyileştirme gücünü alacaksın."

İlk başta yazmak istemedim, ama sonra şunu duydum:

Kurtarıcı: "Kızım, yaz bunu. İyileştirme gücünü alacaksın. Ruhlar, o değerli kan sayesinde kurtulur. Onu daima Göksel Baba'ya adak olarak sun. Bu, ruhlar için en büyük kurtuluş aracı olacaktır. O değerli kanım, yaralarından akacak.

Kızım, beni hayal kırıklığına uğratma. Ben senin Rabbin ve Tanrınım. Acılarına karşılık sana bolca sevinç ve sevgi vereceğim. Başkalarının etkisine kapılma. Sen, o değerli kan sayesinde benimle tamamen birleşmiş durumdasın. Kimse bizi ayıramaz."

Ben: "Kurtarıcım, başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: “Kızım, devrim gelecek. Avrupa’da politikacılar devrilecek. Kıtık, patlak verecek ağır felaketlerin en büyüğü olacak.” Kurtarıcı: “Ceza geldi. İnsanlar bunu istedi.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, kim bu cezayı istiyor?” Kurtarıcı: “Yalanın Babasını isteyen insanlar.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, ben hazırım, kefaret acıları başlayabilir. Ama Tanrım, benim iradem değil, senin iraden gerçekleşsin. Sen bunu, Tanrım, nasıl istersen öyle yap.”

Kurtarıcı: “Kızım, seni çok seviyorum, bana sadık kal.”

Ben: “Sevgi dolu Babam, seni her zamankinden daha çok seviyorum. Eline sıkıca tutunuyorum.”

Kurtarıcı: “Seni kutsuyorum sevgili kızım.”

Kurtarıcı beni kutsadı.

18.30’da Meryem Ana Tesbihi ve Kutsal Ayin, kırmızı cüppeli olarak.

26.09.92 — Cumartesi

Evde - Dua - Birleşme -

Kurtarıcı: “Döktüğün gözyaşları, benim gözyaşlarımdır. Sen beni benim sevgimle seviyorsun. Sevgi için dua ediyorsun ve onu elde ediyorsun. Kızım, bunu yaz. Yazdığın her şey, inanmayanlar için bir belgedir. Doğru rahip bunu yayınlayana kadar iyi sakla. Bu konuda endişelenme.

Kızım, yazman gereken başka bir şey daha var.”

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, daima neşeli ol.”

Ben: “Acı çektiğinde neşeli olunabilir mi?” Kurtarıcı: “Aldığın sevgiyi başkalarına da aktarmalısın.”

Ben: “Evet, Efendim ve Tanrım, öyle yapacağım.”

Ben: “Sevgili Tanrım, lütfen bana yumuşak huylu olmayı bahşet.” Kurtarıcı: “Bunu sana şimdi

bahşediyorum, yaz şunu.” Ben: “Efendim ve

Tanrım, sana şükrediyorum.”

Kurtarıcı: “Seni seviyorum, kızım, ve seni kutsuyorum. Tüm ruhları bu kutsamaya dahil ediyorum.”

16.33 - 19.45 - Dua - Günah çıkarma - Kilisede Kırmızı Ayin.

27.09.92 - Pazar

06.30 - 08.15, yeni saate göre.

(Bu gece saatler bir saat geri alındı.)

Kurtarıcı: “Yaz, kızım.”

Ben: “Evet, sevgili ruhani rehberim, sevgili İsa’m.”

Kurtarıcı: “Dün kocanın yanında birkaç kirli ruh vardı.”

Ben: “Rab, kalp krizi geçirdiğini sanabilirdik. Ama ona kutsal su verip, onu kutsadığımda ve onun için dua ettiğimde fark edebildim. Yüzünde ter damlaları vardı.

Sonra durumu düzeldi. Hemen ardından, bazen rüyalarda olduğu gibi, daha önce de duyduğum o çirkin kahkahayı attı. Bu, yolculuk sırasında da birkaç kez olmuştu, ama ben tüm kalbimle hararetle dua etmişim. O sırada hâlâ arabanın direksiyonunda oturuyordu ve az önce avluya girmişti, arabadan inemiyordu. Kocama günah çıkarmaya gitmesi gerektiğini hatırlattım, ama o istemedi.”

Kurtarıcı: “Bu saldırılara izin verdim. Kocan tövbe etmek istemiyor.” Ben: “Pazar günleri kiliseye gidiyorsa, kim bana inanır ki?”

Kurtarıcı: “Pazar günleri kiliseye giden pek çok kişi var. Kızım, her şeyi bana bırak.”

Ben: “Sevgili Kurtarıcı, Papaz Vogt bana yardım edemiyor. Dünkü günah çıkarma görüşmesinden sonra benim için çok zordu. Papaz Vogt, kitap okuduğumu düşünüyor. Ona her kitapta farklı şeyler yazdığını ve birleşme sırasında ne evde ne de iş yerinde yanımda hiç kitap taşımadığımı söyledim. Bunu yapmaktan da kesinlikle kaçınıyorum.”

Papaz Vogt'a da, yara izlerinden akacak kanın Kurtarıcı'nın kanı olacağını söyledim. O buna inanmıyor, Mannheim'lı Peder Buron da öyle. "

Ben: "Lütfen bana bu konuda bir şeyler söyle, belki de yanlış bir şey yazmışımdır." Kurtarıcı: "Kızım, sende bulunan beş yara izinden akacak kan benim kanım olacak. Bu, herkese açıklamadığım bir sırdır.

Bu, sizin için dökeceğim kanımdır. Kızım, burada anlaşılmaz olan şey benden kaynaklanıyor.

Öyle. Öyle kalacak. Öyle olacak.

Eğer Papaz Vogt sana her şeyi açıklayabilseydi, o zaman ben senin ruhani rehberin olmama gerek kalmazdı. Sevgili kızım, buna inan. Benim isteğim, başına gelecek her şeye dikkat etmen." Ben:

"Ah, Rabbim ve Tanrım, ben zayıf bir insanım. Çok tecrübesizim.

Şeytan, ısırgan bir köpek gibi peşimde. Sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım, onun istediğini değil, senin izin verdiğini yapabildiğine şükrediyorum; aksi takdirde dünyayı tamamen ele geçirirdi, ama dünya sana aittir."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu doğru yazmışsın. Ruhun benim işlerime hazır. Artık sadece biraz beklemelisin. Bana güven. Benim korumam altındasın." Ben: "Peki Meryem Ana?"

Kurtarıcı: "Benim olduğum yerde O da vardır." Ben: "Sevgili Tanrım, sana şükrediyorum."

Kurtarıcı: "Ah, sevgili kızım, şu an durum ne kadar da kötü. Hiçbir yüzyılda, şu anda olduğu kadar çok kör insan olmamıştı. Yanlış öğretiler ruhları kör etti. Yanlış öğretiler, yılanın zehiridir. Bu zehire karşı tek çare benim, çocuğum. Sevgili kızım, bir şey daha yazman gerekiyor. Senden şunu istiyorum..."

Ben: "Sevgili Tanrım, ne?"

Ben: "Efendim ve Tanrım, sevgili İsa'm, sana özgürlüğümü veriyorum. Ama beni senden asla ayırma. Sevgili Tanrım, sana özgürlüğümü verdim, ama bunu tam olarak anlamıyorum. Bana bu konuda bir şeyler söyleyebilir misin?"

Kurtarıcı: "Sen sadece bende özgürsün!"

Ben: "Evet, Rabbim, şimdi anlıyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, şimdi seni kutsuyorum."

Yere diz çöktüm ve Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 10.00'da Kırmızı Cüppeli Kutsal Ayin.

13.00'da Tesbih duası ve ibadet.

16.00'dan itibaren İncil okundu.

Saat 17.00 civarında Hedwig yanıma geldi. Bana "sırrını" anlattı ve bu beni çok şok etti. Bana, Papaz Vogt'un, hepsi erkek olan ayin yardımcılarını arkadan çıplak olarak fotoğrafladığını söyledi. Bu fotoğraflar sözde sakristiyede ve bir çocuğun albümünde asılıymış. Çocuğun annesi bunu hiç hoş bulmuyor ve dehşete kapılmış durumda, ancak sessiz kalıyor.

Sonra, Papaz Vogt'un Baggersee'de bir ayin yardımcısının göğsünü emdiği ve kulaklarını öptüğü görüldüğünü de anlattı.

Ardından anne, Rahip Vogt'un çocukları zamanında eve göndermediğinden şikayet etti.

Çocuklar onun yanında çok uzun süre kalıyorlar. Bildiğim kadarıyla, o, tüm çevredeki bulunduruyor.

Papaz Vogt'un çok utangaç ve kendine güveni olmayan biri olduğunu bildiğim için onun için dua ettim ve her gün iyi bir rahip olması için dua ediyorum.

Hedwig bana, bunu Zita'dan da duyduğunu söyledi.

Hedwig gittikten sonra küçük boncuklarla 50 kez Sanctus duasını okudum; büyük boncuklarla ise Başmelek Mikail duası, Magnificat, Gloria in excelsis Deo, Pater noster, Ave Maria ve Gloria Patri'yi, ardından düşmanlar için dua ve şeytan kovma duasını okudum.

Bu haber beni üzdü ve sonra ağladım.

En çok istediğim şey, hemen kiliseye gitmeyi bırakmaktı.

Her şeyi Tanrı'nın ellerine bırakıyorum. Bunun Şeytan'ın işi olması mümkün.

Saat 21.00'de Wiesental'a gittim ve Marion'la birlikte günlük yazdık.

Marion'a, H. Papaz Vogt'tan duyduğumu güvenerek anlattım. O, bunu kimseye anlatmamam gerektiğini söyledi.

28.09.92 - Pazartesi

Saat 10.00'da

Doktorlar Odası Dua

Topluluğu!

Kurtarıcı: "Kızım, şunu yaz: Papaz Vogt gidecek." Ben: "St. Leon-Rot'tan mı?"

Kurtarıcı: "Kızım, sana bir şey yaklaşıyor!" Ben: "Efendim, bunu nasıl anlamalıyım?"

Kurtarıcı: "Senin içindeki işleyişim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, senin etkiye hazırım ve buna evet diyorum;

Seni çok seviyorum, lütfen bana, bir şey hoşuma gitmese bile sana asla 'hayır' dememem için lütuf ver. Lütfen bana, tüm bunların senden geldiğini fark etmemi sağla. Ruhların kurtuluşu için her şeyi yapmak istiyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, her zaman sevgimi fark edeceksin." Ben: "Efendim ve Tanrım, nasıl?"

Kurtarıcı: "Seni istediğim yere götürürüm. Kızım, bunu yaz. Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Benden aldığın acılar çok ciddiye alınmalıdır. Bu acıyla yaşamak zorundasın. Sen istesen bile onu senden almayacağım."

Ben: "Evet, Rabbim, anladım, ama sevgi yine de içimde kalacak, değil mi?" Kurtarıcı:

"Sevgili kızım, o sonsuza dek seninle kalacak."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım. Benimle ne istersen yap, ben sana aitim. Rab, senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Seni kutsuyorum sevgili kızım."

Kurtarıcı beni kutsadı.

Bugünden itibaren Tesbih duası saat 18.00 civarında, Kutsal Ayin ise saat 18.30 civarında başlıyor ve ben her ikisine de kırmızı giysilerimle katıldım.

Saat 20.00'de dua grubu.

Dua etmeye gelenlerin sayısı giderek artıyor. Yer artık oldukça daralmış durumda. Sonunda Peder Dochat'a Peder Vogt hakkında günah çıkardım. Günah çıkarmam sırasında ne yapmam gerektiğini sordum; ona yardım etmek istiyorum, hakkında bazı şeyler anlatılmıştı.

Peder Dochat, Peder Vogt ile durum hakkında konuşmam gerektiğini söyledi.

Peder Vogt ile konuşmadan önce, önce Kurtarıcı ile konuşmak istiyorum, çünkü Peder Dochat'ın bana söylediğinin doğru olduğundan emin olmam gerekiyor.

Kurtarıcımız bana onay verirse, Papaz Dochat'ın tavsiye ettiği şeyi yapacağım. Dua grubu bittikten sonra Bay Roland Schmidt, kocamla konuşmak için bizimle kaldı. Kocamın kirli bir ruhun saldırısı altında olduğunu hissettim. Kocam bana günlüğümü gizlice okuduğunu itiraf etti. Bunu duyduğumda dehşete kapıldım. Hemen ona bunun bir günah olduğunu ve böyle bir şeyin yapılmaması gerektiğini söyledim. Bu sadece meraktan ibaret değil, aynı zamanda Tanrı'ya karşı itaatsizliktir. Bu sorunları Tanrı'nın ellerine teslim ediyorum.

Bugünden itibaren günlüğüme daha dikkatli davranacağım. Kurtarıcımızın bana söylediklerini gizlemek istemiyorum, ancak bunlar baskıya girmeden önce bir rahip tarafından incelenmelidir.

Roland, Rotenberg'den Peder Johannes'in kitaplarını Ukrayna'ya çoktan götürdü. Bunlar, Kurtarıcımızın "

doğru olmadığını söylediği kitaplar. Bunu Peder Johannes'e de anlatmıştım, ama bana inanmadı. Roland, Peder Johannes'in söylediklerini yapıyor.

29.09.1992 - Salı

Saat 10.00'da Doktorlar

Odası'nda Dua Topluluğu!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, şunu yaz: Papaz Vogt'a gitmemelisin, çünkü neyin ne zaman

yapılacağına ben karar veririm. Herkesin kalbini biliyorum. Rahipler için çok dua et. Şeytan şu anda özellikle güçlü ve birçok rahip onun ayartmasına kapılıyor. Papaz Vogt hakkında konuşulan tüm bu olayı bana bırak."

Ben: “Rodalben’i düşündüm!

1 Ekim’de göksel işaret dikilecek. Orada Kutsal Kan’a tapınılacak.

Kurtarıcı: “Senin üstüne çok yük biniyor.”

Ben: “O halde bu sefer Rodalben’e gitmeyeceğim, yazmam gereken çok şey var.”

Kurtarıcı: “Evet, yaz kızım.”

Ben: “Dün dua grubunda konuşmadım. Bazıları bugün neden konuşmadığımı sordu.”

Kurtarıcı: “Konuşman gerektiğinde, sana ne söyleyeceğini ben ilham edeceğim. İnsanlar şimdi çok dua etmelidir. Bu zamanı dua etmek için değerlendirin. Dua, hiç olmadığı kadar gereklidir. Kızım, dün iyi dua ettiniz. Gökler sizinle birlikte sevindi. Dua etmeye gelenlerin sayısı daha da artacak. Kızım, inananlarla birlikte dua edişin hoşuma gidiyor. Emeklerin için

Ben: “Sevgi dolu Baba, şu anda kalbimde bir ateş hissediyorum. Bu çok güzel bir duygu.”

Kurtarıcı: “Kızım, bu benim sevgimdir.”

Ben: “Sevgin için sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım.”

Kurtarıcı: “Sen çok şeye katlanıyorsun, kızım.”

Ben: “Çok şeye katlanabiliyorum demek ne anlama geliyor?”

Kurtarıcı: “Bu, çok fazla acıya da katlanabileceğin anlamına geliyor.”

Ben: “Ah, keşke çok sayıda ruh kurtulsun.”

Kurtarıcı: “Ah, kızım, kefareti acıları çoktan başladı.” Ben: “Ama bunu anlamıyorum.”

Kurtarıcı: “Sen zaten benim sevgimle her şeye katlanıyorsun. Alacağın kutsal beş yara izine hazır ol.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, ne zaman istersen bana bu yaraları kazıman için hazırım. Beni uzun süre susuz bırakma. Çok susadım. Lütfen susuzluğumu gider.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, susuzluğunu gidereceğim, belirlenen zaman geldi. Kızım, ben de seninle birlikte susuyorum!”

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00’da Tesbih duası ve Kutsal Ayin, Rot.

30.09.1992 - Çarşamba

Saat 10.00’da doktor odasında dua birliği!

Dün bütün gün boyunca bu kadar çok sevgi aldığım için Kurtarıcı’ya şükrediyorum. Sevgiyi şimdiye kadar hissettim. Endişe ve sorunlar olmadan yaşamak ne kadar da güzel. Tanrı ile birlikte gerçekten özgür olmak istiyorum.

Yüce Tanrım, seni övüyor ve yüceltiyorum; bana gelen krallığın için sana şükrediyorum.

Böyle bir durumda her şeyi seviyorsun. Dışarıdaki bu kasvetli hava bile benim için güzeldi.

Sevgide nefret yoktur, onda çirkinlik yoktur. Ey İsa’m, seni sevmek ne güzel. Efendim ve Tanrım, senden bu kadar çok sevgi almam ne anlama geliyor?” Kurtarıcı: “Aldığın bu sevgi, yaşayacağın acıların bir habercisidir. Önce sevgi dolu Tanrı’yı tanımalısın, sonra acı çeken Tanrı’yı da tanıyacaksın; ikisi de iyidir.”

Ben: “Yazmakta tereddüt ettim.”

Kurtarıcı: “Yaz. Günah büyük ve ağırdır, yeryüzünün sınırlarını aşmıştır. Dünyanın günahları için pek çok ruh kefareti ödeyecek. Yani, kızım, yalnız değilsin. Her ruhun yerine getirmesi gereken bir Çarmıh Yolu vardır. Senininki gibi bir Çarmıh Yolu’na sahip olanlar çok azdır.

Kızım, bu çarmıh yolu için özel bir lütuf aldın. Bu senin liyakatin değil, benim irademdir. Ve ne istersem, istediğim kişide bunu gerçekleştireceğim. Şimdiye kadar benim için yaptığın her şeyi çok takdir ediyorum ve çarmıh yolunun sonunda ödüllendireceğim. Sonuna kadar sabredersen, ödülün büyük olacak.”

Ben: “Peki ya sonuna kadar dayanamazsam?”

Kurtarıcı: “Sonuna kadar dayanacaksın. Artık kimse bizi ayıramaz.”

Ben: "Ah sevgilim, seni çok seviyorum. Seninle birlikte olmaktan daha güzel bir şey var mı?"
Kurtarıcı: "Herkes böyle konuşmalı. Sen, benim seçtiğim kefaret ruhumsun."

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 12.00'de şapelde içtenlikle dua ettim ve o kadar çok ruhun kaybolduğu için ağladım.

Kurtarıcı: "Bana tüm kalbini ver."

Ben: "Sana tüm kalbimi veriyorum, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Beni memnun ediyorsun."

Ben: "Sevgili Tanrım, sen beni görüyorsun ama ben seni göremiyorum; yine de benden hoşlanıyorsun, çünkü ben seni seviyorum."

Kurtarıcı: "Kızım, benimle birlikte yürüdüğün yol, sevgiyi bilmeyen kâfirler için bir fedakârlık olacaktır."

Ben: "Tanrım, lütfen inanmayanlara seni sevmeleri için lütuf bahşet."

Kurtarıcı: "Eğer kabul etmek isterlerse. Onlar bana senin gibi kalplerini vermiyorlar."

Ben: "Benimle birlikte çalışan Veronika için lütuf diledim."

Kurtarıcı: "Ona da kalbini bana vermesi gerektiğini söyle."

Ben: "Evet, Efendim, ona söyleyeceğim. Sana şükürler olsun, Efendim ve sevgi dolu Babam."

Saat 18.00'da Tesbih duası ve Kutsal Ayin. Peder Ferdinand Kutsal Ayini yönetti.

01.10.1992 - Perşembe

Saat 10.45'te doktor

odasında dua birliği!

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, senden beş yara izi konusunda sıkı bir sessizlik diliyorum."

Ben: "Sevgili Tanrım, zaten pek çok kişi biliyor."

Kurtarıcı: "Ama ne zaman alacağını bilmiyorlar." Ben: "Sevgili

Tanrım, ben de bilmiyorum ki."

Kurtarıcı: "Ama öğreneceksin."

Ben: "Bu konuda sessiz kalacağım. Lütfen bana sessiz kalma lütfunu bahşet. Her şeyi senin istediğin gibi yapmak istiyorum."

Kurtarıcı: "Yaraların izleri bu gece sana kazınacak." Ben: "O zaman yarın işe gitmek zorunda mıyım?"

Kurtarıcı: "Hayır."

Ben: "Onların senden geldiğini nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Orada olduklarında anlayacaksın."

Ben: "Bu gece gerçekleşirse, senden bir işaret alacak mıyım? Aslında bana zaten bir işaret verdin: şu anda hissettiğim yanan sevgi ve şu anda sahip olduğum hoş bir huzur ve barış. Eğer istersen, bu gece yara izlerinin kazınmasına razıyım. Lütfen beni susuz bırakma. Sanki içim yanıyormuş gibi hissediyorum. Bunun senin sevgin olduğunu anladım. Sen de benim seni sevdiğim kadar benim seni sevmemi istiyorsun. Efendim, senin istediğin gibi olsun."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, yazdıkların hoşuma gitti. Bunu istediğim zaman ve istediğim şekilde değiştirebilirim. Kızım, her şeyi bana bırak."

15.00

Kurtarıcı: "Kızım, şunu yaz: Bu gece benimle birlikte katlanmak zorunda kalacağın şeyleri, ruhların kurtuluşu için göksel Babaya adak olarak sun. Kızım, kelime kelime yaz.

Bu gece çekeceğin acılar şiddetli olacak. Bunlara katlanmak zorundasın."

Ben: "Efendim, hâlâ benimle misin?"

Kurtarıcı: "Evet, hâlâ yanıdayım, seni seviyorum."

Ben: "İsa, Tanrı'nın diri Oğlu, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kurtarıcı: "Acı çekmek, 'sevmek' demektir."

Ben: "Efendim, bunu yapabilecek miyim?"

Kurtarıcı: "Benimle birlikteyken, evet."

Ben: "Lütfen bana bolca lütuf bahşet ki sevebileyim."

Kurtarıcı: “Benimle birlikte olursan, sevgiden mahrum kalmayacaksın. Kızım, acı çekebilmen için sana bolca sevgi veriyorum.”

Kurtarıcı beni kutsadı ve şöyle dedi: “Huzur içinde git, sevgili kızım.”

Saat 18.00’da Tesbih duası ve Kutsal Ayin, Rot.

02.10.1992 Cuma - “İsa’nın Kalbi”

Saat 10.00 Doktor Odası

Dua Topluluğu I

Ben: “Efendim ve Tanrım, bu sabah uyandığımda hemen aklıma, bana hiçbir şey olmamış olduğu geldi. Bir yandan sevinirken, diğer yandan da dün akşam bana bunu telkin edenin kirli ruh olup olmadığını düşündüm. Sonra tekrar düşündüm ki, sevginin olduğu yerde kirli ruh olamaz. Ya Tanrı ya da kirli ruh benimle birlikte, çünkü Tanrı kalbini başkalarıyla paylaşmaz. Tanrı, kalbi tamamen kendine ait olmak ister. Böylece bir karara vardım: Bu, Tanrı’nın iradesiydi ve öyle de oldu.”

Şimdi Kurtarıcı ile birleştim. Bir sıcaklık ve huzur hissettim ve Kurtarıcı’nın yanımda olduğunu hissettim.

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, şunu yaz: Yara izlerini başka bir zamana erteledim. Bunu ben istedim. Böyle olduğu için endişelenme. Ne istersem onu yaparım. Sen hazırdın, ama zamanı henüz gelmemişti. Bu yine bir sınavdı. Pes etme, her şey doğru zamanda gerçekleşecek.”

Ben: “Efendim, bunun kirli ruh olduğunu da düşünebilirdim, çünkü sonuçta hiçbir şey olmadı.”

Kurtarıcı: “Hepiniz bu tür konularda çok aceleci davranıyorsunuz. Sadece gördüklerinize inanıyorsunuz, geri kalanlar hakkında kafa yormuyorsunuz.”

Ben: “Peki diğerleri nedir?”

Kurtarıcı: “Şeytanın planında ne olduğunu siz anlayamazsınız. Kızım, ben her şeyi görüyorum. Her kalbin, benim onunla bir şeyler yapabilmem için ne kadar hazır olduğunu biliyorum.”

Ben: “Sevgili İsa’m, yani ben bu acılara katlanacak kadar iyi ya da olgun değildim mi?”

Kurtarıcı: “Bu senin suçun değil, kızım. Her şey benim irademde. Endişelenme, yara izlerini alacaksın.

Ben: “Dua ettim, lütfen kalbinde kalmama izin ver, çünkü bugün İsa’nın Kalbi Cuma’sı. Sevginin kaynağında, sevginin yanan ateşinde kalmak istiyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, senin kalbin artık benim kalbidir. Sen içimdesin. Beni sev, kızım.” Ben: “Seni seviyorum zaten, Rabbim. İçimde de sevginin ateşini hissediyorum. Bu lütuf için sana şükrediyorum.”

Kurtarıcı: “Huzur içinde git, kızım.” İçimden,

“Bugün kutsama yok mu?” diye düşündüm.

Kurtarıcı: “Hayır, seni kutsuyorum, kızım.” Ve

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00’de Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

Papaz Vogt ve Papaz Ferdinand birlikte ayini yönettiler.

03.10.1992 - Cumartesi

08.00 – 10.00 Evde Dua

Toplantısı!

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, yazdığın her şey basılacak. Yazdığın her şey benim eserimdir. Kendi başına hiçbir şey yapamazsın. Şüphe etme, kızım. Böylece beni kırmış olursun.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, senden af diliyorum, bu zavallı günahkara merhamet et ve bağışla.

Sanki bir yalancıymışım gibi, herkes tarafından terk edilmiş hissediyorum.

Sonra aklıma, sanki yoldan sapmış ve kötü bir insan olmuşum gibi düşünceler geldi. Oysa her gün seninle birleşiyorum ve her hafta günah çıkarıyorum.

Herkesin benden daha iyi olduğunu hissettim. Sonra tekrar sana döndüm, çünkü senin sevgin daha güçlü ve onsuz var olamam; onu sevmeyi her geçen gün daha da çok arzuluyorum. Bu sevgiye karşı büyük bir özlem duyuyorum. Ve bu sevgiyi durmadan diliyorum. Bu sevgi bir bağımlılık ya da afyon gibidir. Ne ilaç ne de dünyevi zenginlik bunun yerini tutamaz. Sık sık kalbimde bir yanma hissediyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi hissediyorum ve dünyevi her şey benden uzaklaşıyor. O zaman kendime soruyorum: Madem öyleyse, neden hemen cennete gitmiyorum? Senin sevgi olduğunu anladığım için, diğer insanların da bunu fark etmesini çok arzu ediyorum. Onların kaybolmaması için onlar uğruna acı çekmeye de hazırım. Rabbim ve Tanrım, benim değil, Senin iraden gerçekleşsin. Bana ne istersen yap. Beni sevginden ayırma. Kurtarıcı: "Sevgili kızım. Bana olan sevgin büyüktür. Bunu sende çok takdir ediyorum. Bana olan sevgin sarsılmaz. İnsanların söyledikleri konusunda endişelenme. Söyledikleri her şeyden benim mahkememde hesap verecekler. Kalplerinden çıkan her söz, onların ekmiş olduğu tohumlardır. Ve ne ekmişlerse, onu biçecekler. Bu yüzden kızım, iyi bir hasat yapabilmene özen göster. Sonunda neyin benden, neyin kirli ruhtan geldiği anlaşılacaktır. Sevgili kızım, seni olduğun gibi seviyorum. Önce benim ve annen için dua etmen beni çok sevindirdi. Ona söylediğin her şeyi aldım. O seni çok seviyor. Seni yalnız bırakmayacak. Ona daha çok güven."

Ben: "Teşekkür ederim İsa'm, bundan sonra ona daha çok dua edeceğim ve ona daha çok güveneceğim. Onu da senin gibi sevmek istiyorum. Lütfen bana, onu da senin kadar sevebilmem için lütuf bahşet. Çünkü o benim annem ve kraliçem."

Kurtarıcı: "Kızım, sen samimisiz. Senden çok hoşlanıyorum. Onu beni sevdiğin gibi sevebilmen için sana lütuf vereceğim. Sevgili kızım, şimdi seni kutsuyorum."

Kurtarıcı şimdi beni kutsadı. Saat 10.15: Plankstadt'tan genç bir adam beni aradı. Pazartesi günü dua grubumdaydı. Bana geceleri şeytanın ayartmalarına maruz kaldığını anlattı. Bana arzusunu dile getirdi! Katolik olmak istiyor. Şu anda hâlâ Protestan. Ona iyi bir tavsiye verdim. Lütfen Stiftneuburg'daki Peder Switbert'e gidip günah çıkarsın. 16.30'dan 19.50'ye kadar Rot'taki kilisede dua ettim. Papaz Vogt'a günah çıkardım. Bana doğru şeyi yaptığımı, ancak bana yardım edemeyeceğini söyledi. Günahların bağışlanması için minnettardım ve bana yardım edememesini anlayışla karşıladım. Ardından onun için tüm tesbih duasını okudum. Saat 21.15'te Regensburg'dan Peder Gebhard Heyder aradı. Onunla 30 dakikadan fazla konuştum. Bu beni çok sevindirdi. Beni aradığı için Tanrı'ya şükrediyorum. Onunla sekiz gün sonra bugün saat 18.30 civarında Regensburg'da buluşmak üzere anlaştık. Sonunda o, beni ve ailemi kutsadı. Kalbim o kadar sevinçle doldu ki, hemen onun için dua ettim.

04.10.1992 - Pazar
07.30 - 09.00
Dua Buluşması!

Önce Meryem Ana heykeli önünde dua ettik. Ardından tekrar mutfakta bir araya geldik ve orada Kurtarıcı'dan şu mesajı aldım: Kurtarıcı: "Kızım, yazmanı istiyorum. Bana olan sevgini kabul ettim. Bu, övgü amaçlı bir sevgi değil."

Ben: "Bunu mu yazayım?"

Kurtarıcı: "Evet, yaz. Bugün dua edişin hoşuma gitti. Böyle devam et. Peder Gebhard'a gitmenden memnunum. Bu benim de arzumdur. Yine onun aracılığıyla seninle konuşacağım. Ona güven. Kızım, bu acıları kabul etmen beni özellikle memnun etti. Sınav sona eriyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunu bana biraz daha ayrıntılı olarak açıkla lütfen."

Kurtarıcı: “Kızım, yaşayacağın acılar için sınanıyorsun. Kızım, beni şimdiye kadar olduğu gibi sevmeye devam et. Sana sevgimi daha da fazla bahşedeceğim. Sen her zaman daha fazlasını istiyorsun ve ben de sana her zaman daha fazlasını vereceğim.”

Ben: “Sevgili Tanrım, sana bir şey daha sormak istiyorum: Birkaç aydır omzumda ve sol kolumda ağrı var. Ne merhem ne de tuzlu su banyoları işe yarıyor. Bu acılar senden mi geliyor, yoksa bir hastanede doktorlara tedavi ettirebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Hastanede de kimse sana yardım edemez. Bu acılar benden geliyor. Bunlar, daha sonra yaşayacağın acıların öncüsüdür.”

Kurtarıcı: “Bana sağlığını adadın, kızım.”

Ben: “Senin istediğin gibi olsun. Günahkarların tövbe etmesi ve ruhların kurtuluşu için bu acıları sana adıyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, gelecek fırtınalar büyük hasara yol açacak. Bu konular için dua et. Pek çok yeni savaş çıkacak. İnsanlar ilgisiz hale geldi. Babalarını tanımadılar. Dünyevi şeyleri tercih ettiler, oysa dünyevi şeyler onları kurtaramaz. Doğa, günahkârlarına karşı direnmiyor. Kızım, patlak verecek olan büyük salgın henüz başlangıç aşamasındadır. Bu salgın ülkeleri saracak. Bu salgın için bir ilaç yoktur. Zenginleri ve fakirleri, kötülerini ve iyileri ayırt etmeden alıp götürür.

İnsanları aniden yakalayacak. Hiç kimse ondan saklanamaz veya ondan kurtulamaz. O, benim istediğim yere gelir. Yeryüzündeki birçok ulusu yok edecektir. Ben: “Bu hastalığın bir adı var mı?”

Kurtarıcı: “Bu yeni bir hastalık. Henüz bir adı yok, ama bir adı olacak. Kızım, çok dua etmelisin.”

Ben: “Bunu dua grubuma okuyabilir miyim?”

Kurtarıcı: “Bu kitap bir an önce yazılmalı, o zaman hepsi okuyabilir. Şimdi onlara bir şey söylersen, inanmazlar. Sadece çoğu insanın söylediklerini dinlerler; ancak gördüklerinde inanırlar. İnanç yüzeyseldir ve kökleri yok.”

Ben: “Sevgili Tanrım, artık yazamıyorum. Lütfen beni affet.” Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 10.00’da Rot’ta Kutsal Ayin, kilisede çok az kişi vardı
13.00’da Tesbih duası ve ibadet.

05.10.1992 - Pazartesi

Saat 9.00’da doktor odasında dua toplantısı!

Bu sabahdan beri şiddetli baş ağrısı çekiyorum. Kurtarıcı’ya, bu ağrıyı günahkarların tövbe etmesi ve ruhların kurtuluşu için feda ettiğimi söyledim. Ayrıca, ağrımı dindirmek zorunda olmadığını da ekledim.

Ardından Kurtarıcı ile birleştim. Artık kalbimde bir sıcaklık hissediyordum. Bu hoş bir duygu. Rab'bin benimle olduğunu hissediyorsun.

Kurtarıcı: “Evet kızım, seninleyim. Ruhlar için çok fazla kefaret ödenmesi gerekiyor. Kızım, senden ihtiyacım olan şey...”

Ben: “Efendim ve Tanrım, sevgili İsa’m. Benden ne istediğini bilmesem de, sana ihtiyacın olanı veriyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, senin görme yeteneğine ihtiyacım var.”

Ben: “Bu ne anlama geliyor?”

Kurtarıcı: “Bir süre göremeyeceksin.” Ben: “Sevgili Tanrım, o zaman kör mü olacağım?” Kurtarıcı: “Ruhsal olarak kör olmayacaksın.”

Ben: “Ah Rabbim, bu çok kötü olmalı.” Kurtarıcı: “Ben seninle birlikte olacağım.”

Ben: “Evet efendim, görme yeteneğimi sana verebilirim. Bu ne zaman gerçekleşecek? Yara izlerinin kazınmasından önce mi, yoksa sonra mı? Bunu bilebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Kızım, bu, ben istediğim zaman gerçekleşecek.”

Ben: "Evet efendim ve Tanrım, ne zaman isterseniz o zaman olsun." Beni bakacak kimsem olmadığını sanıyordum.

Kurtarıcı: "Birisi olacak."

Ben: "Bu körlük uzun sürecek mi?" Kurtarıcı:

"Bir süre."

Ben: "Ama benden çok şey istiyorsun."

Kurtarıcı: "Bu senin gelişimin için."

Ben: "Sevgili Tanrım, sen yanımdaysan endişelenmeme gerek yok. O zaman sen bana bakarsın."

Kurtarıcı: "Aynen öyle."

Ben: "Evet efendim, kabul ediyorum." Kurtarıcı:

"Seni kutsuyorum kızım."

Kurtarıcı beni kutsadı.

11.45 – Sevgili Tanrım, kör olursam lütfen endişelerimi benden al. Bunun nasıl bir şey olacağını düşünmek istemiyorum.

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bu endişeyi senden alacağım." Ben:

"Efendim ve Tanrım, sana şükrediyorum."

18.00 Rosary ve Kutsal Ayin, Rot.

20.00 Dua grubu!

06.10.1992 - Salı

Saat 09.00'da doktor

odasında dua birliği!

Kurtarıcı: "Yaz, sevgili kızım, yazmanı istiyorum. Benimle konuştuğuna sevindim. Kalbin şimdi sevgiyle dolu. Kızım, bu sevgiyi senden kimse alamaz, tabii sen izin vermezsen. Dikkatli ol."

Ben: "Sevgi dolu Babam, sevgili Kutsal Ruhum, sevgili İsa'm. Senden merhamet diliyorum. Bana verdiğin sevgiyi koru. Boş konuşmalar yapmama izin verme. Ne zaman istersen o zaman konuşayım, o zaman sessiz kalayım. Ruhum direndiği yerlerde sevmeme izin ver.

Senin, yanan bir sevgi ateşi gibi olan yüreğinle herkesi sevmeme izin ver. Başkalarını yargılamadan önce, önce kendi hatalarımı aramama izin ver."

Kurtarıcı: "Kızım, bana ait olan özgür bir yürekten konuşuyorsun. Sevgili kızım, sana bir şey yaklaşıyor."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu konuda üzülecek miyim? Ama ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen bana söyle. " Sonra şöyle dua ettim: "Gel Kutsal Ruh, senin çok sevdiğin gelinin Meryem'in lekesiz kalbi aracılığıyla gel ve bana ne yazmam gerektiğini söyle. Bana ilham ettiğin her şeyi yazmaya hazırım. Üzülsem de üzülmesem de, senin istediğini yapacağım."

Hâlâ hiçbir şey duymuyordum.

Ben: "Konuş, Rabbim ve Tanrım, kulun dinliyor."

Kurtarıcı: "Üzerine büyük bir keder gelecek."

Ben: "Sevgili Tanrım, 'çok' ne demek?"

Kurtarıcı: "Kızım, her şeye katlanmalısın. Ailen için dua et."

Ben: "Efendim ve Tanrım, hepsini kurtar, onları seviyorum. Lütfen hiçbirinin

kaybolmasına izin verme." Kurtarıcı: "Kızım, onlar tövbe etmek istemiyorlar."

Ben: "Efendim, onlar için acı çekmeye hazırım, ama sadece sen istersen. Çünkü sen onların kalplerini biliyorsun, ben ise bilmiyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, söylediklerin hoşuma gitti. Her şey benim istediğim gibi olacak. Sevgili kızım, bir şey daha yaz. Sırbistan'da yakında bir savaş çıkacak. Düşmanın zayıflaması için dua et."

Ben: "Bu konular için dua edeceğim."

Ben: “Efendim ve Tanrım, dün dua grubunda önünde diz çöküp sana dua ederken, kalbimde sürekli bir yanma hissettim. Oldukça şiddetliydi. İçim yanıyor sandım.”

Kurtarıcı: “Kızım, o bendim.”

Ben: “Sevgili Tanrım, bunun benim için bir anlamı var mı?”

Kurtarıcı: “Üzerine gelecek kederi dayanabilmen için. Ben, iyi işler yapan çocuklarıma iyi bir ödülle ödüllendiririm.”

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00’de Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

07.10.1992 - Çarşamba

Saat 08.15’te doktor

odasında dua toplantısı!

Kurtarıcı: “Sen benim mücevherimsin, kızım.”

Ben: “Rab, bunu daha önce de yazmıştım.”

Kurtarıcı: “Yaz bunu, senin endişelerin benim endişelerimdir, kızım.”

Ben: “Ruhum, ona mücevher diyebileceğin kadar saf mı?” Kurtarıcı:

“Evet, kızım.”

Ben: “İçimde çok güzel bir his var. Sanırım ruhun saflığı, Tanrı’nın krallığıdır.” Kurtarıcı: “Saf bir ruhla istediğim her şeyi yapabilirim.”

Kurtarıcı: “Kızım, şunu yaz: Körlük işte böyledir. Kalbinle göreceksin. Gözleriyle gören diğer insanlardan daha fazlasını göreceksin.

Görme yetisi dünyevidir, kalbin ışığı ise ilahidir. Bu ışığı sadece ben verebilirim. Bu yüzden hiçbir doktor sana inanmayacaktır. Göreceğin her şeyi anlatmalısın.

Bir rahip bunu yazacak. Sen konuşmayacaksın, senin adına ben konuşacağım. Kızım, şundan emin ol: Kalpteki ışık, görme yetisinden daha değerlidir.”

Ben: “Efendim, şimdi daha iyi anlıyorum. Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim.”

Kurtarıcı: “Kızım, senden bir şeye daha ihtiyacım var.”

Ben: “Evet efendim, eğer sana verebiliyorsam, alabilirsin.”

Kurtarıcı: “Ellerine ihtiyacım var. Senin elleriyle ruhları iyileştireceğim.” Ben: “Ah Tanrım, bana ne yapıyorsun böyle? Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum.

Ama sen içimdeysen, böyle bir şeyin olabileceğine inanırım. Tanrım, benim iradem değil, senin iraden gerçekleşsin. Ruhların kurtuluşu söz konusuysa, ellerim şimdiden senin.”

Kurtarıcı: “Kızım, benden istediğin tek şey buydu. İyileştirmeler, benim istediğim zaman gerçekleşecek. İnsanların istediği zaman değil.”

Rab beni kutsadı ve şöyle dedi:

“Huzur içinde git kızım ve bana güven.”

Saat 19.00’da Rochus Şapeli’nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

08.10.1992 - Perşembe

Arşiv 10.15 Dua

Birliği!

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, bir sessizlik var.”

Ben: “İsa, diri Tanrı’nın Oğlu, benim nişanım, ne yazayım?” Kurtarıcı: “Kızım, kelime kelime yaz.”

Ben: “Evet, efendim.”

Kurtarıcı: “Alacağın yara izleri, ansızın gelecek.” Ben: “Yani ne zaman geleceklerini, günü ya da saati bilmeyeceğim mi?” Kurtarıcı: “Kızım, bunu ben belirlerim.”

Ben: “O halde Regensburg’a gidebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Evet, hâlâ gidebilirsin. Kızım, Şeytan şu anda çok güçlü. Sen güçlü kalırsan sana hiçbir şey yapamaz. Yazmaman için her şeyi yapacaktır. Kızım, çaba göster ve yazmaya devam et. O yakında yenilgiye uğrayacak. Bütün çocuklarım onu dinlemiyor.

Çocuklarımdan oluşan bu küçük grup onu yenecek.”

Ben: “Hala bir şeyler yazmam gerekiyor mu?”

Kurtarıcı: “Evet, biraz daha yaz. Yetkililer seninle konuşmaya hazır. Sesime iyi kulak ver. Kızım, yazdıklarına sadık kal. Ben seninleyim. Büyükleri utandıracağım. Büyükler elenecek.”

Ben: “Büyükler kimler?”

Kurtarıcı: “Politikacılar ve piskoposlar; bu dünyadaki kaosun sorumluları onlardır. Yaz, kızım; senden Rahip Vogt’a gitmeni istiyorum. Ona, kutsal ayın öncesinde inananlarla birlikte tesbih duasını etmesini söyle. Ona söyle, ben bunu talep ettim.”

Ben: “Peki ya yapamayacağını söylerse?”

Kurtarıcı: “Bunu bana bırak.”

Ben: “Sevgili Tanrım, ona ne zaman gitmemi istersin?”

Kurtarıcı: “Hemen bugün ona git.”

Ben: “Tebeşir duasını etmesini söylemenin dışında ona başka bir şey söylemeli miyim?” Cevap alamadım.

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım, bugün ona gidip bana söylediklerini ileteceğim.”

Rot’a giderken rahip için tesbih duası ettim.

Saat 16.10’da Rot kilisesinde kısa bir dua ettim.

Saat 16.15’te Papaz Vogt’un yanındaydım.

Ona, Kurtarıcı’nın ondan ne istediğini söyledim.

O yine aynı şeyi söyledi: “Ministrantlarla bunu nasıl halledebilirim?” Ona dedim ki: “Tanrı katında her şey mümkündür.”

Ona şunu da söyledim: “Ben olsam, Kurtarıcı’nın sizden istediği şeyi yapardım.” İçinde bir huzursuzluk vardı. Bu durumdan hoşnut değildi. Yüzünden de bu anlaşılıyordu. Ondaki kutsamasını istedim ve ardından oradan ayrıldım.

Saat 18.00’de Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayın.

Papaz Vogt, ayinin sonunda Kutsal Ekmek ve Şarap’ın önünde bir tesbih duası okudu.”

09.10.1992 - Cuma,

Doktorlar Odasında

Dua Toplantısı!

Kurtarıcı: “Kızım, dikkat et, yazdığın her şeyi hiçbir piskoposa okutma. Onlara anlatabilirsin, ama yazdıklarını saklamalısın. Kitap basıldığında, o zaman okuyabilirler. Yaz, kızım, Peder Gebhard Heyder sana, benim ona ilettiğim şeyleri söyleyecek. Sana ne derse onu yap. Bu benim irademdir.

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım, öyle yapacağım. Sevgili Tanrım, Peder Vogt’a söylediklerim doğru muydu, bunu da sormak istiyorum?”

Kurtarıcı: “Kızım, başlangıç iyi.”

Ben: “Kurtarıcı’ya, Papaz Gebhard Heyder’e ne söylemem gerektiğini belirtmek istediğimi söyledim.”

Kurtarıcı: “Elbette! Ona şunu söyleyebilirsin: Şimdiye kadar yaptığı her şey benim irademdi. Ona bir şey daha söyle; yaptığı işten memnunum. Şimdiye kadar yaptığı iş iyi.”

Ben: “Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, ona her şeyi ileteceğim.”

Ben: “Sevgili Tanrım, kalbimde çok sıcak bir şey hissediyorum. Bunu sadece hayal mi ettim?”

Kurtarıcı: “Hayır kızım, bu benim lütufum. Bu sana verdiğim bir armağan.”

Ben: “Sevgili Tanrım, bana böyle bir armağan veriyorsan, kesinlikle başıma bir şey gelecek demektir. Rabbim, rahipler için bu sevgiden daha fazlasını istiyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, söylediklerin hoşuma gitti.

Rahipler için bolca sevgi dile. Kızım, seni seviyorum, bunu bir yere yaz.”

Ben: Sevgili İsa'm, seni şimdi çok seviyorum. Bu sevgi içimde her zamankinden daha fazla. Bana bahşettiğin bu kadar lütuf için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım. Kurtarıcı beni kutsadı ve şöyle devam etti: "Huzur içinde git, sevgili kızım."
Saat 18.00'de Rot'ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

10.10.1992 Cumartesi

07.00 Rochus Şapeli'nde Kutsal Ayin

11.30 – 12.00 Evde dua

toplantısı!

Kurtarıcı: "İyice dinle kızım, sana bir süreliğine şifa verme lütfumu bahşediyorum." Ben: "Hayır Tanrım, yanlış mı duydum? Lütfen bir daha söyle."

Kurtarıcı aynı sözleri ikinci kez tekrarladı. Bunu anlamıyorum. Bu bana doğru gelmiyor, çünkü ben bir hiçim."

Kurtarıcı: "Senin içinde şifa vereceğim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu nasıl bir şifa olacak?"

Kurtarıcı: "Bu iyileşmeleri bana bırak. Sen benim aracısın, kızım. Yaz, kızım; insanlarla iletişim kurma şeklin bana çok hoş geliyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, bazı insanlar bana sert olduğumu söylüyor."

Kurtarıcı: "Kızım, başkalarını dinleme, senin olduğun gibi kalmanı istiyorum." Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

11.10.1992 Pazar

Saat 8.00, Donau — Regensburg otoparkında karavanda" Salve

Regina. Dua Birliği!

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Yazmanı istiyorum."

Ben: "Kurtarıcı'nın bana şimdi ne söylemek istediğini bilmiyorum. Sözünü bekliyorum. Söz hemen gelmiyor. Bir süre sessizlik içinde kaldım."

Kurtarıcı: "Peder Gebhard Heyder bugün hâlâ seninle birlikte. Sonra bana gelecek." Ben: "O zaman onunla son kez mi birlikte olacağım?"

Kurtarıcı: "Evet."

Ben: "Bu beni çok derinden etkiliyor. Ağladım. Rabbim ve Tanrım, artık bir rahibim kalmayacak."

Kurtarıcı: "Kızım, Rot'a bir rahip gelecek."

04.10.1992 - Pazar

07.30 - 09.00

Dua Toplantısı!

Önce Meryem Ana heykeli önünde dua ettik.

Ardından tekrar mutfakta bir araya geldik ve orada Kurtarıcı'dan şu mesajı aldım: Kurtarıcı:

"Kızım, yazmanı istiyorum. Bana olan sevgini kabul ettim. Bu, övgü amaçlı bir sevgi değil."

Ben: "Bunu mu yazmam gerekiyor?"

Kurtarıcı: "Evet, yaz. Bugün ettiğin duayı çok beğendim. Böyle devam et. Peder Gebhard'a gitmenden memnunum. Bu benim de arzumdur. Yine onun aracılığıyla seninle konuşacağım. Ona güven. Kızım, bu acıları kabullendiğin için özellikle çok memnunum. Sınav sona eriyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunu bana biraz daha ayrıntılı olarak açıkla lütfen."

Kurtarıcı: "Kızım, yaşayacağın acılar için sınanıyorsun. Kızım, beni şimdiye kadar olduğu gibi sevmeye devam et. Sana sevgimi daha da fazla bahşedeceğim. Sen her zaman daha fazlasını istiyorsun ve ben de sana her zaman daha fazlasını vereceğim."

Ben: “Sevgili Tanrım, sana bir şey daha sormak istiyorum: Birkaç aydır omzumda ve sol kolumda ağrı var. Ne merhem ne de tuzlu su banyoları işe yarıyor. Bu acılar senden mi geliyor, yoksa bir hastanede doktorlara tedavi ettirebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Hastanede de kimse sana yardım edemez. Bu acılar benden geliyor. Bunlar, daha sonra yaşayacağın acıların öncüsüdür.”

Kurtarıcı: “Bana sağlığını adadın, kızım.”

Ben: “Senin istediğin gibi olsun. Günahkarların tövbe etmesi ve ruhların kurtuluşu için bu acıları sana adıyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, gelecek fırtınalar büyük bir tahribata yol açacak. Bu konular için dua et. Pek çok yeni savaş çıkacak. İnsanlar ilgisiz hale geldi. Babalarını tanımadılar. Dünyevi şeyleri tercih ettiler, oysa dünyevi şeyler onları kurtaramaz. Doğa, günahkârlarına karşı direniyor. Kızım, patlak verecek olan büyük salgın henüz başlangıç aşamasındadır. Bu salgın ülkeleri saracak. Bu salgın için bir ilaç yoktur. Zenginleri ve fakirleri, kötülerini ve iyileri ayırt etmeden alıp götürür.

İnsanları aniden yakalayacak. Hiç kimse ondan saklanamaz

veya ondan kurtulamaz. O, benim istediğim yere gelir. Yeryüzündeki birçok ulusu yok

edecektir. Ben: “Bu hastalığın bir adı var mı?”

Kurtarıcı: “Bu yeni bir hastalıktır. Henüz bir adı yok, ama bir adı olacak. Kızım, çok dua etmelisin.”

Ben: “Bunu dua grubuma okuyabilir miyim?”

Kurtarıcı: “Kitap bir an önce yazılmalı, o zaman hepsi okuyabilir. Şimdi onlara bir şey söylersen, inanmazlar. Sadece çoğu insanın söylediklerini dinlerler; ancak gördüklerinde inanırlar. İnanç yüzeyseldir ve kökleri yok.”

Ben: “Sevgili Tanrım, artık yazamıyorum. Lütfen beni affet.” Ben: Kurtarıcı
beni kutsadı...

Saat 10.00’da Rot’ta Kutsal Ayin, kilisede çok az kişi vardı

13.00’da Tesbih duası ve ibadet.

05.10.1992 - Pazartesi

Saat 9.00’da doktor

odasında dua toplantısı!

Bu sabahdan beri şiddetli baş ağrısı çekiyorum. Kurtarıcı’ya, bu ağrıyı günahkarların tövbe etmesi ve ruhların kurtuluşu için feda ettiğimi söyledim. Ayrıca, ağrımı dindirmek zorunda olmadığını da ekledim.

Ardından Kurtarıcı ile birleştim. Artık kalbimde bir sıcaklık hissediyordum. Bu hoş bir duygu.

Rab'bin benimle olduğunu hissediyorsun.

Kurtarıcı: “Evet kızım, seninleyim. Ruhlar için çok fazla kefaret ödenmesi gerekiyor. Kızım, senden ihtiyacım olan şey...”

Ben: “Efendim ve Tanrım, sevgili İsa’m. Benden ne istediğini bilmesem de, sana ihtiyacın olanı veriyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, senin görme yeteneğine ihtiyacım var.”

Ben: “Bu ne anlama geliyor?”

Kurtarıcı: “Bir süre göremeyeceksin.” Ben: “Sevgili

Tanrım, o zaman kör mü olacağım?” Kurtarıcı:

“Ruhsal olarak kör olmayacaksın.”

Ben: “Ah Rabbim, bu çok kötü olmalı.” Kurtarıcı: “Ben
seninle birlikte olacağım.”

Ben: “Evet efendim, görme yeteneğimi sana verebilirim. Bu ne zaman gerçekleşecek? Yara izlerinin kazınmasından önce mi, yoksa sonra mı? Bunu bilebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Kızım, bu, ben istediğim zaman gerçekleşecek.” Ben:

“Evet efendim ve Tanrım, ne zaman istersen o zaman olsun.”

Beni bakacak kimsem yok sanıyordum.

Kurtarıcı: "Birisi olacak."

Ben: "Bu körlük uzun sürecek mi?" Kurtarıcı: "Bir süre."

Ben: "Ama benden çok şey istiyorsun."

Kurtarıcı: "Bu senin gelişimin için."

Ben: "Sevgili Tanrım, sen yanımdaysan endişelenmeme gerek yok. O zaman sen bana bakarsın."

Kurtarıcı: "Aynen öyle."

Ben: "Evet efendim, kabul ediyorum." Kurtarıcı: "Seni kutsuyorum kızım."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

11.45 – Sevgili Tanrım, kör olursam lütfen endişelerimi benden al. Bunun nasıl bir şey olacağını düşünmek istemiyorum.

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bu endişeyi senden alacağım." Ben: "Efendim ve Tanrım, sana şükrediyorum."

18.00 Rosary ve Kutsal Ayin, Rot.

20.00 Dua grubu!

06.10.1992 - Salı

Saat 09.00'da doktor odasında dua birliği!

Kurtarıcı: "Yaz, sevgili kızım, yazmanı istiyorum. Benimle konuştuğuna sevindim. Kalbin şimdi sevgiyle dolu. Kızım, bu sevgiyi senden kimse alamaz, tabii sen izin vermezsen. Dikkatli ol."

Ben: "Sevgi dolu Babam, sevgili Kutsal Ruhum, sevgili İsa'm. Senden merhamet diliyorum. Bana verdiğin sevgiyi koru. Boş konuşmalar yapmama izin verme. Ne zaman istersen o zaman konuşayım, o zaman sessiz kalayım. Ruhum direndiği yerlerde sevmeme izin ver.

Senin, yanan bir sevgi ateşi gibi olan yüreğinle herkesi sevmeme izin ver. Başkalarını yargılamadan önce, önce kendi hatalarımı aramama izin ver."

Kurtarıcı: "Kızım, bana ait olan özgür bir yüreктen konuşuyorsun. Sevgili kızım, sana bir şey yaklaşıyor."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu konuda üzülecek miyim? Ama ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen bana söyle. " Sonra şöyle dua ettim: "Gel Kutsal Ruh, senin çok sevdiğin gelinin Meryem'in lekesiz kalbi aracılığıyla gel ve bana ne yazmam gerektiğini söyle. Bana ilham ettiğin her şeyi yazmaya hazırım. Üzülsem de üzülmesem de, senin istediğini yapacağım."

Hâlâ hiçbir şey duymuyordum.

Ben: "Konuş, Rabbim ve Tanrım, kulun dinliyor."

Kurtarıcı: "Üzerine büyük bir keder gelecek."

Ben: "Sevgili Tanrım, 'çok' ne demek?"

Kurtarıcı: "Kızım, her şeye katlanmalısın. Ailen için dua et."

Ben: "Efendim ve Tanrım, hepsini kurtar, onları seviyorum. Lütfen hiçbirinin kaybolmasına izin verme." Kurtarıcı: "Kızım, onlar tövbe etmek istemiyorlar."

Ben: "Efendim, onlar için acı çekmeye hazırım, ama sadece sen istersen. Çünkü sen onların kalplerini biliyorsun, ben ise bilmiyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, söylediklerin hoşuma gitti. Her şey benim istediğim gibi olacak. Sevgili kızım, bir şey daha yaz. Sırbistan'da yakında bir savaş çıkacak. Düşmanın zayıflaması için dua et."

Ben: "Bu konular için dua edeceğim."

Ben: "Efendim ve Tanrım, dün dua grubunda önünde diz çöküp sana dua ederken, kalbimde sürekli bir yanma hissettim. Oldukça şiddetliydi. İçim yanıyor sandım."

Kurtarıcı: "Kızım, o bendim."

Ben: “Sevgili Tanrım, bunun benim için bir anlamı var mı?”

Kurtarıcı: “Üzerine gelecek kederi dayanabilmen için. Ben, iyi işler yapan çocuklarıma iyi bir ödülle ödüllendiririm.”

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

Saat 18.00’de Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

07.10.1992 - Çarşamba

Saat 8.15’te doktor

odasında Dua

Toplantısı!

Kurtarıcı: “Sen benim mücevherimsin, kızım.”

Ben: “Rab, bunu daha önce de yazmıştım.”

Kurtarıcı: “Yaz bunu, senin endişelerin benim endişelerimdir, kızım.”

Ben: “Ruhum, ona mücevher diyebileceğin kadar saf mı?” Kurtarıcı: “Evet, kızım.”

Ben: “İçimde çok güzel bir his var. Sanırım ruhun saflığı, Tanrı’nın krallığıdır.” Kurtarıcı: “Saf bir ruhla istediğim her şeyi yapabilirim.”

Kurtarıcı: “Kızım, şunu yaz: Körlük işte böyledir. Kalbinle göreceksin. Gözleriyle gören diğer insanlardan daha fazlasını göreceksin.

Görme yetisi dünyevidir, kalbin ışığı ise ilahidir. Bu ışığı sadece ben verebilirim. Bu yüzden hiçbir doktor sana inanmayacaktır. Göreceğin her şeyi anlatmalısın.

Bir rahip bunu yazacak. Sen konuşmayacaksın, senin adına ben konuşacağım. Kızım, şundan emin ol: Kalpteki ışık, görme yetisinden daha değerlidir.”

Ben: “Efendim, şimdi daha iyi anlıyorum. Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim.”

Kurtarıcı: “Kızım, senden bir şeye daha ihtiyacım var.”

Ben: “Evet efendim, eğer sana verebiliyorsam, alabilirsin.”

Kurtarıcı: “Ellerine ihtiyacım var. Senin elleriyle ruhları iyileştireceğim.” Ben: “Ah Tanrım, bana ne yapıyorsun böyle? Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum.

Ama sen içimdeysen, böyle bir şeyin olabileceğine inanırım. Tanrım, benim iradem değil, senin iraden gerçekleşsin. Ruhların kurtuluşu söz konusuysa, ellerim şimdiden senin.”

Kurtarıcı: “Kızım, benden istediğim tek şey buydu. İyileştirmeler, benim istediğim zaman gerçekleşecek. İnsanların istediği zaman değil.”

Rab beni kutsadı ve şöyle dedi:

“Huzur içinde git kızım ve bana güven.”

Saat 19.00’da Rochus Şapeli’nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

08.10.1992 - Perşembe

Arşiv 10.15 Dua

Birliği!

Kurtarıcı: “Yaz, kızım, bir sessizlik var.”

Ben: “İsa, diri Tanrı’nın Oğlu, benim nişanım, ne yazayım?” Kurtarıcı: “Kızım, kelime kelime yaz.”

Ben: “Evet, efendim.”

Kurtarıcı: “Alacağın yara izleri, ansızın gelecek.” Ben: “Yani ne zaman geleceklerini, günü ya da saati bilmeyeceğim mi?” Kurtarıcı: “Kızım, bunu ben belirlerim.”

Ben: “O halde Regensburg’a gidebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Evet, hâlâ gidebilirsin. Kızım, Şeytan şu anda çok güçlü. Sen güçlü kalırsan sana hiçbir şey yapamaz. Yazmaman için her şeyi yapacaktır. Kızım, çaba göster ve yazmaya devam et. O yakında yenilgiye uğrayacak. Çocuklarımin hepsi onu dinlemiyor. Çocuklarımin bu küçük bir kısmı onu yenecek.”

Ben: “Hala bir şeyler yazmam gerekiyor mu?”

Kurtarıcı: “Evet, biraz daha yaz. Yetkililer seninle konuşmaya hazır. Sesime iyi kulak ver. Kızım, yazdıklarına sadık kal. Ben seninleyim. Büyükleri utandıracağım. Büyükler elenecek.”

Ben: “Büyükler kimler?”

Kurtarıcı: “Politikacılar ve piskoposlar; bu dünyadaki kaosun sorumluları onlardır. Yaz, kızım; senden Rahip Vogt’a gitmeni istiyorum. Ona, kutsal ayın öncesinde inananlarla birlikte tesbih duası etmesini söyle. Ona söyle, ben bunu talep ettim.”

Ben: “Peki ya yapamayacağını söylerse?”

Kurtarıcı: “Bunu bana bırak.”

Ben: “Sevgili Tanrım, ona ne zaman gitmemi istersin?”

Kurtarıcı: “Hemen bugün ona git.”

Ben: “Tebeşir duasını etmesini söylemenin dışında ona başka bir şey söylemeli miyim?” Cevap alamadım.

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım, bugün ona gidip bana söylediklerini iletceğim.”

Rot’a giderken rahip için tesbih duası ettim.

Saat 16.10’da Rot kilisesinde kısa bir dua ettim.

Saat 16.15’te Papaz Vogt’un yanındaydım.

Ona, Kurtarıcı’nın ondan ne istediğini söyledim.

O yine aynı şeyi söyledi: “Ministrantlarla bunu nasıl halledebilirim?” Ona dedim

ki: “Tanrı katında her şey mümkündür.”

Ona şunu da söyledim: “Ben olsam, Kurtarıcı’nın sizden istediği şeyi yapardım.” İçinde bir huzursuzluk vardı. Bu durumdan hoşnut değildi. Yüzünden de bu anlaşılıyordu. Ondan kutsamasını istedim ve ardından oradan ayrıldım.

Saat 18.00’de Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayın.

Papaz Vogt, ayının sonunda Kutsal Ekmek ve Şarap’ın önünde bir tesbih duası okudu.”

09.10.1992 - Cuma

Doktor odasında dua toplantısı!

Kurtarıcı: “Kızım, dikkat et, yazdığın her şeyi hiçbir piskoposa okutma. Onlara anlatabilirsin, ama yazdıklarını saklamalısın. Kitap basıldığında, o zaman okuyabilirler.

Yaz, kızım; Peder Gebhard Heyder, ona ilettiğim şeyleri sana söyleyecek. Sana ne derse onu yap. Bu benim irademdir.”

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım, öyle yapacağım. Sevgili Tanrım, Peder Vogt’a söylediklerim doğru muydu, bunu da sormak istiyorum?”

Kurtarıcı: “Kızım, başlangıç iyi.”

Ben: “Kurtarıcı’ya, Papaz Gebhard Heyder’e ne söylemem gerektiğini bana söyleyecek bir şey olup olmadığını sordum.”

Kurtarıcı: “Elbette! Ona şunu söyleyebilirsin: Şimdiye kadar yaptığı her şey benim irademdi. Ona bir şey daha söyle: Yaptığı işten memnunum. Şimdiye kadar yaptığı iş iyi.”

Ben: “Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, ona her şeyi iletceğim.”

Ben: “Sevgili Tanrım, kalbimde çok sıcak bir şey hissediyorum. Bunu sadece hayal mi ettim?”

Kurtarıcı: “Hayır kızım, bu benim lütufum. Bu sana verdiğim bir armağan.”

Ben: “Sevgili Tanrım, bana böyle bir armağan veriyorsan, kesinlikle başıma bir şey gelecek.

Rabbim, rahipler için bu sevgiden daha fazlasını istiyorum.”

Kurtarıcı: “Kızım, söylediklerin hoşuma gitti. Rahipler için bolca sevgi dile. Kızım, seni seviyorum, bunu yaz.”

Ben: “Sevgili İsa’m, seni şimdi çok seviyorum. İçimde her zamankinden daha fazla sevgi var. Bana bahsettiğin bu kadar lütuf için sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım.”

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı ve şöyle devam etti: “Huzur içinde git, sevgili kızım.”

Saat 18.00’de Rot’ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

10.10.1992 - Cumartesi

07.00 Rochus Şapeli’nde Kutsal Ayin

11.30 – 12.00 Evde dua

toplantısı!

Kurtarıcı: “İyice dinle kızım, sana bir süreliğine şifa verme lütfumu bahşediyorum.” Ben: “Hayır efendim, yanlış mı duydum? Lütfen bir kez daha söyleyin.”

Kurtarıcı aynı sözleri ikinci kez tekrarladı.

Ben: “Bunu anlamıyorum. Bu bana doğru gelmiyor, çünkü ben bir hiçim.”

Kurtarıcı: “Senin içinde şifa vereceğim.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, bu nasıl bir şifa olacak?”

Kurtarıcı: “Bu şifaları bana bırak. Sen benim aracısın, kızım. Yaz, kızım; insanlarla iletişim kurma şeklin bana çok hoş geliyor.”

Ben: “Sevgili Tanrım, bazı insanlar bana sert olduğumu söylüyor.”

Kurtarıcı: “Kızım, başkalarını dinleme, senin olduğun gibi kalmanı istiyorum.” Ben: Kurtarıcı beni kutsadı...

11.10.1992 - Pazar

Saat 08.00, Donau - Regensburg otoparkında “Salve Regina” adlı karavanda. Dua Topluluğu!

Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Yazmanı istiyorum.”

Ben: Kurtarıcı’nın bana şimdi ne söylemek istediğini bilmiyorum. Sözünü bekliyorum. Söz hemen gelmiyor. Bir süre sessizlik içinde kaldım.

Kurtarıcı: “Peder Gebhard Heyder bugün hâlâ seninle birlikte. Sonra bana gelecek.” Ben: “O zaman onunla son kez mi birlikte olacağım?”

Kurtarıcı: “Evet.”

Ben: “Bu beni çok üzüyor. Ağladım. Rabbim ve Tanrım, artık bir rahibim kalmayacak.”

Kurtarıcı: “Kızım, Rot’a bir başkası gelecek.”

Ben: “Peder Gebhard Heyder’e, onu yanına alacağını söylememe gerek yok.”

Kurtarıcı: “Hayır, o bunu biliyor.”

Ben: “Sevgili Kurtarıcı, dün akşam onun başına böyle bir şeyin geleceğini hissetmiştim. Sevgili Tanrım, bir şey daha yazmamı ister misin?”

Kurtarıcı: “Evet, bir şey daha yaz: Peder Gebhard’ın bugün sana söyleyeceği her şeyi iyi saklamalısın. Şüphe etme kızım. Peder Gebhard’a güler yüz göster.”

Ben: “Ağlamak zorunda kalırsam bunu nasıl yapacağım?” Kurtarıcı: “Bunun için sana lütuf vereceğim.”

Ben: “Onunla saat 13.30’da, Salve Regina karavanında buluşmak için anlaştım. Geleceğine söz verdi.”

Kurtarıcı: “Ben öyle istedim. Kızım, Peder Gebhard’ı bu kadar sevmene sevindim. Ona onu sevdiğimi söyle.”

Ben: “Evet, efendim ve Tanrım, ona söyleyeceğim.”

Kurtarıcı daha sonra beni kutsadı.

Peder Gebhard anlaşıldığı gibi geldi. Karavanda onunla 4 saatten fazla zaman geçirdim.

Sonunda ona günah çıkardım. Kurtarıcı’nın bana ilham verdiği günlüğü ona okudum. Bunun Kurtarıcı’dan geldiğini doğruladı ve Kurtarıcı’nın bana ilham verdiklerini mutlaka yazmaya devam etmem gerektiğini söyledi. Ondandırılmak benim için çok zor. Ona artık onu göremeyeceğimi ve bu yüzden bu sabah kilisede ağladığımı söyledim. Onun bana verdiği güç gibi ben de ona güç verdim. Birbirimize acı içinde veda ettik.

Sanki biri kalbimden bir parça koparmış gibiydim. Eve kadar olan tüm yol boyunca onun için dua ettim.

Karmelit Kilisesi'ndeki kutsal ayine katıldım, vaaz güzeldi.

12.10.1992 - Pazartesi

Saat 8.30'da Doktorlar
Odası'nda Dua
Toplantısı!

Kurtarıcı: "Kızım, şunu yaz: Seni seviyorum. Dün hiçbir şey yanlış değildi, her şey doğrudu. Endişelenme, çünkü ben sizinle birlikteydim. Peder Gebhard bu günlerde bana gelecek. Bu benim irademdir. Ona söylediklerin beni memnun etti. Bugün bunun üzerinde düşünecek ve anlayacaktır. O seni çok seviyor. Dün ona büyük bir sevinç verdin."

Kurtarıcı: "Kızım, yazmaya devam et. Bir sonraki büyük felaket kapıda. Pek çok insan bundan etkilenecek. Kimse bu felaketi durduramaz. Arkasında yıkım bırakacak. Ölenler için bol bol dua edin. Kızım, sana bir şey gelecek."

Ben: "Sevgili İsa'm, dinliyorum."

Kurtarıcı: "Yaraların izleri sana kazınacak. Hazır ol, çok yakındalar. Cesaretin hoşuma gidiyor. Bu benim lütufumdur, kızım."

Ben: "Rabbim ve Tanrım, bu lütuf için sana şükrediyorum. Lütfen bana bir şey söyleyebilir misin? Bana 'Hazır ol!' dediğinde ne demek istiyorsun?"

Kurtarıcı: "Birçok ruhun kurtulabilmesi için çok kefarete ödemen gerekiyor."

Ben: "Evet, Rabbim, anladım. Senin lütfunla bunu yapacağım."

Kurtarıcı: "Kefarete acıları başlangıçta dayanılmaz olacak. Böyle olması gerekiyor. Kimse yara izleriyle övünemez ve kimse onları sevmemiştir. Sadece benim sevgim onları taşıyabilir."

Birçoğu sana, eldiven giymeyeceğin için yara izleriyle övündüğünü söylerse, onlara kulak asmana gerek yok. Bu sözleri telkin eden, kirli ruhtur."

Kurtarıcı: "Peder Gebhard, sana yara izlerinin vereceğini fark etti, çünkü ona ışığımı vermiştim. Benim ışığım olmadan kimse bir şey anlayamaz."

Ben: "Efendim ve Tanrım, başıma gelecek her şeyi, Meryem'in lekesiz kalbi aracılığıyla senin ellerine teslim ediyorum. Ne istersen yap, ben senin hizmetkarınım, söylediğin gibi olsun."

Kurtarıcı: "Seni kutsuyorum, kızım."

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'da Rot'ta Kutsal Ayin ve Tesbih Duası

20.00 Dua grubu

13.10.1992 - Salı

08.30 Doktor
odasında Dua
Topluluğu!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz: Başlangıçta aldığın yara izlerini gizli tutmalısın. İnsanları sana yönlendireceğim. Sana gelenlerin hepsi dua edenler değil."

Bunların çoğu ayrılacaktır. Koyunlarım sesimi dinler, dua grubunda bir süreliğine daha az kişi olsa da endişelenme."

Ben: "Evet, efendim, başlangıçta söylediğin gibi yapacağım. Yara izlerini başlangıçta gizli tutacağım."

Kurtarıcı: "Başlangıçta çok sükûnete ihtiyacın var. İnsanların kargaşası sana zarar verebilir."

Kızım, başına geleceklere hazır ol. Bana olan sevgin hoşuma gidiyor."

Kızım, şunu da yaz: Yara izleri benim işaretlerimdir ve bunları sadece ben kazıyabilirim. Kimse bunları taklit edemez. Ne zaman istersem kaybolabilirler, ne kadar istersem o kadar kalabilirler. Alacağın yara izleri, benim istediğim sürece kalacak. Yara izlerinin belirli bir boyutu ve derinliği vardır."

Bunlar, Golgota'daki benim izlerimle aynıdır. İzler kazınırken büyük bir acı hissedeceksin. Bu acıya dayanabilmen için dua et. Başına gelecek her şeye karşı sabırlı ol. Sabır büyük bir erdemdir."

Ben: "Tanrım, lütfen bana, sana ve diğer insanlara karşı sabır ve dayanıklılık gösterebilmem için büyük bir lütuf bahset."

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'da Rot'ta Kutsal Ayin ve Tesbih duası.

14.10.1992 - Çarşamba

Saat 08.30'da doktor

odasında dua toplantısı!

Kurtarıcı: "Kızım, çok sevgi istiyorsun ve ben sana onu vereceğim. Çok sevgi, çok acı demektir. Bunu istiyor musun, kızım?"

Ben: "Büyük aşkı, seninle birlikte evet, çünkü seni her şeyden çok seviyorum ve sen benim içimdeki her şeysin."

Ruhların kurtuluşuna karşı büyük bir susuzluğum var. Sana giden yol, çarmıhtan geçerek ışığa uzanır. Çarmıhta kurtuluş, umut ve hayat vardır. Çarmıhta dünyanın kurtuluşu vardır.

Rab, ben tamamen sana aitim, benimle ne istersen yap."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, çok acı çekeceksin."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sevgili Damadım, ben de seni çok seveceğim. Çünkü seninle birlikte çekeceğim acı, sevgiye dönüşecek ve sevgi, dünyadaki tüm acılardan daha güçlüdür!"

Kurtarıcı: "Kızım, insanların kendi iradeleri dışında acı çekecekleri bir zaman gelecek. Haçımı kabul etmeyi reddeden kimse, benim havarim olamaz. Sadece haçım sayesinde sonsuz yaşama kavuşursunuz. Kabul edilebilmeniz için her haçı sevin. Pek çok haç taşımak zorunda kalacaksınız."

Ben: "Şu anda sol kolumdaki ve omzumdaki ağrılarımı düşündüm."

Kurtarıcı: "Bunlar benim kefaret acılarımdır. Her acıyı bana sunabilirsin, hem de istediğin kadar sık. Bu meyve verir. Bol meyve alabilmeniz için bana bolca sunmalısınız."

Ben: "Tanrım, başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?"

Kurtarıcı: "Evet, sana verilecek acılar tedavi edilemez."

Ben: "Bunu nasıl kastediyorsun, Efendim?"

Kurtarıcı: "Doktorlar onları iyileştiremez. Acı çekmeden öteki dünyaya geçeceksin." Ben: "Yani sen benimle ve içimde acı çekeceksin. Böylece senden ayrılmayacağım. O zaman sen içimdeki acı çeken İsa olacaksın!"

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, aynen öyle. Kurtarıcı beni kutsadı."

Saat 19.00'da Rochus Şapeli'nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin

15.10.1992 - Perşembe

Doktor odasında dua

birliği!

İçtenlikle dua ettim ve Kurtarıcı'ya şöyle dedim:

Ben: "Tanrım, hepsini senin sevginle sevmek istiyorum."

Kurtarıcı: "Sevgi orada, bunu yapmalısınız. Çok fazla sevgi çekebilirsiniz. Kaynak henüz kurumadı, herkes istediği kadar çekebilir. Sevginin ölçüsü yoktur."

Ben: "Ah Tanrım, bana bolca sevgi ver ki ben de onu başkalarına aktarabileyim. Şu anda kalbimde bir ateş hissediyorum."

Kurtarıcı: "O benim sevgimdir."

Ben: "Son zamanlarda bu yanan ateşi sık sık hissettim. Kurtarıcı, istediği zaman bana geliyor."

Kurtarıcı ile birleşmediğim zamanlarda da bu sevgi ateşini hissediyorum. O zaman Kurtarıcı'nın orada olduğunu hissediyorum. Önemli olan, ruhun her zaman saf olmasıdır."

Kurtarıcı: "Gelinim, seni seviyorum. Artık hiçbir şey bizi ayıramaz. Sen benim içimdesin, kızım. Seninle ne istersem yapabilirim."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, benimle ne istersen yapabilirsin, bunun için rızam var."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, şunu yaz: Kanlı acılar başlıyor. Şimdi başlamalıyım, çünkü susadım. Sen, kullandığım aracısın. Bana

lütfen bana sadık kal."

Ben: "Ah, Rabbim, lütfen sana sadık kalabilmem için bana lütuf bahşet. Çünkü kendi başıma hiçbir şey yapamam. Senin lütfun olmadan sana sadık kalamam. Rabbim, şimdiye kadar sana sadık kaldım. Çünkü bana sadakat erdemini sen verdin."

Kurtarıcı: "Evet kızım, bunu çoktan unutmuş musun diye merak ediyordum."

Ben: "Ama Tanrım, senin sözün içimde yaşıyor. Seninle birlikte olduğun sürece, senin canlı sözün silinemez."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, aynen öyle. Beni daha çok sev, kızım."

Ben: “Bunu yapacağım sevgili Damadım. Arzum, seni çok sevmektir. Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 19.00’da Rochus Şapeli’nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

16.10.1992 - Cuma

Saat 08.30’da doktor odasında dua birliği!

Kurtarıcı: “Kızım, bunu yaz, bu önemli.” Ben: “Evet, sevgili ve merhametli Tanrım.”

Kurtarıcı: “Kızım, başına gelecek tüm acıları, yoldan sapmış çocukları Baba’nın evine geri dönebilmeleri için bana adamanı istiyorum.”

Ben: “Evet, Rabbim ve Tanrım, bunu yapacağım.”

Kurtarıcı: “Acılar o kadar yakındır ki, sanki çoktan yaşanmış gibi. Kızım, hazır ol, çünkü her an gelebilirler.”

Ben: “Ama Tanrım, şu anda iş yerindeyim. Artık hiçbir şey anlamıyorum. Bunu nasıl anlayabilirim ki?”

Kurtarıcı: “Kızım, hiçbir şeyi anlamana gerek yok. Beni sevmen bana yeter. Senin aklın benim aklımdır.”

Ben: “Evet, Rabbim, tek bildiğim şey, seni çok sevdiğimdir.”

Kurtarıcı: “Bunu yaz, sana bolca sevgi veriyorum. Bu sevgi sana güç verecek ve korkmayacaksın. Kızım, başlattığım işi sonuna kadar getireceğim. Senin içinde olmak benim irademdir ve senin içinde kalacağım; böylece yalnız kalmayacaksın. Seni terk etmeyeceğim. Senin içinde kalacağım ve seninle birlikte acı çekeceğim. Bana büyük bir güven duy.” Ben: “Sevgili Tanrım, ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Kurtarıcı: “Hiçbir şey söyleme, ne düşündüğünü biliyorum.”

Ben: “Bu benim için çok zor olacak, çünkü şu anda bir rahibim yok ve Peder Gebhard’la artık görüşmeyeceğim. Peder Gebhard gibi birine artık sahip değilim. Ama sen varsın. Sen tek başına yeterlisin. Sen tüm rahiplerin en büyüğün.

Bununla kendimi teselli edeceğim.”

Kurtarıcı: “Senin için bir rahip ayarladım bile. O, ben istediğim zaman ve zamanı geldiğinde gelecek.”

Kurtarıcı: “Benim isteğim, sana rehberlik edecek bir ruhani rehberin olmasıdır.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, yine de bir ruhani rehberim olacağı için sana şükrediyorum.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, beni duyuyor musun?”

Ben: “Evet.”

Kurtarıcı: “Yazmaya devam et. Sevgimin ateşi seni arındıracak. Bu ateşi yanmaya bırak. Bu, sevgimin ateşidir.”

Kurtarıcı beni kutsadı.

Bütün gün boyunca büyük bir sevinç içindeydim. Kalbim sevgiyle yanıyordu. Kurtarıcı bana o kadar çok lütuf bahsetti ki. Ama kirli ruh, beni defalarca ayartmaya çalıştı.

Saat 18.00’de Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin,

17.10.1992 - Cumartesi

Saat 07.00’de Rochus Şapeli’nde Kutsal Ayin’e katıldım. Kutsal Ayin’den sonra yaklaşık yarım saat daha dua ettim.

16.30’dan 17.45’e kadar Rot Kilisesi’nde dua ettim.

Bugün mesaj yazmadım.

10 Ekim 1992 - Pazar

06.30’dan 09.00’a

kadar dua birliği!

Kurtarıcı: “Kızım, benimle bu kadar uzun süre konuştuğun için sana teşekkür ederim. Göksel Annen’e emanet ettiğin her şeyi O’ndan kabul ettim.

O, bana ulaşmanın en hızlı yoludur. Sizi bana en çabuk ulaştıran oydu. Onu çok sevin, çünkü çocukları tarafından pek sevilmiyor.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, yaz.”

Ben: “İsa, diri Tanrı’nın Oğlu, ne yazayım? Artık her şeye inanıyorum çünkü senin içinde olduğumu biliyorum. Kalbimde sonsuz bir sükûnet, huzur, hatta sıcaklık yayılıyor. Şu anda ne yazacağımı gerçekten bilmiyorum. Kalbimde duyduğum sesi bekliyorum, çünkü bunun aklımla hiçbir ilgisi yok. Çünkü tamamen kalbimde aldığım şeye odaklanıyorum. Tekrar bir şey duyana kadar bekliyorum.”

Kurtarıcı: “Evet kızım, yazdıkların aynen öyle. Kendi başına hiçbir şey yapamazsın. Kızım, şunu yaz: Kızım, üzerinize kötü zamanlar geliyor.

Düşman, şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla ruhu yanına almak istiyor. Büyük felaketler yaklaşıyor. Almanya büyük bir felaket tehdidi altında. Bu sefer pek çok ruh kaybedilecek. Neredeyse hepsi kaybolacak. Çünkü artık dua etmiyorlar. Ruhlar soğuk. Piskoposlar bile kaybolacak.

Ben: “Sevgili Tanrım, bunu kesinlikle yanlış yazmış olmalıyım.”

Kurtarıcı tekrar etti ve aynı şeyi bir kez daha söyledi. Bunu yazmam için beni bir kez daha uyardı.

Kurtarıcı: “Sizler Kilisemi kargaşaya sürüklediniz. Ve koyunlarımı dağıttınız. Artık onları bir araya getiremiyorsunuz. Yoldan sapmış çocuklar, geniş yoldan gidiyorlar, hızla ilerliyorlar. Şeytan hepsini esir aldı. Geniş yol, helak yoludur. Kızım, acıya sabır göster. Henüz doğru saat gelmedi, ama kapının eşiğinde. Benim işlerime hazır ol. Her şey, Babam, Babam, Ben ve Kutsal Ruh’un istediği gibi gerçekleşmelidir. Bizim irademiz olmadan hiçbir şey olmaz. Kızım, benimle birlikte acı çekmeyi arzulaman beni sevindiriyor. Bunu, benden aldığın sevgi sağlıyor. Ve bu sevgiyle beni seviyorsun.”

Kurtarıcı: “Kızım, bir şey daha yaz. Artık akıl hastanesinde çok uzun süre çalışmayacaksın. Bu benim irademdir. Evde hacılarla ilgileneceksin. Birçoğu senden öğüt isteyecek. Herkese nazik ve sevgi dolu davran. Çoğu çaresiz durumda. Birçoğu rahiplere olan güvenini yitirmiş. Tekrar kiliseye dönmeleri gerekiyor. Petrus Kilisesi’ne. Onlar için bolca sevgi dile. Onları kurtarabilecek tek şey sevgidir.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, anladım. Sana şükrediyorum. Bana verdiğin lütuf ve güçle her şeyi yapacağım.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, seni seviyorum. Üzerinde büyük bir koruma var. Bu korumaya güven.”

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 10.00’da Kutsal Ayin

13.00’da Tesbih duası ve ibadet.

19.10.1992 - Pazartesi

Doktor odasında dua toplantısı!

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, şunu yaz: Çektiğin acılar, ancak benimle birleştiğinde büyük bir değer kazanır.”

Ben: “Ama Rab, ben zaten her zaman seninle birleşmiş durumdayım.”

Kurtarıcı: “Ama benden uzaklaşabilirsin. Kızım, senin özgür iraden var.”

Ben: “Ama Tanrım, irademi sana verirsem, senden yüzümü çeviremem.” Kurtarıcı: “Bana iradeni verirsen, o zaman çeviremezsin.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, Üçlü Birlik Tanrım, sevgili İsa’m. Sana irademi veriyorum ki, senden asla yüz çevirmeyim, sevginle birleşmiş olayım ve her zaman senin iradeni yerine getireyim. İşte bunu diliyorum ve acılarımı seninle birleştireceğime inanıyorum.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, yazdıklarından memnun oldum. Yaz bunu, Üçlü Birlikli Tanrı seni seviyor.”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım; olan her şeyi önce bana anlatmalısın.” Ben: “Evet, efendim, öyle yapacağım.”

Kurtarıcı: “Yaz bunu kızım, bu önemli. Sevgili kızım, acıları benim istediğim gibi katlanmalısın.”

Ben: “Efendim, bunu hiç anlamıyorum.”

Kurtarıcı: “Bazı günler az ya da çok acı çekeceksin. Acı benim yönlendirmemle olacak, bu yüzden hafiflemesini beklemene gerek yok.”

Ben: “Sevgili Tanrım, artık işler ciddileşmeye başlıyor. Lütfen, o an geldiğinde bana, acıyı iyi bir şekilde çekebilmem ve bunun için sabır kazanabilmem için lütuf ver. Ey Rabbim ve Tanrım, istediğin gibi yap. Seni çok seviyorum. Bunu artık kelimelerle ifade edemem, ama bunu sen de biliyorsun. Seninle birlikte acı çekmeye hazırım. Büyük bir umudum var. Cennette acı yoktur. Burada, yeryüzünde seninle birlikte acı çekebilmek bana büyük bir sevinç veriyor.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, bunu senden duymak beni sevindirdi.” Ben:

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00’da Tesbih duası ve Kutsal Ayin Kırmızı

20.10.1992 - Salı

Doktorun odasında

Dua Topluluğu!

Kurtarıcı: “Kızım, şimdiye kadar yazdığın her şey hoşuma gitti.

Kızım, sen istediğini yazmıyorsun, benim istediğimi yazıyorsun. Duyduğun ses benim sesimdir. Kızım, insanları ikna edemeyeceksin

çünkü onlar kendileri hiçbir şey duymuyorlar, ama senin söylediğin sözler sayesinde benim olduğumu anlayacaklar. Bunu inkar edemeyecekler. Kızım, hazır ol, çünkü yeryüzünde çekeceğin sürekli acılar için saat çok da uzak değil. Ben Rab ve Tanrı’yım. Eserimi tamamlayacağım. Sen, benim kullandığım aracısın. Kızım, sevgimi bolca alacaksın, çünkü ben sevgiyim. Acın, benim sevgim olacak.”

Ben: “Kurtarıcı beni kutsadı.”

Saat 18.00’da Tesbih duası ve Kutsal Ayin, Kırmızı

21.10.1992 -

Çarşamba Doktor

odasında Dua

Topluluğu!

Kurtarıcı: “Bunu yazmanı istiyorum, çünkü ileride buna ihtiyacın olacak.” Ben:

“Sevgili İsa’m, neyi yazayım?”

Kurtarıcı: “Kızım, yazılacak daha çok şey var.”

Ben: “Rab, yazacağım, ama lütfen bana daha fazla yazabilmem için lütuf bahşet, Marion için de, çünkü yazdıklarımız çok az.”

Kurtarıcı: “Kızım, yazmaya gayret etmelisiniz, çünkü hızlı yazılması benim isteğimdir. Yazma lütfunu zaten aldınız. Kızım, senden bir şeye ihtiyacım var.”

Ben: “Yine mi? Sana her şeyi verdiğimi sanıyordum. Ne olduğunu öğrenebilir miyim?”

Kurtarıcı: “Bana tüm ruhları emanet etmelisin. Hepsi kurtarılmalı. Tüm ruhlar için acı çekeceksin.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, birçok ruhun artık yaşamadığını söylemiştin.”

Kurtarıcı: “Kızım, bu ruhları da bana armağan et. Kızım, ben onları ölümden diriltebilirim.”

Ben: “Ama onlar yalanın babasını seçtiler.” Kurtarıcı:

“Çarmıhta kurtuluş vardır, çarmıhta hayat vardır.”

Ben: “Senin çarmıha gerilmenin benim içimde gerçekleşmesiyle, büyük günahkarlar bile kurtulabilir!” Kurtarıcı: “Evet kızım, aynen öyle.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, bu acı yüzünden korkuyorum.” Kurtarıcı:

“Benimle birlikteyken korkmayacaksın.”

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım, senin istediğin gibi yapacağım. Rab, senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "Her şeyi benim istediğim gibi yap."

Ben: "Evet, senin lütfunla yapacağım."

Kurtarıcı'nın bana neredeyse tüm ruhların bir felaketle yok olacağını söylediği o Pazar gününü düşündüm.

Kurtarıcı: "Bir şey olur mu diye endişelenme. Bu benim endişem. Senin görevin, tüm bunları yazmak. İsteddiğim gibi değiştirebilirim. Her şey üzerinde gücüm var. Bensiz hiçbir şey yapamazsınız. Kızım, bana sadık kal. Senin için planımı çoktan hazırladım.

Bu planın yerine getirilmesi gerekiyor."

Ben: Rab beni kutsadı.

Saat 12.00, Şapel

Kurtarıcı: "Sevgim sonsuzdur. Dünyadaki acılar kısadır. Kızım, benimle birlikte acı çekmek büyük bir lütuftur. Bu yüzden benimle birlikte acı çekmek için kendini feda et. Bu acılar benim sevgimle birleşecek."

Saat 16.30'da KBB Kliniğindeyim, Dr. Meier tarafından davet edilmişim.

Birkaç konferans vardı. Dr. Meier'in konferansı saat 19.10 civarında bitti. Amfiden çıktım ve Mingolsheim'daki Rochus Şapeli'ne büyük bir hızla koştum.

Saat 19.35'te şapele varmışım. Yol ıslaktı ve oraya giderken yol boyunca dua ettim. Kurtarıcı'yı karşılamayı o kadar çok arzuluyordum ki. Kutsal Ayin'den sonra yeni rahiple yaklaşık 30 dakika sohbet ettim. Filipinler'den gelen bu rahip bugün ilk günündeydi. Onunla konuşmamın Kurtarıcı'nın iradesi olduğuna inanıyorum. KBB Kliniği'nin amfisi, Mingolsheim/Bad Schönborn'daki Rochus Şapeli'nden yaklaşık 30 km uzakta.

22.10.1992 - Perşembe

Saat 8.30'da doktor

odasında Dua

Topluluğu!

Kurtarıcı: "Yazdıklarının basılması benim irademdir. Konuştuğun herkese karşı mesafeli olmanı istiyorum. Herkes, duyduğun bu sesin benden gelmediğini sana inandırmaya çalışacak. Onlarla gerekli olanı konuş. Hepsini sev. Kızım, bir zaman gelecek ki herkes seni terk edecek. O zaman beni de terk edecekler. Ama sen benimlesin. Bana daima güven.

Ben ve annem seni terk etmeyeceğiz. Yazdıklarına sadık kal." Ben: "Efendim ve Tanrım, ama bu terk edilme hissi çok ağır geliyor."

Kurtarıcı: "Kızım, bu sayede birçok ruh kurtulacak. Her fedakarlık meyve verecektir."

Ben: "Efendim, şu anda kalbimde bir yanma hissediyorum. Bunun, bilmem gereken bir anlamı var mı?"

Kurtarıcı: "Evet, kızım. İşte sana olan sevgim budur. Bu ateşle seni her zaman güçlendireceğim. Kızım, sen asla yalnız değilsin. Sen tamamen bana aitsin."

Ben: Yara izlerinin bu yıl içinde ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum. Kurtarıcı: "Yaz şunu: Bu yıl içinde gerçekleşecek."

Ben: "Ne olacak? Aklıma iki şey geliyor!"

Kurtarıcı: "Yaralar! Onlardan kurtulmayacaksın. Bu senin için bir lütf armağanıdır. Böylece sen içimdesin. Benim 'Evet'im, 'Evet' olarak kalır."

Ben: "Sevgili İsa'm. Seni şimdi çok seviyorum. Seni hep böyle sevmek istiyorum. Senin sevginden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Kurtarıcı: "Benimle olan kişinin benden başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktur. Ben her şeyin yerini tutarım."

Ben: "Sevgili Tanrım, bu felaketlerin Almanya'nın başına gelmesine izin verme. Sen bunları önleyebilirsin."

Kurtarıcı: "Kızım, bunlar olacak. Çünkü insanlar tövbe etmek istemiyorlar. Kızım, şimdi seni kutsuyorum."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'da Rot'ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin

23.10.1992 - Cuma

Saat 08.30 ve 09.30'da doktor odasında

İkinci birleşmede Kurtarıcı bana şöyle dedi:

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, benimle tekrar konuşmandan memnun oldum. Bu benim irademdi."

Ben: "Evet, Efendim, beni sana çeken bir şey vardı."

Kurtarıcı: "Hayatın tamamen bana aittir."

Ben: "Evet, Efendim, bunun farkındayım, çünkü sana her şeyimi verdim."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Gün boyunca söylediğin her şeyi bana adamanı istiyorum."

Ben: "Aslında, bütün gün senden bahsediyorum. Yapacağım, Rabbim ve Tanrım." Kurtarıcı:

"Yazmaya devam et, kızım. Rahip Abbe Wodke'nin Kanada'dan Monsieur Mat jo hakkında bir kasete kaydettiği şeyler, bu yıl gerçekleşecek. Almanya'nın başına gelecek felaket, bu yıl gerçekleşecek. Alacağın yara izleri de bu yıl ortaya çıkacak. Bol bol dua edin çocuklarım. Çok az vaktiniz var." Ben: "Önce felaket mi gelecek, yoksa benim acı çekmem mi?"

Kurtarıcı: "Bunu bilmek mi istiyorsun, kızım?"

Ben: "Evet, efendim, eğer doğru olduğunu düşünüyorsan."

Kurtarıcı: "Felaket gelmeden önce önce ıstırap çekeceksin."

Ben: "Evet, efendim, anladım. Sana teşekkür ederim. Ama efendim, kimseyi bu konuda uyaramaz mıyım?"

Kurtarıcı: "Kızım, onlardan biri sana inanacak mı ki!"

Ben: "Herkes dinliyor gibi hissediyorum, ama kimse bana inanmayacak." Kurtarıcı:

"Kızım, hepsi imanı zayıf insanlar."

Ben: "Sevgili Tanrım, bir felaket geleceği söylendiğinde bazıları sinirleniyor." Kurtarıcı: "Evet, böylece dua etmek zorunda kalmasınlar diye. Artık çok geç olduğunda inanacaklar. Kızım, imanı zayıf olanların içinde gurur da var. Tövbe etmeleri gerekiyor. Alçakgönüllüler imanı kabul eder, gururlu olanlar ise bunu kavrayamaz. İman size verdiğim bir armağandır."

Ben: Kurtarıcı beni tekrar kutsadı.

Saat 18.00'de Rot'ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

24.10.1992 - Cumartesi

Saat 11.00'de evde

Saat 7.15'te Waghäusel'deki kilisedeydik.

Ayin başlarken kiliseden çıktık. Fridolin ve ben tabernakülün önünde oturup dua ediyorduk.

Peder Werner Egon bizi görünce bize şöyle dedi: "Kutsal Ayin'e katılmak ister misiniz?" Ben de "evet" dedim. O da şöyle dedi: "Lütfen diğer tarafa gelin."

Orası, tabernakülün görünmediği taraftır. Çünkü sabahları kutsal ayin her zaman bu tarafta kutlanır. Bana ikinci kez sordu: "Kutsal ayine katılmak ister misiniz?" Ben de "Evet, ama burada, tabernakülün önünde" dedim.

Aynı şeyi üçüncü kez tekrarladı. Bunun üzerine tabernakülün önünde eğildik ve ardından kiliseden çıktık. Bir göl kenarına yürüyüşe çıktık ve bu sırada Peder Werner Egon ve kilisede kalan inananlar için tesbih duası ve diğer duaları ettik.

Çünkü Kurtarıcı bana, tabernakülün yanında kalmam gerektiğini söylemişti.

Şimdiye kadar tüm rahipler buna razı olmuştu, sadece Peder Egon Werner hariç.

Saat 11.00 Dua Birliği!

Kurtarıcı: "Yaz, kızım, bugün ikinizin yaptığı şey en iyisiydi. Kızım, ben Rab ve Tanrı'yım, her şeye hükmederim."

Ben Ben: "Sevgili Tanrım, şimdi kesinlikle hakkımızda kötü şeyler söyleyecekler."

Kurtarıcı: "Kızım, hakkınızda kötü şeyler söyleyecek olan herkes, benim huzurumda hesap vermek zorunda kalacak. Çünkü haklıydınız."

Ben: "Lüksemburg'dan Claude için dua ettim."

Kurtarıcı: “Kızım, Şeytan hâlâ güçlü, Claude için dua et.”

Ben: “Hedwig’in kocası hakkında Kurtarıcı’ya bir şey sordum, çünkü o sık sık ağlıyor ve ondan şikayet ediyor.”

Kurtarıcı: “Kızım, Şeytan onu ele geçirmiş. Onun için şeytan çıkarma duası okunmalı.”

Ben: “Bunu Hedwig’e söylemeli miyim?”

Kurtarıcı: “Evet, her zaman gerçeği söylemelisin. Kızım, bunu bir yere yaz. Önümüzdeki dönemde bol bol dua et. Büyük felaket yaklaşıyor.”

Ben: “O zaman benim acılarım da yakında mı?”

Kurtarıcı: “Kızım, acıların kapıda.”

Ben: “Kurtarıcı’ya, oğlumun Fridolin’den benim acılar çekeceğimi öğrendiğinin doğru olup olmadığını da sordum.”

Kurtarıcı: “Kızım, onun bunu öğrenmesi benim irademdi. Sevgili kızım, insanların seni etkilemesine izin verme. Sana söylediğim her şeyi yap. Ben senin ruh rehberim. Sen tamamen bana aitsin. Her zaman seninleyim, kızım. Şimdiye kadar olduğu gibi devam et. Seni seviyorum ve sana her zaman lütuflarımı bahşedeceğim. Seni kutsuyorum.”

Ben: Yere diz çöktüm. Kurtarıcı beni kutsadı.

16.30

Friedolin ve ben Rot’taki kilisede dua etmeye devam ettik. Papaz Vogt’a günah çıkardım.

19.00

Friedolin ve ben Mingolsheim’daki kutsal ayine katıldık. Kutsal Komünyon’u alırken ikimiz de yere diz çöktük. Kutsal ayinin ardından bir kadın bize seslendi: Diz çökerek Kutsal Komünyon’u alan birini görmekten çok memnun olduğunu söyledi. O da bunu yapmak istediğini, ancak cesaret edemediğini söyledi. Ona, Tanrı’nın onu insan korkusundan kurtarması için dua etmesini söyledim.

21.00

Regensburg’dan Peder Gebhard Heyder beni aradı, teselli etti ve cesaretlendirdi

25 Ekim 1992 - Pazar

07.30 - 10.30 evde - Dua Topluluğu!

Kurtarıcı: “Kızım, yaz: Kendi başına hiçbir şey yapamazsın. Bunun farkında ol.” Ben:

“Evet efendim, bunu anladım. Ama ayartmalar her zaman var.”

Kurtarıcı: “Benimle olduğun sürece, ayartılmaya maruz kalacaksın. Bana ait olan herkes ayartılacaktır. Önemli olan, ayartılmaya direnmendir.

Sürekli günah çıkarmaya gitmen hoşuma gidiyor. Böylece düşman sürekli zayıflar ve sen onun kurnazlığını fark edersin. Kızım, düşman bu dönemde özellikle güçlüdür.

Onunla karşılaşacağın zorluklardan seni kurtaramam. Seçtiğim tüm kişiler onunla mücadele etti. Benimle birlikteyken onu her zaman yenebilirsin.

Kızım, yazmaya devam et. Senden istediğim, günlerin ve gecelerin bana ait olması.” Ben:

“Efendim ve Tanrım, sevgili İsa’m, ruh rehberim, her gün ve her gece sana ait olsun. Çünkü sen olmasaydın, tüm bu günler ve geceler bana ne fayda ederdi ki? Sevgi dolu Babam, beni sadece senin sevginde bırak.”

Kurtarıcı: “Sen benim sevgili kıızımsın ve benim sevgimin içindesin.” Ben:

“Bundan Fridolin’e bir şeyler söylemeli miyim?”

Kurtarıcı: “Kızım, ona benim söylemek istediğim şeyi sen söyledin.” Ben:

“Teşekkür ederim, Rabbim ve Tanrım.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, yaz; sana bir şey hediye edeceğim.”

Ben: “Bana ne hediye edeceğini merak etmiyorum, ama senden kabul edeceğim. Ama lütfen bana, bana verdiğin şeyi yazmam gerektiğini söyle.”

Kurtarıcı: “Sana acı çekmedeki sabrımı hediye ediyorum.”

Ben: “Bundan çok memnunum ve sana şükrediyorum, merhametli Tanrım. Ey Rabbim, bu sayede birçok ruh kurtulacak. Acı çekmedeki sabır benim için büyük bir anlam taşıyor, çünkü bu senden gelen büyük bir lütuf.”

Kurtarıcı: “Bende en çok hoşuma giden şeyi yaz.”

Ben: "Bu nedir, Tanrım?"

Kurtarıcı: "İnsanlara, kalbine koyduğum şeyleri söylüyorsun."

Ben: "Kalbime koyduğün şey nedir?"

Kurtarıcı: "Hayatın sözleri. Bu sözleri insanlara armağan etmen hoşuma gidiyor." Ben: "Ama Tanrım, Almancam çok kötü, aslında hiçbir dili doğru düzgün konuşamıyorum."

Kurtarıcı: "Ama bu sözler kalpten geliyor, dünyadan değil."

Ben: "Efendim, senin lütfunla konuşacağım ve Kutsal Ruh bana doğru sözleri verecek."

Kurtarıcı: "Senin konuşman benim irademdir. Rahiplerim de bunu duysunlar. Onlar da dinlerken lütf alacaklar. Lütfu istediğim zaman bahsedebilirim. Sözlerim hayat, sevgi ve ışıktır."

Ben: "Sevgili Tanrım, artık yazamıyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, yazmış olman beni memnun etti. Seni ve bugün bana emanet ettiğin herkesi kutsuyorum."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 16.00 civarında kahveye davet edildim. Yine Tanrı hakkında iki dilde konuştum.

Saat 18.30'da Mingolsheim'da Tesbih duası ve Kutsal Ayin vardı. Kocamla birlikteydim. Vaaz çok iyiydi!

26.10.1992 - Pazartesi

08.30 - 09.30 Evde

Dua Toplantısı!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, söylediğin her şeyi dinledim.

Şu anda çektiğin kefaret acıları benden geliyor. Bu lütuf armağanını dilediğim kişiye verebilirim."

Ben: "Ama bunlar sol kolumda şiddetli baş ve omuz ağrıları." Kurtarıcı:

"Sevgili kızım, yaz şunu."

Bir süre sessizlik oldu.

Sonra Kurtarıcı şöyle dedi: "Şimdi yazmalısın."

Kurtarıcı: "Senden 'evet'ini istiyorum ki, sana beş yara izini kazıyabileyim." Ben:

"Ama Tanrım, bunu sana zaten verdim. Bunu daha önce de söylemiştin." Kurtarıcı:

"Bunu tekrar kontrol ediyorum, kızım."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sana hemen şimdi 'evet' diyorum ve ruhların kurtuluşu için yara izlerini içime kazıyabilirsin."

Ben: "Sevgi dolu Babam, benim 'evet'im artık senin 'evet'indir ve bunu bir kez daha tekrarlıyorum: Beni senden asla ayırma, çünkü seni her şeyden çok seviyorum ve sana ait olmak istiyorum, çünkü sen benim Üçlü Birlik Tanrım, sevgi dolu Babam, İsa'm, Tanrı'nın Kutsal Ruhü ve ebedi sevgi ateşi."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, yara izlerini taşıyabilmen için sevgimi bolca üzerine dökeceğim. Bu sevgiyi reddetme. İyi bir şekilde acı çekebilmen için ona katlanmalısın. Sevgili kızım, kutsal beş yara izine hazır ol."

Ben: "Bunu yazmalı mıyım?" Kurtarıcı:

"Bunu yazmalısın."

Ben: "Sevgili İsa'm, henüz bir rahibim yok."

Kurtarıcı: "Kızım, ben senin ruhani rehberim, bana daha fazla güven. Benimle birlikte hiçbir şeyden mahrum kalmayacaksın. Kızım, senin acıların benim de acılarım olacak."

Ben: "Soru soruyorum: Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?" Kurtarıcı: "Hayır."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'da Rot'ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

20.00 Dua grubu:

Orada çok sayıda inanan vardı. Waghäusel'den Peder Berthold da oradaydı.

O iyi bir rahiptir. Onu Waghäusel'den Darmstadt'a tayin ettiler. Yazık, çünkü o bir Meryem rahibidir. Papaz Dochat da oradaydı. Günah çıkarma ayinini o yönetti. Dua grubunun ardından, Neu-Ulm'dan gelen Josef ve Giesela ile kocamın da bulunduğu ortamda Peder Dochat ile sohbet ettim. Peder Dochat'ın Piskopos Lefebvre hakkında söyledikleri hoşuma gitmedi. Piskopos Lefebvre hakkındaki yargı beni çok üzdü.

27.10.1992 - Salı

11.55 - 13.15

Dua Birliği!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, şunu yaz. El ile komünyon sırasında yere düşen ve insanlar tarafından ezilen küçük parçacıklar oluşur; bu parçacıklar BENİM.

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, dün Peder Dochat'a bir soru sordum: Başpiskopos Lefebvre tarafından piskoposların kutsanması mı, yoksa el ile komünyon sırasında yere düşen parçacıklar mı daha kötüdür?"

Papaz Dochat şöyle dedi:

"Başpiskopos Lefebvre tarafından piskoposların kutsanması daha kötüdür."

Efendim, bu benim için büyük bir acı oldu ve bununla baş edemiyorum." Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Bu rahip tövbe etmelidir."

Ben: "Ama o Kutsal Ayini kutluyor."

Kurtarıcı: "Eğer bu rahip tövbe etmezse, bana karşı büyük bir sorumluluk üstlenmek zorunda kalacak."

Ben: "Ah Tanrım, bu benim için büyük bir şok."

Ben: "Sevgili İsa, benim yerime ona tövbe etmesi gerektiğini söyler misin?"

Kurtarıcı: "Kızım, bunu bana bırak. Ona düşünmesi için biraz daha zaman vereceğim. Kızım, körlerin yeniden görebilmesi ve sağırların yeniden duyabilmesi için ağızdan komünyondan sürekli bahsetmelisin."

Ben: "Kurtarıcı'ya, Deris'in konferansına gitmeli miyim diye sordum. Orada Peder Dochat da olacak."

Kurtarıcı: "Bu konular için dua et."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, Papaz Vogt için sana bir şey sormak istiyorum; çünkü Cumartesi günü günah çıkarma odasında bana her zamankinden çok daha nazik davrandı. Ondan sonra çok mutlu oldum."

Kurtarıcı: "Papaz Vogt, ona söylediğim şeyi yapacaktır."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bütün sabah saat 12.00'ye kadar başım ağrıyordu ve şimdi seninle konuşurken artık ağrım yok."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım; ağrıyı istediğim zaman verebilirim." Ben: "Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu? Çünkü artık yazamıyorum." Kurtarıcı: "Yorgunsun ve bu yeter."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'de Rot'ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin

Komünyona gittim, ancak bir rahibe komünyonu dağıttığı için, komünyonu almadan eğildim ve yerime geri döndüm. Kurtarıcı'nın ruhen bana geldiğini hissettim ve hatta kutsal komünyondan aldığımdan daha fazla lütuf aldım. Çünkü Kurtarıcı, kutsanmamış ellerden komünyon almamı istemiyor!

28 Ekim 1992 - Çarşamba

11.00 - 12.30

Dua Topluluğu!

Ben: "Kurtarıcı'ya, dün kilisede yaptığım şeyin doğru olup olmadığını ya da başka bir şey yapmam gerekip gerekmediğini sordum."

Kurtarıcı: "Yaptığın şey benim irademdi. Doğru bir şeydi."

Ben: "Bugün saat 8.30 ile 9.00 arasında, bir İsa resminin önünde şeytan bana göründü."

Resim kutsanmış ve Belçikalı Margaret tarafından yapılmış. Bu resmi çok seviyorum ve sık sık öpüyorum. Resmin önünde sadece şeytanın başını gördüm. Bana çirkin bir şekilde gülüyordu. Ama takma dişleri vardı, sanki diş kliniğinden bir tane almış gibi görünüyordu. Yüzü oldukça kıllıydı. Sol yanağında kanlı büyük çizikler vardı. Saçları kıvırcıktı. Sadece kısa bir süre görüldü, sonra ortadan kayboldu. İsa'yı taklit etmek istedi, ama başaramadı.

Kurtarıcı'ya bunu sadece hayal mi ettiğimi sordum.

Kurtarıcı: "Sadece seni kızdırmak istedi."

Ben: "Şeytan bana görünmeden önce azizler hakkında bir kitap okuyordum. O kitabı okurken bile beni rahatsız etmişti."

Kurtarıcı: "Kızım, yazmanı istiyorum. Senden izin istiyorum, doğru zamanı bekliyorum ki sana yara izlerini kazıyabileyim."

Ben: "Rab, zamanı istediğin zaman seçebilirsin." Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'de Rot'ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

29.10.1992 - Perşembe

08.00 – 10.00 Evde dua birliği!

Filipinler'den gelen rahip (Steiler misyoneri) beni çok hayal kırıklığına uğrattı; el ile komünyonu savundu. Onun için dua ettim, çünkü o Mingolsheim'daki Rochus Kaplıca Evi'nde misafir.

Kurtarıcı: "Kızım, şunu yaz: El ile komünyonun bir günah olduğunu tekrar tekrar söylemelisin. El ile komünyonu savunan herkes, Şeytan'ın istediği şeyi yapıyor.

Bu rahip karanlığın içindedir. Filipinler'den gelen rahip benim sorundur, onu bana bırak. Yazdıklarına sadık kal ve güçlü ol."

Kurtarıcı: "Kızım, zor zamanlar geliyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, sevgili İsa'm, zor zamanlardan neyi kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Büyük bir kıtlık geliyor. Yaz, kızım, yeryüzüne yönelik gazabım hafiflemeyecek. İnsanlar tövbe etmelidir. Hiçbir zaman şu anda olduğu kadar çok insan cehenneme gitmemiştir. Şeytana inandılar ve onu seçtiler. Kızım, bana ait olanlar sadece azınlıktır. Gazabım hepsinin üzerine gelecek. O zaman kime ait olduklarını anlayacaklar. Kızım, gereksiz konuşmalardan uzak dur, çünkü bunlar ilerlemeye zarar verir. Zaman kısıtlı. Dua etmeyi öncelikli tutmalısınız.

Ben: "Başka ne yazayım?" Kurtarıcı:

"Bana sadık kal."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 19.00'da Rochus Şapeli'nde Tesbih duası.

30.10.1992 - Cuma

08.30 – 11.20 Dua

Toplantısı!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, seni dinledim, sen benim hizmetkarımsın. Rahiplerle konuşman benim irademdir. Seni dinlemiyorlar, ama üzerinde düşünüyorlar. Bir rahip çamurda ne kadar derine batarsa, o kadar az dinler. Sevgili kızım, rahipler için üzülme, çünkü şu anda kafaları karışık. Kötü olan, kafalarının karışık olduğunun farkında olmamaları. Bu yüzden onlarla konuşmanı rica ediyorum."

Ben: "Ah Tanrım, bu benim için büyük bir darbe, çünkü onlarda çok fazla kibir hissediyorum."

Kurtarıcı: "Onların alçakgönüllü olmaları için dua et. Rahipler için çok dua edilmesi gerekiyor.

Onlar, yoldan sapmış çocukları geri getirmeliler."

Ben: "Ama Tanrım, yolunu şaşırmış rahipler yolunu şaşırmış çocukları yönlendirirse, ikisi de çukura düşerler."

Kurtarıcı: "Öyle."

Kurtarıcı: “Kızım, bunu yaz. Bana olan sevgin gerçek. Sen beni benim sevgimle seviyorsun. Sen benimle birlikte acı çekmeyi arzuluyorsun ve ben o saati özlemle bekliyorum, çünkü ben seni senin beni sevdiğinden daha çok seviyorum. Benimle birlikte acı çekmeyi ancak beni gerçekten seven kişi anlar. Kızım, benimle birlikte acı çekmek istediğin için sana teşekkür ederim. Gönüllü acılar, benimle birlikte acı çekenler için büyük bir ödüldür. Kızım, seni henüz arındırmam gerekiyor.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, nasıl?”

Kurtarıcı: “Sevgimin ateşiyle.” Ben: “Ah Tanrım, lütfen beni bir kez daha arındır.”

Kurtarıcı: “Kalbinde yine acı hissedeceksin.” Ben: “Ah Rabbim, bunu şimdi anlamıyorum.”

Kurtarıcı: “Yanan bir ateş olacak. Ve bu ateşle arınacaksın. Bunu zaten biliyorsun, kızım.”

Ben: “Sana teşekkür ederim.”

Kurtarıcı: “Kızım, ruhların kurtuluşu için acılarını feda etmeni istiyorum. Benimle bu şekilde birleşen her acı meyve verir.”

Ben: “Sevgi dolu Babam, benim hiçbir dileğim yok. Benden ne istersen iste.” Kurtarıcı: “Evet kızım, senden bir dileğim var. O da, Çarmıh Yolu’nu benimle sonuna kadar yürümendir.”

Ben: “Rab, dileğin yerine gelsin. Sevgili İsa’m, şimdi yazmayı bırakmak istemiyorum. Senin içinde kalmak istiyorum. Bu çok güzel. Seni seviyorum, Rabbim ve Tanrım. Bunu tarif edemem. İnsanların seni nasıl reddedebildiğini anlayamıyorum.”

Kurtarıcı: “Beni reddeden herkes, yalanın babasını seçmiştir. İki efendiye birden hizmet edilemez. Kızım, beni şimdiye kadar olduğu gibi sevmeye devam et.”

Ben: “İçtenlikle dua ettim ve Meryem’in lekesiz Kalbi aracılığıyla göksel Babaya, İsa Mesih’in tüm acılarını, Çarmıh Yolu’nu, çarmıha gerilmesinden bu yana döktüğü tüm kan damlalarını, kutsal beş yarasını, erdemlerini ve ölümünü adadım. Sonra sevgili Meryem Ana’nın yedi acısını, şimdiye kadar bizim için döktüğü kanlı gözyaşlarını, benim dualarımla birleştirdiği tüm duaları, ruhların kurtuluşu için her şeyi, kiliseden çamurun temizlenmesi ve Petrus’un gerçek kilisesinin yeniden kurulması için adadım. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.”

Kurtarıcı: “Kızım, yazdıklarından memnun oldum.

Her şeye gücü yeten ve merhametli Baba Tanrı, Oğul Tanrı ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git, sevgili kızım.”

Ben: “Tanrı’ya şükürler olsun. Üçlü Birlik Tanrı’ya şimdi ve sonsuza dek övgü, sevgi, tapınma ve yüceltme olsun. **Amin.**

Saat 18.00’da Rot’ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

31.10.1992 - Cumartesi

Saat 07.00’de Rochus Şapeli’nde Kutsal Ayin.

Kutsal Ayin’den sonra yarım saat dua ettim. Şapelde, Tabernakülün hemen önünde oturuyorum ve burada dua etmekten büyük mutluluk duyuyorum. Bu sabah, rahibeler ve birkaç hasta dışında neredeyse herkes Kutsal Komünyon öncesinde diz çöktü. Bunu görmek beni çok sevindirdi. Diğerleri cesaret edemediği için sık sık tek başıma diz çöküyordum. Bir gün, herkesin dizleri Rabbimiz önünde bükülecektir.

Saat 11.20’de, duadan sonra O’nunla birleştim.

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, yaz.”

Ben: “İsa, sevgili Tanrım, ne yazayım?”

Kurtarıcı: “Sana benden kazanacak olan Yara İzleri çok yakında. Zamanı geldi. Bana güven. Yara İzleri için sınavlar sona eriyor.”

Ben: “Yara izleri hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Eğer bilmem gereken bir şey varsa, lütfen söyle.”

Kurtarıcı: “Evet, bilmen gereken bir şey daha var. Yara izleri hakkında konferanslar vermelisin.”

Ben: "Nerede, Rabbim ve Tanrım?"

Kurtarıcı: "Senin istenildiğin her yerde."

Ben: "Peki ya piskoposlar bana bunu yasaklarsa?"

Kurtarıcı: "Nereye gidersen git, senin için konuşacağım. Eğer seni reddederse, beni de reddetmiş olurlar. Seni götüreceğim yere gideceksin."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sana olan sevgimden ve ruhların kurtuluşu için istediğin her şeyi yapacağım. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin. Efendim ve Kralım, sevgi dolu merhametli Babam, seni – Üçlü Birlik Tanrı'yı – çok sevdiğim için her şeyi yapacağım."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, yaz. Benden alacağın kutsal beş yara izi, tüm dünya için bir işarettir; çünkü sen tüm dünyanın ruhları için acı çekeceksin. Seni reddeden tüm ruhları bana ver. Her ruh benim huzuruma çıkacak ve bana karşı sorumluluk üstlenecek. Bu yüzden hepsini sev, seni sevmeyecek olanları bile."

Çünkü bu ruhlar için sen de benim kanımı dökeceksin. Sevgili kızım, önümüzde büyük bir iş var."

Ben: "Ah Rabbim, işimin şimdiden bittiğini sanmıştım."

Kurtarıcı: "Bu sadece başlangıç, kızım. Yüceltildiğimizde, iyi niyetli olan herkesi kendimize çekeceğiz. Kanım sizin kurtuluşunuz ve şifanızdır. Sizi ebedi ölümden kurtarır. Kutsal kanım yeterince saygı görürse, yalnızca o kanınız günahlarınızı temizleyebilir. Sen, her Cuma günü kanın akacağı kutsal kanın kaynağı olacaksın. Sevgili kızım, sabrın için sana teşekkür ederim."

Ben: "Bunu mu yazmalıyım?"

Kurtarıcı: "Evet, bunu yazmalısın."

Ben: "Efendim, her şeyi anladım ve seninle birlikte iradeni yerine getirmek için her şeyi kabul ediyorum. Senin söylediğin gibi olsun, çünkü irademi sana teslim ettim."

Kurtarıcı beni kutsadı.

12.45 – Roswitha beni aradı; eğer istersem, oğlu Wolfram benimle birlikte günlüğümü yazacakmış. Bundan çok sevindim, çünkü Kurtarıcı zaten daha hızlı yazmam gerektiğini hatırlatmıştı. Ona önce Kurtarıcı'ya danışacağımı söyledim.

12.55 – Kurtarıcı'ya Wolfram'ın yazmasının doğru olup olmadığını sordum.

Kurtarıcı: "Evet kızım, o yazsın."

13.30'dan 18.00'e kadar Wolfram'la birlikte günlüğü yazdık. Çok çalıştı ve 8 sayfa A4 kağıt doldurdu. Bu lütuf için Tanrı'ya şükürler olsun.

18.15'ten 21.30'a kadar ev işlerimi yaptım.

22.30'da günlüğümü not kağıdından deftere yazdım, böylece yarın sabah kutsal ayinden sonra Wolfram tekrar yazabilsin.

Saat 23.30'da Acı Çile Tesbihini okudum. Ardından iki kez saunaya girdim.

01.15'te içtenlikle dua ettim. 02.30'a kadar bir kitap okudum. Yaklaşık üç saat uyudum ve sonra 05.50 civarında kalktım. Önce dua ettim, ardından Kurtarıcı'dan mesaj aldım.

1 Kasım 1992 - Pazar

Evde

Dua Birliği!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Büyük tehlike kapıda. Savaş daha da yayılıyor."

Ben: "Rab, Federal Almanya Cumhuriyeti de tehdit

altında mı?" Kurtarıcı: "Kızım, tüm Avrupa tehdit altında."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bizi kurtar, çünkü sen her şeyi hala durdurabilirsin. Lütfen gazabını üzerimize indirme. Efendim, lütfen bizi bağışla."

Kurtarıcı: "Kızım, üzerinize kötü günler gelecek." Ben: "Ah Kurtarıcı, o zaman şapeli inşa etmeli miyim?"

Kurtarıcı: "En kısa zamanda inşa et. Kızım, şunu yaz: Devrim yaklaşıyor. Devrim beraberinde kargaşa getirecek. Hristiyanlar masonlarla karışacak."

Hristiyanlar arasında büyük bir sapma olacak. Bol bol dua et, kızım. Kızım, dün yaptığınız şey iyiydi.”

Ben: “Wolfram’la yazdığımız şeyi mi kastediyorsun?”

Kurtarıcı: “Evet. Benim irademi yerine getirdiniz. Yazmaya devam edin, çünkü bu çalışmayı cömertçe ödüllendireceğim. Kızım, sana lütuflarımı bahşedeceğim.”

Ben: “Başka bir şey daha yazmam gerekiyor mu?”

Kurtarıcı: “Yaz, kızım. Önce kalbin delinecek.”

Ben: “Sevgili Tanrım, beş yaranın hepsini aynı anda alacağımı söylemiştin.”

Kurtarıcı: “Daha sonra farklı bir karar verebilirim.” Ben: “Tanrım, senin iraden gerçekleşsin.”

Kurtarıcı: “Kızım, böyle olması gerekiyor. Hazır ol, kızım. Sizi seviyorum, çocuklarım.” Ben: “Şu anda yalnızım.”

Kurtarıcı: “Öyle yaz. Kızım, seni ve sana yakın olan herkesi kutsuyorum.” Ben:

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 8.00’de Kutsal Ayin’e katıldım.

Saat 9.30’dan 12.30’a kadar Wolfram ile birlikte günlüğü yazdım.

13.30’da dua ettim.

Saat 19.00’dan 20.00’ye kadar – Dua Toplantısı!

Kurtarıcı: “Kızım, seninle konuşmaktan mutluluk duyuyorum. Kızım, sana bir şey vereceğim.”

Ben: “Şimdi mi, yoksa acıları çektiğimde mi?” Kurtarıcı:

“Şimdi.”

Ben: “Bunun için sevinç duyabilir miyim?”

Kurtarıcı: “Sevinebilirsin, çünkü sana sevgimi armağan ediyorum.”

Ben: “Bu harika bir hediye. Bunun için sana şükrediyorum, Rabbim ve Tanrım.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, bunu yaz. Benden aldığın bu sevgi, kalbindeki ateş olacak.”

Ben: “Lütfen bu ateşi yanık tut.”

Kurtarıcı: “Yanmasına izin veriyorum. Kızım, sen de sevgime katlanmalısın.” Ben:

“Bunu yapacağım, Rabbim ve Tanrım. Bu, kalbimin delineceğinin bir işareti mi?”

Kurtarıcı: “Evet, kızım, doğru anladın. Sadece benim sevgimle bu acılara dayanabilirsin.”

Ben: “Kurtarıcı beni kutsadı.

02.11.1992 - Pazartesi

Saat 10.45, doktor odasında Dua Topluluğu!

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, yazmalısın.” Ben: “Sevgili İsa’m, ne yazmalıyım?”

Kurtarıcı: “Yazdığın her şeyi iyi saklamalısın. Şeytan, sana ilham verdiğim şeylere öfkeleniyor. Tüm bunların gerçekleşeceği zaman gelecek. Bugün yaptığın işten memnun kaldım. Ben: “Rab, bugün neredeyse tüm hastalara senden bahsettiğimi, onlara dualar dağıttığımı, Mucizevi Madalyon’u hediye ettiğimi ya da hepsini günah çıkarmaya gönderdiğimi mi kastediyorsun?”

Kurtarıcı: “Evet! Kızım, bağimde iyi bir işçi oldun. Sevgili kızım, senden bir şey istiyorum.”

Ben: “Sevgili Tanrım, ne olduğunu henüz bilmesem de sana her şeyi vermeye hazırım!”

Kurtarıcı: “Zaman.”

Ben: “Sevgili Tanrım, zaman zaten her zaman sana aitti.”

Kurtarıcı: “Kızım, doğru söyledin. Kızım, senden dilini istiyorum.”

Ben: "Sana dilimi sunuyorum. Ama bunu nasıl anlamalıyım? O zaman nasıl konuşacağım? Aslında sana zaten her şeyi vermiştim. Sen benim dilimi kullanıyorsun. Eğer bana bu kelimeleri vermemiş olsaydın, hastalara hiçbir şey söyleyemezdim. Benim dilim senin dilin değil mi?"

Kurtarıcı: "Kızım, bu da doğru. Görüyor musun kızım, ben senin içinde işliyorum." Ben:

"Teşekkür ederim İsa'm, çünkü artık içimdeki bu işleyişi, ne demek istediğini anlıyorum."

Kurtarıcı: "Öyleyse, kızım, senin içinde etki etmeye devam edeceğim. Sadece bu etki daha acı verici olacak."

Ben: "Yüreğimi mi kastediyorsun, sevgili Tanrım?"

Kurtarıcı: "Evet, onu kastediyorum."

Ben: "Kalbim tamamen sana ait. O zaman ikimiz de acı çekeceğiz." Kurtarıcı:

"Evet, kızım, öyle olacak."

Ben: "Sevgili Kurtarıcı, ruhların kurtulması için kalbimde etki et. Sevgili Tanrım, çok büyük bir dileğim var."

Kurtarıcı: "Nedir o?"

Ben: "Sen sevginin ta kendisin olduğun için, her zaman seninle birlikte olmak istiyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, sen benim içimdesin ve benimlesin. Artık bensiz olamazsın, çünkü aksi takdirde susuz kalırsın. Duaların hoşuma gidiyor. Lütfen durmaksızın dua et. Kızım, sana şapel için bir bağışçı göndereceğim."

Ben: "Bunu yazayım mı?" Kurtarıcı:

"Evet, yaz."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bu benim için büyük bir sevinç, çünkü bu şapelde her gün dua edilmesini diliyorum. Efendim ve Tanrım, şimdiden sana teşekkür ederim."

Kurtarıcı: "Marion yazsın. İkiniz de yazın."

Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım, ona ve ona söyleyeceğim. Peki ya yazmaya devam etmek istemezse?"

Kurtarıcı: "O yazmaya devam etmek istiyor."

Ben: "Bu beni sevindirir sevgili İsa, çünkü onu kaybetmek istemem. Öyleyse sevgili Kurtarıcı, yazmaya devam etmek için üç kişiye ihtiyacın var."

Kurtarıcı: "Çabuk yazılmalı."

Ben: "Evet sevgili Tanrım, senin lütfunla yazacağız. Lütfen bize yazmak için bolca lütuf bahşet."

Kurtarıcı: "Seni, Marion'u ve Wolfram'ı kutsuyorum."

Ben: "Tanrı'ya şükürler olsun. İsa Mesih ve Meryem'e övgüler olsun."

Not: Kurtarıcı şöyle dedi: "Tanrı Baba, Tanrı Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın."

İçimden, neden kutsamada "sizi" demedi diye merak ettim.

Kurtarıcı: "Onları kutsadım, kızım."

12.30 – Klinik şapelinde içtenlikle dua ettim:

Kurtarıcı: "Seni, benim seni sevdiğimden daha çok seviyorum, kızım."

Ben: "Gözlerimden yaşlar aktı, çünkü sevgiye susamıştım. Bu kaynaktan ne kadar çok içersen, susuzluk o kadar artar."

Kurtarıcı: "Sana bir şey vereceğim kızım. İyileştirme lütfü." Ben: "Nasıl?"

Kurtarıcı: "İyileştirebilirsin, hem ruhsal hem de bedensel

olarak." Ben: "Ben hiçbir şey yapamam ki!"

Kurtarıcı: "Senin içinden ben

iyileştireceğim." Ben: "Ne zaman, sevgili Tanrım?"

Kurtarıcı: "Hemen başlayabilirsin."

Ben: "Sevgili Tanrım, ruhani rehberim, senin lütfunla bunu yapacağım. Tanrım, senin iraden gerçekleşsin."

Kurtarıcı: "İyileştirme konusunda sana söylediklerimi yaz."

13.45 Veronika ve ben kahve içtik ve Roswitha'nın pastasından yedik.

Bir doktor geldi ve bize röntgen çekirmek için bir hasta getirdi. Doktora pastadan bir parça verdim. Bana pastayı benim mi pişirdiğimi sordu.

Ben de şöyle dedim: "Bu, Tanrı'nın takdiridir. Sadece Tanrı'ya güvenmek gerekir." O da şöyle dedi: "Haklısınız."

Ona şöyle dedim: "Hepinizin cennete gitmesi için dua ediyorum." O da: "Cennet zaten dolu." dedi.

Ben de, "Cennet değil, cehennem," dedim. O güldü.

Ona dolabın üzerine yapıştırılmış duaları gösterdim. Ve görevdeyken zaman ayırıp dualara birkaç dakika ayırmasını söyledim. Neşeyle ayrıldı.

03.11.1992 - Salı,

Doktor Odasında Dua

Toplantısı!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz, çünkü dün yaptıklarından hoşlandım." Ben: "O ben değildim, sen benim içimden hareket ettin."

Kurtarıcı: "Sen benim irademi anladın. Kızım, acılarını her zaman bana sunmalısın."

Ben: "Göksel Baba'yı düşündüm."

Kurtarıcı: "Ben Üçlü Birlik Tanrı'yım. Üç kişiliğe sahip Tanrı'ya dua ediyorsun. Her şeyi bana sun." Ben: "Sana zaten her şeyi verdim. Sana henüz ne vermedim ki?"

Kurtarıcı: "Sevgini."

Ben: "Rab, ruhların kurtuluşu için sana sevgimi sunuyorum."

Bütün bunların benim için anlaşılmasız olduğunu düşündüm.

Kurtarıcı: "Kızım, her şeyi anlamaman hoşuma gidiyor. Küçük bir çocuk her şeyi kabul eder, her şeyi anladığı için değil."

Kurtarıcı: "Yaz, kızım; başına gelecek acılar pek çok insanı şaşkınlığa düşürecek, çünkü onlara benim ışığım yok; ama onlar, kötü eylemlerinin ortaya çıkmaması için karanlıkta kalmayı tercih ediyorlar. Bir domuz, pisliğinde yuvarlanmayı sever."

Ben: "Ah Tanrım, bunu yazamam."

Kurtarıcı: "Evet, yaz. Sakin ol kızım, bazı hayvanlar, benden yoksun bazı insanlardan daha iyidir."

Ben: "Ah, artık yazamıyorum Kurtarıcı."

Kurtarıcı: "Kızım, yorgunluğunu gidereceğim." Ben: "Sana şükürler olsun, Rabbim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Sende eksik olan her şeyi yerine getirebilirim. Kızım, Sırbistan'da bir iç savaş çıkacak. Çok fazla yıkım olacak. Balkanlar'da bir deprem olacak. Çok sayıda ölü olacak. Kızım, kimse benim gazabımdan kaçamayacak. Herkes, dünyada olan bitenlerden sorumludur.

Bana sadık kal, kızım. Bana olan sevgin hoşuma gidiyor. Beni sevmeye devam et, kızım." Ben:

Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'de, kırmızı cüppeli bir rahip tarafından Rosary ve Kutsal Ayin.

22.30'da kayıinvalidemin odasında haberleri izledim, ardından bir sinema filmi. Uzun zamandır film izlememiştim. Ancak filmden sonra bir sıkıntı / imtihan yaşadım. Tüm kalbimle ağladım. Tanrı'nın beni terk ettiğini düşündüm. Tanrı'ya, O'nu sadece duyduğumu ama göremediğimi söyleyerek pek çok şey için suçladım. Belki de şeytan benimle konuşuyordur diye düşündüm. Kendimi çok yalnız ve herkes tarafından terk edilmiş hissettim. Ağladım ve her şeyi bırakmak istedim, ama sonra yatak odamdaki büyük haçın önünde diz çöktüm.

Haçı kucakladım ve ağladım. Uzun zamandır ağlamadığım kadar gözyaşları aktı. Bir süre sonra artık ağlayamadım. Kurtarıcı ağlamamı dindirdi. Huzur içinde uykuya daldım.

04.11.1992 - Çarşamba

Saat 8.30

Dua Birliği!

Dün geç saatlerde içimdeki sesler beni sarsıyordu. Bugün fedakarlık duaları ettim. Sonra Kurtarıcı ile birleştim:

Kurtarıcı: "Bana olan sevgin güzel."

Ben: "Ne kadar güzel?"

Kurtarıcı: "Doğru. Sana daha fazla sevgi vereceğim. Şunu yaz, kızım: Senin kalbin benim kalbidir."

Ben: "Ama bunu bana daha önce de söylemiştin." Kurtarıcı: "Sen, kalbinde benim acımı hissediyorsun."

Ben: "Sanki kalbim hastalanacakmış gibi hissediyorum."

Kurtarıcı: "Ben senin doktorunum. İlaç kullanmadan iyileştirebilirim. Sevgimin ateşiyle tüm acıları söndürürüm. Kızım, dünkü imtihanlara izin verdim. Hiçbir televizyon filmi izlememelisin. Sen tamamen bana aitsin."

Ben: "Efendim ve Tanrım, lütfen beni affet. Bir daha izlemeyeceğim." Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Senden bir şeye ihtiyacım var."

Ben: "Evet, Rabbim ve Tanrım. Sana vereceğim, artık sana verecek hiçbir şeyim kalmasa da, çünkü her şey zaten sana ait."

Kurtarıcı: "Kızım, kelime kelime yaz. Yara izlerini zihnine kazımak için senden bir 'evet'e ihtiyacım var."

Ben: "Efendim ve Tanrım, sana evet diyorum ki kutsal beş yara izini bana kazıyabilesin. Seni seviyorum, Efendim ve Tanrım. Başka türlü cevap veremem."

Kurtarıcı: "Kızım, sen benim sevgi dolu çocuğumsun. Bu yıl içinde sana Yara İzlerini kazıyacağım."

Ben: "Yani 1992 yılında."

Kurtarıcı: "Evet! Aynen öyle. Yara izlerini kazandığım sırada beni göreceksin."

Ben: "Senin olduğunu nasıl anlayacağım?"

Kurtarıcı: "Ben sevgiyim. Ben karanlığı ortadan kaldıran ışıktım. Sana söylediğim her şeyi yap. Sevgili kızım, bana daha fazla güven. Dünyevi gevezeliklerden uzak dur. Sana sadece zarar verebilir. Sen benim ve göksel annemin koruması altındasın.

Koruyucu meleklerin seni sürekli koruyor. İnançsız olma. İnançlı ol." Ben:

"Sevgili Tanrım, artık yazamıyorum."

Kurtarıcı: "Biliyorum kızım."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı. Bu kutsamada dünyanın tüm ruhlarını da dahil ettim.

Saat 19.00'da Rochus Şapeli'nde Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

05.11.1992 - Perşembe

Doktor odasında

Saat 7.55'te Verena ile birlikte topladığımız giysi ve ayakkabıları arabama taşıdım; bunları evsizlere verecektik.

Saat 08.30 - Üniversite Hastanesi (personel ve hastalar) için de içten dualar ve şefaath dualarından sonra Kurtarıcı'ya sordum: "Yazmamı ister misin?"

Kurtarıcı: "Evet! Lütfen, kızım."

Ben: "Merhametli Tanrım, ne yazmalıyım?"

Kurtarıcı: "Ne yazacağından korkmana gerek yok. Ne yazacağın benim irademdir. Yazmaya devam et kızım, senin görevin sana ilham ettiğim her şeyi yapmaktır."

Ben: "Rahipler bana karşı çıksa bile mi?"

Kurtarıcı: "Kızım, ben Gerçektir. Senin içindeki işim yakındır. Ama ondan önce bazı sıkıntılar olacak."

Ben: "Bana bu konuda biraz bilgi ver."

Kurtarıcı: "Kilise tarafından bazı sıkıntılar yaşanacak." Ben: "Sevgili Tanrım, bu benim için çok kötü. Ne yapmalıyım?"

Kurtarıcı: “Sadece sana ilham ettiğim şeyleri söyle. Gerisini bana bırak.”

Ben: "Sorguya çekilecek miyim, Kurtarıcı?"

Kurtarıcı: "Kızım, şeytandan çok sayıda ruhu zaten kurtardın. O sana çok kızgın. İşini zorlaştırmak için iyi insanları kullanıyor. Dikkatli ol! Acele etme! O senin sabrına tahammül edemez. Onu yeneceksin, kızım. Cesur ve güçlü ol.

Kızım, biraz daha yaz. Beklediğin rahip yakında gelecek. Emin ol, o gelecek. Rahipsiz kalmayacaksın. Alçakgönüllü bir rahibe ihtiyacın var. O benim irademi anlar. Kızım, yazmaya devam et. Yorgunsun ve dinlenmeye ihtiyacın var. Yazma işi yakında sona erecek. Çalışkanlığını takdir ediyorum. Sana yardım edenlerin çabasını da takdir ediyorum. Hepinizi bunun için cömertçe ödüllendireceğim. Bu emek yüz katıyla ödüllendirilecek. Bundan emin ol." Kurtarıcı: "Kızım, daha da arınmalısın. Seni sevgimin ateşiyle daha da arındıracağım. Hissedeceğin bu ateş, içindeki benim etkisidir."

Ben: "Ah Tanrım, o zaman içim rahatladı. Bazen kalbim yanıyor sanıyordum." Kurtarıcı: "Bu sevgi ateşiyle birçok ruhu kurtarıyorum. Birçoğu artık bu ateşe dayanamıyor."

Ben: "Ah Tanrım, bu sevgi ateşinin içimde etki etmesine izin veriyorum. Lütfen beni arındır ki içimde hiçbir kusur kalmasın."

Kurtarıcı: "Öyle olacak. Benim istediğim kadar saf olacaksın.

Ben: "Tanrım ve Rabbim, bu saflık için şimdiden tüm kalbimle sana şükrediyorum." Kurtarıcı her zamanki gibi beni kutsadı ve şöyle dedi: "Huzur içinde git, sevgili kızım."

Saat 18.00'de Rot'ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

20.30 – 23.15 Wolfram ile birlikte günlüğü yazdık. Bu kadar çok yazabilmemiz için Tanrı'ya şükürler olsun.

06.11.1992 - Cuma - İsa'nın Kalbi

08.45 Doktor odası

Bu sabah bir buçuk saatten fazla dua ettim.

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, yaz. Bana şeye ihtiyacım var..." Ben: "Neye ihtiyacın var?"

Kurtarıcı: "Yazdığın her şeyin en iyi şekilde düzenlenmesine ihtiyaç var. Yazdıklarının basılması gerekiyor."

Ben: "Efendim, bize hızlı yazabilmemiz için lütuf ver, çünkü Kötü Olan'dan gelen birçok engelle karşı karşıyayız."

Kurtarıcı: "Kızım, size bu lütfu verdim."

Ben: "Kurtarıcı'ya, Wolfram'ın yazdıklarının doğru olup olmadığını sordum."

Kurtarıcı: "Kızım, o benim istediğim gibi yazıyor. Kızım, hazır ol, yara izleri başlıyor."

Ben: "Sevgili Tanrım, bunu anlamıyorum. Ne demek istediğini bana söyle."

Kurtarıcı: "Kızım, çok az vaktin var. Neredeyse tüm çocuklarım tövbe etmek istemiyor. Onları terbiye etmeliyim. Gazabım onların üzerine inecek. Bütün çocuklar bana aittir."

Ben: "Bugün her zamanki gibi değilsin. Bana cezalandıran bir Tanrı gibi görünüyorsun." Kurtarıcı: "Mahkememe iyi hiçbir şey getirilmiyor.

Onlar sadece yakılabilecek kuru odun gibidirler. Dua et kızım, öfkemin yatışması için."

Ben: "Sevgili göksel Baba, lütfen öfkeni yeryüzüne indirme. Baba, onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar. Lütfen bizi bağışla. Üzerimize lütuf dök ki, Havva'nın çocukları hep Meryem'in çocukları olsun; çünkü o bizim annemiz ve yeryüzündeki tüm çocukların kraliçesidir.

Kutsal Anne, günahkarların sığınağı ve Tanrı nezdinde bizim şefaatçimiz ol. Biz, senin çocukların, seni seviyoruz.

Hepimizi koruma pelerinine sarmala.

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, durmaksızın dua et, günah çok büyük. Kızım, şimdiye kadar sana söylediğim her şeyi yap. Gerçeğimi savun. Ben seninleyim."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 18.00'de Tesbih duası ve Kutsal Ayin. Kızıl. Ruh Ayini olduğu için İsa'nın Kalbi kutlanmadı ve Kutsal Ekmek sergilenmedi.

07.11.1992 - Cumartesi

12.10 – 13.10 Dua

Toplantısı!

Kurtarıcı: "Kızım, yaz."

Ben: "Ne yazmamı istiyorsun?"

Kurtarıcı: "Yaz, bu önemli. Kızım, senin görevin, acılar azalmıyor olsa bile bana sadık kalmaktır."

Ben: "Sevgili Tanrım, bana acı çekerken sabırlı olabilmem için zaten lütuf verdin."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu hala hatırlıyorsan, daha da iyi." Ben: "Efendim

ve Tanrım, neyi önemli sayıyorsun?"

Kurtarıcı: "O zaman tamamen içimde olursun."

Ben: "Ah sevgilim, o zaman ben senin zenginliğin içindeyim. Daha fazlasını dileyemem ve benim için önemli olan, her zaman seninle birlikte olmam."

Kurtarıcı: "Kızım, benim senin Rabbin ve Tanrın olmam ve senin 'evet'inin bir 'evet' olarak kalması önemlidir."

Ben: "Efendim ve Tanrım, lütfen bana, sana verdiğim 'evet'imın senin istediğin gibi sağlam kalması için lütuf bahşet."

Kurtarıcı: "Senden bir şey istiyorum kızım."

Ben: "Yine mi? Lütfen beni affet. Evet, sevgili İsa'm."

Kurtarıcı: "Başlayabilmem için kalbini, ellerini ve ayaklarını istiyorum."

Ben: "Onları sana çoktan verdim. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Ne zaman istersen başlayabilirsin."

Kurtarıcı: "Bana büyük bir sevinç verdin." Ben:

Kurtarıcı beni kutsadı.

13.35'ten 17.05'e kadar Wolfram'la birlikte günlüğü yazdım.

Saat 17.20'de günah çıkarmak için kiliseye gittim. İçerisi karanlıktı ve kimse yoktu. İçeride kimse olmadığını düşündüğüm için günah çıkarma kabinine girdim.

Sonra Papaz Vogt seslendi.

Önce günahlarımı itiraf ettim, ardından kilisede beni neyin bu kadar rahatsız ettiğini ona anlattım.

Papaz beyefendiden, kutsal ayinin ardından ışıkları beş dakika daha açık bırakmasını rica ettim.

O da kilise görevlisinin eve gitmesi gerektiğini söyledi. Ben de ona, kiliseyi kendisi kilitleyebilmesi için kilise görevlisinin anahtarını elinden alması gerektiğini söyledim. Ardından, kutsal ayinin hemen ardından ministranlarla çan çalma provası yapmaması gerektiğini söyledim, çünkü kilisede dua etmek isteyen birkaç kişi daha vardı.

Ona, ekmekleri değil, Üçlü Birlik Tanrı'yı kabul ettiğimizi söyledim.

Ona, İsa'nın Kalbi Cuma'sının kutlanmadığını ve Kutsal Ekmek'i sergilemediğini şikayet ettim. O da, ruhlar ayini nedeniyle bunun mümkün olmadığını söyledi.

Bunun üzerine ona, Cumartesi'yi Pazar'a ertelediği gibi, İsa'nın Kalbi Cuma'sını da erteleyebileceğini söyledim.

Sonra ona, Cumartesi günü tesbih duası sırasında kilisede koronun provalarını yapmasının hoş olmadığını söyledim. Aynı şey günah çıkarma sırasında da yaşandı. Günah çıkarmadan sonra onun için

acı dolu tesbihi okudum.

19.00'dan 20.00'ye kadar günlüğüme yazdım.

Saat 20.45'te Fridolin geldi.

Onunla din hakkında sohbet ettim. Bana Speyer'deki el ile komünyon sorunlarından da bahsetti.

11.00'dan 11.45'e kadar yine günlüğüme yazdım.

08.11.1992 - Pazar

Saat 06.30'dan 07.45'e kadar
evde dua topluluğu!

Kurtarıcı: "Kızım, dua edişin çok güzel. Bana olan sevgin samimi. İnsanlar için gerçek sevgi dile. Sevgili kızım, şunu yaz: Papaz Vogt benim rahibimdir. Senin şimdiden anladığın şeyi kavraması için biraz daha zamana ihtiyacı var.

Onun için dua etmeye devam et. Rahipler için çok az dua ediliyor. Bir rahip, benim huzurumda büyük bir sorumluluğa sahiptir. Onlar için dua edin.

Kızım, Papaz Vogt dün günah çıkarma odasında ona söylediklerini kabul etti. Gerisini bana bırak."

Ben: "Speyer'deki bir piskopos hakkında sordum; o, genç bir rahip adayına Kutsal Ekmek'i kendi başına almasını zorlamıştı."

Kurtarıcı: "Piskopos benim irademi yerine getirmiyor. Yalanın Babası'nın iradesini yerine getiriyor." Ben: "Bir piskopos böyle bir şey yaparsa, öğrenci ne yapmalı?"

Kurtarıcı: "Kızım, bu meseleler için dua etmeliler." Ben: "Sevgili Tanrım, bir şey daha yazmamı ister misin?"

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, şunu yaz: Bana olan sevgin sabırlıdır. Bana olan bu sevgideki sabır, benden gelen bir lütuftur. Sevgimde bu sabrı koru. Bu büyük bir erdemdir, kızım."

Ben: "Göksel Baba, sana tüm kalbimle teşekkür ederim ve bunu bir inci gibi saklayacağım."

Kurtarıcı: "Kızım, bir şey daha yaz. Büyük savaş kapıda. Doğu'dan gelecek, kızım. İnsanlar hızla uçuşuma doğru koşuyorlar. Şeytan onları ağına düşürdü. Körler, farkında değiller. Tövbe etmek istemiyorlar, çünkü bu yol onlar için çok rahat.

Üzerinize gelecek tüm acıları kabul edin. Bu benim irademdir. Böylece, kurtarılabilecek olanı kurtarabilirsiniz."

Ben: "Ah Tanrım, bunu yazmak çok zor."

Kurtarıcı: "Çocuklarımin, bir daha geri dönüşü olmayan uçuşuma doğru koşmalarını izlemek benim için çok daha zor. Evet kızım, bugünlük bu kadar."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 8.00'de Rot'ta Kutsal Ayin.

Saat 9.30'dan 11.30'a kadar Wolfram ile birlikte günlüğü yazdık.

13.00'da tesbih duası ve ibadet. Papaz Vogt'un İsa'nın Kalbi bayramını kutlaması ve Kutsal Ekmek'i sergilemesi beni şaşırttı.

Kilise bülteninde dua ve kutsama yazıyordu.

Saat 14.15'te Erich bana geldi.

Kocam bana, bir saat içinde bir kadının dört kez kadar aradığını ve Peder Dochat'ın bir kız arkadaş olduğunu ve arabasının şu anda onun evinin önünde durduğunu söylediğini anlattı.

Şeytan'ın dua grubumuzdaki rahibi de benden almak istediğini düşündüm. Bu kadına inanmadım, çünkü bu kadın şeytan tarafından ele geçirilmiş olabilirdi.

09.11.1992 - Pazartesi

Saat 05.15'ten 06.15'e kadar
evde dua birliği!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Sana kazınacak yara izlerini kilisede alacaksın. Önce kalbin delik deşik olacak."

Ben: "Ama sen, yara izlerini bir kerede alacağımı söylemiştin."

Kurtarıcı: "Ben istediğim gibi yapabilirim. Planımı değiştirebilirim. Kalbindeki yara izinden çok kan kaybedeceksin. Bu kanı dünyadaki tüm ruhlar için feda et."

Ben: "Peki ya zavallı ruhlar?"

Kurtarıcı: "Araf'taki zavallı ruhlar için de."

Ben: "Kurtarıcı'ya, 'Araf'ta yazdığının doğru olup olmadığını sordum."

Kurtarıcı: "Orası bir arınma yeridir.

Yara izleri kazınırken büyük bir acı çekeceksin. Bu acı, şimdiye kadar çektiğin acılarla karşılaştırılmaz. Bu, içindeki benim acım olacak."

Ben: "Papaz Vogt'a günah çıkardıktan sonra kalbimde büyük bir acı hissettim. Papaz Vogt, İsa'nın Kalbi ayinini kutlamadığı için canım yandı. Bu acı de senden miydi?"

Kurtarıcı: "Kızım, rahipler bana hakaret ettiklerinde her zaman acı çekeceksin."

Ben: "Sevgili Tanrım, son zamanlarda yemek yedikten sonra hep mide bulantısı yaşıyorum. Hatta kilisede bile midem bulandı."

Kurtarıcı: "Ben senin içindeyken, hiçbir şey yemene gerek yok." Ben: "Efendim, bunu henüz tam olarak anlamıyorum."

Kurtarıcı: "Ben senin hayatınım. Her şeyin yerini alabilirim." Ben: "Ama şeytan da kötülük yapabilir."

Kurtarıcı: "Ama ben seninle olduğum için, o senin sahip olduğun şeyi elinden alamaz. Mide bulantın, içindeki dünyevi unsurdur."

Ben: "O nedir?"

Kurtarıcı: "Dünyanın günahlarını üzerinde taşıyorsun. Günah büyük bir yükür ve kötülüktür." Ben: "Ama kilisede de sık sık midem bulanır."

Kurtarıcı: "Kilisedeki kötülük, dışarıdakinden daha kötüdür. Kötülüğün kiliseden ortadan kaldırılması için dua et."

Ben: "Komünyon sırasında ekmek parçaları yere düşüp ezildiğinde, Mesih'in bedeninden mi bahsediyorsun?"

Kurtarıcı: "Onu da kastediyorum, kızım."

Ben: "Yoksa bazılarının seni kirli bir yürekle kabul etmesinden mi bahsediyorsun?" Kurtarıcı: "Evet, bu şekilde kendilerine ceza çekiyorlar."

Ben: "Ya da seni kutsanmamış eller dağıtıyor. Bu kayıtsızlık da bir kötülük mü?" Kurtarıcı: "Evet kızım, öyle."

Ben: "O halde bu kötülük kiliseden bir an önce ortadan kaldırılmalıdır."

Kurtarıcı: "Kızım, tüm rahiplerden bunu yapmalarını talep ediyorum, aksi takdirde öfkem onların üzerine çökecektir."

Ben: "Evet, efendim ve Tanrım, anladım."

Kurtarıcı: "Yazmak için bu kadar erken kalkmış olman beni memnun etti. Kimse seni rahatsız etmedi."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

Saat 12.15, KBB Kliniği'nin şapelinde

"Rab'bin Meleği" duası sonrasında Kurtarıcı'ya dua ettim. Papaz Dochat'a, isimsiz bir kadının arayıp onun hakkında kötü konuştuğunu söylemeli miyim diye sormak istedim.

Kurtarıcı: "Ona söyle, bu kadın için dua etsin."

Bu sabah da Şeytan'dan birkaç saldırı gördüm. Şeytan gizlice sızdığında onu tanıyabilmemiz için lütuf verdiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Bu sefer Şeytan, kayınvalideyi kullandı.

Saat 18.00'de Rot'ta Tesbih duası ve Kutsal Ayin.

Rahibe itaatsiz davrandı ve bana yine elden komünyon sunmaya çalıştı.

Kurtarıcı'nın önünde eğildim ve komünyonu almadan yerime geri döndüm. Kurtarıcı ruhsal olarak bana geldi. Çok fazla lütuf aldım.

20.00 Dua grubu

Aralarında, bugün çok fazla Latince dua ettiğimiz için Kutsal Ekmek ve Şarap'ın önünde şikayet eden iki-üç kişi vardı.

10.11.1992 - Salı

08.00

Dua Topluluğu!

Dua grubunda ilk kez çok fazla Latince dua ettik. Saat 23.00'dan sonra Peder Dochat'a günah çıkardım. Gözlerinde korkunç bir donukluk gördüm.

Kurtarıcı: "Buna izin verdim, o Şeytan'dı. Sen de bildiğin gibi, rahiplerim tehdit altında." Ben: "Efendim ve Tanrım, bunu sadece gözlerinde gördüm. Dünü düşündüğümde hâlâ midem bulanıyor. Keşke kiliseye bir daha hiç gitmemiş olsaydım. Ama seni sevdiğim ve sana sadık olduğum için, seninle birlikte Şeytan'a karşı savaşmaya hazırım."

Kurtarıcı: "Bunu fark etmen beni sevindirdi. Kızım, devam etmelisin, çünkü bunu aşmak için lütuf aldın. Benimle birlikte onu yeneceksin."

Ben: "Dün tesbih duasını Latince okumamızın doğru olup olmadığını sordum." Kurtarıcı: "Yaz, kızım. Latince çok dua edilmeli. Halkım için Latince'yi seçtim. Kilise Latince dua etmeye devam etmelidir. Latince dua eden çocuklarımı özellikle ödüllendireceğim. Kızım, dün olduğu gibi devam et."

Ben: "Ama Tanrım, hiçbir şey anlamadıkları için şikayet ettiler."

Kurtarıcı: "Kızım, ben bunu istiyorum."

Ben: "Sevgili Tanrım, piskoposlar Latince'yi büyük ölçüde kaldırdılar."

Kurtarıcı: "Kilisede yine Latince dua edilecek." Ben: "Evet efendim, dediğin gibi yapacağım."

Kurtarıcı: "Sana inananları yönlendireceğim, onlar Latince dua edecekler. Şikayet eden o birkaç kişi bile sana uyum sağlamak zorundadır, sen onlara değil. Bana giden dar yol, tüm çocuklar için ortak bir dua gerektirir. Tüm duaları Latince etmek gerekmez, bana her zaman dua edildiği gibi dua edilmesi yeterlidir."

Kurtarıcı: "Kızım, senden bir şeye ihtiyacım var."

Ben: "Efendim, ne olacağını bilmesem de sana vereceğim ve 'Evet' diyeceğim." Kurtarıcı: "Zavallı ruhların sana görünmesine izin vermen gerekiyor."

Ben: "Bu benim için önemsiz değil. Ama seninle birlikte onlara yardım edebilirsem ve böylece arınma yerinden daha çabuk kurtulabilirlerse, sana hemen iznimi veririm. Rabbim ve Tanrım, benim değil, senin iraden gerçekleşsin. Ancak onları bana tanıyabilmem için işaret etmelisin, aksi takdirde şeytan da zavallı bir ruh gibi görünebilir."

Kurtarıcı: "Kızım, benden gelen her zavallı ruhu tanıyacaksın. Bunun için sana lütfumu vereceğim. Zavallı ruhlara zaten çok yardım ettin."

Ben: "Efendim, onlar için pek çok kutsal ayin adadım, onlar için sürekli kutsanmış mumu yakıyorum, gün içinde sık sık zavallı ruhlara kutsanmış su veriyorum ve onlara pek çok af duası sunuyorum. Bunu mu kastediyorsun?"

Kurtarıcı: "Bunlarla onlara çok yardım ettin."

Ben: "Sevgili Tanrım, lütfen zavallı ruhlar bana görüldüğünde korkumu benden al." Kurtarıcı: "Korkmayacaksın, çünkü zavallı ruhlar senin isteğin için çok dua ediyorlar."

Ben: "Ah Rabbim ve Tanrım, hepsini kutsa, bundan sonra onlar için daha çok dua edeceğim. Hepsini seviyorum, çünkü hepsi bir gün cennette olacak ve seni övüp yüceltip sana şükranlarını sunacaklar."

Kurtarıcı: "Kızım, yazdıkların beni özellikle memnun etti. Ben, Kurtarıcı, kendimi kutsadım."

Saat 18.00'de Rot'ta Tesbih Duası ve Kutsal Ayin.

Bugün saat 21.30 civarında yatmak istedim. Ama tam yatağa girmek üzereyken, Şeytan iki metrelik büyük haçı ve masayı tüm gücüyle yere fırlattı. Masanın üzerinde Rodalben'den gelen kıymetli kanın göksel işareti duruyordu.

Ayrıca, Meryem Ana'nın "Sonsuz Yardımı" resmi ve Rahibe Faustina'nın merhametli İsa resmi de masanın üzerinde duruyordu. Hepsini yere fırlattı.

Kıymetli Kan'ın resmi kırılmamıştı. Şeytan, yine etrafımda olduğunu hissettirdi.

Daha sonra odanın her yerine kutsanmış tuz serptim. Bütün gece uyudum.

İsa benimle birlikte, bana hiçbir şey yapamaz.

11.11.1992 - Çarşamba

Saat 8.30'dan 9.20'ye

kadar Dua Birleşimi!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz. Yazmanı istiyorum." Ben: "İsa, diri Tanrı'nın Oğlu, ne yazayım?" Kurtarıcı: "Kızım, senden bir şey istiyorum!"

Ben: "Benden ne istiyorsun? Sana henüz vermediğim bir şey mi var? Efendim, seni çok sevdiğim için hiçbir şeyi reddetmeyeceğim: Ve eğer sevgim sana karşı tam değilse, lütfen bana asla sana hayır demeyeceğim lütfunu bahşet. Çünkü benden istediğin her şeyi yapacağım. Benden istediğin şey için senin iraden gerçekleşsin. Ve artık bunu bilmeye hakkım var, çünkü sana çoktan 'evet' dedim."

Kurtarıcı: "Kızım, senden rızanı istiyorum. Seni tamamen yenileyeceğim." Ben: "Rab, lütfen beni yenile. Lütfen bana bundan biraz bahset, çünkü bunu anlamıyorum." Kurtarıcı: "İçindeki eskisi ölecek. Artık eski günahların yok."

Ben: "Rab, işlediğim tüm günahlardan beni arındıracak mısın?" Kurtarıcı:

"Kızım, tüm günahlardan arınmış olacaksın."

Ben: "Ah Tanrım, bu ne anlama geliyor?"

Kurtarıcı: "Bunu yapabilirim kızım. Kimse sana günahlarını yüzüne vuramaz. Seni yeniledim."

Ben: "Rab, ama vaftizden önce çok günah işledim."

Kurtarıcı: "Kızım, seni yeniden yarattım." Ben: "Sevgili

Tanrım, 'yeni' için başka bir kelime var mı?"

Kurtarıcı: "Kızım, eski insanı geride bıraktın. İçinde, istediğim her şeyi yapabileceğim yeni insan var."

Ben: "Rab, içimdeki yeni insanla ne istersen onu yap, çünkü yeni insan olarak ben tamamen senin içindeyim ve seninleyim."

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Bu benim için çok doğru. Yeni insanla istediğim şeyi yapmaya başlayacağım. Kızım, bunu henüz anlamıyorsun. Ama her şeyi anlayacağın zaman gelecek. Anlaşılmaz olan şey, bunu ancak cennette anlayabilmektir.

Bana olan sevgin bana yeter. Kızım, yazdıkların zaten çok önemliydi."

Ben: "Efendim ve Tanrım, ruh rehberim. Beni yeni bir insan haline getirdiğin için sana şükrediyorum. Kendimi sana, yeni bir insan olarak adıyorum."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, hepsi bu kadar."

Ben: Kurtarıcı beni kutsadı.

17.55'ten 19.05'e kadar Wolfram ile birlikte günlüğü yazdım.

19.30'da Rochus Kliniği'nde Roswitha ile birlikte Kutsal Ayin'e katıldım.

20.30'dan 22.00'ye kadar yine Wolfram ile birlikte günlüğümü yazdım.

12 Kasım 1992 - Perşembe

08.00

Dua Topluluğu!

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, bunu yaz." Ben:

"Evet, efendim ve Tanrım."

Kurtarıcı: "Alacağın yara izleri, birçok insanı benim olduğuma ikna edecek. Birçok rahip tövbe edecek.

Bana ait olacak birçok rahibin yeni bir nesli ortaya çıkacak.

Ben, rahiplik görevini üstlenmeleri için havarilerime yetki verdim, kadınlara değil. Kadın, rahiplik görevi için seçilmemiştir. Kızım, kadının rahiplik görevini üstlenmesi Şeytan'ın iradesidir. Bu kadınlar, benim huzurumda büyük bir sorumluluk üstlenmek zorunda kalacaklar. Onlar benim irademi değil, Şeytan'ın iradesini yerine getiriyorlar.

Bu kadınlara karşı dikkatli olun.

Kızım, yoldan sapmış rahiplerin birçoğu Baba'nın evine geri dönecek. Onlarla birlikte sevinin!"

Kurtarıcı: "Cezalandırma daha da şiddetlenecek ki, çocuklarım benim hâlâ var olduğumu anlasınlar. Bana sadakatsiz olan herkes benim hainlerimdir.

Kızım, onları kurtarabilecek olan Tanrı'ya sadakatsizlik büyük bir kötülüktür. Bu kötülük acilen ortadan kaldırılmalıdır."

Ben: "Sevgili Tanrım, artık yazamıyorum. Bu dünyada sana karşı bu kadar çok sadakatsizlik varken yazmak bana çok zor geliyor."

Merhametli Tanrı beni kutsadı.

Yazmaya devam etmem imkânsızdı. Kurtarıcı bana daha pek çok şey söyledi, ama dünyanın günahları beni o kadar ağırlaştırmıştı ki artık hiçbir şey yazamıyordum. O kadar midem bulanıyor ki, hemen kusabilirim.

Saat 10.30'da iş yerinden ayrıldım. Ağrılarımınla birlikte doktora gittim.

Dr. Staufer, bu ağrıların omurgadan kaynaklandığını söyledi. Ayrıca böbreklerimin yakınındaki sağ tarafımda şiddetli bir batma hissi vardı. Bu ağrılar tüm sırtıma yayılıyordu. Mide bulantısı hâlâ devam ediyordu. Öğleden sonra ağrılar o kadar şiddetlendi ki artık yürüyemiyordum. Akşamüstü ağrılar hafifledi.

Saat 18.00'de ağrılarımınla kiliseye gittim, çünkü benim asıl doktorum Kurtarıcı'dır. Bugün, kutsal ayinin ardından ışığın daha uzun süre yanık kalması beni sevindirdi. Papaz Vogt, günah çıkarma odasında ona anlattıklarımı kabul etti.

Bu lütuf için Tanrı'ya şükürler olsun.

19.45'ten 22.45'e kadar Wolfram'la birlikte günlüğümü yazmaya devam ettim. 23.00'dan 23.45'e kadar notlarımı günlüğüme yazdım.

13.11.1992 - Cuma

10.30'dan 13.00'e kadar evde dua toplantısı!

Önce Meryem Ana heykeli önünde dua ettim. Meryem Ana'ya seslendim ve ağladım. Meryem aracılığıyla kendimi Kurtarıcı'ya emanet ettim. Meryem'in ve Kurtarıcı'nın kalpleriyle birleştim. Sonra Kurtarıcı'ya içtenlikle dua ettim.

Kurtarıcı: "Kızım, bunu yaz. Bugün senden, sahip olduğun her şeyi bana vermeni istiyorum."

Ben: "Efendim ve Tanrım, bende hiçbir şey yok. Her şey sana ait. Sen benim içimdeki her şeysin. Bu dünyaya hiçbir şey getirmediğim. Ve hiçbir şey götüremeyeceğim. Şimdiye kadar yaptıklarım iyi miydi, kötü müydü? Ödülümü cennette bekliyorum. Bu ödüle büyük bir güvenim var. Şimdiden bunun için seviniyorum. Her gün seviniyorum, çünkü her gün cennete bir adım daha yaklaşıyorum. Orada Meryem Ana, Aziz Yusuf, tüm melekler, koruyucu melekler ve azizlerle birlikte seni sevmeye, övmeye ve yüceltmeye devam edebilmek için.

Bu dünyada ne için yaşadığını bilmek ne güzel bir şey."

Kurtarıcı: "Sevgili kızım, ben senin malımım. Sen benim içimde her şeysin. Ben senin geleceğimsin, ben senin sonsuzluğunsun. Kızım, bugün yazdıklarından hoşlandım. Sevgili kızım, mektup da sona eriyor. Daha çok şey yazılabilirdi, ama yazdıkların bana yeter. Beni memnun etti. Çalışkandın. Pek çok fedakârlıkta bulundun.

Kızım, biraz dinlen."

Ben: "Şimdi ne olacak? Rabbim ve Tanrım, sevgili ruh rehberim, yarın artık yazmam gerekmeyecek mi?"

Kurtarıcı: "Benimle konuşabilirsin, ama artık yazmana gerek yok. Sevgili kızım, bana sadık kal."

Ben: "Sevgili Tanrım, şu anda kalbimde bir sızı, kalp ağrısı hissediyorum."

Kurtarıcı: "Bu, içindeki benim eserim. İçinde işime başladım. Sevgili kızım, ben senin içindeyim ve her zaman senin içinde olacağım.

Bunu iyi hatırla. Kendini terk edilmiş hissetsen bile, asla yalnız kalmayacaksın.”

Ben: “Efendim ve Tanrım, bana söylediklerine inanıyorum. Her şey senin söylediğin gibi olsun. Ben senin çocuğum, kızın, gelinin, kız kardeşin, hizmetkarın ve senin kullandığın aracınım. Efendim ve Tanrım, bunların hepsi sana olan sevgimden, senin yüce şerefine ve ruhların kurtuluşu için.”

Kurtarıcı: “Sevgili kızım, sana teşekkür ederim. Benim korumam altında kalacaksın.

Seni kutsuyorum, kızım.”

Ben: “Rab, kimse bu kutsamayı almadığını söyleyemesin diye, arınma yerindekiler de dahil olmak üzere tüm ruhları da buna dahil ediyorum.”

Kurtarıcı: “Tanrı Baba, Tanrı Oğul ve Kutsal Ruh seni kutsasın. Huzur içinde git, sevgili kızım.”

Ben: “Tanrı’ya şükürler olsun. Üçlü Birlik Tanrı’ya övgü, sevgi, tapınma ve şükran olsun. İsa Mesih ve Meryem’e şimdi ve sonsuza dek övgü olsun. **Amin.**”

13.30’dan 16.00’a kadar notlarımı günlüğüme yazdım.

17.00 ile 18.15 arasında Wolfram ile birlikte günlüğü yazdım.

Saat 18.30’da Rot’ta Kutsal Ayin.

19.30’dan 21.00’e kadar Wolfram ile birlikte günlüğümü yazmaya devam ettim.

Saat 21.30’da Regensburg’dan Peder Gebhard Heyder beni aradı.

Bana bugün büyük işini bitirdiğini söyledi. Ve benim de yazmayı bırakmam gerektiğini, çünkü bunun yeterli olacağını söyledi. Ben de Kurtarıcı’nın bunu bana daha bu sabah söylediğini söyledim. Peder Gebhard Heyder, Kurtarıcı’dan bunu zaten bildiğim için sevindi. Çünkü bu, Kurtarıcı’nın onun aracılığıyla etki ettiğinin bir teyidi idi.

Ona, bugünün benim de yazacağım son gün olacağını söyledim. Peder Gebhard, telefon aracılığıyla kocama ve bana kutsama verdi. Bana Latince kutsama vermiş olması beni sevindirdi. Ondand vedalaştım. Peder Gebhard Heyder’in beni araması ve benimle bir kez daha konuşması için de Tanrı’ya şükrediyorum.

Günlüğümü yazarken hiçbir zaman İncil’i ya da başka bir dini kitabı kullanmadım. Almanca kelime dağarcığım çok sınırlıdır. Herkesin anlayabileceği şekilde yazmak istediğim için yabancı kelimeleri de neredeyse hiç kullanmadım.

Bu günlük bugün, 14 Kasım 1992 tarihinde tamamlandı. İmza:

Julijana E b e r t

Bu günlüğü Marion Hambsch ve Wolfram Bellemann daktiloyla yazdılar.

Günlüğe ilişkin iki ek not:

5 Kasım 1993 - İsa'nın Kalbi Cuması

Julijana, önceki akşam (4 Kasım) Waghäusel'deki (hac kilisesi) bir rahibe, Meryem Ana'nın ağızdan komünyon istediğini söylediğini iddia eden bir adamdan bir telefon almıştı.

Rahip ona şöyle cevap vermişti: "Bu, içinden konuşan şeytandır!"

Sonunda rahip, Bruchsal'dan gelen adama diz çökerek komünyon alabileceğini söyledi.

Bunun üzerine Julijana doğru sözleri buldu: Eğer o adamdan konuşan şeytansa, rahip nasıl olur da onun söylediği şeye izin verebilir?!

Julijana, 5 Kasım günü saat 10 civarında Meryem Ana'ya sordu.

Bu sırada Meryem Ana'ya, eğer bu hem Tanrı'nın hem de kendisinin isteği ise, ağızdan komünyon konusunda ne istediğini kendisine söylemesini diledi.

Meryem Ana: "Sana söylüyorum, kızım! Tıpkı Baba gibi, ben de tüm kiliselerde ağızdan komünyon verilmesini istiyorum."

Julijana: "Sevgili Meryem Ana, bana bunu söylediğin için sana teşekkür ederim!"

Ardından Marpingen konusunda Thomas'ın yazması gerekip gerekmediğini sorar, Kurtarıcı'ya danışır.

Kurtarıcı: "Yazman doğru olur! Tanrı'dan gelen her şey, Tanrı'nın planının gerçekleşmesi için yayılmalıdır."

Julijana şimdi Kurtarıcı'ya sordu: "Medjugorje'de bulunan rahiplerin de (savaşta, bkz. 4 Kasım) suçlu olmasının sebebi nedir?"

Kurtarıcı: "Başlangıçta Medjugorje'de alçakgönüllülük vardı, sonra artık yoktu. Onlar benim bedenimi insanların ellerine teslim ettiler.

Kızım, şunu yaz: Rahiplerden, bedenime karşı büyük bir saygı duymaları konusunda vaaz etmelerini istiyorum. Saygının olduğu yerde sevgi de vardır.

Sevginin eksik olduğu yerde, sadece nefret biçerler.

Yaz, kızım: Rahiplere tövbe armağan ediyorum. İnananlara ağızdan komünyon vermeleri gerekir.

Kızım, kendimi ruhlara armağan ediyorum."

Julijana, Kurtarıcı'ya ağızdan Komünyon vermeleri gerektiğini mi yoksa vermek zorunda olduklarını mı sorar. Kurtarıcı: "Vermek zorundasınız, çünkü Ben, Ben'im. Bu yüzden

bunu sadece rahiplerime izin verdim. (En kutsal bedenime ellerle dokunmak).

Şu andan itibaren el ile komünyon vermeyi bırakan her rahibi ödüllendireceğim. Sevgim ve lütfum onlara bolca yağacak. Bana tüm gururlarını sunmalılar. Sevgili kızım, bunu yazdığın için sana teşekkür ederim!

5 Kasım 1994 - Pazartesi

21.45

Meryem Ana: "Çocuklarım, sizi seviyorum. Hepiniz Rab'den lütuf aldınız.

Rab'bin Kutsal Yaraları için bu tesbihi dua etmek size zor gelse bile, her gün dua edin.

Herkes bu tesbihi dua edemez. Bu tesbih

sayesinde birçok ruh kurtulur.

Güçlü dualarınız için size teşekkür ederim, çocuklarım.

www.gnadenvolle-gebete.de

11.03.2026

Orijinal günlüğünden alıntı - Bernhard

Lütuf dolu en güzel dua – Babamız Duası

– tüm insanlar için –

her kalbi sevindirsin ve birçok ruh kurtulsun

† (Herkes adına ve tüm insanlar için dua ediyoruz)

(Almanca)

19.06.2025

† Her şeye gücü yeten Kutsal Üçlü Birlik Tanrı'nın,

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, bizler yalvarıyoruz ve sizleri de bizimle birlikte dua etmeye ve koruma altına almaya davet ediyoruz: Kutsal Meryem Ana, annemiz ve kraliçemiz, Aziz Yusuf, tüm azizler, cennetteki kutsal melekler ve her zaman yanımızda olan kutsal koruyucu melekler. Arınma yerindeki zavallı ruhlardan, bizim için şefaet etmeleri ve bizim için dua etmeleri için yalvarıyoruz.

Kutsal Üçlü Birlik Tanrı, † Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, sen tek, bölünmez, iyilik dolu, her şeye gücü yeten ve her yerde mevcut olan bir Tanrısın.

Krallığın aramızda olsun. Sen cennette ve yeryüzünde hüküm sürüyorsun. Gökte – Cennet'te olduğu gibi, yeryüzünde de senin iraden gerçekleşsin.

Merhametli, diri Tanrı, lütfen bizim günahlarımızı bağışla, tıpkı bizim de bize karşı günah işleyenleri bağışladığımız gibi. Sana alçakgönüllülükle yalvarıyoruz; ışığın, gücün ve sevginle kalplerimizde yaşa ve kal.

Bize ve tüm insanlara, senin huzurun kalplerimizde ve insanların kalplerinde yaşasın diye lütuf ver ki, sana ait olalım, sana hizmet edelim, sana sadık kalalım ve sonsuza dek seninle kalalım.

Babamız, sana alçakgönüllülükle yalvarıyoruz;

Bizi tüm günahlardan arındır ve kurtar.

Lütfen bize günlük ekmeğimizi ver, ki bu ekmek Roma Katolik rahipler tarafından canlı Kutsal Ekmek'e dönüştürülsün. Dönüşümden sonra

Kutsal Ekmek, tüm insanlar için mevcut, canlı Kutsal Tanrımız,

Kralımız ve Kurtarıcımızdır. Onu kilisede alçakgönüllülükle ve saf bir yürekle kabul eder ve sonsuz yaşamı bekleriz.

Güçlü Kutsal Tanrım, sana yalvarıyoruz,

şeytanları sonsuza dek cehenneme at, ki insanlar ve biz onlara kulak asmayalım, onlara hizmet etmeyelim, günah işlemeyelim, bize saldırmassınlar,

savaş açmasınlar, eziyet etmesinler, öldürmesinler, **bizi** ayartmasınlar, rahatsız etmesinler, etkilemesinler ve **ne bizi ne de insanları** cehenneme sürüklemesinler.

Kutsal Tanrım, lütfen bizim ve insanların Senden yüz çevirmemize ve ölüm günahında kalmamıza izin verme; aksine, Senin iradene göre şimdi ve sonsuza dek Seninle birlikte olmak istiyoruz.

Kutsal Üçlü Birlik Tanrısı, Senin lütfun ve iradenle cennette mutlu olacağız.

Ebedi, sadık Kutsal Tanrım, Seni onurlandırıyor, övüyor, seviyor ve tapınıyoruz; Sana güveniyor ve her şey için şükrediyoruz, şimdi, her zaman ve sonsuza dek. **Amin.**

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Postscriptum (PS) – Tanrı’nın iradesini okumak ve yerine getirmek önemlidir: (Almanca)

Roma Katolik rahibi, Romalılara değil, Roma’daki ilk Papa Aziz Petrus’a atıfta bulunur. Sadece kaldırılabildiğimiz kadar yazabiliriz. Bu nedenle, savaş yayılır ve birçok insan ölürse, Kurtarıcımız bize daha güçlü sözler verir, savaş yayıldıkça ve birçok insan öldükçe.

Anlam – Transformāta – Dönüşüm. Consecrata – “Kutsama” veya “Kutsallaştırma”.

Belohnen – praemium dare

Klasik Latince’de **J** harfi yoktur. Julijana adı “I” ile yazılır; bu “I” harfi **J** anlamına gelir, bu yüzden Julijana!

Giuliana – İtalyanca Julijana, İngilizce **Juliana** (Dsch) gibi telaffuz edilir

Liège’li Aziz Juliana – Belçika. Efkaristiya Bayramı’nın peygamberi olan Juliana, Kutsal Efkaristiya’ya büyük bir sevgi beslemiştir. Papa IV. Urban, 1264 yılında tüm Kilise için Kutsal Efkaristiya Bayramı’nı ilan etmiştir. Liège’li Juliana, 19 Haziran’da İtalyan Juliana Falconieri ile birlikte anılır;

o, şefaathçi olabilir. Nikomedia’lı Juliana, Katolik Kilisesi’nde 16 Şubat’ta anılır.

Kutsal Ekmek Bayramı’nda değiştirilen Baba’mız Duası – (19 Haziran 2025):

Sıkıntılar - Tribulationes

bizi ayartma – ne inducas in tentationem

ve bizi cehenneme atma – et ne nos in infernum praecipites

Tüm insanlar için Kral ve Kurtarıcı – Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Cennet’te – Himmel

Her zaman yanımızda olan kutsal koruyucu melekler

caelum et Sancti Angeli custodes, qui semper apud nos sunt.

(19.06.2025) Köln – Kutsal Ayın sırasında:

Komünyon dağıtımı sırasında sarı ve kırmızı şemsiyeler, bu bir sapkınlıktır – Heresi – Kurtarıcı insanları hasta etmez, O aynı zamanda şifa verendir.

El ile Komünyon alan ya da almış olan herkes günah çıkarmaya gitmelidir!

Çünkü elden Komünyon almak Tanrı’nın gözünde iğrenç bir şeydir; o sıradan bir ekmek değildir – dönüşümden sonra Kutsal Ekmek’te, Kutsal İsa Mesih, Baba Tanrı ve Kutsal Ruh ile ayrılmaz bir bütün halindedir – et ve kan, beden ve ruh, tanrısallık ve insanlık ile, gerçek, hakiki, özsel, canlı bir şekilde mevcut ve her şeye kadirdir.

(Yuhanna 14:8-11: Filipus İsa’ya şöyle dedi: “Bize Baba’yı göster, bu bize yeter.”

İsa Mesih şöyle cevap verdi: “Beni gören, Baba’yı görmüştür” ve: “...aslında, içimde kalıcı olan Baba...”).

Doğru yol, ağızdan komünyonun yalnızca rahip tarafından verilmesidir.

(19 Haziran 2025 – 14.10) “Babamız” duası tamamlandı

Bugün “Babamız” duası tamamlandı ve tüm Cennet – gökler bizimle birlikte dua etmekten sevinç duyuyor. Kurtarıcı’nın okulunda 30 yılı aşkın bir süredir, daha iyi nasıl dua edebileceğimizi öğrendik. Ayın öncesinde ve sonrasında dua etmeliyiz; günde birkaç kez dua edersek daha fazla ruh kurtulur! Kurtarıcı şöyle dedi: “Bu duanın okunması benim irademdir!” Sizden ricamız, Julijana ve Bernhard’ı da dualarınıza dahil etmenizdir; teşekkür ederiz – Kutsal Tanrı sizi ödüllendirecektir.

Kutsal Üçlü Birlik Tanrı,

† Baba, Oğul ve Kutsal Ruh!

19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri

Festivitate Corporis Christi

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

Optimum precatum plenum gratiae – Pater Noster – pro omnibus hominibus – ut omne cor laetetur et multae animae salventur. 19.06.2025

(Latince)

(Oremus in nomine omnium et pro omnium hominum)

† Kutsal ve Üçlü Birlik olan Tanrı'nın, Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla, bizimle birlikte dua etmelerini ve bizi korumalarını rica ediyoruz: Kutsal Meryem Ana'yı, annemizi ve kraliçemizi, Aziz Yusuf'u, tüm azizleri, cennetteki kutsal melekleri - gökteki ve koruyucu kutsal melekleri, ki onlar da her zaman aramızdadırlar. Araf'taki yoksul ruhlar için, onların bizim aracılarımız olmalarını ve bizim için dua etmelerini rica ediyoruz.

Kutsal Üçlü Birlik Tanrı, † Baba, Oğul ve Kutsal Ruh, Sen tek, ayrılmaz, her şeye gücü yeten ve her yerde mevcut olan Tanrısın. Senin krallığın aramızdadır. Göklerde – Cennet'te – ve yeryüzünde hüküm sürersin. Senin iraden gerçekleşsin, gökte – Cennet'te olduğu gibi, yeryüzünde de öyle olsun.

Merhametli ve diri Tanrı, yalvarıyoruz, bizim borçlarımızı bağışla, tıpkı bizim de borçlularımızı bağışladığımız gibi; alçakgönüllülükle sana yalvarıyoruz: Yaşa ve ışığın, gücün ve sevginle kalplerimizde kal.

Bize ve tüm insanlara, sana ait olan, sana hizmet eden, sana sadık olan ve sonsuza dek seninle kalacak olan insanların kalplerinde senin barışının yaşamasını sağlayacak lütfu bahşet.

Yüce Babamız, sana yalvararak rica ediyoruz:

Bizi tüm günahlardan arındır ve kurtar.

Sana yalvarıyoruz, bize günlük ekmeğimizi ver; bu ekmek, Roma Katolik rahibi aracılığıyla kutsal ve diri bir kurban haline dönüşsün.

Dönüşümden sonra, Kutsal Kurban, Kutsal Tanrımız

tüm insanlar için Kral ve Kurtarıcıdır.

Onu Kilise'de alçakgönüllülükle ve saf bir yürekle kabul ederiz ve sonsuz yaşamı bekleriz.

Kutsal ve Kudretli Tanrım; Sana yalvararak rica ediyoruz: Şeytanları sonsuza dek cehenneme at, insanlara ve bize onları duymamamız için,

onlara hizmet etmeyelim, günah işlemeyelim; bize saldırmasınlar, savaşlar çıkarmasınlar, sıkıntılar yaşatmasınlar ve öldürmesinler; bizi ayartmaya sürüklemeyelim, rahatsız etme, kışkırtma ve ne **bizi ne de insanları** cehenneme atma.

Kutsal Tanrım, yalvarırım, bizi ve insanları Senden uzaklaştırmama ve ölümcül günah içinde kalmamıza izin verme; aksine, Senin iradene göre şimdi ve sonsuza dek Seninle birlikte olmak istiyoruz.

Kutsal Üçlü Tanrı, Senin lütfun ve iradenle cennette mutlu olacağız.

Ebedi Kutsal Tanrı, Sana sadık kalır, Seni onurlandırır, övür, sever ve

tapınırsız; her Şey için Sana güvenir ve Őkrederiz,
Şimdi, daima ve sonsuza dek. **Amin.**

Sancta Diei – Sancta Iuliana Falconieri 19.06.2025

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn

Julijana Ebert, Bernhard Koppenhagen

**Postscriptum (PS) – Tanrı'nın iradesini okumak ve
yerine getirmek için ciddiyetle:**

(Latince)

Roma Katolik rahibi, Romalılara değil, Roma'daki ilk papa Aziz Petrus'a bağlıdır. Sadece dayanabildiğimiz kadar yazabiliriz.

Bu nedenle Kurtarıcı, savaş yayılırsa ve birçok insan ölürse, bize daha güçlü sözler verir.

İsa'nın Bedeni Bayramı'nda (19.06.2025) değiştirilen Baba'mız Duası

Sıkıntılar - Tribulationes

Bizi ayartmaya sürüklenme – ne inducas in tentationem

ve bizi cehenneme atma – et ne nos in infernum praecipites

Tüm insanlar için Kral ve Kurtarıcı - Rex et Salvator pro omnibus hominibus

Cennet, gökler ve bizim yanımda - Paradiso - caelum et apud nos

(19 Haziran 2025) Köln – Kutsal Ayin'de:

Sarı ve kırmızı şemsiyeler sapkınlıktır.

Fronleichnam Günü Ayininde piskopos şöyle dedi: İsa Mesih beden ve kandır!

O, Tanrı ve insandır; gerçek, somut, diri, mevcut ve her şeye kadir; Tek ve Üçlü Birlik olan Tanrı – Baba, Oğul ve Kutsal Ruh.

El ile Komünyon – lütfen, bunu kabul edin!

(19 Haziran 2025 – saat 14:10) Babamız Duası tamamlandı.

Bugün Babamız Duası tamamlandı ve tüm cennet – gökler bizimle birlikte dua etmekten sevinç duyuyor.

Kurtarıcı'nın okulunda otuzdan (30) fazla yıldır nasıl daha iyi dua

edebileceğimizi öğrendik. Ayin öncesinde ve sonrasında dua etmeliyiz; ve günde ne kadar çok dua edersek, o kadar çok ruh kurtulur!

Kurtarıcı şöyle dedi: “Benim isteğim, bu duanın okunmasıdır!”

Sizden rica ediyoruz, beni, Julijana'yı ve Bernhard'ı dualarınıza dahil edin, size teşekkür ederiz – Kutsal Tanrı size ödül versin.

Kutsal Üçlü Birlik, tek Tanrı,

† Baba, Oğul ve Kutsal Ruh.

www.gnadenvolle-gebete.de

www.gnadenvolle-gebete-und-erlebte-wunder.de

www.vater-unser.net

D-Forbach, Erbersbronn
Julijana Ebert,
Bernhard Koppenhagen

Kutsal Meryem Ana'yı
onurlandırıyor ve doğum gününü
anıyoruz

09.09.2025

Kutsal Üçlü Birlik Tanrı'nın, † Baba'nın, Oğul'un ve Kutsal Ruh'un adıyla. Amin.

Kutsal Meryem Ana, Barış Kraliçesi, seni seviyor
ve övüyoruz,

Sen bizim Lekesiz Gebeliğimizsin, günahsız
olarak doğmuş Tanrı'nın Annesi,
bizi seviyor ve cennetten gelen Tanrı'nın sevgisiyle içimizde etki
ediyorsun.

Lütfen, Kilise'nin Kutsal Annesi, kollarını aç ve bizi
kutsal meleklerinle sar.

Bizi Oğluna, Kralımıza ve Kurtarıcımıza yönlendir ve onunla barıştır ki,
Kutsal Ruh'un ışığında yaşayabilelim.

Kutsal Anne, bizim için alçakgönüllülük, yumuşak
huyluluk, sadakat ve duada sebat dileriz,
böylece barış ve sevgi tüm insanların kalplerinde hüküm sürsün.

Sana şükrediyoruz, yüce Kutsal Bakire, sen günahkarların sığınağı,
Hristiyanların yardımı, tüm lütufların büyük aracısısın.

Doğum gününle birlikte, senin ışığın, koruman ve sığınağınla daha iyi bir
yaşam başlıyor bizim için.

Oğlun, Kutsal Tanrımız, seninle birlikte daima yanımızda olsun, bizi
kutsasın, kurtarsın ve günahlardan korusun.

Ebedi, Her Şeye Gücü Yeten Kutsal Üçlü Birlik Tanrı, Baba, Oğul ve
Kutsal Ruh, seni övüyor, sana şükrediyor ve seni yüceltiyoruz, şimdi ve
sonsuz dek.

Amin.

Maspalomas - Gran Canaria - 09.09.2025
Julijana, Samuel, Bernhard